

226 konscio en la fizika mondo

nuntempaj diskutoj pri panpsikismo kaj/aŭ la menso-korpa problemo ŝajnas malpli trafaj. Pasis jaroj kaj jaroj de kiam mi zorgis, ĉu vidpunkto estas dualisma, monisma aŭ pluralisma; aŭ ĉu io estis forte emer-genta aŭ malforte emerĝa; ĉu vido estis panpsihista aŭ simple neŭtrala monisto; ĉu kaŭzoj devas antaŭi efikojn aŭ kial estas io prefere ol nenio.

Kio sekvas estas diskuto pri serio de kadroŝanĝoj kiuj kondukas al an enprincipa rezolucio de la kombinaĵproblemo, ŝanĝante onies vidpunkton ĉu certaj ontologiaj rezultoj estas "bonaj" aŭ "malbonaj" kaj ĉu certaj demandoj estas interesaj aŭ ne.

2. Ŝanĝi la Unuan Kadron: De Kombina Problemo al Lima Problemo

Jakobo petas nin imagi dek du homojn pensante pri dek du vortoj. Kunpremu ilin kaj ni ne kreas frazon. Ĉi tio ŝajnas malfacila problemo solvi. Sed ĉu ĝi estas pli malfacila ol la sekvaj problemoj? Imagu ok glasojn da akvo. Kunigu ilin tiel proksime kiel vi volas, kaj ili ne faras flakon. Imagu cent organojn en frostujo. Faru la frostujon tiel malgranda kaj malvasta kiel vi volas, sed ili ne faras beston. Imagu miliardon da ĉeloj en petra plado. Faru la petrin pladon tiel homplena kiel vi volas, ili ne formas organon.

Estas rilataj problemoj ne malfacilaj: Imagu dek du ondojn fluantajn al strando. Havu ilin renkonti, kaj la dek du ondoj kombinas en ununuran ondon. Imagu du elektrajn kampojn kombinitajn por krei pli potencajn elektrajn kampon. Imagu miliardon da ĉeloj en fetu, kombinantaj por fari organo.

Ĉi tiu dua aro de rilataj problemoj montras, ke ekzistas bonaj kombinaĵreguloj por multaj malsamaj specoj de aĵoj, en kiuj tiuj aĵoj povas kombini por iĝi alia unueca aĵo aŭ de la sama speco aŭ de malsama speco. Ĉi tio ne estas koncipa problemo. Estas problemo pri kompreni la naturon sufiĉe profunde por scii kiam aferoj interrilatas kaj kombinas, kaj kiam ili ne faras.

En kelkaj kazoj, la kombinaĵreguloj estas matricaj aŭ vektoraj aldonreguloj por aferoj kiel ondoj kaj kampoj, en kiuj malsamaj aĵoj povas kombini por fari novajn aĵojn kaj la malnovaj aĵoj estas perditaj tiel longe kiel la kunmetaĵo tenas. En aliaj kazoj, la kombinaĵreguloj estas reguloj de malloza kunligo kaj interagado, en kiuj la malnovaj aĵoj kombinas por fari kvalite novajn aĵojn dum daŭre konservante integrecon propran.

Ni povas imagi panpsikistan mondon en kiu fenomenaj karakteroj kombinas per matricoj aŭ vektor-similaj aldonreguloj, dum spertantoj

Kaŭzo kaj la Kombina Problemo 227

kombini per striktaj interagaj reguloj. La malfacileco estas vere la stranga empiria fakto, ke ligitaj fenomenaj kampoj ekzistas surprize ĉe meza nivelo de la fizika mondo, je skalo responda al fizika aktiveco en bestaj cerboj.

En mondo kun "kombina problemo", panpsikisto povus antaŭdiri praaajn spertulojn ĉe la bazo de la mondo, simplajn fulgorojn de flagrantaj spertantoj je malaltaj niveloj de spactempo, sen iuj spertantoj sur pli altaj niveloj: sentante, sentante ĉie, sed ne guto povas pensi.

Panpsikisto povas eviti ĉi tiun superrealan bildon per apelacio al konataj specoj de kombinaj reguloj. En mondo kie spertoj kombinitaj laŭ matricoj aŭ vektoraj reguloj, ekzemple, oni povus antaŭdiri oceanon de sperto konsistiganta universalan konscion, sed neniuj spertantoj sub tiu nivelo: komike kosma dio-menso, travivanta sin sole por ĉiam.

La Skilo kaj Karibdo de ĉi tiuj du alternativoj estas tio, kion mi nomas la Lima Problemo por Fenomenaj Individuoj. Kiel oni povas permesi al spertoj kombini de la malalta nivelo al la meza nivelo, sed en strukturita maniero, kiu ne forkuras de ni? Ĝi estas re-enkadriĝo de la kombinproblemo laŭ malsama sed rilata problemo.

La malmola nukso de la Lima Problemo estas ke bestaj spertantoj posedas specon de eneca individueco ĉe fizika meznivelo de realeco, kiu estas malfacile klarigebla. Se panpsikismo estas vera, kial la limoj ekzistas ĝuste tiel? Panpsikisto povas facile trovi specojn de kombinreguloj kiuj povus funkcii por venki la kombinproblemon. Tamen, post kiam panpsikisto rekonas, ke konata speco de kombinregulo povus esti en ludo, li aŭ ŝi povas koheri hipotezi preskaŭ same multajn manierojn determini limojn por travivado de subjektoj kiom ekzistas de vidado de organizo en la padrono de la monda de mikrofizika interagado. Limigi aplikojn de la kombinaj reguloj por produkti signifan rezulton pri la Lima Problemo estas malfacila.

Moralo: limoj estas pli malfacile klarigeblaj ol kombinaĵo. Ni alfrontas la bezonon kompreni pli profunde, kio estas esti eneca individuo en la natura mondo.

Estas unu rilato ĉe la limo de fiziko kaj metafiziko kiu dividas la mondon memstare naturo: la rilato de kaŭza interago. Kaŭzaj interagoj implicas sekciojn: ili dividas la mondon en malsamajn, reciproke influantajn spacojn, kaj faras tion sur multaj niveloj de naturo. Ni povus malkovri, rigardante kaŭzecon kaj kaŭzan interagon, ke kaŭzaj interagoj havas certajn gravajn aspektojn, kiuj distingas naturajn individuojn. Por tutsikistoj, tiuj individuoj estus allogaj kandidatoj kiel la apoga ontologio de travivado de subjektoj.

228 konscio en la fizika mondo

3. Ŝanĝi la Duan Kadron: De Kaŭzo-kaj-Efekte al Kaŭza Signifo

Ĉefa diskuto de kaŭzeco preskaŭ ĉiam komenciĝas kaj finiĝas kun diskutoj pri juĝoj de kaŭzo kaj efiko aŭ la lingvo de kaŭzo kaj efiko. La gvida bildo estas tiu de probabla arbo. Tempo estas arbo de malsamaj rezultoj, la reala mondo estas vojo tra la arbo, kaj kaŭzeco estas maniero influi aŭ fiksi probablojn por ĉiu branĉo de la arbo.

"Verŝajnarbo" en kiu kaŭzeco estas maniero fiksi/ŝanĝi probablojn estas la fundamenta deirpunkto por modernaj diskutoj de kaŭzeco. Signifaj demandoj ene de ĉi tiu kadro inkluzivas: ĉu kaŭzeco estas epistema aŭ metafizika? Kial kaŭzeco funkcias nur de la pasinteco al la estonteco? Kiel ni komprenas la rilaton inter "kaŭzo" kaj "efekte"? Kio estas disonoj? Ĉi tiu fundamenta kaŭzeca kadro ne helpas al Russellian Monisto aŭ panpsikisto kiel mi, kies intereso pri kaŭzeco estas movita parte de deziro kompreni kaŭzajn interagojn kaj la manieron kiel kaŭzaj interagoj dividas la mondon.

La probabla arbo estas misa metaforo. La plej grava problemo kun la probablo-arbo estas ke la kaŭzo-efekta rilato estas malbona deirpunkto por kompreni la metafizikan bazon de interagoj kaj ĝia rilato al la strukturo de la mondo, ĉar niaj kaŭzo-efektaj konceptoj ne atingas la esenco de kaŭza ligo (la kaŭza ligo), kaj enhavas multajn supozojn kiuj povus esti malveraj en mondo kie aferoj interagas. Ĝi ankaŭ estas tre interplektita kun homa psikologio kaj percepto.

Ekzemple, dinamiko estas necesa por kaŭzo kaj efiko sed ne necesa por interesa kaŭzeco ĝenerale. Se diversaj partoj de la mondo kun-streĉus unu la alian tiel ke kontraŭfaktaj pri statoj de la mondo kiel tuto estus veraj, oni povus diri interesajn aferojn pri leĝoj kaj pri kaŭzaj limoj inter diversaj partoj de la mondo, eĉ sen dinamiko.

Konkrete, imagu sentempan mondon, kiu estis nenio krom senŝanĝa Rubik-kubo. Iu kombinaĵo de koloroj sur ĝiaj ses vizaĝoj montriĝas. Aliaj kombinaĵoj povus montri, kaj ekzistas netempa fiziko priskribanta kiuj estas eblaj kaj kiuj ne (ne ekzistas fiziko de transiroj).

Ekzistas signifaj kaŭzaj limoj laŭ limoj inter komponantoj en la Rubik-kuba mondo, kvankam ekzistas nenio kialo kaj efiko.

Kompreneble ekzemploj de la subjektiva naturo de kaŭzo kaj efiko estas konataj. La ideo de "kaŭzo" estas proksime rilatita al agentejo kaj kulpigo, kaj "efekte" al celoj kaj rimedoj. Negativaj faktoj kiel forestoj povas esti dirite kaŭzi aferojn. Figur-grundaj rilatoj, niveloj de granulareco kaj tiel plu ĉiuj efikas kaŭz-efikaj juĝoj tiel ke la samaj faktoj povas pravige.

Kaŭzo kaj la Kombina Problemo 229

esti rigardata de malsamaj homoj kiel havantaj malsamajn kaŭzojn. Kaj nur provu akiri interkonsenton pri kaŭzo kaj efiko en politika situacio, kiel la israela-palestina konflikto.

Nia komuna koncepto de kaŭzo-efiko ankaŭ enkonstruas plurajn aliajn parametrojn: loko, direkteco, kategoriaj limoj sur relata, la areco de la rilato, ĉiuj el kiuj estas bagaĝo sur pli baza nocio. Por pensi pri kaŭzeco en freŝa maniero, ni devas forigi la bagaĝon kaj redukti ĝin al ĝia kerna esenca vero: la mondo estas en limigita stato, en tio, ke havi unu parton de la mondo en unu ŝtato metas limojn al kio. Ŝtatoj aliaj partoj de la mondo povas esti en. Ĉi tiu vero kaptas la fundamentan misteron de ne-homa kaŭzado.

Ne gravas ĉu la mondopartoj estas en malsamaj tempotranĉoj, aŭ ĉu ili estas lokaj, aŭ ĉu estas du el ili kontraŭ tri, kvar aŭ senfina nombro. Ne gravas, ĉu ni pensas pri ĉi tiuj mondopartoj kiel eventoj aŭ ŝtatoj aŭ faktoj. Ne gravas ĉu unu estas "kaŭzo" kaj la alia estas "efiko".

Se unu parto de la mondo estante en unu stato metas signifan fizikan aŭ metafizikan limon sur la staton de alia parto de la mondo, ni estas prezentitaj kun mistero de kaŭzeco.

Por esprimi ĉi tiun misteron, mi ŝatas paroli pri la Du Kanvasoj de Kaŭzo.

Imagu du bonegajn, malplenajn kanvasojn, kiujn vi pentras per koloro po unu guto. Imagu ankaŭ, ke la du kanvasoj estas du tre malsamaj specoj de surfacoj por labori. Vi nomas la unuan kanvason la Humea Kanvaso. Ĝi agas kiel normala kanvaso, ĉar ĝi akceptos ajnan guton da farbo ie ajn sur sia surfaco en ajna koloro kiu falas sur ĝin. Se vi lasos guton da ruĝa farbo fali sur la Humean tolon, ĝi algluiĝos kie ĝi alteriĝas. La sama okazos, se vi poste faligas peceton da flava farbo aliloke sur la kanvason. Vi povas pleniĝi la tutan kanvason tiel, per kiaj ajn koloroj vi volas, ie ajn vi volas.

Vi nomas la duan kanvason la Kanvaso de Kaŭzo. Ĝi estas mirindaĵo. Se via unua guto da farbo estas iom verda, kaj tiam vi provas meti guton da ruĝa apud ĝi, la ruĝa farbo resaltos. La kanvaso ne akceptos ĝin. Sed ĝi akceptos flavon. Kaj ju pli da farbo vi metas sur la tolon, des pli elektema ĝi ŝajnas fariĝi. Ĉiu peceto da koloro, kiun vi metas sur la surfacon, ŝajnas meti limigon al kiaj koloroj povas aperi aliloke sur ĝia surfaco. Kvankam la kanvaso permesos al vi pentri ĝin en multaj malsamaj manieroj, ĝi akceptos nur kombinaĵojn de koloro, kiuj faras bele kovritan tolon. Se vi provas verŝi multajn kolorojn sur ĉion samtempe, iuj algluiĝos kaj iuj elfluos, kaj ĉiufoje kio restos post la elfluo estos bela ŝablono de koloro.

Ĉiu koloro kaj ĉiu guto gravas, kune devigante aŭ ekskludante la kolorojn kiuj finfine aperos sur la kanvaso.

230 konscio en la fizika mondo

Kvankam la Humean Kanvaso estas ordinara, la Kanvaso de Kaŭzo ŝajnas kiel magio. Tamen la Kanvaso de Kaŭzo ŝajnas pli simila al la mondo, en kiu ni efektive vivas. Ĝi estas mondo en kiu naturo inkluzivas kaj ekskludas membrecon bazitan sur kio alia enigis ĝin en la klubon. Fari nian mondon esti kiel Kanvaso de Kaŭzo postulas iun kroman ingrediencon krom simple havi mondon en kiu aferoj povas okazi. Ĉi tiu ekstra ingredienco, kia ajn ĝi estas, devus esti pri kio temas pri teorio de kaŭzeco.

La centra koncepto por kaŭzeco, laŭ tiu vido, estas kaŭza signifo, ne kialo-kaj-efiko. La kaŭza signifo de aĵo estas la limo, kiun ĝia ekzistado aldonas al la spaco de nature eblaj manieroj la mondo povas esti. Kvankam ĝi kovris alian grundon, A Place for Consciousness temis ĉefe pri enkonduko kaj priskribado de la metafiziko de kaŭza signifo kaj montrado de ĝia klariga potenco.

Emfazo de kaŭza signifo estas dua speco de re-enkadriĝo kiun Russellian Monists kaj panpsikistoj bezonas, por progresi en sia mondkoncepto. Ili devas rekadri la problemon de kaŭzeco de problemo pri kaŭzo-efiko al problemo pri kaŭza signifo, ĉar teorio de kaŭza signifo donas multajn neatenditajn kaj tre gravajn klarigajn profitojn, ne nur en la filozofio. de menso sed aliloke.

La ŝanĝo for de kaŭzo-kaj-efiko kiel la kernkoncepto de kaŭzeco ankaŭ postulas ŝanĝiĝi for de probablo-arboj kiel la kerna enkadriga aparato por diskutoj de kaŭzeco. Se ni emfazas kaŭzan signifon, ŝajnas, ke la centra tasko de kaŭzado estas elekti potencialojn laŭ manieroj kiuj limigas eblajn statojn de la mondo. Alivorte, kaŭzeco ne nur faras estontajn probablecojn. Ĝi faras la mondon reala. La bonorda enkadriga aparato por kaŭza signifo devas pensi pri kaŭzeco kiel potencialfiltrilo, prefere ol probabla influanto. Sur unu flanko de la filtrilo estas aro da potencialoj, kaj sur la alia flanko estas pli malgranda aro.¹

Tuj kiam oni ekpensas pri kaŭzeco uzante potencialfiltrilojn kiel ilon, simple evidentiĝas, ke ekzistas nenio esence tempa pri potencialfiltrilo. La potencialaĵoj provizitaj en potencialfiltrilon ne bezonas flui de pasintaj ŝtatoj al estontaj statoj de individuoj. Klopodoj por limigi la formalismon tiel aspektas evidente artefaritaj kaj malfacile pravigeblaj.

La potencialoj provizitaj al la potencialfiltrilo povus veni de individuoj sur pli malalta nivelo de naturo kaj esti provizitaj en individuon sur pli alta nivelo.

1. En la pasinteco mi nomis ĉi tion eblofiltrilo sed mi pensas, ke potencialfiltrilo estas pli taŭga, ĉar ĝi agas sur la potencialoj de nomaj individuoj.

Kaŭzo kaj la Kombina Problemo 231

Ĉi tiu scenaro estas matematike, logike kaj metafizike kohera. Ĝi ankaŭ bone koheras kun konata fiziko.

Efektive, fariĝas same evidente, ke kerna, nediskutebla supozo en multo da klasika metafiziko estas ke aferoj ĉe pli malaltaj naturniveloj estas jam, en si mem, en determinitaj statoj, same kiel ni trovas aferojn sur pli altaj niveloj en ordinara sperto. Oni ankaŭ supozas, ke aferoj ĉe pli altaj naturniveloj devas heredi siajn determinitajn statojn de la determinato

statoj de la malsupernivelaj aferoj, kiuj ilin kunmetas. En filozofia para-lanco, klasika metafiziko supozas ke determinitaj makro-nivelaj statoj de la mondo devas forte superveni sur sendepende determinitaj mikro-nivelaj statoj de la mondo. Ĉi tiu deklaro estas speco de mikrodetermina tezo, aŭ mallonge mic-d.

Kial ni kredas mic-d? Estas, fakte, neniuj indicoj por ĝi kaj sufiĉe a granda kvanto da pruvoj kontraŭ ĝi.

La sola vera kialo por kredi ĝin, estas ĝi estas "intuicia". Sed tio tute ne estas kialo. Ni havis neniujn koncipajn ilojn por pensi pri io malsama kaj do ĝi estas "intuicia" defaŭlte. Aldone, ni scias sufiĉe nun por diri kun fido, ke demandoj pri fundamenta naturo tendencas ne havi intuiciajn respondojn, kaj ke aferoj ĉe la plej malaltaj naturniveloj ne estas en-kaj-de-si mem en determinitaj statoj.

La problemoj estas, panpsikistoj (kaj aliaj interesitaj) ne havis la vortprovizon por levi ĉi tion kiel problemon, aŭ formalismon por modeligi kiel alternativo povus funkcii aŭ esti solvita. La supozo estis entombigita tiel profunde, ke ne ekzistas bona maniero paroli pri ĝi. Ankaŭ ne estis bona maniero modeligi mondojn en kiuj ĝi estas vera kaj mondojn en kiuj ĝi estas malvera, por ekzameni la diferencojn inter tiuj mondoj, kaj la implicojn de tiuj diferencoj.

Por atingi ien ajn, ni devas ŝanĝi de modeligado de probablo-arboj etenditaj tra tempo, al modeligado de ŝtupetaroj de potencialo etendita tra niveloj de naturo. Signifa parto de mia projekto en *A Place for Consciousness* devis provizi vortprovizon kaj formalan modelon por demandi ĉi tiujn demandojn, reprezenti malsamajn respondojn, kaj esplori implicojn de tiuj reprezentadoj. Kion mi trovis estis tiuj modelaj mondoj en kiuj mic-d estas falsa

- mi. tendencas havi fizikon kiuj faras la fizikon de nia mondo kun ĝia hazardo-eco, malantaŭen kaŭzeco, nedeterminitaj statoj, ne-loka kaŭzeco kaj mezurproblemo, aspekti atendata prefere ol stranga;
- ii. deduktive postulas, nur por ke kaŭzeco funkcii, la ĉeeston de sub-jektiveco kun multaj el la amuzaj trajtoj ŝajnas havi konscio (ekz., unuigitaj kampoj de internaj proprajoj strukturitaj laŭ informa-teoriaj limoj);

232 konscio en la fizika mondo

- iii. posedi pli altnivelajn individuojn kiuj povas facile etendiĝi al la mezaj niveloj de la natura mondo.
- iv. Reformu tradiciajn opoziciojn inter aferoj kiel apero kaj panpsikismo, aŭ dualismo kaj monismo, aŭ mensa kaŭzado kaj epifenomenismo en manieroj kiuj povas preni la mordon el ili.

4. La Teorio de Kaŭza Signifo

En *A Place for Consciousness*, mi enkondukis vortprovizon kaj formalismon por reprezenti kaj la veron kaj malveron de mic-d ene de ununura metafiziko por kaŭzeco, kaj por esplori sekvojn de metafiziko en kiu mic-d fakte povus esti malferma demando. . La rezulto de tiu klopodo estis la Teorio de Naturaj Individuoj (TNI), en kiu la Teorio de Kaŭza Signifo (TCS) estis ĝia koro.

TCS priskribas la kaŭzan ligon kiel potencialfiltrilon, de tre ĝenerala naturo, en kiu la sama metafizika aparato produktas tempajn ligojn de kaŭzo kaj efiko, kaŭzaj interagoj inter individuoj ene de tempotranĉaĵo, kaj ankaŭ pli altan nivelon. individuoj kiuj povas filtri la potencialojn de nedeterminitaj pli malaltaj niveloj kaj tiel esti pli determinitaj ol ĝiaj konsistintoj. TCS estas unuiga kadro, en kiu ĉi tiuj tri aferoj estas ĉiuj aspektoj de la sama afero, rigarditaj de malsamaj anguloj.

Atingante ĉi tiun unuecigan efikon, TCS disponigas al ni precizan manieron pensi pri mondo de tavoligitaj individuoj, en kiu determinitaj individuoj povas ekzisti aldone al "nedeterminitaj" malsupernivelaj individuoj kaj igi ilin determinitaj siavice. Ĝi faras tion donante al ni precizan manieron pensi pri kio estas nedeterminita individuo, kaj kiel ĝi povus iĝi determinita. De p. 209, "Tiu speco de nedifinita disjunkcia stato iĝas pli facile ekkomprenebla post kiam oni ekkomprenas ke disjunkcia stato kiel ekzemple s_1 aŭ s_2 estas logike ekvivalenta al la konjunkcia stato: eble s_1 kaj eble s_2 kaj eble ne io alia ... La nedeterminita stato de individuo estas ekvivalenta al difinita (noto: deter-mina) stato de tiu individuo komprenita kiel plureca elekto el ĝia spaco de potencialoj."

Kion TCS ampleksas estas situacio kie la respondo al ĉu individuo estas en difinita ŝtato aŭ nedeterminita stato dependas de la perspektivo de la priskribo. Individuo povas esti dirita esti en nedeterminita ŝtato el la perspektivo, kiu demandas, kiu el ĝiaj potencialoj estus spertita (rekte aŭ per ĝia influo sur aliaj individuoj). TCS egaligas la spertajn potencialojn de individuo kun ĝia realigita aŭ fakta stato kaj permesas ke la stato de kelkaj individuoj povas esti nedeterminita, konsiderita sendepende de iliaj kaŭzaj rilatoj ene de pli grandaj individuoj.

Kaŭzo kaj la Kombina Problemo 233

Sed tiu sama individuo povas esti dirita esti en difinita stato de la perspektivo kiu demandas kiu subaro de ĝiaj potencioj povus esti travivita (te, realigita/fakta). Plie, TCS implicas realismon pri potencialo, en kiu nerealitaj potencioj povas havi kaŭzan signifon. Tio estas, la sperta/fakta stato de la mondo povas dependi de statoj de la mondo, kiuj povus esti spertaj sed ne estas.

Ĉi tiu trajto de TCS disponigas gravan antaŭĝojon de la ĝenerala formo de kvantuma fiziko. Ĝi estas modelo de la kaŭza ligo kiu disponigas naturan metafizikon por ne-epistemaj interpretoj de la ondofunkcio en fiziko, en kiu ĉiu propra stato estas konsiderita reala potencialo, kun reala kaŭza potenco, sed ekzistas nedetermineco koncerne kiu potencialo estas observato renkontus. TCS disponigas metafizikon en kiu ekzistas ekvivalenteco inter diri ke individuo estas en nedeterminita stato (s_1 aŭ s_2) kun konsidero al kio povus esti ĝia fakta observita stato, kaj diri ke la individuo estas en determinita stato (eble s_1 kaj s_2). potencie s_2 kaj ne potencie io alia) koncerne ĝian realan kaŭzan signifon.

Adoptante TCS, ni povas demandi metafizikajn demandojn kiuj antaŭe estis malfacile demandi kaj ni povas provizi respondojn kiuj antaŭe estis malfacile eĉ reprezenti. Grave por la panpsikisto, TCS disponigas solvon al la kombinproblemo kiu ne falas malica de la limproblemo.

TCS havas simplan ontologion, konsistante el (i) du specoj de trajtoj, (ii) unu rilato kiu validas inter ili, kaj (iii) internaj kaŭzaj leĝoj. Jen la mebloj de TCS.

Propraj Tipoj

Efikaj propraĵoj - Propraĵoj kiuj interne/esence kontribuas al limoj sur kaŭza ligilo.

Akceptemaj propraĵoj—Konektaj propraĵoj kiuj interne/esence ligi al efikaj propraĵoj, kreante kaŭzan interligon.

Fundamenta Rilato

Ligado - primitiva metafizika rilato en kiu unu posedaĵo iĝas parto de la finita esenco de alia posedaĵo.

Kaŭzaj leĝoj—Leĝoj priskribantaj rilatojn de kongruenco, malkongruenco kaj postulo inter efikaj trajtoj.

La ideologio de TCS estas iomete pli kompleksa ol la ontologio, ĉar ĝi enkondukas du novajn konceptojn: akceptemajn trajtojn, kaj la koncepton de kompletigo . kiu okazas en la difino de la liga rilato.

234 konscio en la fizika mondo

Akceptemaj trajtoj en TCS ludas la rolon de la potencialfiltrilo - ili estas la kaŭza ligo ekzistanta inter efikaj individuoj kiu permesas al ili limigi unu la alian eblajn statojn. Gravas, ke ekzistas akceptema peranto en la kaŭza ligo: se ligado okazis rekte inter efikaj trajtoj, la modelo ne povus samtempe reprezenti iliajn interagojn kaj establi pluropon de individuoj, kelkaj sur malsamaj naturnivelejoj ol aliaj. La mondo nepre estus ununivela, homogena maŝo.

En TCS, du aŭ pli efikaj trajtoj povas ligi al la sama akceptema ligo, kiu tiam establas kuntekston kie la internaj limoj inter ili povas esti aktivigitaj kaj strukturitaj. Pensu pri akceptemo kiel speco de neŭtrala fona kampo, kies esenco enhavas la eblecon de interagado inter efikaj ecoj, kaj kiu establas la strukturon de interagado kaj kaŭzeco en la modelo.

La koncepto de kompletigo estas grava ideologia novigado en la teorio. Ĝi estas parto de aro de konceptoj kiuj ankaŭ inkludas persistemon kaj konkretecon. La ideo estas ke ecoj konsiderataj izole de sia liga rilato al aliaj trajtoj ne havas determinitajn statojn. Manko de determineco estas interpretita por indiki specon de esenca nekompleteco en la izolita naturo de posedaĵo aŭ individuo. Propraĵoj bezonas kuntekston (kaŭza ligado al aliaj aferoj) por esti io ajn aparte.

En TCS, la stato de tia senkunteksta posedaĵo estas reprezentita kiel dis-junkcio de ŝtatoj (aŭ, ekvivalente, konjunkcio de eblaj ŝtatoj). Memoru, ĉi tio estas la signifo de individua estaĵo en nedeterminita stato. Kiam TCS diras, ke kaŭza rilato igas individuon pli determinata, tio signifas, ke okazis redukto en la nombro da disjunkcioj necesaj por reprezenti ĝian staton (aŭ nombron da konjunkcioj en ĝia listo de eblaj statoj). "Nedeterminita ŝtato" estas difinita per nedetermineco koncerne la eblan kaŭzan influon kiu estus travivita fare de individuoj sur la alia flanko de la kaŭza ligo. Oni povas pensi pri tio analoge al memŝtatoj ebenaj dum procezo de malkohereco en la ondofunkcio de objekto. TCS asocias tiajn nedeterminitajn ecojn, konsideratajn izole de iliaj kunteksto, kun metafizika nekompleteco, kaj supozas, ke ili devas ligi al aliaj propraĵoj por (preni kuntekston kaj) iĝi kompletaj. Ĉi tiu procezo de ligado kaj kompletigo estas kiaj kaŭzaj interagoj estas. Grave, ĝi ne estas tempa procezo. Ĝi estas vektora procezo de abstrakta spaco de larĝa multpotenco al konkreta spaco de unika potencialo.

La modelekzemplo por pensi pri tio estas konsideri posedaĵon kiel elektronspino. Esence, elektrona spino povas esti aŭ spino supren aŭ spino malsupren. Konsiderita izolite de la kunteksto de individua elektrono en la

Kaŭzo kaj la Kombina Problemo 235

mondo—te, konsiderata kiel esenco—elektronspino kiel posedaĵo havas nedeterminitan staton en TCS, kiu estas reprezentita kiel disjunkcio de supren kaj malsupren valoroj. Laŭ TCS, spino, konsiderata izole, estas do abstrakta.

Spino estas ekzemplo de efika posedaĵo. Kazo de elektrona spino komencas iĝi konkreta kiam la abstrakta spino ligas al akceptema posedaĵo (la abstraktaĵo povas ligi al multaj akceptemaj trajtoj, ĉiu el kiuj iĝas malsama individuo). Baza individuo, kiel elektrono, estas modeligita kiel multoblaj efikaj trajtoj (ekz., spino, ŝargo, maso) ligitaj al ofta akceptemo. La komuna akceptemo donas al tiu individuo sian kaŭzan unuecon kiel partiklo. Se la kombinaĵo de trajtoj ne estas plu limigita, ĝi heredos la nedeterminecon de sia spino, tiel ke la partiklo mem eble bezonos ligi por iĝi determinata. Ĉi tiu procezo povas ripetiĝi denove kaj denove, ĝis la limstrukturo estas sufiĉe forta por igi spinon alprenas difinitan valoron kaj la partiklo estu determinita tipo.

La metafiziko ĉi tie estas tiu en kiu efikaj trajtoj estas determineblaj universalaĵoj, kaj kaŭzaj rilatoj (en la formo de akceptemaj ligoj) estas rilatoj kun individuigitaj internaj esencoj kiuj ligas al universo.

sals. En ligado al ili, ili disponigas kuntekston en kiu nur kelkaj el la potencialoj de la universalaĵo povas esti individuigitaj kiel parto de la konkreta mondo.

Kaŭzaj rilatoj estas tial la motoro de kreado, kiuj kondukas la mondon de abstraktaĵo al konkreta laŭpaŝe, tra tavoloj de akceptema ligado, kaj la vektoro kiu reprezentas la perdon de potencialeco de la universalalo tra tavoloj de tiuj rilatoj estis nomita ingreso en Loko por Konscio (APFC). Ĉiu paŝo en eniro estas okazaĵo, kaj okazaĵoj povas esti kunligitaj en kaŭzajn procezojn. La ontologio estas do de eventoj, ne substancoj, kaj, dum variaĵoj de aferoj povas ripetiĝi, ekzistas neniu eltenantaj aferoj en la konkreta mondo.

Iuj homoj, kiuj legis APFC, reagis al ĉi tiu ideologio kvazaŭ ĝi estus stranga aŭ ekzotika. Iasence, ĝi povus esti, kompare kun klasika metafiziko. En la plej grava signifo, mi argumentas, ke ĝi ne estas, ĉar ĝi estas klare metafizika reformado de bone evidentigitaj aspektoj de la norma modelo de moderna fiziko. Oni povus diri, ke ĝi gajnas malalte pri intuicio (ĝi ne estas la unua ideologio pri kiu oni povus pensi) sed mi argumentas en APFC, ke ĝi estas alta je verŝajneco (ĝi estas senkompare la ideologio plej kohera kun nia reala pruvo pri kaŭzeco). Mi kredas ke TCS estas simpla teorio ontologie, modere kompleksa teorio ideologie, kaj tre kredinda teorio de la vidpunkto de tio, kion ni fakte havas kialon kredi pri naturo.

TCS estas la koro de teorio de naturaj individuoj ĉar ĝi enhavas ĉe sia bazo rekursivan kombinregulon, kiu priskribas kiel kaŭzeco kreas.

236 konscio en la fizika mondo

naturaj individuoj kaj povas fari tion super la bazaj niveloj de realeco. La kombina regulo estas simpla:

Baza regulo: Ĉiu primitiva akceptema aŭ primitiva efika propraĵo estas natura individuo.

Rekursiva kombina regulo: Ajna akceptema posedaĵo, kiu kompletigas sin per ligado al du aŭ pli da aliaj naturaj individuoj estas natura individuo.

La kombinaĵo de efikaj trajtoj kiu okazas ene de liga rilato estas traktita kiel matrico aŭ vektorkombinaĵo de trajtoj, okazantaj ene de la limo disponigita per la akceptema ligo. La akceptema propraĵo mem estas nereduktebla kaŭzeco, emerĝa.

La celo de akceptema ligo — ĝia okazo por ekzisti kaj tio, kion ĝi produktas — estas la kreado de difinita stato, aŭ pli determinita stato, por alie nedeterminitaj individuoj. Akceptemaj ligoj kiel emerĝaj ne estas otizaj aŭ indulgaj. Ili estas metafizika nulo. Ili havas esencan funkcion en la kaŭzeco kiel la motoro de kreado, kiu devas iel fari difinitan mondon el aro de nedeterminitaj kaj abstraktaj potenciaĵoj. Kompletigo okazas ĉar akceptema kunteksto permesas al nedeterminitaj individuoj meti kromajn limojn unu sur la alian, kiuj igas ilin kolektive pli determinitaj ol ili estus sen enirado en la akceptema kunteksto.

TCS tiel priskribas kaŭzan signifon: ĝi donas formaligitan raporton pri kiel potencialfiltrilo - nomita akceptema ligo - povas metafizike ebligi kaŭzecon en la mondo produktante determinitajn statojn de rilatoj inter nedeterminitaj trajtoj. Post kiam formaligita, la teorio permesas al ni modeligi kaŭzecmondojn kiuj estas interne determinitaj sur siaj plej malsupraj niveloj, kiel en klasika fiziko (kvankam tio postulas iun malbelan manovron, kiu parolas kontraŭ la verŝajneco povus ekzisti mondo kun klasika fiziko); sed ĝi ankaŭ permesas al ni modeli mondojn kiuj estas esence nedeterminitaj ĉe la plej malalta nivelo sed igitaj determinitaj per la ĉeesto de pli altnivelaj individuoj.

Aldone, ĝi montras kiel la sama mekaniko en laboro inter niveloj povas produkti dinamikan kaŭzecon tra tempotranĉaĵoj.

El la multaj specoj de mondoj kiuj povas esti modeligitaj uzante TCS, la ne-klasikaj, plurnivelaj mondoj kun esence nedeterminitaj malsupra-nivelaj individuoj (en APFC, nomitaj "nedeterminitaj kiam pripensite sendepende") estas senkompare la plej naturaj. Ankaŭ, la intra-nivelaj strukturoj kiuj modeligas interagojn inter individuoj, kaj la inter-nivelaj komponaj rilatoj inter naturniveloj, estas riĉaj kaj disponigas pli da scioj pri gravaj metafizikaj demandoj ol enketo de kaŭzo-efikaj rilatoj. tra la tempo.

Kaŭzo kaj la Kombina Problemo 237

Ekzemple, oni povas klare montri kaŭzan rolon por pli altnivelaj individuoj (kaj implicite, besta konscio) kiu estas malsama ol io ajn iam bildigita en filozofiaj diskutoj de interagado aŭ emerĝa kaŭzo. La rolo de pli altnivelaj individuoj estas agi pli kiel finaj kaŭzoj, ĉar la ĉeesto de la pli altnivela individuo estas kaŭzo de persistemo sur la pli malaltaj niveloj, sen trudado de ajna interaga forto trans niveloj aŭ trafado de energio: ĝi estas simple speco. de elekta forto en pli alta nivela determinokazaĵo. En la inversa direkto, la rilato inter la malsupra-nivelaj individuoj kaj la pli alt-nivelaj individuoj estas pli kiel materiala kaŭzado prefere ol pura kunmetaĵo (pro la ĉeesto de nereduktebla kaŭza ligo en la formo de akceptemaj ligoj).

Ĉi tiu modelo tiam disponigas eblan trian manieron pensi pri mensa kaŭzo, krom interakciismo kaj epifenomenismo. Mensaj statoj estas nur statoj de certaj altnivelaj individuoj, kaj ili estas parto de universala procezo de kaŭzeco en kiu ekzistas dudirektaj kaŭzaj rilatoj inter naturniveloj. Pli altaj niveloj disponigas kuntekstojn por limo, kiuj igas ilin finaj kialoj por la persistemo de alie nedeterminitaj bazniveloj; kaj la bazaj niveloj, difinitaj, provizas materian kaŭzon por la pli altaj niveloj. Efika kaŭzado estas limigita al ene-nivelaj rilatoj.

Estas speco de forta emerĝemo en TCS, sed ĝi estas speco kiu igas la kutimajn diskutojn kaj zorgojn pri ĝi neinteresaj. En TCS, akceptemaj ligoj ligas individuojn sur malsamaj naturniveloj, kaj ili ne estas redukteblaj. Ĉiu akceptema ligo estas konsistiga propraĵo de sia propra individuo, ne kunmetita de malsupernivelaj trajtoj. Sed memoru, la akceptema ligo estas nur kaŭzeco. Ĝi okazas same ĉie—ĝi ligas fundamentajn ecojn en partiklojn kaj partiklojn en interrilatantaj sistemojn—kaj ne estas speciala afero enportita subite sur unu nivelon de naturo, aŭ nur por klarigi mensajn ecojn. Ĝi neniel estas ad hoc aŭ surpriza.

Aliaj tradiciaj diskutoj, kiel la ontologia "kalkula" diskutado, ankaŭ iĝas malpli interesaj. Oni povus nomi tion dualismo de akceptemaj kaj efikaj propraĵoj. Aŭ monismo de la kaŭza ligilo. Aŭ eĉ pluralismo de internaj kaj eksteraj aspektoj de kaŭzeco. Ĝi estas naturalismo de la kaŭza maŝo aŭ speco de posedaĵo Platonismo de nerealitaj abstraktaj potencialoj. Oni povus fari argumentojn por pretendi ĉiun el: tio estas ia rusela neŭtrala monismo, ia fizikismo aŭ ia nefizikismo. Tamen, el la perspektivo de TCS, ĉi tiu speco de kalkula demando ne antaŭenigas ajnan problemon kaj ne kaptas la imagon. Gravus kiom ĝi klarigas—kio estas multe—rilate al kiom ĝi supozas, kio ne tiam.

238 konscio en la fizika mondo

5. Emergentismo kaj La Teorio de Kaŭza Signifo

La Teorio de Kaŭza Signifo (TCS) priskribita supre disponigas metafizikan fundamenton kiu povas esti kombinita kun Russelliana vido en la interna karaktero de kaŭzeco, nomita The Carrier Theory of Causation (La Carrier-Teorio de Kaŭzo) (priskribita en sekcio 6), por disponigi pansperperientisman klarigon por la ekzisto de sperto kaj konscio. La kombinaĵo estas tre fruktodona, ĉar multege da misteroj pri la propraĵoj de la konscio povas esti dedukte klarigitaj el unuaj principoj.

La rolo de TCS en tiu totala teorio kaŭzis iun konfuzon pri la rilato en APFC inter apero kaj panpsikismo ĉar la vido povas esti vidita kiel kombinado de elementoj de ambaŭ, eĉ se multaj konsideras tutpsikiismon kaj apero esti rivaloj. Tiu ĉi konfuzo ĵus montris sin en la formo de objekto de David Chalmers en lia artikolo The Combination Problem for Panpsychism. Ĉar la prezento en APFC estas difuza kaj ne centre koncernas apero kontraŭ panpsikismo kiel afero, krom en unu mallonga sekcio al la fino de la libro, mi volas preni iom da spaco ĉi tie por klarigi.

Chalmers priskribas la vidon en APFC kiel gamon da "emerĝa panpsikismo" prezentanta "ne-komponan" solvon al la kombinaĵoproblemo, inkluzive de speco de malforta malsupren kaŭzado por solvi problemojn de mensa kaŭzado. Li trovas tion nealloga, ĉar li argumentas ke la altiro de panpsikismo venas de povi eviti aperon kaj solvi problemojn de mensa kaŭzado rekte, sen malsupreniĝa kaŭzado. Tamen, mi ne karakterizus la vidon en APFC kiel li faras. Mi unue traktos temojn de apero kaj poste de kaŭzado de pli altaj ĝis pli malaltaj niveloj de individuoj.

Koncerne apero iras, estas utile distingi laŭ du dimen-sioj: (i) kiaj emerĝaj vidoj estas subtenataj kiel ebleco de la modelo. kontraŭ tio, kio estas proponita kiel la verŝajna vero; kaj (ii) kiel rigardi kunmetaĵon kiel ĝi rilatas al efikaj trajtoj kontraŭ kiel ĝi rilatas al akceptemaj trajtoj.

En la sekcio 14.2.1 de APFC, titolita Emerĝo, mi rekte traktas la aferojn de apero, dirante klare, ke la modelo estas fleksebla kaj povas subteni diversajn verojn: "La demando nature ŝprucas ĉu la konscio estas malforte emerĝa aŭ forte emerĝa aŭ iuj. kombino de la du. . . . Depende de la specifaĵoj de la Liberal Naturalist-teorio, konscio povus esti malforte emerĝa de kelkaj nefizikaj faktoj (ekz., de kazoj de protofenomaj trajtoj) aŭ forte emerĝa surbaze de la nefizikaj faktoj."

Kaŭzo kaj la Kombina Problemo 239

Mi ne prenas pozicion pri ĉi tiu afero en APFC, kvankam mi uzas pli da spaco klarigante kiom forta apero povus esti vera. Mi restas en forta apero ĉar unu el la novecoj de TCS estas ke ĝi subtenas tre klaran modelon pri kiom forte emerĝaj trajtoj povus ekzisti konsekvence kun konataj leĝoj kaj kun kaŭzeco. Mi pensis, ke ĉi tio estas nova kaj valora funkcio, kiu valoras preni tempon por esplori, sed ne intencis enkonduki konfuzon pri la devontigoj en APFC. Do la modelo en APFC permesas emerĝan panpsikismon sed la vido ne estas devontigita al ĝi, kaj en la libro mi intence evitis fari devontigo.

Antaŭ ol engaĝiĝi al vido ĉi tie, mi devas distingi inter la du specoj de propraĵoj kie povas ekesti demandoj pri kompona kontraŭ ne-kompona konduto: efikaj kontraŭ akceptemaj trajtoj. Ene de TCS-kadro, eblas esti kompona pri unu sed ne la alia, aŭ pri ambaŭ, aŭ pri neniu. Mi kredas, ke la plej fruktodona vidpunkto estas tiu, kie efikaj propraĵoj estas komponaj sed akceptemaj ligoj ne. Tradukante al la panpsikista taksonomio de Chalmers, tio estas vido en kiu spertecaj kvalitoj (kiuj portas efikajn trajtojn) estas komponaj sed en kiuj subjektoj (kiuj portas akcepteman ligon) estas emerĝaj kaj ekzistas por nur ununura sperteca okazaĵo.

Sed mi volas esti klara pri kio vere estas ĉi tiu apero. La fundamenta teorio, TCS, temas pri kaŭzeco, ne pri sperto, tiel ke spertado estas nur portanto de la kaŭza rilato. Aserti ke subjektoj estas emerĝaj estas nur aserti ke rektaj kaŭzaj rilatoj inter individuoj estas neredukteblaj. Krome, la tuta strukturo de TCS estas dizajnita por specifi la diferencon inter rekta kaj nereakta kaŭza rilato, ĉar ĝi donas precizan difinon frue en ĉapitro 10 laŭ influo pro kunligado ene de akceptemo kontraŭ influo kiu vojaĝas tra ĉeno. de akceptemoj.

En ĉi tiu kunteksto, diri ke temoj de sperto estas neredukteblaj estas bagatela. Ĉar subjektoj estas postulitaj por esti la portantoj de neredukteblaj kaŭzaj interagoj, ĝi estas nur vorte malsama ol diri ke nereduktebla kaŭzeco estas nereduktebla. Tio ne estu malaprobinda, en la apero kontraŭ ne-apero debato en metafiziko.

Tial la portantoj de rektaj kaŭzaj rilatoj en TCS estas hipotezitaj por esti subjektoj, interne spertecaj trajtoj kiuj ligas al la kvali-tativaj karakteroj portantaj efikajn trajtojn. Tiuj akceptemaj ligoj estas kiel la "fenomenaj ligoj" kun interna karaktero kiun Chalmers aliloke en sia artikolo diskutas sub komponaj teorioj de sperto.

Li tie proponas ke kaŭzeco povus esti taŭga speco de komponaĵo

240 konscio en la fizika mondo

liga rilato, kaj mi konsentas. Li levas la aron de demandoj malsupre pri tio:

"Unu demando por ĉi tiu vidpunkto kaj por aliaj fenomenaj ligaj vidpunktoj estas ĉu la liga rilato estas transitiva (kiel samkonscio ŝajnas esti), tiel ke kiam unu mikrofenomena stato staras en ĉi tiu rilato al du aliaj fenomenaj statoj de du aliaj subjektoj, ĉiuj tri estos kune spertaj de unusola temo. Se jes, tiam donita la ĉiecon de spatiotempaj kaj kaŭzaj rilatoj, ĝi aspektas kvazaŭ la mikrofenomenaj statoj ĉie en la universo povas stari en tiu rilato, donante ununuran gigantan subjekton. Se aliflanke la rilato ne estas transitiva kaj oni havas apartajn subjektojn por malsamaj okazoj de la rilato, tiam oni havos multe tro da subjektoj kaj estas malfacile vidi kiel ni ricevos makrosubjektojn. Eble ekzistas inter-mezaj eblecoj en kiuj la rilato estas sufiĉe netrinitiva por doni netrivialajn makrosubjektojn, sed estas malfacile vidi de kie venos ĉi tiu strukturo."

La objekto de Chalmers supre priskribas la Limproblemon, kaj la tavoligita vido de kaŭzeco en TCS enhavas la detalojn pri kiaj kaŭzaj rilatoj havas internan karakteron kaj kiaj ne havas, kaj ĝi disponigas metafizikan respondon al lia demando de kie trovi la strukturo necesa por solvi la Limproblemon.

Mi sugestas, ke la vera disputo pri apero ĉi tie ne temas pri kompono de subjektoj, sed pri ĉu ekzistas neredukteblaj kaŭzaj rilatoj inter io ajn krom la plej fundamentaj mikrofizikaj estaĵoj. Estas evidente, ke la kadro en APFC povas sukcesi klarigi la ekziston de konscio nur se fundamentaj kaŭzaj rilatoj ekzistas inter estaĵoj sur multoblaj niveloj de la mondo.

Pri ĉi tiu punkto, mi kredas, ke la evidenteco jam estas kaj la respondo estas jes. Ni havas grandan kvanton da eksperimentaj pruvoj de holisma kaŭza interago inter kunmetitaj estaĵoj en kvantuma mekaniko. Ni ĉiuj devus jam konsenti eniri en la ontologian transakcion akcepti emerĝajn, ne-redukteblajn rilatojn de interagado super la fundamenta mikrofizika nivelo, kaj ni nur negocas pri la prezo. Chalmers kiel multaj aliaj kredas, se ĝi rilatas al konscio, la prezo devas esti cerbnivelaj kvantumaj implikaĵoj, sed mi ne estas konvinkita, ke la respondo estas tiel tranĉita kaj sekigita. Mi kredas, se oni supermetas la tavoligitan vidon de kaŭzeco en APFC al nia scienca kompreno de la mondo, ĝi montras al speco de laŭpaŝa, tavoligita dekohereco kiu estas tro komplika por nunaj fizikistoj por modeligi. En APFC-sekcio 14.3.1, mi longe citas Henry Stapp pri kial bezono de tio estas neevitebla.

Stapp argumentas por la ŝanco (kaj bezono) enkonduki neredukteblajn kaŭzajn rilatojn, kiuj povas produkti determinitan cerban staton en pli alta nivelo.

Kaŭzo kaj la Kombina Problemo 241

individuoj kun cerboj kiel la nia, kaj li argumentas ke la bezono ekzistas ne pro grandskala implikiĝo aŭ kvantuma kohereco, sed kiel neevitebla sekvo de io same fundamenta kiel la necerteco principo. Kvankam estas multe da loko por diskuti pri interpretoj de kvantuma mekaniko, la speco de malkohera vido kongrua kun TCS falas sufiĉe rekte en la ĉefajn tendarojn.

La alia objekto de Chalmers kontraŭ la vido en APFC estas ke ĝi postulas "iom" malsupren kaŭzecon solvi problemojn de mensa kaŭzeco. Farante tion, li kredas, ĝi estas submetita al la samaj objektoj kiel dualismo. Tamen, lia objekto ĉi tie dependas de eraro en "kaŭzo", kiu mi kredas igas ĝin sendanĝera. Ĉiuj diskutoj pri malsupreniĝa kaŭzado en la filozofio de menso-literaturo referencas efikan kaŭzon, la specon de kaŭzado en kiu forto estas elsendita kiu ŝanĝas la kurson de la okazaĵoj. La kaŭzeco de pli altnivelaj individuoj ĝis pli malaltaj niveloj en TCS estas pli kiel fina kaŭzado, de nova tipo ne trovita en la tradicia literaturo pri aŭ konscio aŭ intencio. Do ĝi ne estas "iom" malsupren kaŭzado, kontraste al "multe" en duismaj teorioj, sed alispeca afero ne diskutita antaŭe en la literaturo.

Mi diskutas ĉi tion en la sekcio 14.2.2 de APFC, kie mi donas matematikan traktadon de ĝi. Mi ofte diras, ke la akceptemaj ligoj tra kiuj trapasas potencialoj estas kiel filtriloj: ili elektas kiuj potencialoj havas influon sur la pli altaj niveloj. Alia, eble pli bona, bildo estas diri, ke ili estas lensoj: ili enfokusigas la influojn, kiujn pli altanivelaj individuoj enkorpiĝas, inter ĉiuj kaŭzaj influ-potencialoj ĉe la malsuperaj niveloj.

Kion mi diras en APFC estas, ke la ŝtata determino de la pli alta nivela individuo estas kiel fina kaŭzo por la ŝtata determino de la malsupernivelaj individuoj. Kvankam mi estis kulpa en APFC pri skribado, ke malsupernivelaj individuoj estas "determinitaj" de pli altanivelaj individuoj, ni ne bezonas pensi pri la malsupernivelaj individuoj kiel ŝanĝitaj. Jen kion mi celas en mia diskuto pri eniroj en APFC, sekcio 10.5, kie mi difinas la koncepton de "fariĝi reala" en la kadro. Estas la aliĝo de ununura potencialo reprezenti la difinitan staton de individuo, de la perspektivo de pli alta nivelo individuo ĝi helpas konsistigi. Sed tiu elekto estas nur la pinto de la plena eniro de la malsupera individuo, kaj ĝia kompleta naturo ankoraŭ estas tie kaj neniam ŝanĝita de la pli alta nivelo individuo. Individuo, kiu komencas sian eniron per konjunkcio de eblaj statoj, ĉiam havas la potencialojn ne transdonitajn al aliaj individuoj en sia kunteksto. Ĝi forĵetas ilin nur de la perspektivo de la aliaj individuoj kiuj enkorpiĝas en si kelkajn el tiuj potencialoj sed ne aliajn.

242 konscio en la fizika mondo

6. La Carrier-Teorio de Kaŭzo

La rilato inter TNI kaj Russellian Monism venas per rimarkado ke TCS, por ĉiuj ĝiaj virtoj, ne evitas la specojn de kritikoj de fizika teorio prezentita fare de Russell kaj Whitehead. La naturaj individuoj en TCS bezonas internajn trajtojn por plenumi la funkciajn rolojn aranĝitajn per la teorio. Tiuj internaj trajtoj estas nomitaj portantoj, ĉar ili portas la eksterajn priskribojn por efikaj kaj akceptemaj trajtoj ene de la teorio.

La teorio kiu aldonas ĉi tiun postulaton al TCS estas nomita la Kondukula Teorio de Kaŭzo kaj kune la du teorioj konsistigas la Teorio de Naturaj Individuoj (TNI).

La teorio de portanto estas plia postulato al TCS, sed ĉar TNI enhavas ambaŭ teoriojn kiel komponantojn, ni povas uzi TNI por dedukti specifajn postulojn pri kiaj devas esti la internaj portantoj de efikaj trajtoj. Oni povas dedukti, ekzemple, ke la portantoj de efikaj propraĵoj devus posedi specon de unueco simila al la unueco, kiun ni trovas en konscio, kaj devus havi internajn rilatojn de kongruenco kaj nekongruenco simila al tio, kion ni trovas. inter fenomenaj propraĵoj kiel ruĝa kaj verda. Ankaŭ, uzante TNI ni povas dedukti ke la internaj portantoj de efikaj trajtoj devas subteni skalarajn rilatojn ankaŭ similajn al tio, kion ni vidas inter fenomenaj trajtoj en siaj intensedimensioj (ekz., la laŭteco de tono).

Kiam ni turnas nian atenton al akceptemaj portantoj, ni povas dedukti, ke la portanto de akceptemo devas havi specon de senenhava malfermiteco, simila al tio, kion meditaj praktikoj raportas kiel karakterizaĵo de la pura sperta memo, kaj ke la rilato de la akceptema portanto al efikaj trajtoj estus. devas esti tre kiel tio, kion ni vidas kiel la rilato inter travivado kaj fenomenaj trajtoj.

Pro ĉi tiuj kaj aliaj kialoj, iu provanta kompreni TCS en la mondo sentos sin devigita hipotezi ke fenomenaj trajtoj estas la interna bazo de efikaj trajtoj; kaj ke sperteca posedaĵo estas la interna bazo de akceptema ligo; kaj ke la kaŭza ligilo en nia mondo estas portata de la travivado de fenomenaj ecoj. En pli ordinara lingvo, ni dirus, ke la travivado de fenomenaj propraĵoj estas la kaŭza ligilo en nia mondo. Ie ajn estas rekta interago inter naturaj individuoj, tie ni trovos spertadon okazanta. Do TCS apogas panpsikistan version de Russellian Monism, prenante multe da inspiro de Whitehead en ĝia specifa formo.

Krome, en sekcio 10.4 de APFC, ekzistas pruvo ke la efikaj trajtoj ekzistantaj sur ĉiu nivelo de kaŭzeco estas metafizike informaj.

Kaŭzo kaj la Kombina Problemo 243

propraĵoj, difinitaj nur per la entuta limstrukturo kiu integras la informojn kaj la signalan rolon kiun ĝi ludas ene de tiu strukturo.

De p. 203, "Konsiderante la koncepton de efika posedaĵo en la kaŭza signifomodelo, nur la informe signifaj ecoj de [la stato de individuo sur nivelo] prezentas la verajn efikajn trajtojn [de tiu individuo] ene de pli alta-nivela individuo."

La pruvo de tiu posedaĵo de 10.4 estas referenceita plurajn fojojn poste en la libro por solvi diversajn paradoksojn kaj enigmojn, kiel ekzemple Grain Problem de Sellar. De p. 268 de APFC, "Memoru, ke la diskuto en Ĉapitro 10, sekcio 4 ... klarigas ke ni povas kaj devas identigi la efikajn ecojn de individuo kun la elemento de limigo, kiun ĝi aldonas al la [kaŭza ligo] en kiu ĝi ekzistas ... Fakte, la plej logika strukturo por portanto por havi estus unu egalanta la dimensia strukturo de la limo kiun ĝi portis.

Ĉi tiu dimensio konsistigus ĝiajn gradojn de libereco kiel parto de signalsistemo uzata de natura individuo" (emfazo aldonita).

Precipe, en sekcio 14.3.1 la pruvo ke efikaj propraĵoj estas informaj estas uzata por argumenti ke pli altnivela sperto ekzistas nur kie ekzistas sistemo de integra informsignalado: "Aldone, ni hipotezas ke la ligitaj membroj ene de [natura individuo] estas enkapsuligitaj ene de interfacoj. Iliaj interfacoj konsistas el siaj propraj akceptemoj, tra kiuj ili holisme ricevas la limojn en siaj akceptemaj kampoj, kaj siajn proprajn signalojn, siajn efikajn trajtojn, [per kiuj ili metas limojn] ... Tiuj interfacoj kreas informan strukturon ene de la interligo. ... Dum serĉado de naturaj individuoj, ĉi tiu karakterizado sugestas, ke ni devus rigardi sistemojn en la fizika mondo kiel sistemojn de informoj ..."

Mi pensas, ke nun ĉi tio devus esti konsiderata kiel ege grava gvidlinio pri kiel la distribuado de emerĝa sperto devas funkcii, por disponigi ŝirmilojn pri permeseblaj kontraŭ nepermeseblaj specoj de "apero" en la teorio. La leĝo, kiun ni serĉas, estas leĝo pri integriĝo de informoj, mezurita kiel la totalaj gradoj da libereco per kiuj portantaj kvalitoj en interligo povas variigi sian kvalitan karakteron en sia rolo kiel signaloj de efika. limigo.

En TNI, pro la kialoj diskutitaj supre, ĉi tiu subjektiva kvanto de sperto devas respondi rekte al objektiva kvanto de informoj mezurita en la sama maniero sed anstataŭigante objektivan mezuradon de vario en efikaj statoj por la spertaj mezuradoj. Informoj estas spertaj rigardataj de ekstere, ĉar spertoj estas ruselaj portantoj de efika kaŭzeco. TNI povus metafizike transponi la subjektivan kaj objektivan vidojn de sperto ĉar ĝi permesas al ni konkludi la totalan kvanton de

244 konscio en la fizika mondo

sperto en la pli altnivelaj individuoj estas la sama kiel la kvanto de integraj informoj en tiu individuo, kiel la vojo estanta sekvita fare de Giulio Tononi kaj liaj anoj, esprimita per kvantigado de la signaloj kondukantaj al ŝanĝoj en efikaj statoj por tiu individuo.

Ĝi devus sekvi, ke estas perfekte permesate ke novaj specoj de kvalitoj aperu de nivelo al nivelo - simile kiel supre al novaj formoj de ondoj kiuj venas de la kombinaĵo de komponentondoj. Tiuj novaj kvalitoj estos konservativaj de la malnovaj kvalitoj en maniero simila al kiel novaj formaj ondoj estas konservativaj de siaj komponentondoj, per konservado de rilataj kvantoj de sperto. Retirante de la detaloj, kio estas rimarkinda ĉi tie estas metafiziko de kaŭzeco kiu povas kunligi fizikon, sperton, kaj integran informon en maniero kiel kiu montras ke ili estas malsamaj perspektivoj pri la sama afero - la kaŭza ligilo mem - kaj ĝi montras manierojn ni povas movi tien kaj reen inter ĉi tiuj perspektivoj uzante kelkajn bazajn unuajn principojn. Mi kredas, ke ĝi povas porti nin plu—multe, multe pli—al integra kompreno de multaj rilataj filozofiaj misteroj ol konkurantaj paradigmoj.

Panpsikismo kaj TNI faras agrablan partnerecon. Ĉar ne nur TNI povas profiti el panpsikismo povante respondi demandojn pri la interna bazo de la mondo, sed panpsikistoj povas helpi sin al la kombinaĵaj reguloj en TNI senpage. Ĉi tio estas forta pozicio, ĉar ĉi tiuj reguloj solvas kaj la tradician kombinproblemon kaj la pli malfacilan limproblemon. Ankaŭ, ĉar TNI estas teorio de kaŭzeco, ĝi permesas profundajn respondojn al temoj pri mensa kaŭzado kaj pri determinismo.

Ĝi povas disponigi kadron por fakte dedukti klarigojn por gamo da tradicie misteraj aspektoj de konscio, kiel ekzemple ĝia unueco kaj rilato al tempo ankaŭ.

Tre grave, TNI ege plifortigas la instigon por esti panpsikisto. La panpsikisto bazita en TNI ne plu faras ad hoc konjektojn por solvi specialan problemon en la filozofio de menso, postplenigante kun pli da konjekto por solvi pliajn problemojn kiuj ekestas. Prefere, li aŭ ŝi faras principan konjekton por solvi fundamentajn problemojn en la filozofio de la naturo, de unuaj principoj, dum en la sama tempo proponas solvi problemojn en filozofio de menso kaj en metafiziko pli larĝe. La klariga potenco de panpsikismo kiam farite parto de TNI estas vaste vastigita, dum nenio pri ĝi retenas la odoron de ad hoc metafiziko (konjekta, sed ne ad hoc).

Referencoj

- Chalmers, D. J. (venonta). "La Kombina Problemo por Panpsikismo." En G. Bruntrup kaj L. Jaskolla, red., Panpsychism. New York: Oxford University Press.
- James, W. (1890). La Principoj de Psikologio. Londono: Macmillan.
- Rosenberg, G. (2004). Loko por Konscio: Sondado de la Profunda Strukturo de la Natura Mondo. New York: Oxford University Press.
- Tononi, G. (2012). PHI: Vojaĝo de la Cerbo al la Animo. New York: Pantheon Books.

Panpsikismo kaj Panprotopsikismo

David J. Chalmers

1. Enkonduko

Panpsikismo, laŭvorte prenita, estas la doktrino ke ĉio havas menson.¹ En la praktiko, homoj kiuj nomas sin panpsikistoj ne estas engaĝitaj al tiel forta doktrino. Ili ne estas engaĝitaj al la tezo ke la numero du havas menson, aŭ ke la Eiffel-Turo havas menson, aŭ ke la grandurbo de Kanbero havas menson, eĉ se ili kredas je la ekzisto de nombroj, turoj, kaj grandurboj.

Anstataŭe, ni povas kompreni panpsikismon kiel la tezon, ke iuj fundamentaj fizikaj estaĵoj havas mensajn statojn. Ekzemple, se kvaroj aŭ fotonoj havas mensajn statojn, tio sufiĉas por ke panpsikismo estu vera, eĉ se ŝtonoj kaj nombroj ne havas mensajn statojn. Eble ne sufiĉas, ke nur unu fotono havu mensajn statojn. La linio ĉi tie estas malklara, sed ni povas legi la difinon kiel postulante ke ĉiuj membroj de iuj fundamentaj fizikaj tipoj (ĉiuj fotonoj, ekzemple) havu mensajn statojn.

Por nunaj celoj, la koncernaj specoj de mensaj statoj estas konsciaj spertoj. Mi komprenos panpsikismon kiel la tezon, ke iuj fundamentaj fizikaj estaĵoj estas konsciaj: tio estas, ke estas io, kion ĝi.

1. Mi unue prezentis ĉi tiun materialon en la Munkena konferenco pri panpsikismo kaj apero en junio 2011. Mi dankas la tiean publikon kaj ankaŭ al la publiko ĉe Amherst, Bogazici, Charleston, Fordham, Notre Dame, Santiago, Stanford, kaj Wesleyan. Mi ŝuldas specialan ŝuldon al Daniel Stoljar, kies rilata verko en "Du Konceptoj de la Fiziko" multe influis ĉi tiun artikolon. Dankon ankaŭ al Torin Alter, Sam Coleman, Brian Garrett, Philip Goff, John Gregg, Bill Meacham, Daniel Stoljar, Galen Strawson kaj Keith Terauský pro komentoj pri ĉi tiu artikolo.

estas kiel esti kvarko aŭ fotono aŭ membro de iu alia fundamenta fizika tipo. Tiu ĉi tezo estas iafoje nomata pansperentiismo, por distingi ĝin disde aliaj varioj de panpsikismo (variaĵoj, pri kiuj la koncernaj estaĵoj devas pensi aŭ rezoni, ekzemple), sed mi simple nomos ĝin ĉi tie panpsikismo.

Panpsikismo foje estas flankenbalaita kiel freneza vidpunkto, sed tiu ĉi reago memstare ne estas serioza objeto. Dum la vido estas kontraŭintuicia al iuj, ekzistas bona kialo pensi ke ĉiu vido de konscio devas ampleksi kelkajn kontraŭintuiciajn konkludojn. Krome, intuicioj pri panpsikismo ŝajnas multe varii laŭ kulturo kaj laŭ historia periodo. La vido havas longan historion en kaj orienta kaj okcidenta filozofio, kaj multaj el la plej grandaj filozofoj prenis ĝin grave. Estas vere, ke ni ne havas multe da rekta pruvo por panpsikismo, sed ni ankaŭ ne havas multe da rekta indico kontraŭ ĝi, pro la malfacilaĵoj de detekti la ĉeeston aŭ foreston de konscio en aliaj sistemoj. Kaj estas nerektaj kialoj de larĝe teoria karaktero por preni la vidon serioze.

En ĉi tiu artikolo mi prezentos argumenton por panpsikismo. Kiel plej multaj filozofiaj argumentoj, ĉi tiu argumento ne estas tute decida, sed mi pensas, ke ĝi donas kialon por preni la vidon serioze. Parolante por mi mem, mi tute ne certas, ke panpsikismo estas vera, sed mi ankaŭ ne certas, ke ĝi ne estas vera. Ĉi tiu artikolo prezentas tion, kion mi konsideras eble la plej bona kialo por kredi panpsikismon. Kuna artikolo, "La Kombinproblemo por Panpsikismo", prezentas tion, kion mi konsideras kiel la plej bona kialo por malkredi panpsikismon.

Mi nomas mian argumenton la Hegela argumento por panpsikismo. Ĉi tio ne estas ĉar Hegel estis panpsikisto. Li ŝajnas esti malproksime de ĝi, eble krom kiom li kredis je "mondanimo" (kiu sugestas specon de kosmopsikismo, la vidon ke la mondo kiel tuto estas konscia). Prefere, mia argumento prenas la dialektikan formon ofte atribuitan al Hegel: la formo de tezo, antitezo, sintezo.²

En mia hegela argumento, la tezo estas materialismo, la antitezo estas dualismo, kaj la sintezo estas panpsikismo. La argumento por la tezo estas la kaŭza argumento por materialismo (kaj kontraŭ dualismo). La argumento por la antitezo estas la pensebla argumento por dualismo (kaj kontraŭ materialismo). Sintezitaj, tiuj donas la Hegelian argumenton por panpsikismo. Efektive, la argumento prezentas la du plej potencajn argumentojn

2. Mi kolektas, ke fakte ĉi tiu dialektika formo devenas de Fichte, kaj ke Hegel ĝin malakceptis kiel simplisma. Tamen mi restos kun la populara atribuo.

248 konscio en la fizika mondo

por kaj kontraŭ materiismo kaj dualismo, kaj instigas certan specon de panpsikiismo kiel vido kiu kaptas la virtojn de ambaŭ vidpunktoj kaj la malvirtojn de neniu.

Montriĝas, ke la hegela argumento ne subtenas nur panpsikiismon. Ĝi ankaŭ apogas certan specon de panprotopsikismo: proksimume, la vidon ke fundamentaj unuoj estas prakonsciaj, tio estas, ke ili havas certajn specialajn trajtojn kiuj estas antaŭuloj al konscio kaj kiuj povas kolektive konsistigi konscion en pli grandaj sistemoj. Poste en la artikolo, mi ekzamenos la relativajn meritojn de panpsikismo kaj panprotopsikismo, kaj ekzamenos problemojn, kiuj aperas por ambaŭ.

2. Tezo kaj Antitezo: Materialismo kaj Dualismo

Nia tezo estas materialismo (aŭ fizikismo): proksimume, la tezo ke ĉio-aĵo estas esence fizika. Nia antitezo estas dualismo: proksimume, la tezo ke ne ĉio estas esence fizika, kaj la aferoj kiuj ne estas fundamente fizikaj estas fundamente mensaj. Nia sintezo estas panpsikismo: tre malglate, la tezo, ke ĉio estas (aŭ almenaŭ ke iuj aferoj estas) esence fizikaj kaj fundamente mensaj.

Pli specife, ni okupiĝos pri materialismo kaj dualismo pri konscio. Materialismo pri konscio estas la tezo, ke kon-

scienco estas esence fizika: tio estas, ke veroj pri konscio baziĝas sur la fundamentaj veroj de finita fiziko. Dualismo pri konscio estas la tezo, ke la konscio ne estas esence fizika: tio estas, ke veroj pri konscio ne baziĝas sur la fundamentaj veroj de finita fiziko.

Terigado estas rilato de metafizika konstitucio. Veroj pri konscio baziĝas sur fizikaj veroj se ĉiuj veroj en la unua aro akiras tute en virto de veroj en la dua aro akiro.³ La intuicia ideo malantaŭ materiismo estas ke fizikaj veroj iel sumiĝas al kaj donas verojn pri konscio. Ĉi tio postulas almenaŭ, ke ekzistas metafizike necesa ligo inter tiuj veroj, en tio ke estas neeble ke mondo estu fizike kiel la nia sen ke tiu mondo estu fenomene simila al la nia. Intuicie, post kiam Dio kreis la estaĵojn de fiziko, la konscio venis senpage.

3. Por pli pri la nocio de surteriĝo, vidu Schaffer 2009 kaj Fine 2012. La nocio de surteriĝo en ludo ĉi tie estas tio, kio foje estas nomita "plena surteriĝo", implikante "tute en virto de" rilato, kontraste al "parta baziĝo", kiu implikas "parte en virto de" rilato. Ĉi-hasta estas malkonvena por difinado de materialismo, ĉar la difino tiam permesus nematerialisman vidon sur kiu veroj pri konscio akiras en virto de fizikaj veroj kune kun iuj aliaj nefizikaj veroj.

Ni okupiĝos precipe pri mikrofizikaj ecoj kaj pri fenomenaj ecoj. Mikrofizikaj ecoj estas la fundamentaj fizikaj trajtoj karakterizitaj de finita fiziko. Mikrofizikaj estaĵoj estas la fundamentaj fizikaj estaĵoj karakterizitaj de tiu fiziko. (Malgraŭ la nomo, ne estas difine postulate ke tiuj unuoj estu malgrandaj.)

Mikrofizikaj veroj estas pozitivaj veroj pri la kreado de mikrofizikaj trajtoj de mikrofizikaj estaĵoj. Ĉi tie pozitiva vero estas intuicie vero pri la propraĵoj, kiujn unuo havas, prefere ol tiuj, kiujn ĝi mankas (por pli pri tio, vidu Chalmers 2012). Makrofizikaj trajtoj (unuoj, veroj) estas tiuj kiuj estas bazitaj en mikrofizikaj trajtoj (unuoj, veroj). Por facileco de diskuto, mi uzos la vorton "fizika" por signifi "mikrofizika" ĉie en kio sekvas, foje uzante "mikrofizikan" por ekspliciteco.

Fenomenaj (aŭ spertaj) propraĵoj estas trajtoj karakterizantaj kio estas esti konscia subjekto. La plej konata fenomeno posedado estas simple la posedado de fenomena konscio: unuo havas ĉi tiun econ kiam estas io, kiel ĝi estas tiu ento. Ekzistas ankaŭ multaj specifaj fenomenaj trajtoj, karakterizantaj pli specifajn konsciajn spertojn. Ekzemple, fenomena ruĝeco karakterizas la klaran specon de konscia sperto, kiun ni havas kiam ni spertas ruĝecon. Ento havas la econ de fenomena ruĝeco kiam ĝi havas tian konscian sperton. Fenomenaj veroj estas pozitivaj veroj pri la distribuado de fenomenaj ecoj (tio estas, veroj pri kia estas esti diversaj estaĵoj).

Ni povas tiam diri ke materiismo pri konscio estas la tezo ke ĉiuj fenomenaj veroj estas bazitaj en mikrofizikaj veroj. Dualismo pri konscio estas la tezo ke fenomenaj veroj ne estas ĉiuj bazitaj en mikrofizikaj veroj. En kio sekvas, per "materialismo" kaj "dualismo" mi celas materiismon kaj dualismon pri konscio.

Ni povas meti la penseblan argumenton kontraŭ materialismo (kaj por dualismo) jene. Ĉi tie P estas la konjunkcio de ĉiuj mikrofizikaj veroj pri la universo, kaj Q estas arbitra fenomena vero (kiel ekzemple "mi estas konscia").

(1) $P \sim Q$ estas imagebla.

(2) Se $P \sim Q$ estas imagebla, $P \& \sim Q$ estas metafizike ebla.

(3) Se $P \& \sim Q$ estas metafizike ebla, materialismo estas malvera.

(4) Materialismo estas falsa.

Ĉi tie ni povas diri, ke aserto estas imagebla kiam ĝi ne estas forigita apriorie. Do estas imagebla, ke ekzistas mejlo-altaj unucikloj, ekzemple. Aserto

250 konscio en la fizika mondo

estas metafizike ebla kiam ĝi povus esti akirinta: intuicie, kiam Dio povus esti kreinta la mondon tia ke la aserto estintus vera. Tiel estas

kredeble metafizike ebla ke ekzistas mejlo-altaj unucikloj.

Premiso (1) ĉi tie estas subtenata de la penseblo de zombioj: estaĵoj mikrofizike identaj al ni senkonscie. Plej multaj homoj opinias, ke zombioj fakte ne ekzistas, sed ŝajnas ke ne ekzistas apriora kontraŭdiro en la ideo. Premiso (2) estas subtenata de ĝenerala rezonado pri la rilato inter penseblo kaj ebleco. La tezo devas esti rafinita por akomodi diversajn kontraŭekzemplojn pro Kripke kaj aliaj, sed mi restos kun la simpla tezo ĉi tie.⁴ Premiso (3) estas subtenata de la ideo ke se $P \rightarrow Q$ estas metafizike ebla, tiam P ne metafizike necesigas Q , do Q ne estas bazita en P , ĉar surteriĝo verŝajne postulas metafizikan necesecon. Ĉi tie la intuicia ideo estas, ke se Dio povus krei a

mondo mikrofizike identa al nia mondo sed sen konscio, tiam la ĉeesto de konscio implikas novajn fundamentajn ecojn super tiuj de fiziko, do materialismo estas falsa.

La pensebla argumento estas epistemia argumento kontraŭ materialismo, komencante kun epistemologia premo kaj daŭrigante al metafizika konkludo. Estas aliaj proksime rilataj epistemaj argumentoj. Tiuj inkludas la sciargumenton, kiu komenciĝas de la kondiĉo ke Q ne estas deduktebla de P kaj finas ke ĝi ne estas bazita en P ; la klariga argumento, kiu komenciĝas de la premo ke ekzistas klariga interspaco inter P kaj Q kaj konkludas ke ekzistas ontologia breĉo; kaj la struktur-dinamika argumento, kiu komenciĝas de la kondiĉo ke P povas esti analizita laŭ strukturo kaj dinamiko dum Q ne povas kaj konkludas ke Q ne estas bazita en P . Multo de kion mi diras validos por ĉiuj tiuj argumentoj, sed mi fokusos ĉi tie pri la pensebla argumento.

Materiistoj ne nur krispiĝas kaj mortas kiam konfrontitaj kun la kon-konceptebla argumento kaj ĝiaj kuzoj. Tipo-A-materialistoj malakceptas la episteman premison, tenante ekzemple ke zombioj ne estas imageblaj. Tipo-B-materialistoj malaprobas la paŝon de epistemia premo al ontologia konkludo, tenante ekzemple ke penseblo ne implicas eblecon. Tamen, estas gravaj kostoj al ambaŭ ĉi tiuj vidpunktoj. Tipo-A materiismo ŝajnas postuli ion similan al analiza funkcia vido de konscio, kiun la plej multaj filozofoj trovas tro deflacia por esti kredinda. Tipo-B-materialismo ŝajnas postuli specon de bruta neceso kiu ne troviĝas aliloke kaj kiu estas malfacile pravigebla. Kompreneble iuj filozofoj trovas ĉi tiujn kostojn valora

4. Por multe ellaborita versio de la argumento uzanta dudimensian semantikon, vidu Chalmers 2010.

pagante, aŭ nei ke ĉi tiuj estas kostoj. Tamen, mi opinias, ke la argumento faras almenaŭ unuaviden kazon kontraŭ materialismo.

Dirite, multaj materiistoj opinias ke la pensebla argumento kontraŭ materiismo (kaj por dualismo) estas rebatita per la kaŭza argumento kontraŭ dualismo (kaj por materiismo). Ĉi tiu argumento funkcias jene:

- (1) Fenomenaj ecoj estas kaŭze rilataj al fizikaj eventoj.
- (2) Ĉiu kaŭzita fizika evento havas plenan kaŭzan klarigon en fizikaj terminoj.
- (3) Se ĉiu kaŭzita fizika evento havas plenan kaŭzan klarigon en fizikaj terminoj, ĉiu posedaĵo kaŭze rilata al la fiziko estas mem bazita en fizikaj trajtoj.

- (4) Se fenomenaj ecoj baziĝas sur fizikaj ecoj, materialismo estas vera.

(5) Materialismo estas vera.

Ĉi tie ni povas diri ke posedaĵo estas kaŭze grava al okazaĵo kiam instancoj de tiu posedaĵo estas alvokitaj en ĝusta kaŭza klarigo de tiu okazaĵo. Ekzemple, la altaj temperaturoj en Viktorio estis kaŭze signifaj al la viktoriaj arbarfajroj. Plena kaŭza klarigo de okazaĵo estas tiu kiu karakterizas sufiĉajn kaŭzojn de la okazaĵo: kaŭzoj kiuj garantias ke la okazaĵo okazos, almenaŭ donitaj fonleĝoj de la naturo.

Premiso (1) estas subtenata de intuicia observado. Mia doloro ŝajnas kaŭzi mian brakon moviĝi. Se aferoj estas kiel ili ŝajnas ĉi tie, tiam la doloro ankaŭ estos kaŭze grava al la moviĝo de diversaj partikloj en mia korpo. Premiso (2) sekvas el vaste tenita vido pri la karaktero de fiziko: fiziko estas kaŭze fermita, en tio ke ekzistas nenij interspacoj en fizikaj klarigoj de fizikaj okazaĵoj. Premiso (3) estas malakcepto de certa speco de trodeterminado. Konsiderante plenan mikrofizikan kaŭzan klarigon de fizikaj eventoj, aliaj kaŭzaj klarigoj estas eblaj nur kiam la faktoroj implikitaj en ĉi-lasta baziĝas sur la faktoroj implikitaj en la unua (kiel kiam ni klarigas la movon de bilardglobo ambaŭ laŭ alia pilko kaj laŭ la partikloj, kiuj ĝin formas).⁵

5. Principoj kiel (3) foje estas metitaj kun "estas fizika posedaĵo" anstataŭe de "estas bazita en fizika posedaĵo." Tio sumiĝas al tro forta kaŭza ekskludo aserto sur kiu altnivelaj okazaĵoj kaj iliaj malaltnivelaj grundoj ne povas ambaŭ esti kaŭze signifaj. Reflektado pri normaj kazoj (Bennett 2003; Yablo 1992) sugestas ke konstitutive ligitaj eventoj ne devas ekskludi unu la alian kiel kaŭzojn: ĉi tiuj estas kazoj de "bonvola trodeterminado" kontraste al kazoj de "malbona trodeterminado". Premiso (3) ekskludas nur kazojn de ĉi-lasta speco.

252 konscio en la fizika mondo

Ĉiu supozas kaŭza klarigo kiu ne estis bazita tiamaniere implikis kaŭzan trodeterminadon de sendependaj okazaĵoj. Sistema trodeterminado de tiu speco estas vaste malaprobata. Premiso (4) estas vera laŭ difino.

Dualistoj ne nur kurbiĝas kaj mortas kiam oni prezentas la kaŭzan argumenton. Epifenomenistoj malaprobas premison (1), dirante ke la aserto ke konscio kaŭzas konduton estas nur intuicio kaj povas esti malaprobata.

Interakciistoj malakceptas premison (2), opiniante ke fiziko lasas lokon por (kaj eble pozitive instigas al) kaŭzaj interspacoj kiujn la konscio povus plenigi. Tamen, estas kostoj por ambaŭ ĉi tiuj vidpunktoj. Epifenomenismo estas almenaŭ maleleganta kaj postulas specialajn koincidojn inter konsciaj travivaĵoj kaj makrofizikaj eventoj (eldiroj pri konscio, ekzemple) kiuj ŝajnas reflekti ilin. Interaciismo postulas vidon de fiziko kiu estus vaste malaprobata fare de la plej multaj fizikistoj, kaj tio implikas grandan veton pri la estonteco de fiziko. Denove, iuj dualistoj (inkluzive de mi en iuj humoroj) neas, ke ĉi tiuj estas kostoj aŭ opinias, ke la kostoj indas pagi. Tamen, mi pensas, ke estas almenaŭ unua facie kazo kontraŭ dualismo ĉi tie.

Do ni havas alfrontiĝon. Antaŭ ĝi, la pensebla argumento refutas materialismon kaj establas dualismon, kaj la kaŭza argumento refutas dualismon kaj establas materialismon. Estas tempo por hegela sintezo.

3. Sintezo: Panpsikismo

Panpsikismo, denove, estas la tezo ke kelkaj mikrofizikaj estaĵoj estas konsciaj. Por niaj celoj, estas utile distingi diversajn pli fajngrajnajn variaĵojn de panpsikismo. Por fari tion, ni unue povas enkonduki iom da terminologio.

Ni diru, ke makrosperto estas la speco de konscia sperto havita de homoj kaj aliaj makroskopaj estaĵoj (tio estas, estaĵoj kiuj ne estas fundamentaj fizikaj estaĵoj). Makrosperto implikas la instantiation de makrofenomenaj trajtoj: trajtoj karakterizantaj kiel ĝi estas esti homoj kaj aliaj makroskopaj unuoj. Ni diru, ke mikrosperto estas la speco de konscia sperto havita de mikrofizikaj estaĵoj. Mikrosperto implikas la instanciigon de mikrofenomenaj trajtoj: trajtoj karakterizantaj kiel ĝi estas esti mikrofizikaj unuoj.

Se panpsikismo estas ĝusta, ekzistas mikrosperto kaj estas mikrofenomenaj ecoj. Ni ne povas diri multon pri kia estas mikrosperto. Mi pensas, ke ni povas esti certaj, ke ĝi estas tre malsama ol homa sperto, tamen. Ĝi estas preskaŭ certe multe pli simpla ol homa sperto. Tiel, kiel sperto de ruĝeco estas multe pli simpla ol fluo de konscia penso, ni povas atendi, ke la sperto de kvarko estu multe pli simpla ol sperto de ruĝeco. Por iri multe preter ĝeneralajoj

kiel ĉi tio koncerne mikrosperon, ni bezonus taŭgan panpsikistan teorion de konscio, kiun ni nuntempe mankas.

Konstitucia panpsikismo estas la tezo ke makrosperto estas (tute aŭ parte) bazita en mikrosperto. Pli-malpli ekvivalente, ĝi estas la tezo ke makrosperto estas konsistigita de mikrosperto, aŭ realigita de mikrosperto. Laŭ tiu vido, makrofenomenaj veroj ricevas en virto de mikrofenomenaj veroj, en proksimume la sama signifo en kiu materialistoj diras ke makrofenomenaj veroj akiras en virto de mikrofizikaj veroj.

Por meti aferojn intuicie, konstitua panpsikismo diras, ke mikrospertoj iel sumiĝas por doni makrosperon. La vido povas permesi ke makrosperto ne estas tute bazita en mikrosperto: ekzemple, ĝi eble estos bazita en mikrosperto kune kun certaj pliaj strukturaj aŭ funkciaj trajtoj.

Panpsikistoj ne devas esti konsistigaj panpsikistoj. Ekzistas ankaŭ ne-konstitua panpsikismo, kiu diras ke ekzistas mikrosperto kaj makrosperto, sed la mikrosperto ne bazigas la makrosperon. Nekonstituciaj panpsikistoj tipe estos emerĝaj panpsikistoj, tenante ke makrosperto estas forte emerĝa de mikrosperto kaj/aŭ de mikrofiziko. Unu speco de emerĝa panpsikisto povus diri ke ekzistas kontingentaj leĝoj de naturo kiuj precizigas kiam certaj mikroekspertoj kaŭzas certajn makrosperojn. Alia povus diri ke ekzistas naturaj leĝoj ligantaj mikrofizikajn trajtojn al mikrofenomenaj trajtoj kaj makrofizikajn trajtojn al makrofenomenaj trajtoj, sen ekzisti iu konstitua ligo inter mikrofenomenaj kaj makrofenomenaj. Tamen, kiel ni vidos, nekonstitua panpsikismo heredas multajn el la problemoj de dualismo, dum ĝi estas konstitua panpsikismo kiu proponas esperon por hegela sintezo. Do estas ĉi tiu vidpunkto, kiun mi koncentriĝos.

Kiel materialismo, konstitua panpsikismo venas en tipo-A kaj tipo-B varioj. Tipo-A konstitua panpsikismo diras ke ekzistas apriora implikiĝo de mikrofenomenaj veroj ĝis makrofenomenaj veroj, dum tipo-B konstitua panpsikismo diras ke ekzistas aposteriore necesa implikiĝo de mikrofenomenaj veroj ĝis makrofenomenaj veroj. La tipo-B-vido heredas multajn el la problemoj de tipo-B materialismo, do ĝi estas la tipo-A-vido kiu ofertas specialan esperon por hegela sintezo. Kiam mi parolas pri konstitua panpsikismo, ĝi kutime estos la tipo-A versio, kiun mi speciale pensas.

Alia grava diverseco de panpsikismo estas Russelliana panpsikismo. Tiu vido prenas sian nomon de la kompreno de Russell, en *The Analysis of Matter* (1927) kaj aliaj verkoj, ke fiziko rivelas la interrilatan strukturon de materio sed ne ĝian internan naturon. Laŭ ĉi tiu vidpunkto, klasika fiziko rakontas al ni multon pri kio

254 konscio en la fizika mondo

maso faras—ĝi rezistas akcelon, altiras aliajn masojn, kaj tiel plu—sed ĝi diras al ni nenion pri kio maso interne estas. Ni povas diri, ke fiziko diras al ni, kia estas la amasrolo, sed ĝi ne diras al ni, kia posedaĵo ludas ĉi tiun rolon.

Ĉi tie ni povas diri ke kvidoj estas la fundamentaj kategoriaj proprajoj kiuj ludas la fundamentajn rolojn specifitajn en fiziko. Alternative, ni povas diri, ke kvidoj estas la kategoriaj bazoj de la mikrofizikaj dispozicioj karakterizitaj en fiziko. Ni povas kondiĉi krome, ke kvidoj estas apartaj de la roloj aŭ la dispozicioj mem. Vido sur kiu ekzistas nur rolo aŭ disponaj trajtoj, kaj neniu apartaj trajtoj ludantaj tiujn rolojn aŭ servantaj kiel la bazo por la disponoj, estas vido sur kiu ekzistas neniu kvietajoj.

Ne estas evidente, ke devas esti kvietoj. Estas estimindaj strukturismaj aŭ dispoziciaj vidpunktoj de fiziko sur kiuj fiziko implikas nur strukturon aŭ disponojn ĝis la tuta vojo. Tamen, multaj trovas ĉi tiujn vidojn malaprobindaj, ĉar ili ŝajnas doni mondon sen substanco aŭ kvalito—Russell diris ke laŭ vidoj kiel ĉi tiuj "ĉiuj aferoj en la mondo estos nur lavado de unu la alian" (1927, p. 325) . Kaj ĉu oni akceptas aŭ ne ĉi tiujn objektojn, certe ne estas evidente, ke ne ekzistas kvietoj.

Antaŭvide, mondkoncepto, kiu postulas kveraĵojn, estas perfekte kohera, kaj ekzistas malmulte da klara indico kontraŭ ĝi.

Russelliana panpsikismo estas la vido ke kelkaj kveraĵoj estas mikrofenomenaj trajtoj. Ĉi tiu vidpunkto postulas, ke ekzistas kvidoj—distingaj proprajoj, kiuj ludas la amasrolon, la ŝargan rolon, kaj tiel plu—kaj ke almenaŭ kelkaj el ĉi tiuj kvietoj estas fenomenaj. Ekzemple, eble la eco, kiu ludas la amasrolon, estas certa fenomena eco. (Aŭ pli bone, ĉar maso vere estas kvanto: la kvanto, kiu ludas la amasrolon, estas certa fenomena kvanto.) La rusela panpsikisto traktas du metafizikajn problemojn — kio estas la loko de fenomenaj trajtoj en la naturo, kaj kio estas la internaj aferoj. proprajoj subestaj fizika strukturo?—kaj efektive respondas ambaŭ samtempe. Fundamentaj fenomenaj trajtoj ludas fundamentajn mikrofizikajn rolojn kaj subestas fundamentan mikrofizikan strukturon.

Panpsikistoj ne devas esti ruselaj panpsikistoj. Ekzistas ankaŭ ne-rusela panpsikismo, laŭ kiu ekzistas mikrofenomenaj trajtoj, kiuj ne ludas mikrofizikajn rolojn. Eble ekzistas multaj mikrofenomenaj trajtoj sufiĉe apartaj de la trajtoj implikitaj en la mikrofizika reto, ekzemple. Tamen, ne-rusela panpsikismo alfrontas evidentajn problemojn kun mensa kaŭzado, dum Russelliana panpsikismo ofertas esperon por hegela sintezo. Do estas ĉi tiu vidpunkto, kiun mi koncentriĝos.

Aparte, mi koncentriĝos pri konstitua rusela panpsikismo. Laŭ ĉi tiu vidpunkto, mikrofenomenaj trajtoj funkcias kiel kvietajoj, ludante la rolojn

asociita kun mikrofizikaj trajtoj, kaj ankaŭ funkcias kiel la grundoj por makrofenomenaj trajtoj. Tio estas, mikrosperito konsistigas makro-speriton dum ankaŭ ludas mikrofizikajn rolojn. Laŭ ĉi tiu vidpunkto, oni povus pensi pri la mondo kiel esence konsistanta el fundamentaj estaĵoj portantaj fundamentajn mikrofenomenajn trajtojn, kie tiuj mikrofenomenaj trajtoj estas ligitaj unu al la alia (kaj eble al aliaj kvietoj) per fundamentaj leĝoj kun la strukturo kiun la leĝoj. de fiziko priskribas.

Ĉio ĉi tiu mikrofenomena strukturo ankaŭ servas por konsistigi la makrofenomenan regnon, same kiel mikrofizika strukturo servas por konsistigi la makrofizikan regnon.

Mi opinias, ke konstitua rusela panpsikismo estas eble la plej grava formo de panpsikismo, ĝuste ĉar estas tiu ĉi formo kiu promesas eviti la problemojn de fizikismo kaj dualismo kaj servi kiel hegela sintezo. Aparte, oni povas argumenti ke tiu vido evitas kaj la penseblecargumenton kontraŭ fizikismo kaj la kaŭzan argumenton kontraŭ dualismo.

Por taksu ĉi tiun aferon, ni unue devas taksu delikatan demandon: ĉu la konstitucia rusela panpsikismo estas formo de materialismo, formo de dualismo, aŭ nek ambaŭ? Ĉi tiu demando ŝaltas la respondon al alia delikata demando: ĉu quiddiecoj estas fizikaj propraĵoj? Se kvietaj estas fizikaj trajtoj, tiam konstitua Russelliana panpsikismo implicas ke mikrofenomenaj trajtoj estas fizikaj trajtoj, kaj ke makrofenomenaj trajtoj estas konsistigitaj per fizikaj trajtoj, tiel ke materialismo estas vera. Se kvidoj ne estas fizikaj trajtoj, tamen, tiam makrofenomenaj trajtoj estos konsistigitaj de nefizikaj trajtoj, kaj formo de dualismo estos vera.

Por respondi ĉi tiun demandon, estas utile fari distigon. Ni povas diri, ke mallarĝe fizikaj ecoj estas mikrofizikaj rolpropraĵoj, kiel la dis-pozicia eco asociita kun certa maso, aŭ la duaorda eco de havi eco kiu ludas la masa rolo.⁶ Ni povas diri ke larĝe.

6. La distingo inter mallarĝe kaj larĝe fizikaj ecoj estas proksime rilata al la distingo de Stoljar inter t-fizikaj ecoj (propraĵoj alvokitaj de fizika teorio) kaj o-fizikaj ecoj (internekaj ecoj de fizikaj objektoj), sed ĝi ne estas la sama distingo. Komence, surbaze de vidon pri kiu "maso" rilatas al kvideco kiu ludas la amasrolon, maso estos t-fizika (supozante posedaĵon estas alvokita per fizika teorio se ĝi estas referita per esprimo de tiu teorio) sed ĝi ne estos mallarĝe fizika. Kaj donita vidon pri kiuj fizikaj objektoj havas epifenomenajn internajn trajtojn kiuj ne estas tiuj alvokitaj per fizikaj teorioj kaj kiuj ne estas kverajoj, tiuj trajtoj estos o-fizikaj sed ne estos larĝe fizikaj. Pro rilataj kialoj (pridiskutitaj poste), mi opinias, ke la larĝa/mallarĝa distingo pli taŭgas ol la t-/o- distingo por fari la laboron, kiun Stoljar volas, ke ĉi tiu lasta faru. Notu, ke en Chalmers 2010 (p. 192) mi uzas la larĝan/mallarĝan terminologion por marki malsaman distigon.

256 konscio en la fizika mondo

fizikaj ecoj estas fizikaj rolaj proprecoj kune kun iuj ecoj kiuj realigas la koncernajn rolojn: kategoriaj bazoj por la amasdispozicioj, unuaordaj trajtoj kiuj ludas la amasrolon.

Efektive, mallarĝe fizikaj trajtoj inkludas strukturajn trajtojn de mikrofizikaj unuoj sed ekskludas quiddiecojn, dum larĝe fizikaj trajtoj inkludas kaj strukturajn trajtojn kaj kvietojn. Ĉi tie struktura propreco estas unu kiu povas esti plene karakterizita uzante strukturajn konceptojn sole, kiujn mi prenas por inkluzivi logikaj, matematikaj kaj nomaj konceptoj, eble kune kun spatiotempaj konceptoj (vidu Chalmers 2003 kaj 2012 por multe pli da diskuto). Se oni uzas Ramsey-frazon por karakterizi fundamentan fizikon, estas kredeble ke oni povas fari tion uzante strukturajn konceptojn sole. Samtempe, se ekzistas kveraĵoj, estas kredeble ke ili (kiel fenomenaj ecoj) ne povas esti plene karakterizitaj en strukturaj terminoj.

Ni povas tiam diri, ke kvietoj ne estas mallarĝe fizikaj, sed ili estas larĝe fizikaj. Estas pli por diri ĉi tie, precipe koncerne ĝuste kiel ni devus konstrui la rilaton inter kvidoj kaj ordinaraj fizikaj ecoj kiel maso, sed mi lasos ĉi tion por la sekva sekcio.

Kun ĉi tiu distingo farita, la demando ĉu quiddiecoj estas fizikaj trajtoj iĝas io de vorta demando. Oni povas uzi la terminon "fizika" por kovri nur mallarĝe fizikajn trajtojn aŭ por kovri larĝe fizikajn trajtojn, kaj la elekto inter tiuj uzadoj estas vorta afero. Iuj eble pensas, ke ekzistas pli forta kazo por unu uzado aŭ la alia, sed malmulte da substanco ŝaltas ĉi tion.

La sama validas por la demando ĉu konsistiga Russelliana panpsikismo estas fizikismo. Ni povas distingi mallarĝan fizikismon, kiu diras ke fenomenaj veroj estas bazitaj en mallarĝe fizikaj veroj, de larĝa fizikismo, kiu diras ke fenomenaj veroj estas bazitaj en larĝe fizikaj veroj. Mallarĝa fizikismo implicas larĝan fizikismon, sed larĝa fizikismo eble ne implicas mallarĝan fizikismon. Aparte, konstitucia rusela panpsikismo estas malkongrua kun mallarĝa fizikismo, sed ĝi estas formo de larĝa fizikismo. Denove, ĉiu disputo pri ĉu mallarĝa aŭ larĝa fizikismo estas vere fizikismo, estos ia parola disputo. Anstataŭe, konstitua Russelliana panpsikismo falas en duonbran areon kiu povus esti nombrita ambaŭmaniere. Ĉi tio estas promesplena areo por hegela sintezo.

Kiel konstitua Russelliana panpsikismo fartas kun respekto al la pensebla argumento kontraŭ fizikismo? Post kiam ni havas la distingon inter mallarĝe kaj larĝe fizikaj veroj en loko, ni povas distingi du malsamajn versiojn de la argumento. Unu versio konstruas P kiel la kon-junkcion de ĉiuj pozitivaj mallarĝe fizikaj veroj, prenas kiel kondiĉon ke la

ekvivalenta versio de P&~Q estas imagebla, kaj finas ke mallarĝa fizikismo estas malvera. La alia faras la samon por larĝe fizikaj veroj kaj larĝa fizikismo.

Por taksu ĉi tiujn argumentojn, ni povas distingi du malsamajn specojn de zombioj: mallarĝe fizikaj duplikatoj de ni sen konscio, kaj larĝe fizikaj duplikatoj de ni sen konscio. Ni povas nomi la unuan grupon strukturaj zombioj, ĉar ili duobligas nur nian interrilatan fizikan strukturon.

Ni povas nomi la duan grupon kategoriaj zombioj, ĉar ili ankaŭ duobligas la subestajn kategoriajn ecojn.⁷

Estas kredeble, ke kiam ni kutime konceptas zombiojn, ni vere konceptas strukturajn zombiojn. Ni tenas fizikan strukturon fiksita, sed ni ne faras ajnan penon por teni kvidojn fiksita, ĉar ni ne havas ideon, kio estas la kvidaĵoj. Ĉi tiu norma zombia intuicio donas bonan kialon pensi, ke strukturaj zombioj estas imageblaj, sed malmulte da kialo por pensi, ke kategoriaj zombioj estas imageblaj. Se ĉi tio pravas, aldoni la supozeblecon-eblecon en la plej bona kazo establas la eblecon de strukturaj zombioj sed ne de kategoriaj zombioj. Ĉi tio estas feliĉa rezulto por (tipo-A) konsistigaj Russellianaj panpsikistoj, kiuj opinias ke kategoriaj zombioj ne estas imageblaj kaj ne eblaj.

La rezulto de tio estas ke la normaj konsideroj pri penseblo povas esti uzataj maksimume por subfosi mallarĝan fizikismon, sed ne larĝan fizikismon. Do ĉi tiuj konsideroj havas neniun forton kontraŭ konstitua Russelliana panpsikismo, kiu estas versio de la lasta sed ne la unua. Sekvas, ke ĉi tiu vidpunkto evitas almenaŭ unu kornon de la hegela dilemo.

Kio pri la alia korno: la kaŭza argumento kontraŭ dualismo? Ĉi tie estas utile unue pripensi la kaŭzan rolon de sperto sub konstitucia rusela panpsikismo. Laŭ Russelliana panpsikismo, mikro-fenomenaj trajtoj certe ludas kaŭzan rolon en fiziko. Ili estas la ecoj kiuj ludas la plej fundamentajn kaŭzajn rolojn en fiziko: la amasrolo, la ŝargrolo, ktp. Mikrofenomena posedaĵo, kiu ludas la amasan rolon, respondecas kaŭze pri altirado de aliaj estaĵoj, ktp. Ĉi tiu kaŭzado ne implikas ajnan malobservon de la leĝoj de fiziko. Anstataŭe, ĉi tiu speco de kaŭzado subestas la leĝojn de fiziko.

En la sama tempo, konstitua panpsikismo permesas ke makrosperto povas heredi kaŭzan signifon de mikrosperto. Ĉi tio estas ekzemplo

7. Strukturaj kaj kategoriaj zombioj estas proksime rilataj al la t-zombioj (t-fizikaj duplikatoj sen konscio) kaj o-zombioj (o-fizikaj duplikatoj sen konscio) diskutitaj de Stoljar (2001a). Kiel antaŭe mi pensas, ke la larĝa/malvasta distingo estas pli grava ol la t-/o-distingo ĉi tie.

258 konscio en la fizika mondo

de la ĝenerala aserto ke konsistigitaj trajtoj povas heredi kaŭzan gravecon de konsistigaj trajtoj. Ekzemple, bilardglobo povas heredi kaŭzan gravecon de tiu de la partikloj kiuj konsistigas ĝin. Mi pensas, ke ĉi tio estas la leciono de multe da lastatempa diskuto pri kaŭza ekskludo inter la mikroskopaj kaj makroskopaj niveloj: kiam estaĵoj sur ĉi tiu nivelo estas konstitue ligitaj, ne bezonas ekzisti kaŭza ekskludo. La moralo kiu validas por la mikrofiziko kaj la makrofiziko validas ankaŭ por la mikrofenomena kaj la makrofenomena, se ili estas konstitue ligitaj.

Ĝi sekvas, ke konstitua Russelliana panpsikismo estas kongrua kun fortika kaŭza rolo por kaj mikrosperito kaj makrosperito. Konsiderante ke mikrosperito estas kaŭze grava (kiel rusela panpsikismo sugestas), kaj ke mikrosperito konsistigas makrosperiton (kiel konstitua panpsikismo sugestas), ni povas atendi ke makrosperito estos kaŭze grava ankaŭ.

Kio pri la kaŭza argumento? Ĉi tie denove ni devas distingi versiojn de la argumento. Unu versio de la argumento alvokas la kaŭzan fermon de la larĝe fiziko por argumenti ke fenomenaj trajtoj estas bazitaj en larĝe fizikaj trajtoj. La premisoj de ĉi tiu versio de la argumento estas ĉiuj kredindaj, kaj la konstitua Russelliana panpsikismo povas feliĉe akcepti ĝian konkludon. Alia versio alvokas la kaŭzan finon de la mallarĝe fizika por argumenti ke fenomenaj trajtoj estas bazitaj en mallarĝe fizikaj trajtoj. Ĉi tie la konstitua rusela panpsikismo devas malakcepti la konkludon, sed feliĉe ili povas facile malakcepti premison 2. Plena kaŭza klarigo de mallarĝe fizikaj eventoj implikos larĝe fizikajn ecojn; kaŭza klarigo tute laŭ mallarĝe fizikaj ecoj estas malkompleta. Ĉi tio signifas, ke laŭ vido kie estas kverajoj, la larĝe fizika domajno povas esti kaŭze fermita, sed la mallarĝe fizika domajno ne estos.

La rezulto estas, ke la kaŭza argumento povas esti uzata en la plej bona kazo por establi larĝan fizikismon kaj ne mallarĝan fizikismon. Ĉi tio denove estas feliĉa rezulto por la konstitua rusela panpsikismo, ĉar ĝi estas versio de la unua sed ne la dua. Do ĉi tiu vidpunkto evitas la duan kornon de nia hegela dilemo.

8. Alternative, la konstitua Russelliana panpsikismo povas akcepti premison (2) asertantan la kaŭzan fermon de la mallarĝe fizika, dum malakceptante premison (3). Ili povas diri ke la mallarĝe fizika klarigo estas mem bazita en larĝe fizika klarigo, tiel ke tiuj klarigoj ne estas sendependaj kaj stango pri trodeterminado ne igas ilin malkongruaj. La kazo por premiso (3) silente supozas, ke fizikaj klarigoj mem ne havas pliajn bazojn; sed laŭ rusela vidpunkto, mallarĝe fizikaj klarigoj havas pliajn bazojn.

Ni povas kombini nian analizon de la du argumentoj jene. La pensebla argumento refutas mallarĝan fizikismon sed estas kongrua kun larĝa fizikismo. La kaŭza argumento establas larĝan fizikismon sed ne establas mallarĝan fizikismon. Kiam tiuj argumentoj estas kunmetitaj, ili donas la Hegelian argumenton por la konjunkcio de larĝa fizikismo kun la neado de mallarĝa fizikismo. Tio estas la tereno okupita de konstitua rusela panpsikismo.⁹

Notindas, ke nekonstitucia kaj nerusela panpsikismo ne evitas la hegelan dilemon. Ambaŭ tiuj vidoj estas malkongruaj kun larĝa fizikismo, kaj do estas minacataj per la kaŭza argumento por larĝa fizikismo. Pri nekonstitua panpsikismo, eĉ se mikropserto estas kaŭze grava, makropserto kuŝos ekster la larĝa fizika reto, do ĝi kondukos al epifenomenismo, interagado aŭ trodetermini. Pri ne-rusela panpsikismo, estas malfacile vidi kiel eĉ mikrofenomenaj trajtoj povas esti kaŭze trafaj, kaj la sama trilemo rezultiĝas. Inter versioj de panpsikismo, nur konsistiga Russelliana panpsikismo promesas funkcii kiel hegela sintezo.

4. Antitezo: Panprotopsikismo

Estas konata punkto en la pseŭdo-hegela dialektiko, ke ĉiu sintezo estas alfrontata de nova antitezo kaj sekvata de nova sintezo. Nia hegela sintezo supre estas panpsikismo. Sed montriĝas, ke ankaŭ alia vidpunkto povas eviti la originan hegelan dilemon: konstitua rusela panprotopsikismo.

Memoru, ke panprotopsikismo estas la opinio, ke fundamentaj fizikaj entoj estas prakonsciaj. Pli detale, ni diru, ke protofenomenaj ecoj estas specialaj ecoj, kiuj ne estas fenomenaj (estas nenio kiel havi unu solan protofenomenajn ecojn) sed kiuj povas kolektive konsistigi fenomenajn ecojn, eble kiam ili estas aranĝitaj en la ĝusta strukturo. . Panprotopsikismo tiam estas la vido ke kelkaj fundamentaj fizikaj unuoj havas protofenomenajn trajtojn.

9. La Hegela argumento povus principe esti formaligita kiel ses-premisa argumento, kiu uzas la tri premisojn de la pensebla argumento (kun "fizika" malambiguata por signifi mallarĝe fizika) kaj la tri premisojn de la kaŭza argumento (kun "fizika" al signifas larĝe fizika) por establi la konjunkcion de larĝa fizikismo kun la neado de mallarĝa fizikismo. Argumenta strukturo laŭ ĉi tiuj linioj ludas en Stoljar (2001b, sekcio 4), kun la ĉefaj diferencoj, ke Stoljar alvokas la sciargumenton prefere ol la pensebla argumento, uzas la o-/t- distingon kie mi uzas la larĝan/.

mallarĝa distingo, kaj malakceptas panpsikismon.

260 konscio en la fizika mondo

Oni povus zorgi, ke iu ajn ne-panpsikisma materialismo estos formo de panprotopsikismo. Post ĉio, ne-panpsikisma materiismo implicas ke mikrofizikaj ecoj ne estas fenomenaj trajtoj kaj ke ili kolektive konsistigas fenomenajn trajtojn. Ĉi tio estas nedezirinda rezulto. La penso malantaŭ panprotopsikismo estas ke protofenomenaj trajtoj estas specialaj trajtoj kun speciale proksima ligo al fenomenaj trajtoj. Por pritrakti tion, oni povas malpaki la apelacion al specialaĵo en la difino postulante ke (i) protofenomenaj trajtoj estas apartaj de strukturaj trajtoj kaj (ii) ke ekzistas apriora implikiĝo de veroj pri por-tofenomenaj trajtoj (eble kune kun strukturaj trajtoj. ecoj) al veroj pri la fenomenaj ecoj kiujn ili konsistigas. Ĉi tio ekskludas ordinaran tipo-A-materialismon (kiu bazigas fenomenajn trajtojn en strukturaj trajtoj) kaj tipo-B-materialismo (kiu alvokas aposteriore necesan ligon). De nun mi komprenos protofenomenajn ecojn tiamaniere, kaj komprenos panprotopsikismon laŭe.¹⁰

Mi foje aŭdis diri, ke panprotopsikismo povas esti forĵetita senprokraste pro la sama kialo kiel materialismo. Laŭ ĉi tiu objekto, la epistemaj argumentoj kontraŭ materiismo ĉiuj turnas sur ekzistado de fundamenta epistema (kaj do ontologia) interspaco inter la ne-fenomena kaj la fenomenaj: ekzistas neniu apriora implikaĵo de ne-fenomenaj veroj al fenomenaj veroj. Se tio estus ĝusta, la interspaco ankaŭ refutus panprotopsikismon. Mi tamen ne pensas, ke tio pravas. La epistemaj argumentoj ĉiuj enŝaltas pli specifan interspacon inter la fiziko kaj la fenomenaj, finfine ekestiĝante de interspaco inter la struktura (aŭ la struktura/dinamika) kaj la fenomenaj. Ni havas principajn kialojn por pensi ke fenomenaj veroj ne povas esti tute bazitaj en strukturaj veroj.

Sed ni ne havas egale bonan kialon pensi ke fenomenaj veroj ne povas esti tute bazitaj en nefenomenaj (kaj nestrukturaj) veroj, kiel panprotopsikismo sugestas.

Estas vere, ke ni ne havas multe da ideo pri kiaj estas protofenomenaj propraĵoj. Nuntempe ili estas karakterizitaj skeme, laŭ ilia rilato al fenomenaj ecoj. Pli plena konto devos atendi plenan panprotopsikistan teorion, kvankam mi spekulos pri unu speco de protofenomena posedaĵo ĉe la fino de ĉi tiu ĉapitro. Sed nia nescio pri

10. Kio pri tipo-B-vidoj, kiuj allogas al kvietoj kiuj kontentigas (i) sed ne (ii)? Kelkaj tiaj vidoj povas tamen havi "panprotopsikiistan" guston, eble pro la speciala gusto de la kvietajoj al kiuj ili apelacias, dum aliaj (diru, la vidpunkto rekomendita de Papineau 2002) ŝajnas malhavi tiun guston. Limo inter ĉi tiuj vidpunktoj estas malfacile desegni, do por nunaj celoj mi kalkulas nenion el ili kiel panprotopsikismo.

protofenomenaj ecoj ne estu konfuzita kun objekto kontraŭ la vero de panprotopsikismo.

Konstitucia panprotopsikismo estas proksimume la tezo ke makrosperto estas bazita en la protofenomenaj trajtoj de mikrofizikaj entoj. Tio estas, ĉiuj fenomenaj veroj estas bazitaj en protofenomenaj veroj koncerne tiujn unuojn. Kiel antaŭe, konstitua panprotopsikismo povus principe veni en tipo-A kaj tipo-B varioj, sed la difino de specialaĵo supre efektive limigas ĝin al la tipo-A versio (apriorie implikiĝo de por-tofenomenaj veroj al makrofenomenaj veroj), kiu estas ĉiukaze la koncerna versio por niaj celoj. Rusela panprotopsikismo estas la tezo ke kelkaj kveraĵoj estas protofenomenaj trajtoj. Ekzemple, eble protofenomenaj trajtoj ludas la amasrolon aŭ la ŝargan rolon.

Nekonstitua kaj ne-rusela panprotopsikismo estas koheraj la-soj, ĉar protofenomenaj ecoj estas difinitaj supre (almenaŭ se ni flankenlasas la specialan subfrazon): eble protofenomenaj ecoj nur konsistigas kelkajn makrospertojn, kaj eble ili ne servas kiel kvietaĵoj. Same kiel ĉe panpsikismo, tamen, la hegelaj instigoj por panprotopsikismo forte favoras (tipo-A) konstituigan ruselan panprotopsikismon, do estas ĉi tiu vidpunkto pri kiu mi koncentriĝos.

Konstituiga Russelliana panpsikismo, kiel konstituiga Russelliana panpsikismo, estas formo de larĝa fizikismo sen mallarĝa fizikismo. Ĝi do evitas la hegelan dilemon ĝuste en la sama maniero. Konstituigaj ruselaj panpsikistoj respondos al la penseblo-argumento dirante ke strukturaj zombioj estas imageblaj sed kategoriaj zombioj ne estas. Ili respondos al la kaŭza argumento dirante ke fundamentaj protofenomenaj trajtoj estas kaŭze signifaj pro ludado de mikrofizikaj roloj, kaj ke makrofenomenaj trajtoj heredas kaŭzan signifon de protofenomenaj trajtoj pro esti bazitaj en ili. Tiamaniere ĝi glitas tra la kornoj de la hegela dilemo.

5. Sintezo: Rusela Monismo

Konsiderante panpsikismon kiel tezon kaj panprotopsikismon kiel antitezon, ekzistas natura sintezo, kiu submetas ilin ambaŭ. Tiu ĉi sintezo estas rusela monismo.¹¹ Ni povas kompreni ruselan monismon kiel la konjunkcion de larĝa

11. Stoljar (2013) kreditas la unuan aperon de "Russeliana monismo" al Chalmers 1999. La frazo efektive aperas (kune kun "panprotopsikismo") en Chalmers 1997, sed ĉiukaze ĝi estas forte inspirita de la parolado de Michael Lockwood pri la "Russelliano". "Identteorio" en *Mind, Brain, and the Quantum* (1989).

262 konscio en la fizika mondo

fizikismo kun la neado de mallarĝa fizikismo. Laŭ tiu vido, strukturaj trajtoj en fiziko ne konsistigas konscion, sed kvietaĵoj (eble kune kun strukturo) konsistigas konscion. La vido estas rusela pro la allogo al kvietaĵoj kaj ilia ligo al pensmaniero. Ĝi estas ia monismo ĉar la mondo laŭ ĉi tiu vidpunkto konsistas el kverajoj ligitaj per naturaj leĝoj.

Estas facile vidi ke kaj konstitua Russelliana panpsikismo kaj konstitucia Russelliana panprotopsikismo estas formoj de Russelliana monismo. Fakte, Russelliana monismo estas ekvivalenta al la disjunkcio de la du. Laŭ Russelliana monismo, ĉiu konscia sperto estas bazita en strukturo kaj plie kvietoj, sed ne en strukturo sole. Surbaze de la difino de protofenomenaj trajtoj supre, tiu tezo estas ekvivalenta al la tezo ke kelkaj kverajoj estas aŭ fenomenaj aŭ protofenomenaj, kiel la Russellianaj vidoj tenas, kaj ke tiuj kvietaĵoj kune kun strukturo bazigas ĉiun konscian sperton, kiel la konstituigaj vidoj tenas.

Ĉu Russelliana monismo estas formo de fizikismo, dualismo aŭ io alia? Kiel antaŭe, ĉi tio estas plejparte parola demando, kiun ni ne bezonas solvi. Ni povus diri, ke ĝi estas formo de larĝa fizikismo sed ne mallarĝa fizikismo, kaj lasi ĝin ĉe tio. Tamen, estas interese rigardi pli detale la demandon ĉu, laŭ Russelliana monista vido, (pra)fenomenaj trajtoj (t.e., fenomenaj aŭ protofenomenaj trajtoj) estas fizikaj trajtoj.

Estas kelkaj malsamaj elektoj disponeblaj ĉi tie, depende de tio, kion oni kalkulas kiel fizika posedaĵo, kaj kiel oni konstruas la semantikon de fizikaj terminoj kiel "maso". Ĉiu el ĉi tiuj opcioj kondukas al subtile malsama maniero karakterizi Russellian monismon. La sekva diskuto povas esti plej interesa por ŝatantoj de ĉi tiu temo; aliaj povas transsalti ĝin sen multe da perdo.

Komenca demando estas ĉu fizikaj trajtoj estas limigitaj al la trajtoj invokitaj per fizika teorio (spaco, tempo, maso, ŝargo, ktp), eble kune kun tiuj trajtoj bazitaj en ili. Ĉi tiuj estas la propraĵoj kiujn Stoljar nomas la t-fizikaj trajtoj (por teorio-fizikaj) kaj ke Strawson (2006) nomas "fizikaj-al" trajtoj. Estas plej ofte limigi fizikajn ecojn en ĉi tiu signifo, sed oni ankaŭ povas alvoki vastigitajn sencojn de la termino, kiel mia nocio de larĝe fizika propraĵo, aŭ la nocio de Stoljar de o-fizika eco, aŭ la nocio de Strawson. de fizika propraĵo, kiu ŝajnas subsumigi ĉiujn naturajn ecojn. Donita tian vastigitan sencon, do eĉ se kvidoj ne estas t-fizikaj propraĵoj, ili povas kalkuli kiel fizikaj en la vastigita signifo. La rezulta pozicio povus esti vidita kiel ekspansiema Russelliana fizikismo, kun (proto)

fenomenaj ecoj kalkulataj kiel fizikaj ecoj en vastigita senco.¹²

En kio sekvas, mi faros la pli oftan supozon ke fizikaj propraĵoj estas limigitaj al t-fizikaj ecoj: eble spaco, tempo, maso, ŝargo, ktp. Por taksu la statuson de Russelliana monismo, ni povas tiam demandi: kio estas la rilato inter (pra)fenomenaj trajtoj kaj fizikaj trajtoj kiel ekzemple maso? Ĉi tio dependas de kiel funkcias terminoj kiel "maso".

Laŭ unu vido, "maso" rilatas al la posedaĵo kiu fakte ludas la amasrolon. Do tiom kiom ekzistas kvideco, kiu efektive ludas la amasrolon, tiu kvideco estas identa al maso. La ekvivalenta versio de Russelliana monismo estas la Russelliana identteorio, ĉar ĝi diras ke (pra)fenomenaj trajtoj estas identaj al fizikaj trajtoj kiel ekzemple maso. Kiel Grover Maxwell (1978) observas, tio estas speco de inversio de la pli konata identeca teorio pro Smart (1959) kaj aliaj. La familiara identteorio ofertas temo-neŭtralan analizon de mensaj esprimoj, kie "doloro" rilatas al kio ajn ludas la dolorrolon, kaj tiam diras ke tiuj havas fizikajn referencojn, kun C-fibra pafado ludanta la dolorrolon. La Rusela identteorio anstataŭe ofertas temo-neŭtralan analizon de fizikaj esprimoj, kie "maso" rilatas al kio ajn ludas la amasrolon, kaj tiam diras ke tiuj havas mensajn aŭ pra-mensajn referencojn, kun (pra) fenomenaj kvietaj ludantaj la amasrolon. .¹³

Laŭ alia vido, "maso" rilatas al la duaorda funkcia posedaĵo de havado de posedaĵo kiu ludas la amasrolon. Laŭ ĉi tiu vidpunkto, maso ne estas identa al la kvideco, kiu ludas la amasrolon, sed ni povus diri, ke maso estas realigita per tiu kvideco. Proksime rilata vido diras ke "maso" rilatas al dispona posedaĵo kiu estas realigita per la kvereco kiu funkcias kiel sia kategorio bazo. La ekvivalenta versio de Russelliana monismo estas la Rusela realiga teorio, ĉar ĝi diras ke fizikaj trajtoj kiel ekzemple maso estas realigitaj.

12. Stoljar kaj Strawson estas nature kalkulitaj kiel ekspansiaj Russellianaj fizikistoj. Strawson pasigas iom da tempo kverelante kun homoj kiel mi (ekzemple, pridubante ĉu fizikaj duplikatoj sen konscio estas imageblaj), sed kiam estas klare, ke mi celas per "fizika" kion Strawson signifas per "fiziko-al", la malkonsento inter ni povas fariĝi plejparte parola.

13. Maxwell (1978) kaj Lockwood (1989) estas certe ruselaj identteoriuloj: ambaŭ eksplicite apogas la identteorion kaj kreditas la subestan ideon al Russell. Feigl (1958/1967) kaj Montero (2010) povas facile esti interpretitaj kiel tenado de la vidon. La kohereco de la rusela identteorio, sur kiu kveraĵoj estas identaj al t-fizikismo kaj sur kiu t-fizikismo estas vera, indikas ke rusela monismo ne estas plej bone karakterizita (sekvante Stoljar) kiel o-fizikismo pri konscio sen t-fizikismo.

264 konscio en la fizika mondo

per (pra)fenomenaj ecoj. Rusela realigteorio povas esti vidita kiel inversio de la konata funkcionalisma realigteorio, sur kiu men-talaj trajtoj estas duaordaj funkciaj trajtoj (doloro estas la posedaĵo de havado de posedaĵo kiu ludas la dolorrolon) kaj sur kiuj tiuj trajtoj estas realigitaj per fizikaj ecoj.

Laŭ la rusela realiga teorio, kvidoj ne estas mem t-fizikaj ecoj (almenaŭ se ni supozas, ke realigaj ecoj estas distingaj de la proprajoj, kiujn ili realigas). Do la rusela realiga teorio ne estas versio de fizikismo, supozante kiel supre ke nur t-fizikaj ecoj estas fizikaj ecoj. Anstataŭe, fizikaj trajtoj estas sin realigitaj per kaj bazitaj en la (pra)fenomenaj trajtoj kiuj funkcias kiel quiddi-ligoj. La panpsikista versio de tiu vido povas esti vidita kiel formo de Russelliana idealismo, kun fundamentaj fenomenaj trajtoj funkciantaj kiel la grundoj por fizikaj trajtoj. La panprotopsikistversio povas esti vidita kiel formo de Russelliana neŭtrala monismo, kun fundamentaj protofenomenaj proprajoj funkciantaj kiel la grundoj por kaj fizikaj kaj fenomenaj trajtoj. Povas ankaŭ ekzisti miksita vidpunkto, eble rusela plureco, se iuj kvantaĵoj estas fenomenaj kaj kelkaj estas protofenomenaj aŭ senrilataj al la fenomenaj.¹⁴

Laŭ alia vido, "maso" rilatas al dispona posedaĵo kiu ne estas bazita en sia kategoria bazo: anstataŭe kategoriaj kaj disponaj proprajoj estas same fundamentaj, kaj neniu estas bazita en la alia. Surbaze de ke fizikaj trajtoj estas limigitaj al t-fizikaj trajtoj kaj tiuj bazitaj en ili, la ekvivalenta versio de Russelliana monismo estos Russelliana posedaĵdualismo, kun fundamentaj fizikaj trajtoj (dispoziciaj proprajoj kiel ekzemple maso) kaj same fundamentaj fenomenaj aŭ protofenomenaj trajtoj. (la respondaj kvietoj).

Laŭ fina vido (la "potenca kvalito-" vido rekomendita fare de Heil 2012), disponaj trajtoj estas identaj al siaj kategoriaj bazoj. Ajna respondanta versio de Russelliana monismo estos versio de la Rusela identteorio: ĉu "amaso" funkcias por elekti disponan posedaĵon aŭ ĝian kategorian bazon, ĝi elektos (pra)fenomenan posedaĵon. Unu versio de tiu rusela identteorio (rekomendata de Mørch 2014) diras ke ekzistas speco de koncipa aŭ apriora ligo inter (pra)fenomenaj trajtoj kaj la rilataj emoj, en la sama maniero, ke ekzistas verŝajne tia rilato inter doloro kaj certaj rilataj emoj (verŝajne, oni ne povas koncepti doloron, kiu ne ludas certan disponon

14. Bolender (2001) prezentas specon de rusela idealismo, kaj Rosenberg (2004) povas esti aŭ rusela idealisto aŭ pluralisto.

rolo). Alia versio, kiu staras al la unua versio proksimume kiel tipo-B materialismo staras al tipo-A materialismo, diras ke ekzistas aposteriora kon-ligo inter (pra)fenomenaj kaj disponaj trajtoj. Notu, ke ĉi tiuj versioj de la Rusela identa teorio estas kongruaj kun la versio diskutita kelkajn alineojn supre, sur kiu (ekzemple) "maso" estas ekvivalenta al "kio ajn ludas la amasrolon." Ili ne implicas ĝin, tamen, ĉar ili ankaŭ kongruas kun vidoj pri kiuj "maso" elektas dispozicion rekte, kaj ili ne estas implikitaj per ĝi, ĉar la originala versio kongruas kun vidoj pri kiuj disponaj kaj kategoriaj trajtoj estas malsamaj. . Oni povus ankaŭ vidi tiujn vidojn kiel versioj de Russelliana idealismo aŭ neŭtrala monismo, sur kiuj ĉiuj veroj estas bazitaj en (pra)fenomenaj veroj.

Kelkaj el tiuj versioj de Russelliana monismo malsamas nur vorte. Multaj el tiuj diferencoj enŝaltas la ĝustan semantikon por "maso" kaj por "fizika posedaĵo", kun la subesta metafizika bildo aspektanta same. Unu escepto ĉi tie estas la diferenco inter Russelliana idealismo, neŭtrala monismo kaj plurismo: ĉi tio turnas la (supozeble substantivan) aferon ĉu ekzistas io, kion ĝi estas kiel havi kvieton. Alia povas esti la diferencoj implikantaj Russellian posedaĵdualismon kaj la versiojn de la Russelliana identteorio en la antaŭa paragrafo: tiuj turnas sur la (verŝajne substantiva) temo ĉu disponaj trajtoj estas bazitaj en, identaj al, aŭ sendependaj de siaj kategoriaj bazoj. . Por kio ĝi valoras, min plej altiras la unua versio de la rusela identa teorio, kun iom da simpatio ankaŭ por la idealisma, neŭtrala monista kaj proprieta dualista versioj. La nura vidpunkto, kun kiu mi tute malsimpatias, estas la aposteriora versio de la rusela identeca teorio en la antaŭa paragrafo (kiu laŭ mi postulas specon de malpura identeco, kaj do staras al la unua versio kiel tipo-B versioj de la familia). identteorio staras al tipo-A versioj).

En kio sekvas, mi simple parolos pri Russelliana monismo, distingante panpsikistajn kaj panprotopsikistajn opiniojn laŭbezone.¹⁵

15. La diversaj versioj de rusela monismo prenos malsamajn sintenojn al la kon-konceptebleco kaj ebleco de zombioj: fizikaj duplikatoj sen fenomenaj statoj. Ekspansia rusela fizikismo neos, ke ili estas imageblaj aŭ eblaj: konsiderante la vastigitan sencon de la fiziko, koncepti zombion postulas koncipi kategorian zombion (sama strukturo, samaj kvietoj, neniuj konscio), kio ne povas esti farita laŭ-j. la vido. Russellianaj identteoriuloj de la unua speco diskutita supre povas diri ke zombioj estas imageblaj sed ne eblaj, pro netriviala dudimensia strukturo en fizikaj esprimoj (la primara intenco de "maso" elektas kio ajn ludas la amasrolon, la sekundara intenco elektas. la quidity kiu efektive ludas la amasrolon). Russellianaj idealistoj, neŭtralaj monistoj kaj posedaĵdualistoj povas bone diri ke zombioj estas imageblaj kaj eblaj, en tio ke ekzistas imageblaj kaj eblaj situacioj kie la strukturaj trajtoj estas rilataj al malsamaj kvietaj kiuj estas sendependaj de la fenomeno, aŭ eble kun neniuj kviecoj. entute.

266 konscio en la fizika mondo

6. Antitezo: La Kombina Problemo

Konsiderante Russelliana monismo kiel nia nova sintezo, pli signifa antitezo nun minacas. Tiu ĉi antitezo prenas la formon de grava problemo por kaj panpsikismo kaj panprotopsikismo: la kombinproblemo.

La kombinproblemo por panpsikismo estis prezentita fare de William James (1890) kaj nomita fare de William Seager (1995). Ĉi tiu problemo povas esti deklarita jene: kiel mikrospertoj kombinas por produkti makrospertoj? Estas almenaŭ tre malfacile vidi kiel kelkaj apartaj spertoj, kiujn havas apartaj estaĵoj, povus kombini por doni klaran sperton, kiun havas kunmetita ento.

Estas precipe malfacile vidi kiel ili povus kombini por doni la karakterizan specon de makrosperto, kiun ni trovas en nia propra kazo.

Unu maniero prezenti la kombinproblemon estas en la formo de pensebla argumento. (Aliro laŭ ĉi tiu linio estas prezentita fare de Goff (2009), al kiu mia prezento ĉi tie ŝuldas.) Ĉi tie PP estas la konjunkcio de ĉiuj mikrofizikaj kaj mikrofenomenaj veroj pri la mondo, kaj Q estas makrofenomena vero, kiel ekzemple "Iu makroskopa estaĵo estas konscia."

(1) $PP \& \sim Q$ estas imagebla.

(2) Se $PP \& \sim Q$ estas imagebla, ĝi eblas.

(3) Se $PP \& \sim Q$ estas metafizike ebla, konstitua panpsikismo estas falsa.

(4) Konstitucia panpsikismo estas falsa.

Ĉi tie premisoj (2) kaj (3) paralelas al la respondaj premisoj de la konceptebla argumento kontraŭ materialismo, kaj estas subtenataj de la samaj kialoj. Do la ŝlosila premiso ĉi tie estas premiso (1). Tiu ĉi premiso asertas la penseblon de panpsikistaj zombioj: estaĵoj, kiuj estas fizike kaj mikrofenomene identaj al ni (kaj ja tutaj mondoj, kiuj estas fizike kaj mikrofenomene identaj al la nia), sen iuj makrofenomenaj statoj.

Kial kredi, ke panpsikistaj zombioj estas imageblaj? Iuj povus trovi ĉi tion simple intuicia: oni povas koncepti ĉiujn mikrospertoj, kiujn oni ŝatas sen iaj makrospertoj. Sed oni ankaŭ povas pravigi ĝin per alvokado de principo en la spirito de la objekto de Jakobo kontraŭ panpsikismo en La Principoj de Psikologio. Jen la principo, ke neniu aro da konsciaj subjektoj bezonas la ekziston de plia konscia subjekto. Aŭ en la ŝlosilo de konceptebleco: donita ajnan aron de konsciaj subjektoj kaj ajnan konscian subjekton ne en tiu aro, oni ĉiam povas koncepti ĉiujn subjektojn en la aro sen la

plua temo. Pli precize: donita ia konjunkcio S de pozitivaj fenomen-enaj veroj pri grupo de konsciaj subjektoj kaj ajna pozitiva fenomena vero T pri konscia subjekto ne en tiu grupo, $S \& \sim T$ estas imagebla.

Ni povus diri, ke tiuj principoj alvokas subjekton/subjektan breĉon: epis-teman breĉon de la ekzisto de subjektoj ĝis la ekzisto de apartaj subjektoj. La principoj ĉiuj havas intuician alogon. Prima facie, ŝajnas imageble, ke iu grupo de konsciaj subjektoj povus ekzisti sole, sen pliaj subjektoj. Sed se tio estas ĝusta, konstitua panpsikismo estas en problemo. Konsiderante ke ĉiuj spertoj estas havataj de konsciaj subjektoj, ni povas diri ke mikrospertoj estos havataj de mikrosubjektoj kaj makrospertoj de makrospektoj. Tiam laŭ la principo supre, ni povas koncepti ajnan nombron da mikrosubjektoj havantaj siajn mikrospertojn sen iu makrospekto havanta makrospertojn. Tio estas, ni povas koncepti la konjunkcion de ĉiuj mikrofenomenaj veroj akirantaj sen iuj pozitivaj makrofenomenaj veroj akirantaj.

Tiu ĉi rezulto (kune kun la supozeble-ebleco) jam ekskludas version de konstitua panpsikismo sur kiu makrospekto estas tute bazita en mikrospekto. Por ekskludi ĉiujn versiojn, inkluzive de tiuj en kiuj makrospekto baziĝas sur mikrospekto plus fizika strukturo, ni povas apelacii al modifita principo laŭ kiu en la supra kazo, $S \& S' \& \sim T$ estas imagebla, kie S' karakterizas la fizikan. kaj strukturaj trajtoj de la membroj de la origina grupo. Ĉi tiu principo ŝajnas preskaŭ same intuicie kredebla kiel la origina principo. Konsiderante ĉi tiun principon, ĉi-supra premiso (1) sekvas, kaj se premisoj (2) kaj (3) estas donitaj, konstitua panpsikismo estas ekskludita.

Oni povus pensi, ke tiu ĉi problemo por panpsikismo plibonigas aferojn por panprotopsikismo, ĉar panprotopsikismo ne bezonas temojn ĉe la malsupra nivelo. Tamen, ekzistas ankaŭ kombina problemo por panprotopsikismo. Ĉi tiu estas la problemo de kiel protospertoj povas kombini por doni spertojn.

Kiel ĉe la kombinproblemo por panpsikismo, la kombinproblemo por panprotopsikismo povas esti prezentita en formo de pensebla argumento. Ĉi tie PPP estas la konjunkcio de ĉiuj mikrofizikaj kaj protofenomenaj veroj (aŭ pli bone, laŭdire protofenomenaj veroj, ĉar la kombinproblemo povas esti uzita por pridubi ĉu laŭdire protofenomenaj trajtoj estas vere protofenomenaj), kaj Q estas makrofenomena vero, kiel ekzemple "Iu makroskopa ento. estas konscia."

(1) $PPP \& \sim Q$ estas imagebla.

(2) Se $PPP \& \sim Q$ estas imagebla, ĝi eblas.

268 konscio en la fizika mondo

(3) Se PPP&~Q estas metafizike ebla, konstitua panprotopsikismo estas malvera.

(4) Konstitucia panprotopsikismo estas falsa.

Denove, la ŝlosila premiso estas premiso (1). Ĉi tio asertas la ekziston de protofenomenaj zombioj: estaĵoj kiuj kunhavas niajn (supozeble) protofenomenalajn trajtojn je la mikrofizika nivelo, sed al kiuj mankas konscio. La penseblo de protofenomenaj zombioj estas eble iom malpli evidenta ol la penseblo de panpsikistaj zombioj, ĉar ni havas malpli klaran ideon pri kio protofenomenaj trajtoj implikas. Tamen oni povas apelacii al ĝenerala nefenomena/fenomena breĉo, kiel laŭ la vidpunkto, kiun mi diskutas en ĉapitro 4 (p. 260). Unu penso ĉi tie estas ke por iuj nefenomenaj veroj, ni povas koncepti, ke ĉiuj ĉi tiuj veroj akiras sen ia ajn sperto entute.

Kial akcepti ĉi tion? Unu ebla pravigo estas nesubjekto/subjekta breĉo. Tio estas la aserto ke neniu aro de veroj pri nesubjektoj de konscio povas necesigi la ekziston de apartaj subjektoj de konscio. Aŭ en la ŝlosilo de penseblo: por iu aro de nesubjektoj instantiigantaj nefenomenajn trajtojn kaj ajna sendependa subjekto elmontranta fenomenajn trajtojn, ni povas koncepti la unuan sen la dua. Ĉi tiu principo kondukas nature al premiso (1) supre.

Kial kredi ĉi tiun principon? Unu ebla pravigo estas la ideo ke subjektoj estas koncipe fundamentaj unuoj. Laŭ vido kie subjektoj estas metafizike fundamentaj unuoj, tiam ili ne estas bazitaj en pli fundamentaj unuoj, kaj oni povas fari kazon ke ili ne estas necesigitaj per la ekzisto de aliaj fundamentaj unuoj. Same, se ili estas koncipe fundamentaj estaĵoj, ili ne estas koncipe bazitaj en pli fundamentaj estaĵoj, kaj oni povas fari kazon, ke ilia ekzisto ne estas apriorie kunportita de tiu de aliaj estaĵoj. Certe ĉi tiuj principoj ne estas evidantaj, sed ili havas iom da intuicia allogo.

Alia ebla pravigo estas nekvalita/kvalita breĉo. Ĉi tie la ideo estas ke fenomenaj trajtoj estas kvalitaj, en tio ke ili konstituas implikas kvalitojn kiel ekzemple ruĝeco, verdec, ktp. Kaj oni povas argumenti, ke nekvalitaj veroj neniam necesigas kvalitajn verojn, tiom kiom oni povas ĉiam koncepti la unuan akiron sen la dua akiro. Kiom laŭdire protofenomenaj trajtoj estas nekvalitaj, tiu principo donas interspacon inter tiuj trajtoj kaj la fenomenaj kiu povus pravigi premison (1).

Kaj panpsikismo kaj panprotopsikismo alfrontas do malfacilajn kombinaĵproblemojn. Krom kunhavigi kelkajn problemojn, ĉiu vido alfrontas

unu speciale malfacila problemo, kiun la alia ne faras: la subjekto-subjekta breĉo por panpsikismo, kaj la nefenomena-fenomena breĉo por panpro-toposikismo. Raciaj homoj povas diferenci pri kiu problemo estas pli serioza.

Mi emas pensi, ke la temo-subjekta problemo estas pli malfacila, kaj ke panprotopsikismo profitas havi malpli da limoj sur siaj konstrubriketoj, sed pri tio mi estas for de certa. Ĉiuj ĉi tiuj problemoj havas statuson de defioj prefere ol refutoj, sed ili estas defioj, kiujn oni devas trakti.

Kompreneble fizikismo alfrontas sian propran version de la kombinproblemo: kiel mikrofizikaj estaĵoj kaj propraĵoj kuniĝas por doni subjektojn, kvalitojn ktp? Ĉi tiu defio estas supozeble almenaŭ same malfacila kiel la defio al panpsikismo, ĉar la rimedoj disponeblaj al la fizikisto estas subaro de tiuj disponeblaj al la panpsikisto. Sed ni devus esti klaraj pri la dialektiko. La simpatianto kun panpsikismo tipe jam malakceptis fizikismon (almenaŭ en neruselaj formoj), ĝuste pro tiuj interspacoj inter la fiziko kaj la sperteca. La demando estas do ĉu panpsikismo povas fari pli bone. Ĝi promesas fari pli bone almenaŭ en unu aspekto: ĝi akceptas la ekziston mem de sperto, se nur prenante ĝin kiel fundamentan. Sed ne estas klare ĉu ĝi pli bone klarigas la kompleksan manifestan karakteron de makrosperto. Ĉi tiu estas la defio prezentita de la kombina problemo.

Kontraste, dualismo ne suferas preskaŭ same malbone de kombinproblemo. Ĉi tio estas precipe klara por substanca dualismo, kiu postulas fundamentajn estaĵojn (subjektoj de sperto) kiuj portas makrofenomenajn propraĵojn. Ne ekzistas analogo de la subjekta kombinproblemo por tia vido. Se la dualisto prenas makrofenomenajn trajtojn kiel fundamentajn trajtojn, kun ilia strukturo, kvalitoj kaj aliaj trajtoj enkonstruitaj, tiam ankaŭ ekzistos neniu analogo de la aliaj kombinproblemoj.

Anstataŭ la kombinproblemo, dualismo havas la konatan problemon de mensa kaŭzado, same kiel problemon de ekonomio (kial postuli tiom da fundamentaj estaĵoj?). Panpsikismo kaj panprotopsikismo, almenaŭ en siaj konsistigaj ruselaj varioj, ne suferas pro ĉi tiuj problemoj. Ili postulas nur tiom da fundamentaj estaĵoj kaj propraĵoj kiom necesas por kompreni fizikon (almenaŭ se oni opinias, ke fiziko postulas kveraĵojn), kaj ili faras specifan hipotezon pri la naturo de tiuj trajtoj. Kaj sur ĉi tiu bildo, fenomenaj ecoj estas integritaj en la kaŭzan ordon.

Mi opinias, ke substancedualismo (en siaj epifenomenisma kaj interagado-ista formoj) kaj Russelliana monismo (en siaj panpsikista kaj panprotopsikiista formoj) estas la du seriozaj defiantoj en la metafiziko de konscio, almenaŭ unufoje oni rezignis pri norma fizikismo. (Mi dividas mian propran

270 konscio en la fizika mondo

kredo sufiĉe egale inter ili.) Do iusence, nia nova dialektika situacio alfrontas Russellian monismon kun (denove) substanca dualismo. Efektive la problemoj de ekonomio kaj mensa kaŭzado por unu estas pesitaj kontraŭ la kombinproblemo por la alia. Se unu el ĉi tiuj problemoj povas esti solvita aŭ pruvita nesolvebla, tio konsistigos gravan progreson pri la menso-korpa problemoj.

7. Nova Sintezo: Pankvalismo?

Ĉu nova sintezo estas videbla? Mi ne havas solvon al la kombina problemoj, do mi ne havas vere novan sintezon. Sed en ĉi tiu sekcio mi volas almenaŭ analizi eblojn kaj esplori unu eblan novan solvon, antaŭ ol konkludi, ke ĝi malsukcesas. Mi esploras eblojn por trakti la diversajn aspektojn de la problemoj multe pli profunde en "La Kombina Problemo por Panpsikismo".

Unu reago al la kombinproblemo estas rezigni pri konstitua panpsikismo (aŭ panprotopsikismo), kaj anstataŭe elekti emerĝan panpsikismon. Tiu vido ne alfrontas preskaŭ tian preman formon de la kombinproblemo, ĉar ĝi neas ke makrosperto estas bazita en mikrosperto. Tamen, emerĝa panpsikismo perdas multajn el la esencaj avantaĝoj de konstitua panpsikismo en evitado de la Hegeliana dilemo. Aparte, ĝi alfrontas problemon de mensa kaŭzado - kiel makrosperto povas ludi kaŭzan rolon? —tio estas analoga al la problemoj de dualismo, kaj ŝajnas postuli epifenomenismon, interagismon aŭ trodeterminon. Do indas rigardi atente la eblojn por konstitua panpsikismo.

Dua reago devas diri ke makrosubjektoj estas identaj al certaj mikrosubjektoj: tio estas, ili estas identaj al certaj fundamentaj fizikaj unuoj kun fundamentaj fenomenaj trajtoj, kaj ili dividas tiujn fenomenajn trajtojn. Tiu vido evitas la bezonojn de subjektoj por kombini en apartajn temojn. Unu versio de tiu vido estas simila al la "domina monado-" vido de Leibniz, sur kiu homaj subjektoj estas identaj al ununuraj fundamentaj partikloj, eble en sia cerbo. Tiu vido estas kondiĉigita de evidentaj objektoj, aliflanke (kio okazas se tiu partiklo estas detruita? kiel partiklo povus havi tiajn kompleksajn fenomenajn trajtojn, precipe laŭ Russelliana vido?).

Alia versio de la vido apelacias al fundamentaj fizikaj estaĵoj super la nivelo de la partiklo: eble implikitaj kvantumsistemoj, aŭ eble la tuta universo. Mi pensas, ke ĉi tiuj eblecoj (precipe la kvantuma versio) estas esplorindaj, sed ne estas facile vidi, kiel tiaj estaĵoj povus havi fundamentajn fenomenajn ecojn, kiuj donas fenomenologion kiel la nia.

Tria reago estas malŝveligi la subjekton, aŭ neante ke travivaĵoj devas havi subjektojn entute, aŭ almenaŭ neante ke subjektoj estas metafizike

kaj koncipe simplaj estaĵoj. Mi pensas, ke estas koncepta vero, ke spertoj havas subjektojn: fenomenaj ecoj devas esti instantigitaj de io, kaj ili karakterizas kiel estas esti tiu afero. Sed la dua neado ŝajnas pli tenebla. Efektive, iu tia neado ŝajnas postulata esti konstitua panpsikisto, konstitua panprotopsikisto, aŭ efektive materialisto. Ĉi tiu vidpunkto povas postuli malakcepti certajn intuiciojn pri subjektoj, sed tiuj intuicioj ne estas nenegoceblaj.

Ni povus difini Subjektojn kiel primitivajn temojn de sperto. Mi pensas, ke ni havas naturan koncepton de Subjektoj: ĉi tiuj estas temoj kiel ili povus esti en la Edena Ĝardeno, kvazaŭ. Kie Subjektoj temas, la subjekto/subjekto-interspaco kaj la nesubjekto/subjekto-interspaco estas ambaŭ ekstreme kredeblaj: la ekzisto de Subjekto ne estas necesigita aŭ apriorie kunportita de la ekzisto de apartaj Subjektoj aŭ ja de la ekzisto de ne-Subjektoj.

Do se ni estas Subjektoj (kaj se ni flankenlasas la vidon ke makrosubjektoj estas identaj al mikrosubjektoj), konstitua panpsikismo kaj konstitua pan-protopsikismo estas malveraj.

Tamen, estas malproksime de evidente ke ni estas Subjektoj. Ne ŝajnas esti introspektiva datumo, ke ni estas Subjektoj, kaj ne estas evidente ke ekzistas fortaj teoriaj argumentoj tiucele. Estas eble intuicioj de decidemo pri persona identeco kiuj tendencas apogi la aserton (vidu Barnett 2010 kaj Nida-Rümelin 2010), sed tiuj intuicioj ne ŝajnas esti nenegoceblaj, kaj ekzistas sufiĉe fortaj konsideroj en favoro de malakcepto de ili (vidu Parfit 1984). Kaj post kiam ni neas, ke ni estas Subjektoj, la pordo estas almenaŭ malfermita al malakcepto de la subjekto/subjekta interspaco kaj la nesubjekto/subjekta breĉo, kaj al akceptado de konstitua panpsikismo aŭ panprotopsikismo.

Mi pensas, ke rusela monisto preskaŭ certe devas akcepti ĉi tiun vidpunkton (eble la nura malproksime promesplena alternativo estas la kvantuma versio de la mikro/makro-identec-aserto supre). Tamen, nei ke ni estas Subjektoj ne estas solvi la kombinproblemon. Ni ankoraŭ devas doni raporton pri kiel makrosperto povas esti bazita en mikrosperto aŭ en prasperto.

Ĉi tie mi mallonge rigardos vidpunkton, kiu estis populara inter simpatiantoj de panpsikismo kaj panprotopsikismo: pankvalismo. La nomo de tiu vido estis lanĉita en artikolo fare de Herbert Feigl (1960), kiu kreditas la esprimon al konversacio kun Stephen C. Pepper, sed versioj de la vido mem estis popularaj inter la neŭtralaj monistoj de la frua dudeka jarcento, inkluzive de William James. (1904), Ernst Mach (1886), kaj Bertrand Russell (1921). Pli lastatempe, la vido estis defendita fare de Sam Coleman (2012).

Laŭ ĉi tiu vidpunkto, kvalitoj estas la propraĵoj prezentitaj en sperto: Intuicie, ĉi tiuj estas propraĵoj kiel ruĝeco, verdo, varmo, ktp. Ecoj ne estas identaj kun fenomenaj ecoj: kiam ruĝeco estas prezentita al mi en

272 konscio en la fizika mondo

sperto, mi havas fenomenan econ, sed mi ne bezonas esti ruĝa. Anstataŭe, ni intuicie dirus, ke mi konscias pri ruĝeco, kaj ke fenomenaj trajtoj implikas konscion pri kvalitaj trajtoj. Same, fenomenaj trajtoj ĉiam estas instantiigitaj de konsciaj subjektoj, sed kvalitoj ne devas esti. Ni certe povas kompreni la ideon de ruĝa objekto, kiu ne estas temo de sperto.

Pankvalismo tipe postulas malaprobi reduktisman vidon de kvalitoj, kiel ekzemple vido sur kiuj kolorkvalitoj estas identigitaj kun fizikaj reflektadpropraĵoj aŭ io de la speco. Anstataŭe, ĝi nature rilatas al tio, kion mi nomis Edena vidpunkto de kvalitoj. Ĉi tie la kvalitoj plej amuzaj prezentitaj en sperto estas propraĵoj kiel Edena ruĝeco, simpla posedaĵo kiu eble ne estas instantiigita de la objektoj kiuj ŝajnas havi ĝin en la ekstera mondo, sed kiu povus estinti instanciigita en la Edena Ĝardeno.

Pankvalismo diras, ke fundamentaj fizikaj estaĵoj instanciigas kvalitojn kiel ĉi tiuj. Ni povus imagi, ekzemple, ke fundamentaj partikloj estas Edene ruĝaj. Pli verŝajne, la koncernaj kvalitoj engaĝitaj estos pli severaj ol ĉi tio, sed ili tamen estos primitivaj trajtoj, kiuj povus esti prezentitaj en sperto. La plej grava speco de pankvali-tyismo, nesurprize, estas konstituiga Russelliana pankvaliismo, sur kiu kvalitoj servas kiel kverajaĵoj kaj ankaŭ servas por konsistigi homan sperton. Multaj el la pankvalistoj diskutitaj supre aprobis vidojn de tiu speco.

Konstitucia pankvaliismo estas formo de panprotopsikismo prefere ol panpsikismo: kvalitoj ne estas fenomenaj trajtoj sed servas por konsistigi fenomenajn trajtojn. Ĉar kvalitoj ne devas esti instantiigitaj de subjektoj, la vido tute ne devas alvoki mikrosubjektojn. Pankvaliismo estas foje karakterizita kiel versio de panpsikismo kun "spertoj sen subjektoj" aŭ "sensensataj", sed mi opinias, ke la vidpunkto estas plej bone rigardata kiel formo de panprotopsikismo. Tamen, ĝi estas vido sur kiu la protofenomenaj propraĵoj prenas speciale konatan formon, kaj sur kiu ili havas proksiman ligan al fenomenaj trajtoj.

Pankvalismo ne estas minacata de la subjekto/subjekto-interspaco, ĉar ĝi ne postulas mikrosubjektojn konsistigi makrosubjektojn. Same, ĝi ne estas minacata de la nekvalita/kvalita breĉo, ĉar la laŭdire protofenomenaj trajtoj ĉi tie estas kvalitaj tra kaj tra. Ĝi estas minacata de la nesubjekto/subjekta breĉo, sed ĉi tie ĝi respondas malŝveligante la subjekton. Kelkaj el la tradiciaj pankvalistoj malaprobis temojn de sperto entute, dum aliaj prenis deflaciajn vidojn de ili sur kiuj ili povas esti konsistigitaj per subestaj kvalitoj, eble kune kun strukturaj trajtoj.

Kiel pankvalismo solvas la kombinproblemon? Estas nature por la pankvalitisto argumenti ke simplaj mikrokalitaj povas kolektive konsistigi kompleksajn makrokalitajn, finfine konstruante ion same kompleksan kiel la kvalita strukturo de vida kampo, aŭ eĉ plenan multisensan kampon.

Tiam oni povus sugesti, ke la ekzisto de ĉi tiuj kompleksaj kvalitoj klarigas la fenomenajn datumojn eĉ sen postulado de rilata temo de sperto; aŭ povus esti sugestite ke certaj kompleksaj kvalitoj implikas la ekziston de rilata subjekto, eble en malŝveligita signifo.

Tamen, mi opinias, ke pankvalismo estas vundebla al versio de la kombinproblemo analoga al pli fruaj versioj. Aparte, ni povas munti koncepteblan argumenton kontraŭ pankvalismo jene. Ĉi tie QQ estas konjunkcio de pozitivaj kvalitaj veroj sur la mikrofizika nivelo, eble kune kun iuj aliaj mikrofizikaj veroj, kaj Q estas pozitiva makrofenomena vero.

(1) $QQ \& \sim Q$ estas imagebla.

(2) Se $QQ \& \sim Q$ estas imagebla, ĝi estas metafizike ebla.

(3) Se $QQ \& \sim Q$ estas metafizike ebla, konstitua pankvalismo estas falsa.

(4) Konstitucia pankvaliismo estas falsa.

Denove, la tuta ago estas en la unua premiso. Tiu ĉi premiso asertas la koncepteblecon de kvalitaj zombioj, estaĵoj kvalite (kaj mikrofizike) identaj al ni senkonscie.

Kial kredi ĉi tiun premison? Oni povus fari kazon, ke ĝi estas intuicie evidenta. Pli profunde, ĝi baziĝas sur tio, kion ni povus nomi la kvalita/konscia breĉo. Ĉi tie la ideo estas ke neniu instantigo de kvalitoj iam necesigas konscion pri kvalitoj. Aŭ en la ŝlosilo de penseblo: por iu aro de instantiigitaj kvalitoj kaj fizikaj trajtoj, estas imageble ke ĉiuj tiuj kvalitoj kaj trajtoj estas instantiigitaj sen iu konscio pri la kvalitoj. Konsiderante ke ĉiuj fenomenaj trajtoj implikas konscion pri kvalitoj, kondiĉo (1) supre sekvas. Kaj eĉ se nur iuj fenomenaj trajtoj implikas konscion de kvalitoj, tio sufiĉos por fari la kazon kontraŭ konstitucia pankvaliismo.

La kvalita/konscia breĉo havas multe da intuicia forto. Antaŭvide, estas imagebla, ke Edena ruĝeco estas instantiigita sen ke iu ajn konscias pri ĝi. Kaj antaŭ ĝi, ĉi tiu intuicio skalas ĝis arbitre kompleksaj kvalitoj. Eĉ donitaj kompleksaj kvalitoj egalrilatantaj al la strukturo de vida kampo, tiam se estas imageble ke tiuj kvalitoj entute estu instantiigitaj (supozeble

274 konscio en la fizika mondo

per situacio en la mondo egalrilatanta al la situacio kiel perceptita), estas penseble ke ili estu instantiigitaj sen iu konscio pri tiuj kvalitoj.

La pankvalisto povus respondi en diversaj manieroj. Ili povus alporti konscion je la fundamenta nivelo, eble per apelacio al specialaj kvalitoj kiuj ne povas esti instantiigitaj sen konscio pri tiuj kvalitoj (doloro, eble?); sed tio kondukas reen al temoj je la fundamenta nivelo, kaj la rilataj problemoj. Ili povus nei la ekziston de konscio, kiel James (1904) faras, kaj diras ke nia sperto implikas kvalitojn sed ne implikas konscion pri ili; sed ĉi tiu aserto rekte kontraŭas al nia fenomenologio. Ili povus kombini la apelacion al kvalitoj kun funkcia redukto de konscio, kiel Coleman (2012) faras; sed mi opinias, ke la pensebla argumento super si mem donas kialon por malakcepti tian redukton.

Pankvalismo ankaŭ estas vundebla al aliaj aspektoj de la kombinproblemo. Ĝi estas vundebla al la strukturkombina problemo: la strukturo inter kvalitoj instantiigitaj en la cerbo estas tre malsama de la strukturo inter kvalitoj pri kiuj ni konscias, kaj estas malfacile vidi kiel la unua povus konsistigi la duan. Ĝi ankaŭ estas vundebla al la kvalitkombina problemo: estas malfacile vidi kiel kelkaj primitivaj kvalitoj (kiu estas ĉio, al kio la Russelliana pankvalitisto povas allogi) povus doni la vastan aron da kvalitoj pri kiuj ni konscias.

Mi konkludas, ke pankvalismo ne ofertas solvon al la kombinaĵo problemo. Ni ankoraŭ bezonas novan sintezon.

8. Konkludo

Ni komencis per la tezo de materialismo kaj la antitezo de dualismo, kaj atingis la sintezon de panpsikismo. Tiu ĉi sintezo renkontis la antitezon de panprotopsikismo, el kiu ni atingis la novan sintezon de rusela monismo. Tiu ĉi sintezo renkontis la antitezon de la kombinaĵoproblemo, kaj ĉu povas ekzisti nova sintezo restas malfermita demando.

Tamen, mi opinias, ke la hegela argumento donas bonan kialon por preni kaj panpsikismon kaj panprotopsikismon tre serioze. Se ni povas trovi prudentan solvon al la kombinproblemo por ambaŭ, ĉi tiu vidpunkto tuj fariĝus la plej promesplena solvo al la menso-korpa problemo. Do la kombina problemo meritas seriozan kaj daŭran atenton.

Referencoj

Barnett, D. 2010. Vi estas simpla. En (G. Bealer kaj R. Koons, red.) *The Waning of Materialismo*. New York: Oxford University Press.

- Bennett, K. 2003. Kial la ekskludproblemo ŝajnas nesolvebla kaj kiel, nur eble, trakti ĝin. *Noûs* 37:471–97.
- Bolender, J. 2001. Argumento por idealismo. *Journal of Consciousness Studies* 8 (4): 37–61.
- Chalmers, D. J. 1997. Movante antaŭen en la problemon de konscio. *Ĵurnalo de Konsciencaj Studoj* 4 (1): 3–46.
- Chalmers, diskisto 1999. Precizoj de La Konscia Menso. *Filozofio kaj Fenomenologia Esploro* 59: 435–8.
- Chalmers, D. J. 2003. Konscio kaj ĝia loko en naturo. En (S. Stich kaj T. Warfield, Red.) *Blackwell Guide to the Philosophy of Mind (Filozofio de Menso)*. Oksfordo: Blackwell.
- Chalmers, D. J. 2010. La dudimensia argumento kontraŭ materialismo. En *La Karaktero de Konscio*. New York: Oxford University Press.
- Chalmers, D. J. 2012. Konstruante la mondon. New York: Oxford University Press.
- Chalmers, D. J. venonta. La kombina problemo por panpsikismo. En (G. Bruntrup kaj L. Jaskolla, red.) *Panpsikismo*. New York: Oxford University Press.
- Coleman, S. 2012. Mensa kemio: Kombinaĵo por panpsikistoj. *Dialektiko* 66:137–66.
- Feigl, H. 1958/1967. La 'mensa' kaj la 'fizika'. *Minesotaj Studoj en la Filozofio de Scienco* 2:370–497. Represite (kun postskribo) kiel La "Mensa" kaj la "Fiziko". *Minneapolis: Universitato de Minesota Gazetaro*.
- Feigl, H. 1960. Menso-korpo, ne pseŭdo-problemo. En (S. Hook, red.) *Dimensions of Menso*. New York: New York University Press.
- Fine, K. 2012. La pura logiko de grundo. *Revizio de Simbola Logiko* 5:1–25.
- Goff, P. 2009. Kial panpsikismo ne helpas klarigi konscion. *Dialektiko* 63 (3): 289–311
- Heil, J. 2012. *The Universe as We Find It*. New York: Oxford University Press.
- James, W. 1890. *La Principoj de Psikologio*. Londono: Macmillan.
- James, W. 1904. Ĉu "konscio" ekzistas? *Ĵurnalo de Filozofio, Psikologio, kaj Sciencaj Metodaj* 1:477–91.
- Lockwood, M. 1989. *Menso, Cerbo, kaj la Kvanto*. New York: Oxford University Press.
- Mach, E. 1886. *The Analysis of Sensations and the Relation of Physical to the Psychical*. Tradukite fare de CM Williams, Open Court, 1984.
- Maxwell, G. 1978. Rigidaj indikiloj kaj mens-cerba identeco. *Minesotaj Studoj en la Filozofio de Scienco* 9:365–403.
- Montero, B. 2010. Russelliana respondo al la struktura argumento kontraŭ fizikalismo. *Journal of Consciousness Studies* 17:70–83.
- Mørch, HH 2014. *Panpsikismo kaj Kaŭzo: Nova Argumento kaj Solvo al la Kombinaĵo-Problemo*. Ph. D. disertaĵo, Universitato de Oslo.
- Nida-Rümelin, M. 2010. Argumento de transtempa identeco por subjekt-korpa dualismo. En (G. Bealer kaj R. Koons, red.) *The Waning of Materialism*. New York: Oxford University Press.

276 konscio en la fizika mondo

- Papineau, D. 2002. *Thinking About Consciousness*. New York: Oxford University Press.
- Parfit, D. 1984. *Kialoj kaj Personoj*. New York: Oxford University Press.
- Rosenberg, G. 2004. *A Place for Consciousness: Probing the Deep Structure of the Natural World*. New York: Oxford University Press.
- Russell, M. 1921. *La Analizo de Menso*. Londono: George Allen kaj Unwin.
- Russell, B. 1927. *La Analizo de Materio*. Londono: Kegan Paul.
- Schaffer, J. 2009. Sur kiaj kialoj kio. En (D. Manley, DJ Chalmers, kaj R. Wasserman, red.) *Metametafiziko: Novaj Eseoj pri la Fundamentoj de Ontologio*. New York: Oxford University Press.
- Smart, J. JC 1959. Sentoj kaj cerbaj procezoj. *Philosophical Review* 68:141-56.
- Seager, W. 1995. Konscio, informoj kaj panpsikismo. *Ĵurnalo de Konsciencaj Studoj* 2:272-88.
- Stoljar, D. 2001a. La pensebla argumento kaj du konceptoj de la fiziko. *Filozofiaj Perspektivoj* 15:393-413.
- Stoljar, D. 2001b. Du konceptoj de la fiziko. *Filozofio kaj Fenomenologia Esplorado* 62:253-81.
- Stoljar, D. 2013. Kvar specoj de Russelliana monismo. En (U. Kriegel, red.) *Nunaj Konfliktoj en la Filozofio de Menso*. Novjorko: Routledge.
- Strawson, G. 2006. Realisma monismo: Kial fizikismo implicas panpsikismon. *Journal of Consciousness Studies* 13 (10-11): 3-31.
- Yablo, S. 1992. Mensa kaŭzado. *Philosophical Review* 101:245-80.

13

The Short Slide from A Posteriori Fizikismo al Russelliana Monismo

Torin Alter kaj Robert J. Howell

aposterioriphysicalis m (ekz., Block 2006, Loar 1997, Papineau 2002, 2007) ŝajnas esti la gusto de elekto en la hodiaŭaj debatoj pri konscio kaj la menso-korpa problemo. Multaj filozofoj, ŝajnas, ŝatas havi sian kukon kaj manĝi ĝin ankaŭ. Estas malfacile nei la misteron de fenomenaj konscio, sed malmultaj volas forlasi fizikisman ontologion. A posteriori, aŭ tipo-B, fizikismo asertas ke fizikismo estas vera malgraŭ la fakto ke ekzistas neniu maniero dedukti fenomenajn verojn de fizikaj veroj. Tial eĉ ideala rezonanto povas koncepti zombian mondon (mondo al kiu mankas konscio sed estas fizike identa al la reala mondo) malgraŭ la malebleco de tiaj mondoj, kaj kial la Mary de Frank Jackson (1982) ne povas scii, kiel estas vidi. ruĝa de ene de ŝia ĉambro, kvankam ŝi scias ĉiujn fizikajn verojn.

Ĉi tie ni volas testi aposterioran fizikismon proponante novan argumenton ke, surbaze de kredindaj supozoj, aposteriora fizikismo kolapsas en ruselan monismon. Ĉi-lastata teorio diras proksimume ke fenomenaj (aŭ protofenomenaj) trajtoj servas kiel kategoriaj bazoj de la bazaj proprajtoj kiujn fiziko priskribas, kiuj estas fundamente disponaj (ekz., Russell 1927, Maxwell 1978, Chalmers 1996). La rezulto estas, ke aposteriora fizikismo pluviadas nur per koncedo, ke fenomenaj (aŭ protofenomenaj) ecoj estas metafizike fundamentaj (aŭ almenaŭ same fundamentaj kiel bazaj fizikaj ecoj).¹ Se tio validas kiel formo de fizikismo, ĝi faras tion en la plej bona kazo. on

1. Iuj (Schaffer 2010) dubas, ke ekzistas fundamenta nivelo de realeco. La debato pri konscio kaj fizikismo estas neŭtrala pri tiu afero; ĝi povas esti enkadrigita laŭ ĉu la fenomenaj ecoj estas malpli (aŭ pli aŭ egale) fundamentaj ol la fiziko. Sed ĉi tio ne

278 konscio en la fizika mondo

a teknikeco.² Dum estas manieroj rezisti nian argumenton, ni suspektas, ke artikilo ilin klarigos la fortajn devontigojn de aposteriora fizikismo. Ni ankaŭ suspektas, ke iuj, kiuj opinias sin kiel aposterioraj fizikistoj, povus trovi sin puŝitaj de la argumento al apriora formo de fizikismo.

La Kontraŭ-Fizikaj Argumentoj

Aposteriora fizikismo estas plej bone prononcita kiel respondo al kontraŭfizikaj argumentoj, kiel ekzemple la penseblo- kaj sciargumentoj. Do estos utile havi iliajn ĉefajn paŝojn sur la tablo. Ni sekvas la formulojn de David Chalmers (2010, ĉapitro 2). Estu P la kompleta mikrofizika vero. P precizigas, en la lingvo de mikrofiziko, la fundamentajn mikrofizikajn leĝojn kaj la fundamentajn fizikajn trajtojn de ĉiuj fundamentaj mikrofizikaj estaĵoj. Estu Q arbitra fenomeno vero, ekz., ke la plej alta spiono suferas. La penseblo- kaj sciargumentoj povus esti koncize konstatitaj jene.³

La pensebla argumento

1. $P \sim Q$ estas ideale imagebla.
2. Se $P \sim Q$ estas ideale imagebla, tiam $P \sim Q$ estas metafizike ebla.
3. Se $P \sim Q$ estas metafizike ebla, tiam fizikismo estas falsa.
4. Tial, fizikismo estas falsa.

La sciargumento

1. Q ne estas apriora deduktebla de P .
2. Se Q ne estas apriora deduktebla de P , tiam P ne metafizike necesigas Q .
3. Se P ne metafizike necesigas Q , tiam fizikismo estas falsa.
4. Tial, fizikismo estas falsa.

materio por nunaj celoj, kaj por facileco de ekspozicio ni foje skribas kvazaŭ ni supozus ke ekzistas fundamenta nivelo.

2. Por diskutoj pri la rilato inter fizikismo kaj rusela monismo, vidu Chalmers (ĉapitro 12 de ĉi tiu volumo), Montero (ĉapitro 10 de ĉi tiu volumo), kaj Alter kaj Nagasawa 2012.

3. Kiel Chalmers klarigas, ĉi tiuj resumoj ne estas plene precizaj. Ekzemple, P devus esti kunligita kun T , duaorda "tio estas ĉio" aserto, kaj I , aserto kiu precizigas indeksajn informojn. Li rafinas siajn formuliĝojn por reflekti tiujn zorgojn (kaj aliajn; vidu fn 6). Sed ĉi tie tiuj rafinadoj ne havas centran gravecon.

The Short Slide from A Posterior Physicalism to Russellian Monism 279

Sur iom deflacia konstruo de penseblo (kiun ni supozos), diri ke $P \sim Q$ estas ideale imagebla nur estas diri ke Q ne povas esti apriora deduktita de P .⁴ Sur tiu konstruo, tiuj argumentoj estas vari-antoj de unu alia. Ili malsamas ĉefe en kiel la unua premiso, kiu esprimas la episteman breĉon, estas subtenata. La unua premiso de la pensebla argumento estas tipe subtenata per apelacio al zombiaj aŭ inversaj spektrokazoj, dum la unua premiso de la sciargumento estas tipe subtenata per apelacio al la kazo Mary aŭ io simila.⁵

A. Posteriora Fizikismo

Aposterioraj fizikistoj malakceptas premison 2 de ambaŭ argumentoj, efektive neante, ke metafizika neceso postulas aprioran dedukteblecon en la fizika-fenomena kazo. Nomu ilian centran asertan neceson sen deduktebleco:

(NWD) P metafizike necesigas Q eĉ se Q ne estas apriora deduktebla de P .

NWD postulas klarigon. Unue, la operacia nocio de deduktebleco ne estas strikte logik-sintaksa nocio. Diri, ke A estas deduktebla de B , estas proksimume diri, ke ideala rezonanto povas konkludi A de B surbaze nur de apriora rezonado.⁶ Due, NWD ne estas la relative malforta aserto, ke P bezonas Q kvankam neniu povas ĉe. ĉi tiu punkto (aŭ eĉ iam) deduktas Q el P . Aposterioraj fizikistoj, aprioraj fizikistoj kaj dualistoj ĉiuj povas konsenti, ke neniu iam povos plenumi tiun dedukton. Aposteriora fizikismo distingas sin de la apriora vario per asertado ke Q ne estas deduktebla de P , kie tio signifas proksimume ke Q ne povas esti apriora deduktita de P eĉ de ideala rezonanto. Ĝi distingas sin de dualismo asertante ke, malgraŭ tiu manko de deduktebleco, la fizikaj veroj necesigas la fenomenajn verojn.

La nocioj de apriora scio kaj dedukto de idealaj rezonantoj estas kontestataj. Sed por nunaj celoj, ni starigos al unu flanko ĝenerala

4. Ĉi tiu konstruo estas deflacia en tio, ke, sur ĝi, koncepti ion ne postulas formi bildon aŭ alian pozitivan koncepton - kontraste al tio, kion Chalmers (2002) nomas "pozitiva penseblo". Kiel li argumentas, tamen, ĉi tie sufiĉas negativa ideala penseblo.

5. Ekzemple, Pereboom (1994) prenas la vespertazon de Thomas Nagel (1974) por subteni la episteman premison de la scio-argumento.

6. Strikte parolante, la referenco al ideala rezonanto ne estas bezonata. Anstataŭe, ni povus difini la noción laŭ ideala rezonado. Chalmers (2002) argumentas ke ekzistas bonaj kialoj por fari tion. Sed ĉi tio (kune kun aliaj rafinadoj li aldonas) ne multe gravas ĉi tie.

280 konscio en la fizika mondo

skeptiko pri tiuj nocioj.⁷ Ni prenas ĉiujn partiojn — la kontraŭfizikistojn kaj ankaŭ la aposteriorajn kaj priorajn fizikistojn — okupiĝi pri disputo difinita sur fono de interkonsentitaj nocioj. Ili ĉiuj konsentas ke ekzistas tia afero kiel apriora scio kaj ke ekzistas diferenco inter malsukcesoj de dedukto kiuj rezultas el nekompetenteco kaj tiuj kiuj rezultas el la manko de apriora ligo inter la veroj. Ilia ĉefa diferenco estas finita (1) ĉu la ligo inter P kaj Q estas apriora, kaj (2) se ĝi ne estas, ĉu tio montras ke P ne bezonas Q.

Krome, la neceso implikita en NWD estas metafizika. NWD ne povas esti establita montrante ke $P \sim Q$ estas malebla en iu limigita senco de ebleco, kiel ekzemple fizika ebleco. Kontraŭ-fizikaj propagandantoj de la scio- kaj penseblo-argumentoj povas doni ke P necesigas Q donita certajn kontingentajn psikofizikajn leĝojn. Kion ĉi tiuj filozofoj kutime neas, kaj preskaŭ ĉiuj fizikistoj akceptas, estas ke P necesigas Q en la strikta, nekvalifikita—tio estas metafizika—senco.⁸

NWD povus ŝajni ricevi subtenon de normaj Kripke (1972) kazoj de aposteriora neceso, kiel ekzemple tiuj implikantaj akvon kaj H₂O, fulmon kaj elektran malŝarĝon, varmecon kaj molekulan moviĝon, ktp. Se Kripke pravas, tiam "Akvo estas H₂O" estas kaj aposteriore kaj metafizike (ne nur fizike) necesa. Same por "Varmo estas molekula movo", "Fulmo estas elektra malŝarĝo", ktp. Estas multaj kazoj de metafizike necesaj veroj, kiujn apriora rezonado—inkluzive dedukta rezonado—ne povas malkaŝi. Do, oni povus sugesti, $P \rightarrow Q$ estas simple alia tia kazo. Se jes, la rezonado daŭras, eble NWD postulas neniun specialan klarigon preter analogecoj al normaj Kripke-kazoj.

Sed tiu rezonado estas misa. Aparte, ĝi ignoras decidajn diferencojn inter normaj Kripke-kazoj kaj la fizik-fenomena kazo (Jackson 1995, 1998, Chalmers 1996, 2010). La unuaj estas kutime klarigitaj laŭ la sekvaj linioj. Senhidrogena akvo estas metafizike malebla. Se ŝajnas alie, ĉi tio verŝajne estas ĉar ni konfuzas asertojn pri akvo kun asertoj pri akvaj aĵoj, tio estas, aĵoj kun supraĵaj kvalitoj kiuj estas asociitaj.

7. Ni povus distingi inter "ne-aprioraj fizikistoj" kaj "aposterioraj fizikistoj", kie nur la lastaj aĉetas en la apriora/aposteriora distingo. Nia argumento koncernas aposterioran fizikismon. Ni ne asertas, ke ĝi povas esti etendita al ne-apriora fizikismo sen peti la demandon.

8. Barbara Montero (2013) estas escepto: ŝi argumentas, ke fizikistoj ne bezonas akcepti tiun aserton.

kun akvo: esti trinkebla, esti klara, plenigi oceanojn, esti la tipa kaŭzo de iuj specoj de spertoj, ktp. Ekzemple, ni konfuzas

(1) Estas akvo sen hidrogeno

kun

(2) Estas akvaj aĵoj sen hidrogeno.

Aserto (2) estas kohera kaj metafizike ebla, sed ĝi ne sekvas, ke (1) estas aŭ kohera aŭ metafizike ebla.

Do, en ĉi tiu kaj la aliaj normaj kazoj, klarigi la aposterioran neceson implicas distingi la koncernan fenomenon (ekz., akvo) de io kun la samaj supraĵaj kvalitoj (ekz., akva materialo). Aparte, la klarigo implicas distingi la fenomenon mem de kiel ni spertas ĝin. Sed estas dubinde, ke tia distingo povas esti kohera desegnita en la kazo de fenomenaj konscio. Por uzi la ekzemplon de Kripke, ĉio, kio sentiĝas subjektive same kiel doloro, estas doloro. Plue, ĉar P inkluzivas ĉiujn mikrofizikaj informoj, estas kredeble, ke principe oni povus dedukti el P, ke la efektiva akva aĵo estas H₂O kaj tiel ekskludi (1) per apriora rezonado el P. 9 Kontraste, rekoni ke P inkluzivas ĉiujn mikrofizikajn informojn ŝajnas ne subfosi nek la intuicion ke zombioj estas ideale imageblaj aŭ la intuicion ke Maria lernas ion kiam ŝi forlasas la nigrablankan ĉambron.

Tiaj konsideroj igis aposteriorajn fizikistojn elpensi alternativan defendon de NWD, konata kiel la fenomenaj konceptostrategio (Stoljar 2005). La baza ideo estas ke la epistema interspaco povas esti klarigita en psikologiaj esprimoj kaj ke tio subfosas la inferencon de la kontraŭ-fizikisto de epistemaj ĝis metafizikaj interspaco. Ekzemple, kelkaj argumentas ke dum la Mary-kazo montras ke fenomenaj kolorkonceptoj ne povas esti (ne-deferente) akiritaj spektante nigrablankajn prelegojn, tio havas neniun emon montri ke tiuj konceptoj ne elektas tute fizikajn trajtojn - kaj tiel ke la ne-prioritato de P->Q ne indikas ke P ne metafizike necesigas Q (ekz., Block 2006, Loar 1997, Papineau 2002, 2007).¹⁰

9. Ĉi tio iom simpligas. Ekzemple, la argumento ĉi tie supozas ke la deduktanto scias apriora ke "akvo" rilatas (rigide) al la reala akva aĵo. Por pli plena defendo kaj pliprofundigo, vidu Jackson 1995, 1998, kaj precipe Chalmers kaj Jackson 2001 kaj Chalmers 2012.

10. Ni inkluzivas la "ne-deferente" kvalifikon por eviti la zorgon, ke oni povas akiri fenomenan koncepton akirante terminon, kiun aliaj uzas por esprimi tiun koncepton (Pilko

282 konscio en la fizika mondo

Dum la plej multaj versioj de aposteriora fizikismo dependas de la fenomenaj konceptostrategio, kelkaj ne faras (ekz., vidu Tye 2009 kaj Howell 2013). Nia ĉefa argumento povus bone validi por tiuj aliaj versioj, sed ĉi tie ni ne provos solvi tiun aferon. Ni koncentriĝos ekskluzive al versioj, kiuj ja dependas de la fenomenaj konceptostrategio.

Rusela monismo

Rusela monismo estas la vido ke bazaj fizikaj trajtoj havas kategoriajn fenomenajn aŭ protofenomenajn ecojn, kiuj konsistigas konscion kaj bazigas la strukturajn emojn priskribitajn per fiziko. Ĉi tiu simpla deklaro maskas multe da komplekseco. La centraj ideoj povus esti esprimitaj jene. Fiziko priskribas la spactempajn dispoziciojn kaj implicojn de propraĵo sen paroli pri la kategoriaj bazoj de tiuj disponoj kaj implicoj (Armstrong 1968, p. 282).¹¹ Kio estas la kategoriaj bazoj? Laŭ Russelliana monismo, ili estas fenomenaj aŭ pra-fenomenaj trajtoj. Tiel, la (pra)fenomena estas fundamenta trajto de la realo, kiu estas profunde interplektita kun la mondo kiel priskribite de fiziko.

Kial pensi, ke fiziko priskribas nur disponajn ecojn kaj ne kategoriajn ecojn? La ideo povus esti prezentita proksimume jene. Fiziko priskribas la bazajn trajtojn de la mondo laŭ iliaj spactempaj implicoj.¹²

Ĝi priskribas trajtojn priskribante kion ili faras - aŭ per kio unuoj posedantaj ilin estas disponitaj fari en antaŭfiksitaj cirkonstancoj. Ĉiu referenco al kategoriaj bazoj finfine estos klarigebla laŭ tiaj dispozicioj, ekz., maso estas kio bazigas la tendencon de objekto altiri aliajn objektojn, ktp.

Iuj (Ladyman kaj Ross 2007) argumentas ke la disponaj trajtoj priskribataj de fiziko havas neniujn kategoriajn bazojn kaj ke neniuj estas bezonataj - tio estas, en la frazo de Simon Blackburn (1990), emoj tute malsupren.

Russellianaj monistoj, aliflanke, insistas ke subestaj bazaj fizikaj disponaj trajtoj estas pliaj kategoriaj trajtoj. Kio estas ĉi tiuj plu

2009, Tye 2009, Alter 2013b). De nun, ni supozos ke la "ne-deferenta" kvalifiko estas komprenita.

11. Por du manieroj enspezi la nocion de strukturo, vidu Chalmers 2010, 2012, kaj Howell 2013.

12. Ĉi tio estas iom rapida. Por pli detala bildo de kiel la fizikisto devus konstrui kategoriajn bazojn kaj emojn, vidu Howell 2012. Vidu ankaŭ Chalmers 2010, kie li sugestas ke struktura vero de la speco priskribas fizikon povas esti plene reprezentita en la formo de Ramsey-frazo. kies O-terminoj inkluzivas nur nomajn kaj spactempajn esprimojn (aldone al logikaj kaj matematikaj terminoj).

The Short Slide from A Posterior Physicalism to Russellian Monism 283

propraĵoj? Kelkaj Russellianaj monistoj (ekz., Rosenberg 2004) asertas ke tiuj internaj, kategoriaj trajtoj estas la nuraj tiaj trajtoj kiujn ni konas: fenomenaj trajtoj. Sed ne ĉiuj faras.¹³ Kelkaj ruselaj monistoj asertas, ke la kategoriaj ecoj estas pli ĝuste priskribitaj kiel protofenomenaj: kategoriaj ecoj kiuj, kvankam ne mem fenomenaj, rezultigas fenomenajn ecojn kiam kombinitaj laŭ certaj manieroj (Chalmers 1996, p. 126–127).¹⁴

La Russelliana monisto povas respondi al la kontraŭ-fizikaj argumentoj laŭ malsamaj manieroj. Ŝi eble malaprobos la unuan kondiĉon de la argumentoj, kiu esprimas profundan episteman interspacon inter la fiziko kaj la fenomenaj. Ŝi povus fari tion per argumentado ke la fiziko ampleksas ne nur strukturajn sed ankaŭ la rilatajn kategoriajn ecojn - kaj ke tial Q estas deduktebla de P , eĉ se Q ne estas deduktebla de nur la strukturaj veroj kiujn fiziko priskribas (Stoljar 2001). Ŝi eble malaprobos la duan kondiĉon de la argumentoj, kiu konkludas metafizikan interspacon el la epistema interspaco (t.e., ŝi eble apogos NWD). Ŝi povus fari tion argumentante ke bazaj fizikaj esprimoj kiel ekzemple "maso" kaj "ŝarĝo" rilatas rigide al kategoriaj trajtoj sed ne en maniero kiel kiu povas esti malkovrita per apriora reflektado, inkluzive de apriora reflektado sur la signifoj de tiuj esprimoj (Chalmers). 2010). Kaj ŝi eble akceptos kaj la epistemajn kaj metafizikajn interspacojn, argumentante ke fizikaj veroj estas limigitaj al strukturaj veroj kaj nek apriora implicas nek metafizike necesigas fenomenajn verojn (Chalmers 2010). Klare, Russelliana monismo alfrontas neniun minacon de la kontraŭfizikaj argumentoj. Ĉi tio ne estas surpriza, eĉ se iuj versioj de

13. Ĉi tie ni glosas kelkajn gravajn aferojn, kiuj ne estas centraj por nia ĉefa argumento. Ekzemple, kiel Derk Pereboom (ĉapitro 14 en ĉi tiu volumo) notas, fiziko priskribas ecojn kiuj estas kategoriaj/internecaj en iu signifo (ekz., formo). Sed kiel li argumentas, ekzistas alia, pli forta senco (kiun li nomas "absoluta intrinseco") en kiu tiuj trajtoj ne estas kategoriaj/internecaj. Ĝi estas tiu pli forta sento kiun Russellianaj monistoj havas en menso kiam ili apelacias al kategoria/dispozicia distingo (aŭ rilata distingo). Ankaŭ, la kategoria/dispozicia distingo estas disputiga. Por diskuto de kelkaj el la malfacilaĵoj implikitaj en farado de la distingo, vidu Heil 2003.

14. La distingo inter la fenomenismaj kaj protofenomenalaj versioj de Russelliana monismo estas signifa. Ekzemple, la unua ŝajnas kunporti panpsikismon - se la trajtoj priskribataj de fiziko estas ĉieaj, tiam tiel supozeble estas la kategoriaj trajtoj kiuj bazigas ilin - sed la lasta ne faras. Ankaŭ, dum la fenomenisma versio de la teorio ŝajnas esti en konflikto kun fizikismo, la protofenomenisma versio eble kvalifikiĝas kiel versio de fizikismo, kvankam nenorma versio. Vidu Barbara Montero'n, ĉapitron 10 de ĉi tiu volumo. Por kio ĝi valoras, almenaŭ unu el ni opinias, ke protofenomenismaj versioj estas klare ne-fizikaj, kaj ke la afero ne estas vere nur terminologia. Vidu Howell 2013.

284 konscio en la fizika mondo

la teorio povus esti klasifikita kiel fizikisto. La argumentoj estis desegnitaj por refuti normajn versiojn de fizikismo, ne la rusela vario.¹⁵

La Disfalo-Argumento

Survive, Russelliana monismo kaj aposteriora fizikismo havas malmultajn similecojn. Ni suspektas, tamen, ke kiam aposterioraj fizikistoj estas devigitaj doni kredeblan rakonton pri kiel la kontraŭfizikaj argumentoj misfunkcias, ilia vidpunkto ne nur similas al Russelliana monismo sed eble kalkulos kiel versio de ĝi.¹⁶

Jen la baza argumento. Ĉu aŭ ne unu propono estas deduktebla de alia ne estas vere psikologia afero, kiel la fenomenaj konceptostrategio ŝajnas sugesti. La temo koncernas episteman rilaton inter proponoj, ne kiel ili estas ekkompreneblaj. Se jes, tiam kredeble Q ne estas deduktebla el P almenaŭ parte pro io pri la propozicioj mem. Precipe, Q prezentas fenomenajn ecojn kiel havanta, aŭ baziĝanta sur, iu kategorian trajto F kiun P ne reprezentas ilin kiel havanta kaj ke P ne implicas apriorie.¹⁷ Ĉi tiu propono estas kredinda pro du kialoj. Unue, kiel aliaj (ekz., Stoljar 2006, Chalmers 2010, Pereboom 2011) notas, fenomenaj trajtoj prezentas sin kiel kategoriaj (aŭ intrin-sic) en speciale forta signifo. Due, surbaze de la tezo ke P konsistas el strukturaj veroj nur, la propono ŝajnas klarigi la ne-dedukteblecon de Q de P. Kontraste, la ne-deduktebleco restus neklarigita se F estus struktura propraĵo. Ĉiokaze, se Q prezentas fenomenajn ecojn kiel havantajn kategoriajn trajtojn, tiam staras la demando: Ĉu tiu reprezentado estas preciza, t.e., ĉu fenomenaj trajtoj havas tiajn trajtojn? NWD

15. Tial, en la rafinitaj formuliĝoj de Chalmers (2010), la kontraŭfizikaj argumentoj konkludas ne ke fizikismo estas falsa sed ke aŭ fizikismo estas falsa aŭ Russelliana monismo estas vera.

16. Kiel Chalmers (2010) notis, certaj laŭdire fizikismaj respondoj al la scio-rando kaj penseblo-argumentoj (ekz., Stoljar 2001) simple estas versioj de Russelliana monismo. Kaj kiel ni notis pli frue, Russelliana monismo povas akcepti NWD kaj tiel preni la formon de aposteriora fizikismo. La kolapsi argumento faras malsaman aserton - ke la engaĝiĝoj de aposteriora fizikismo, kune kun aliaj kredindaj premisoj, kunportas Russellian monismon.

17. Ĉi tie ni supozas, ke veroj/propozicioj (kiel ekzemple Q) povas reprezenti statojn de aferoj (kiel ekzemple fenomenaj trajtoj havantaj kategoriajn trajtojn). Sed ni ne supozas iun apartan teorion pri kio ĉi tiu reprezentado konsistas aŭ kiel ĝi estas atingita. Nek ni supozas iun apartan teorion pri tio, kio estas veroj/propozicioj. Ni tamen supozas, ke veroj/propozicioj estas fajngrajnaj. Ekzemple, la propono ke Superman portas kabon estas aparta de la propono ke Clark Kent portas kabon.

The Short Slide from A Posterior Physicalism to Russellian Monism 285

implicas ke ili faras. Alie, Q estus malvera. Sed se Q estus malvera, tiam ne estus veroj nededukteblaj el la fizikaj veroj, kontraŭe al la tezo de aposteriora fizikismo. Do, donita aposteriora fizikismo, P necesigas la instantiation de la kategoriaj trajtoj de fenomenaj ecoj menciitaj en Q. Kredeble, tiu neceso ne estas bruta, tio estas, estas io en virto de kio tiu necesiga rilato akiras. Sed en virto de kio? Ĝi povas esti nur en virto de la kategoriaj trajtoj de la fizikaj trajtoj priskribitaj en P. Se tio estas la kazo, iu formo de Russelliana monismo estas vera - la semoj de fenomeneco ĉeestas sur la fundamenta nivelo kiel kategoriaj grundoj de strukturaj trajtoj priskribitaj en P. Tiel, se aposteriora fizikismo estas vera, Russelliana monismo estas vera. En numeritaj paŝoj:

La kolapso argumento

1. Se aposteriora fizikismo estas vera kaj P ne krude metafizike necesigas Q, tiam Q prezentas fenomenajn ecojn kiel havanta iun kategorian trajton F kiun strukturaj fizikaj veroj ne reprezentas fenomenajn ecojn kiel havantaj.
2. Se aposteriora fizikismo estas vera kaj Q reprezentas fenomenajn ecojn kiel havante F, tiam fenomenaj ecoj havas F.
3. Se aposteriora fizikismo estas vera kaj fenomenaj ecoj havas F, tiam aŭ (a) P brutale metafizike necesigas Q aŭ (b) P metafizike necesigas Q almenaŭ parte en virto de kategoriaj trajtoj de trajtoj priskribitaj en P, kiuj estas fenomenaj aŭ protofenomena.
4. (a) estas malvera.
5. Se (b), tiam rusela monismo estas vera.
6. Tial, se aposteriora fizikismo estas vera, tiam rusela monismo estas vera.

Ĉi tiu argumento validas. Sed ĝi implikas plurajn disputigajn premisojn. Diskuti tiujn rivelos la kostojn kiuj devas esti portitaj fare de la aposteriora fizikisto se ŝi volas eviti Russellian monismon. Ni prenas ĝin, ke premiso 2 estas evidente vera. Post ĉio, se Q estas vera (kiel aposteriora fizikismo diras), tiam fenomenaj trajtoj devas havi la trajtojn, kiujn Q diras ke ĝi havas. Premiso 5 ankaŭ malfacilas nei, sed ĝi meritas diskuton. La reala laboro estas farita de premisoj 1, 3 kaj 4.

Premiso 5

Laŭ premiso 5, se P metafizike necesigas Q almenaŭ parte en virto de kategoriaj fenomen-aŭ-protofenomenaj trajtoj de trajtoj

286 konscio en la fizika mondo

priskribita en P, rusela monismo estas vera. Ĉi tio povus esti rezistita. Oni povus nei, ekzemple, ke la kategoriaj fenomenaj trajtoj de bazaj fizikaj ecoj bazigas siajn strukturajn trajtojn (kvankam ĉi-lastaj necesigas la unuan), aŭ ke fiziko priskribas nur strukturajn trajtojn, tiel evitante la leteron de Russelliana monismo kiel ni karakterizis ĝin. . Sed la esenco

de la pozicio estas tie: fenomenaj-aŭ-protofenomenaj trajtoj estas kategoriaj trajtoj de bazaj fizikaj trajtoj, kaj tio klarigas la ĉeeston de konscio. Estas neverŝajne ke aposterioraj fizikistoj trovos teknikajn diferencojn inter ĉi tiu vidpunkto kaj russeliana monismo de ruĝa libro konsolaj.

Premiso 1: La Atribua Premiso

Laŭ premo 1 de la kolapsi argumento, se aposteriora fizikismo estas vera kaj P ne krude metafizike necesigas Q, tiam Q atribuas iun kategorian trajton F al fenomenaj trajtoj kiujn strukturaj fizikaj veroj ne atribuas al fenomenaj trajtoj. Ĉi tio povus ŝajni nemotivita, precipe se la aposteriora fizikisto klarigas nededukteblecon laŭ fenomenaj konceptoj. Tiu klarigo ne ŝajnas impliki engaĝiĝon al kruda metafizika neceso (kie kio signifas por T esti krude necesa estas ke T estas necesa sed ne en virto de iuj aliaj veroj).

Nek la klarigo ŝajnas kunporti la aserton ke Q reprezentas fenomenajn trajtojn kiel havante kategoriajn trajtojn. Do, kial premo 1 estu akceptita?

La ĉefa kialo estas ĉi tio. Se la fenomenaj konceptostrategio ne implikas atribui iun kategorian trajton al fenomenaj trajtoj, tiam la strategio malsukcesos fari la laboron a posteriori fizikistoj postulas de ĝi. Se la strategio provas klarigi nededukteblecon en simple psikologiaj esprimoj, ĝi ne rekte traktos la specon de nededukteblecon en demando en la kontraŭ-fizikaj argumentoj kaj NWD. Kio bezonas klarigon, ne estas psikologia. Prefere, la explanandum estas fakto pri la rilato inter abstraktaj propoziciaj enhavoj: se P metafizike necesigas Q, tiam kial estus principe neeble por ideala rezonanto rekoni la kialon kiu estas tia kaj tiel dedukti Q de P? Tio eble ne ŝajnus konfuziga se la fizik-fenomena kazo povus esti rekte asimilita al normaj Kripkean a posteri-oriaj necesaĵoj kaj se ĉi-lastaj estus ĝuste komprenitaj kiel implikantaj kaj nededukteblecon kaj metafizikan neceson. Kaj se la neceso implikita estus kruda, tiam ekzistus neniu kialo kial P necesigas Q

esti rekonita. Sed se tiuj opcioj estas forigitaj, tiam NWD prezentas veran enigmon. Kaj denove, la enigmo ŝajnas koncerni abstraktajn propoziciajn enhavojn, ne psikologion. Psikologia teorio povus ludi gravan rolon

The Short Slide from A Posterior Physicalism to Russellian Monism 287

en la solvo. Sed la solvo estos nekompleta ĝis ĝi montros kiel la teorio klarigas la enigmajn faktojn pri abstraktaj proponoj, kiujn NWD esprimas.

Fenomenaj konceptostrategiistoj povus rebati per notado ke la psikologiaj teorioj kiujn ili avancis - teorioj de fenomenaj konceptoj kaj kiel ili rilatigas kogne al fizikaj konceptoj - estas intencitaj apliki ne malpli al ne-homaj rezonantoj ol al homoj. Sed tiu respondo maltrafas.

La zorgo ne estas, ke la koncernaj teorioj temas pri specife homaj mensaj procezoj. La zorgo estas, ke la teorioj havas malĝustan temon afero.

Konsideru analogion. Matematikistoj povus scivoli ĉu la konjekto de Goldbach estas deduktebla de la aksiomoj de aritmetiko. Ĉu estus adekvate respondi: ne, estas psikologia bloko inter tiuj bazaj aksiomoj kaj la konjekto de Goldbach? Certe ne. La matematikistoj scivolas pri la rilatoj inter la aksiomoj kaj la konjekto, kaj faktoj (necesaj aŭ eventualaj) pri psikologio estas ekster la afero. Eble psikologiaj faktoj klarigas kial ni ne provu fari la dedukton kaj atendi sukcesi, sed ĝi diras nenion rekte pri nededuktebleco.

Ni ilustras la problemon konsiderante la version de la fenomenaj konceptostrategio kiu baziĝas sur la konstitua (aŭ cita) teorio de fenomenaj konceptoj (ekz., Papineau 2002, Balog 1999). En la konstitucia teorio, fenomenaj konceptoj implikas fenomenajn kvalitojn kiel eroj.

Fenomenaj konceptoj povus tiel esti konsiderataj kiel havantaj specon de prava formo kiel ekzemple, "Tiu fenomenaj kvalito: ___", kie la signifa fenomenaj kvalito estas determinita per speco de introspekta ostensio. Subjekto fiksas la referencon de tia koncepto prizorgante la fenomenan karakteron de iuj el ĝiaj spertoj. Tiu raporto tiam estas utiligita por pravigi la aserton ke la kialo antaŭ-aperi Maria ne povas dedukti Q de P estas ke ŝi ne posedas fenomenajn kolorkonceptojn kiujn Q implikas. Tiuj konceptoj enhavas kazojn de fenomenaj kolorkvalitoj, kaj ŝi ankoraŭ ne havis spertojn el kiuj tiaj kazoj povus esti desegnitaj.

Sed tio ne povas esti la tuta historio. Se ĝi estus, tiam post kiam Maria forlasas la ĉambron kaj ekposedas koncernajn fenomenajn kolorkonceptojn, ŝi devus povi apriorie dedukti Q de P. Sed intuicie, ŝi ne povas fari tion. Ŝi nun scias, kia estas vidi ruĝa; ŝi konas Q. Sed ŝi ankoraŭ ne povas dedukti Q de P. Prefere, ŝia nova fenomenaj scio estas bazita sur introspekto (Chalmers 2004, Stoljar 2005). Ŝia nova scio ne igas la rilaton inter P kaj Q pli travidebla ol ĝi estis antaŭe. Se tio ne estas klara, tiam konsideru fizike fremdajn estaĵojn. Eĉ post eliro de la ĉambro, Maria ne povos dedukti el kompleta mikrofizika priskribo

288 konscio en la fizika mondo

de marsanoj, kiuj estas fizike diferencaj de homoj, ĉu ili havas spertojn kun la fenomenaj kvalitoj kiujn ŝi nun ĝuas (Chalmers 2004).

Eĉ se Maria scias, ke iu homa cerba procezo B korelacias kun la travivaĵo vidi ruĝan, tio ne ebligas al ŝi definitive determini ĉu la fizikaj statoj subestaj marsaj travivaĵoj iam estigas ruĝajn travivaĵojn—aŭ al iuj ajn spertoj entute.

La problemo ĉi tie ne estas specifa por la cita teorio. Ĉiu teorio, kiu celas klarigi la post-emerĝan epistemian progreson de Maria laŭ ŝia alveno por akiri fenomenajn konceptojn, renkontos la saman malfacilecon.

Multaj versioj de la fenomenaj konceptostrategio havas tiun celon (laŭ Derek Ball (2009), ĉiuj faras). Iuj versioj havas malsaman emfazon. Ekzemple, Christopher Hill (1997) argumentas proksimume ke fizikaj kaj fenomenaj konceptoj ludas apartajn funkciajn rolojn en signifaj kognaj sistemoj kaj ke la sciargumento konfuzas apartajn rolojn por apartaj trajtoj ludantaj tiujn rolojn. Sed tiaspecaj vidoj havas problemojn same seriozajn kiel la aliaj versioj. Tiaj vidpunktoj finfine ŝajnas asertante ke ni ne estas idealaj rezonantoj, ĉar la funkcia izoliteco de niaj pensmanieroj malhelpas nin ekkompreni la fakton ke la fenomenaj veroj estas fakte dedukteblaj de la kompleta fizika vero.

Ke psikologiaj teorioj mankas, ne estas surprize, se, kiel ni diris, kio postulas klarigon estas fakto pri la rilato inter abstraktaj propoziciaj enhavoj - la nededuktebleco de Q de P - ne (almenaŭ en la unua kazo) kiel tiuj proponoj estas kaptitaj. Premiso 1 ofertas naturan klarigon por tiu fakto: Q reprezentas konscion kiel havante trajtojn kiujn P ne reprezentas konscion kiel havanta. Kaj parte ĉar P estas tiel ampleksa—ĝi estas la kompleta fizika vero—estas malfacile vidi kio alia tiuj trajtoj povus esti krom kategoriaj trajtoj.

Premiso 1 estas perfekte kongrua kun la aserto, ke Maria venas por akiri fenomenajn kolorkonceptojn nur post apero. Ĉi tiu kondiĉo ankaŭ estas kongrua kun la teorioj, kiujn fenomenaj konceptostrategiistoj proponas klarigi kial ŝi ne akiras ilin dum ankoraŭ en la ĉambro - teorioj kiel la konstitucia teorio. Efektive, tiuj teorioj povus helpi klarigi kial Q reprezentas kiel ĝi faras. Sed laŭ premiso 1, estas ne tiuj teorioj sed prefere la reprezenta enhavo de Q mem kiu klarigas la nededukteblecon de ĉi tiu propono de P. 18

18. Chalmers (2007) argumentas ke ĉiu psikologia teorio kiun fenomenaj konceptostrategiistoj alvokas en defendo de (kion ni nomas) NWD aŭ malsukcesos klarigi nian episteman situacion aŭ malsukcesos esti fizike klarigebla. Se lia argumento sukcesas, tiam ĉi tio povas esti pro kialo, kiun ni emfazis en defendo de premiso 1 de la kolapsi argumento: ke kio postulas klarigon estas faktoj pri la rilato inter abstraktaj propoziciaj enhavoj, ne kiel tiuj proponoj estas ekkomprenitaj.

Premiso 3: La Necesito de Kategoriaj Propraĵoj

Premiso 3 diras ke se aposteriora fizikismo estas vera kaj fenomenaj proprecoj havas F, tiam aŭ (a) P brutale metafizike necesigas Q aŭ (b) P metafizike necesigas Q almenaŭ parte en virto de kategoriaj trajtoj de trajtoj priskribitaj en P, kiuj estas fenomenaj aŭ protofenomenaj. Multo estas pakita en ĉi tiu premiso, sed ĉio resumas al la sekvaj asertoj. Se P necesigas Q, kaj la neceso ne estas bruta, tiam ekzistas finfine klarigo por la neceso. Ĉi tio signifas ke devas ekzisti io pri la trajtoj en P kiu necesigas la ekziston de trajtoj kun kategoriaj fenomenaj naturoj. Nure strukturaj trajtoj ne povas necesigi kategoriajn trajtojn krom parte pro siaj kategoriaj trajtoj. Do, P devas priskribi ecojn kiuj havas kategoriajn naturojn kiuj necesigas la ekziston de fenomeneco. Tio estas nur por diri, ke ĉi tiuj naturoj devas esti almenaŭ protofenomenaj.

Kial akcepti tiujn asertojn? Se la klarigo pri kial P necesigas Q ne implikas kategoriajn trajtojn de trajtoj priskribitaj en P, tiam supozeble la klarigaj rimedoj estus limigitaj al tiuj implikitaj en la strukturaj veroj enhavitaj en P. Sed laŭ hipotezo, tiuj strukturaj veroj nek apriorie implikas verojn. pri F nek reprezentas fenomenajn ecojn kiel havante F. Estas malfacile vidi kial tiaj strukturaj veroj sole metafizike necesigas Q. Tio povus esti pli facile vidi se la neceso implikita estus, ekzemple, nomologia. En tiu kazo, la klarigo povus apelacii al kontingencaj leĝoj ligantaj la strukturajn ecojn priskribitajn en P kun F. La konjunkcio de tiaj leĝoj kaj P povus apriorie enhavi Q. Sed la koncerna neceso ne dependas de kontingentaj leĝoj. Ĝi estas metafizika necesiĝo. Se kontingencaj leĝoj ligantaj strukturajn ecojn kun F estas flankenlasitaj, la ligo inter P kaj Q, ŝajnas, restos maldiafana. Aŭ pli ĝuste, tiu ligo restos maldiafana krom se apelacio estas farita al kategoriaj trajtoj de strukturaj trajtoj priskribitaj en P. Supozeble, tiaj kategoriaj trajtoj de strukturaj trajtoj portus ĝuste la specon de intima ligo al F kiu respondecus pri la metafizike necesiganta Q de P.

La antaŭa rezonado sugestas la sekvan rezulton. Se P metafizike necesigas Q en klarigebla (ne-bruta) maniero, tiam, donita ke NWD estas vera kaj fenomenaj trajtoj havas F, la neceso validas almenaŭ parte en virto de kategoriaj trajtoj de strukturaj trajtoj priskribitaj en P. Por vin-dikigi premiso 3, restas montrite ke tiuj kategoriaj trajtoj estas fenomenaj aŭ protofenomenaj. Sed estas malfacile vidi, kiel oni povus eviti tiun konkludon. Se tiuj trajtoj estis nek fenomenaj nek protofenomenaj, tiam kiel alie ili povus helpi klarigi kiel P necesigas Q? Ili ne devas esti fenomenaj, certe. Sed kial ili ne kvalifikus kiel almenaŭ

290 konscio en la fizika mondo

protofenomena? Memoru, protofenomenaj ecoj ne estas si-mem fenomenaj - ili estas difinitaj kiel ecoj kiuj rezultigas fenomen-enalajn trajtojn kiam konvene kombinitaj. Kio ĝuste povus esti implikita en la kombinaĵo estas lasita nespecifita. Do, la maniero, ke rilataj kategoriaj trajtoj helpas klarigi kiel P necesigas Q supozeble kvalifikiĝas kiel taŭga maniero de kombinaĵo. Se estas problemo kun premiso 3, estas dubinde, ke ĝi loĝas en la fina subfrazo.

Premiso 4: La Kontraŭ-Bruteca Premiso

La kolapsi argumento dependas de la aserto ke kategoriaj (proto)fenomenaj bazoj de strukturaj ecoj trovitaj en fiziko devas esti postulitaj ĉar alie la neceso inter P kaj Q estus neklarigebla. Se, tamen, tiu neceso estas kruda, tiam ne necesas tia klarigo. Premiso 4 neas, ke ĉi tiu opcio estas disponebla.

La aserto ke 4 neas ne estas la epistema aserto ke ni estas en neniuj pozicio por detekti aŭ kompreni la kialon P necesigas Q, sed prefere ke tiu neceso ne akiras en virto de iu alia fakto - kaj precipe ĝi ne estas klarigebla. per iu profunda trajto de la faktoj reprezentitaj de P kaj Q. Por ilustru la naturon de tiu aserto, konsideru pensan eksperimenton. Supozu, ke Dio kondiĉas, ke en ĉiuj eblaj mondoj, kie unu aĵo akiras, tiel faras alia. Do, ekzemple, imagu, ke li nur starigis ĉion tiel, ke kie-iam estis fizikaj sistemoj de certa grado de komplekseco, ekzistus fenomenaj statoj. Li povis kondiĉi ke tio estas necesa, certigante ke tio estu vera por ĉiu ebla mondo. Iasence, ĉi tiu neceso ankoraŭ ne estas kruda — ĝi estus pro alia fakto, la decido de Dio. Sed Dio ĉi tie estas nur heŭristiko. Ni prenu ĉi tiun scenaron kaj nur subtrahu Dion de la bildo: la neceso, kiun nia Dio starigus, simple ricevas. Ĉi tio estas kruda neceso.

Ni argumentos, ke tia kruda neceso estas nekohera. Sed eĉ se ni eraras pri tio, du aferoj estu notitaj. Unue, se NWD baziĝas sur kruda neceso, tiam la tuta parolado pri fenomenaj konceptoj estas nenecesa. Ili estas enkondukitaj por klarigi kial ni ne povas vidi la neceson. Sed se la neceso estas kruda tiaj klarigoj ne estas bezonataj—la neceso mem ne povas esti klarigita. Due, eĉ se ekzistus brutaj necesajtoj, ne estas klare, ke ĝi helpus aposterioran fizikismon. Verŝajne, se kvalitaj statoj aperas pro tiaj necesoj, ni havas formon de dualisma emerĝismo, ne fizikismo. La kvalitaj trajtoj de la mondo ĉi-kaze ne kunhavas naturon kun la fizika mondo - ili estas simple alkroĉitaj al ĝi per modala supergluo. Fizikismo devus postuli pli ol nur tian brutan necesecon.

The Short Slide from A Posterior Physicalism to Russellian Monism 291

Fizikistoj malsamas pri tio, kion ĝi postulas - supermalfacileco (Horgan 1993), realigo (Melnyk 2003), aŭ hereditaj kaŭzaj potencoj (Wilson 2005) - sed simpla korelacio, eĉ se ĝi estas necesa, ne sufiĉas por certigi monismon de iu speco. , inkluzive de fizikismo.

Estas imageble, eble, ke aposteriora fizikisto povus apogi brutan necesecrilaton kiu ne tenis inter bazaj fizikaj trajtoj kaj ne-fizikaj kvaliaoj. Ni ne certas pri kiel tio aspektus, kaj eble neniu eksplicite apogas ĝin. Sed nia celo estas parte determini la logikan spacon aposteriora fizikistoj povas okupi. Por fari tion, ni devas esti klaraj pri kial ekzistas problemoj kun brutaj necesajoj mem, kaj ne nur kun la ekzisto de brute necesigitaj qualia en tute fizika mondo.

Supozu, ke ekzistas posedaĵo E, kiu estigas nepre posedaĵon C. Ĉu vere povas esti la kazo, ke ĉi tio estas ĉio por diri? Ĉu vere povas esti, ke ĉi tiu neceso ne estas pro iu alia fakto? Ĉi tio estas suspektinda. Propraĵoj estas almenaŭ parte individuigitaj per tio, kion ili bezonas. Supozu ke E naskas C en ĉiu ebla mondo. Konsideru E*, kiu estas same kiel E sed ne estigas C en ĉiu ebla mondo. Kio distingas E de E*? Almenaŭ estas la necesa fakto pri ĝi, ke ĝi estigas C. Ĉi tio ŝajnas esti dispozicio posedata de E, kiu estas parto de tio, kio faras ĝin la posedaĵo ĝi estas. Se oni studus prop-ojn de tipo E sed ne vidus ĉi tiun fakton, oni ne scius ion decida pri E-oj, nome, tion, kio distingas ilin de E*-oj.

Oni povus esti tentita respondi, ke ĉi tio simple ignoras la punkton de brutaj necesajoj kaj ignoras la pensan eksperimenton, kiun ni priskribis antaŭe.

Dio ne devis ŝanĝi ion ajn pri fizika posedaĵo X por fari la kazon ke X estis parigita kun fenomeno posedaĵo Y en ĉiu ebla mondo. X konservis sian naturon, kaj Dio nur starigis la korelacion trans mondoj.

Neniu dispozicio estis aldonita.

Kiel ĝi estas rakontita, ĉi tiu rakonto ne ŝajnas skizi koheran scenaron. Ŝajnas dependi de la konfuzita ideo, ke ekzistas nur speco de modala akcidento, en kiu ĉiu X-mondo ricevas Y. Sed ne ekzistas tia afero kiel modala akcidento en la koncerna signifo.¹⁹ La spaco de eblaj mondoj estas necese. serioze kio ĝi estas. Ne havas sencan diri, ke eble povus esti alie, ĉar parolado pri eblecoj mem baziĝas en la spaco de eblaj mondoj (krom se

19. Kelkaj (Almog 1991, Fine 1994) argumentas ke ekzistas trajtoj kiujn objektoj havas en ĉiuj eblaj mondoj kiuj ne estas parto de la esencaj naturoj de tiuj objektoj. En la ekzemplo de Fine, Sokrato estas membro de la aro Singleton-Socrates en ĉiuj eblaj mondoj, sed esti membro de tiu aro ne estas parto de lia esenca naturo. Sed ĉi tiuj estus modalaj akcidentoj en malsama signifo.

292 konscio en la fizika mondo

oni dubas pri "ebla"). Oni ne povas simple postuli totalan distribuadon de mondoj kiel eblecon—tiu distribuo aŭ nepre estas, aŭ ĝi nepre ne estas. Oni povas, eble, lokalizi eblan subaron de tiaj mondoj kie estas hazarda kongruo inter X-oj kaj Y-oj, sed se la kongruo estas ja hazarda, estos aliaj mondoj kie ĝi ne okazas, kaj do ne estos. neceso inter X kaj Y.

Ĉi tiu punkto povas esti metita pli forte laŭ la pensa eksperimento en kiu Dio starigis Y-ojn en ĉiu mondo kun X-oj. La demando estas, ĉu Dio devis fari aferojn tiel aŭ ne? Se li povintus decidi havi X-mondon sen Y, tiam eblas ke ekzistas X sen Y, kaj fakte X-oj ne bezonas Y-ojn. Se li ne povus rompi la pariĝon, kial tio estus? Supozeble pro la sama kialo li ne povas fari kvadratojn sen anguloj — lia mano estis devigita de la naturoj de la koncernaj trajtoj.

Se tio pravas, la ideo de kruda neceso ne estas plene kohera. Ĝi estas egale kun la nocio de hazardaj necesoj—ĝi prezentiĝas kohera nur se oni limigas sian fokuson, aŭ dusigante pri "ebla" aŭ ignorante la naturon de la trajtoj implikitaj (Howell 2013).

Objetoj kaj Respondoj Sedo 1

Premiso 3 diras ke se aposteriora fizikismo estas vera kaj fenomenaj proprajtoj havas F, tiam aŭ (a) P brutale metafizike necesigas Q aŭ (b) P metafizike necesigas Q almenaŭ parte en virto de kategoriaj trajtoj de trajtoj priskribitaj en P, kiuj estas fenomenaj aŭ protofenomenaj. Antaŭe ni sugestis, ke ekzistas malmulte da bazo por malakcepti la lastan subfrazon, ke sur (b) la koncernaj trajtoj estas fenomenaj aŭ protofenomenaj. Post ĉio, ni notis, se tiaj trajtoj ne estas fenomenaj, tiam ili supozeble kvalifikiĝus kiel por-tofenomenaj simple ĉar la maniero en kiu ili helpas klarigi kiel P neces-sita Q povus kvalifiki kiel taŭga maniero de kombinaĵo. Tamen, povus ŝajni esti loko por tria opcio ĉi tie, sur kiu la koncernaj trajtoj estas nek fenomenaj nek protofenomenaj. Efektive, Pereboom (2011) disponigas ekzemplon de kategoria trajto kiu eble ŝajnus kongrua kun la fakturo: kategoria solideco. Kategoria solideco estas la kategoria bazo de ordinara solideco, kiu estas disponiga (ordinara solideco povas esti proksimume karakterizita kiel la tendenco rezisti penetron). Li skribas ke Locke kaj Neŭtono rigardis kat-egorian solidecon kiel "la kategorian econ de materio" (p. 98).

Dum plua pripensado tamen ne estas klare, ke por tiu celo sufiĉos kategoria solideco aŭ ke estas eĉ loko por tria opcio. Komence, la nocio de kategoria solideco povus esti nekohera. La problemoj faras

The Short Slide from A Posterior Physicalism to Russellian Monism 293

ne loĝas en la sugesto ke ordinara solideco havas kategorian bazon sed prefere en la ideo ke tiu bazo estas speco de solideco: kategoria speco. Ĉu ekzistas ankaŭ kategoria speco de solvebleco? Ankaŭ, Pereboom diras preskaŭ nenion pri la naturo de kategoria solideco krom ĝia esti la kategoria bazo de ordinara solideco. Do, kial ni estu certaj, ke ĝi ne estas fenomenaj (Alter, 2013a)?

Sed lasu tiujn du zorgojn flanken. Eĉ se kategoria solideco estas kohera kaj ne-fenomenaj, kial konkludi, ke ĝi ne estas protofenomenaj? Supozeble, la rezonado estas ĉi tio. Kvankam kategoria solideco helpas klarigi kiel P metafizike necesigas Q, tiu ĉi trajto ne kontentigas la priskribojn kutime donitajn de protofenomenaj trajtoj. Tiaj trajtoj estas kutime priskribitaj kiel ne-fenomenaj internaj trajtoj kiuj rezultigas fenomenajn trajtojn kiam konvene kombinitaj (komparu Pereboom 2011, p. 4, Chalmers 2010). Kategoria solideco ne konvenas tiajn priskribojn, la argumento kuras, ĉar kombini kazojn de kategoria solideco sole (se tio eĉ havas sencon) ne rezultigus fenomenajn trajtojn. Produkti fenomenon postulas kombini kategorian solidecon kun aliaj trajtoj, kiel ekzemple la strukturaj trajtoj priskribitaj en P.

Sed tiu argumento estas malkonvinka. Estas vere ke nia priskribo de protofenomenaj ecoj, kiu estas tipa por tiuj trovitaj en la literaturo, povus ŝajni sugesti ke protofenomenaj ecoj povas kombini por doni fenomenajn ecojn sen la implikiĝo de strukturaj propraj priskribitaj en P. Sed ekzistas ne necesas akcepti tiun sugeston. Anstataŭe, ĝi

20. Pereboom sugestas, ke kategoria solideco ne estas pli malklara ol aliaj kategoriaj propraj, kiujn multaj filozofoj alportus. Ekzemple, li diras, multaj subtenas ke niaj deziroj implikas internan komponanton kiu helpas klarigi niajn emojn agi laŭ certaj manieroj, malgraŭ ilia sciado ke tiu vido alfrontas enorman defion de la atako de Hume sur la ideo de kaŭza potenco. Li skribas: "Eble la fenomenologia sento de deziro rekte konigas nin kun tia klariga komponanto. Izoli ĝin ŝajnas nek pli nek malpli malfacila ol distingi la tendenc-klarigantan aŭ kategorian komponanton de solideco" (Pereboom 2011, p. 99). Sed tiu lasta aserto estas dubinda. Deziroj havas neŭrajn bazojn. Kial ĉi tio ne povas esti uzata por helpi izoli la koncernan klarigan komponanton?

Ankaŭ, la fenomenologia sento de deziro povus helpi ĉi-rilate pli ol Pereboom sugestas. Per si mem, la sento ne montras, ke deziro klarigas ion. Sed la sento povus helpi izoli la internan naturon de deziro, kiu povus fari la klarigan laboron. Kontraste, nia teno de kategoria solideco ŝajnas minimuma en la plej bona kazo.

Oni povus provi klarigi la nocion de kategoria solideco laŭ la ideo de okupado de regiono de spactempo. Ke elektrono e okupas certan spactemporegionon r povus ŝajni kategoria. Sed eĉ ĉi tio ne estas tiel klara. Verŝajne, kion ĝi signifas en fiziko por e okupi r estas proksimume ke ekzistas certaj ŝablonoj de altiro kaj repuŝo ĉe r kun respekto al aliaj estaĵoj en r kaj aliaj spactemporegionoj; almenaŭ, io tia estas ĉio, kion la fiziko ŝajnas priskribi.

294 konscio en la fizika mondo

devus esti permesite ke protofenomenaj ecoj donas fenomenajn ecojn nur kiam taŭge kombinite kun certaj strukturaj ecoj.

Kaj se tio estas permesita, tiam ne estas klara kialo kial kategoria solideco ne devus kvalifiki kiel protofenomena. Kredeble, ĝi estas protofenomena se ĝi ludas esencan rolon en metafizike necesiganta Q de P . La sama punkto validas por aliaj kandidatoj. Tiel longe kiel estas permesite ke kombini protofenomenajn trajtojn rezultigas fenomenajn trajtojn nur en la ĉeesto de certaj strukturaj trajtoj, tiam ĉiu kandidato por la koncernaj kategoriaj trajtoj de trajtoj priskribitaj en P estos protofenomena se ne fenomenaj.

Sedo 2

Premiso 1 petas la demandon kontraŭ certa speco de fenomenaj konceptostrategiisto. Ni insistis, ke devas esti diferenco en kiaj ecoj la fenomenaj konceptoj atribuas kaj la ecoj kiujn la sciencaj konceptoj atribuas. Sed la plej bona versio de la fenomenaj konceptoj ne konsentos pri tio. Fenomenaj konceptoj estas malsamaj nur en sia psikologia kaj inferenca rolo en la menso de la subjekto, ne en siaj kondiĉoj de kontento aŭ kion ili atribuas/reprezentas. Estas malracie, do, respondi, ke ĉi tiuj teorioj implicas, ke ni ne estas idealaj rezonantoj. Aŭ idealaj rezonantoj povas havi fenomenajn konceptojn (kiel priskribite de la teoriulo pri psikologiaj fenomenaj konceptoj) aŭ ili ne povas. Se ili ne povas, tiam ni povas facile klarigi kial idealaj rezonantoj ne povas plenumi la rel-evantan dedukton (malgraŭ la neceso). Se ili povas, tiam tiuj konceptoj devas havi la trajtojn karakterizajn de fenomenaj konceptoj, nome siajn psikologiajn kaj inferencajn trajtojn. Kaj ĉi-lasto klarigos la nededukteblecon.

Respondu

Kvankam ni havas disputojn kun la raporto de la kontraŭulo pri fenomenaj konceptoj, la kontraŭulo pravas ke insistado ke fenomenaj kaj fizikaj konceptoj malsamas laŭ atribuaĵoj (reprezentaj/semantikaj) rilatoj povus peti la demandon en ĉi tiu kunteksto. Tamen, ni asertas, ke ekzistas signifa kialo pensi, ke pure inferenca diferenco malsukcesas kapti kio estas unika pri fenomenaj scio.

La fenomenaj konceptostrategio (ja, ajna strategio por defendi aposterioran fizikismon) devus klarigi du aferojn. Unu estas la fakto ke Q

The Short Slide from A Posterior Physicalism to Russellian Monism 295

ne povas esti apriorie deduktita el P, kvankam P necesigas Q. Tio tamen ne sufiĉas. La strategio ankaŭ devas klarigi la intuicion ke Mary lernas ion substancan forlasante sian ĉambron. Inferencaj rolaj diferencoj inter fenomenaj kaj fizikaj konceptoj povus klarigi la unuan sed ne klarigos la lastan. Kial Maria havus ahamomenton krom se la mondo ŝajnus al ŝi kiel certa maniero, kiel ĝi ne aperis antaŭe?

Se la du specoj de konceptoj estus atribute samaj, de kie ŝia surprizo?

Eĉ se konklud-rolaj diferencoj klarigus, ke estas iu senco en kiu ŝi lernas ion novan, ĉi tio sole ne devus alporti iujn ajn surprizojn krom se la mondo ŝajnas esti alimaniere. Eble ni devus individu-manĝi konceptojn laŭ konkluda rolo aŭ iuj aliaj specoj de psikologia diferenco. Tamen, ekzistas diferenco inter konceptoj kiuj diferencas en atribuaj trajtoj kaj tiuj kiuj ne. Supozu, kiam Maria eliris el la ĉambro, ŝi subite perdis la kapablon fari certajn konkludojn kun koncepto. Ne estas klare, ke ŝi eĉ rimarkus. Eble ŝi rimarkus kiam ŝi provos plenumi tiujn konkludojn. Sed kia ajn surprizo ĉi tiu engen-ders, ĝi ne estas la speco de surprizo kiun ni atendas ke Maria spertu kiam vi vidas ruĝan por la unua fojo.²¹

Sedo 3

Ni preteratentis simplan, evidentan klarigon de kial P necesigas Q: fenomenaj trajtoj estas identaj kun fizikaj trajtoj, kaj identeco estas necesa.

Respondu

Laŭ kondiĉo 1, Q reprezentas fenomenajn trajtojn kiel havante iun kategorian trajton F kiun strukturaj fizikaj veroj ne reprezentas fenomen-enalajn trajtojn kiel havante. Eĉ se F estas identa kun fizika posedaĵo G, G ne estas posedaĵo atribuita de la fizikaj veroj. Ĉi tio estas nur Russelliana monismo denove - la parto de la fiziko kiu klarigas la neceson de la fenomenaj veroj estas eneca, kategoria trajto kiu ne estas priskribita de fiziko.

21. Je ĉi tiu punkto aposteriora fizikismo komencas simili la respondon donitan al la sci-rando argumento per la kapablohipotezo (Lewis 1988, Nemirow 1990). Ĉi tiu hipotezo havas siajn proprajn problemojn, sed ĝis la punkto ĉi tie estas ke ĝi kutime ne estas konsiderata ekzemplo de aposteriora fizikismo.

296 konscio en la fizika mondo

Konkludoj

Ni asertas ke se aposterioraj fizikistoj devas adekvate respondeci pri NWD, ili finfine devas akcepti ke ekzistas kategoriaj fenomenaj aŭ pra-fenomenaj trajtoj de bazaj fizikaj trajtoj kiuj ne estas priskribitaj per fiziko sed kiuj klarigas la ĉeeston de fenomenaj konscio. La kialo estas ke se la fenomenaj veroj vere estas nededukteblaj de la fizikaj veroj, tio devas esti ĉar la fenomenaj veroj implicas ke ekzistas kategoriaj fenomenaj-aŭ-protofenomenaj ecoj. Tiaj trajtoj ne povas esti necesigitaj per disponaj, strukturaj trajtoj de la speco priskribita en fiziko. Do, malgraŭ malpura metafizika neceso, la neceso devas esti en virto de kategoriaj trajtoj de bazaj fizikaj ecoj. Sed se kategoria bazpropraĵo necesigas kategorian fenomenecon en ne-bruta maniero, la unua devas esti almenaŭ profenomena.

Ĉi tiu argumento ne estas evidenta. Kaj denove, ekzistas principaj manieroj ĝi povas esti rezistita. Ĉi tie ni devus emfazi principan. Oni ne povas kredinde respondi al la argumento, ekzemple, simple asertante ke aposteriora fizikismo povus esti kombinita kun pure strukturisma vido sur kiu ekzistas neniuj (instanciigitaj) fundamentaj ecoj preter la strukturaj priskribitaj de ideala fiziko. Unue, estas neklare ke ĉi-lastaj strukturisma vido povas finfine esti akordigebla kun NWD (pli specife, kun la ne-deduktebleco de la fenomenaj de la fiziko). Due, eĉ se tiu strukturisma vidpunkto povas esti akordigebla kun NWD, la defio klarigi NWD restas.

Plue, unu ebla fonto de rezisto estas simple konfuzita. Ni suspektas, ke kelkaj fizikistoj ŝanceliĝas inter du vidpunktoj, neniuj el kiuj estas kongrua kun aposteriora fizikismo:

Psikologie Pesimisma A Priori Fizikismo: La fenomenaj veroj estas dedukteblaj de la fizikaj veroj en nia idealigita senco de deduktebleco, sed ni mem ne povas plenumi la dedukton pro psikologiaj faktoj pri ni.

Bruta Emergentismo: La fenomenaj veroj ne estas dedukteblaj de la fizikaj veroj ĉar la neceso implikita inter la du estas kruda metafizika neceso kun neniuj klarigo en la naturo de la fizikaj trajtoj.

Ni sugestas, ke kiam ĉi tiuj du vidoj estas deprenitaj de la tablo, la aposteriora fizikisto trovos la gliton al Russelliana monismo malfacile rezistebla.

Eble iuj aposterioraj fizikistoj ne ĝenos tiun rezulton.
Paradigma aposteriora fizikisto David Papineau (2002, pp 22-23, fn.

The Short Slide from A Posterior Physicalism to Russellian Monism 297

5) indikas ke li rigardas la version de rusela monismo kiun Chalmers (1996) priskribas kiel "la optimuman formon de materialismo." Sed la opinio de Papineau ne estas vaste disvastigata. Unu indiko de tio estas ke la plej multaj aposterioraj fizikistoj sentas sin devontigitaj malaprobi argumentojn kiel ekzemple la scio- kaj penseblo-argumento - kvankam tiuj argumentoj sufiĉe klare ne minacas Russellian monismon. Ĉiuokaze, ni suspektas, ke la plej multaj aposterioraj fizikistoj trovos la gliton al Russelliana monismo kontraŭa al sia celo savi fizikisman ontologion.²²

Referencoj

- Almog, J. (1991) "La Kio kaj la Kiel", *Journal of Philosophy* 88, pp 225-44.
- Alter, T. (2013a) "Konscio kaj la Perspektivoj de Fizikismo, de Derk Pereboom", *Menso* 121, pp 1115-22.
- Alter, T. (2013b) "Socia Eksterismo kaj la Scio-Argumento", *Mind* 122, pp 481-96.
- Alter, T. kaj Nagasawa, Y. (2012) "What Is Russellian Monism?", *Journal of Consciousness Studies* 19, pp 67-95.
- Armstrong, D. (1968) *A Materialist Theory of Mind (Teorio de Menso)*, New York: Humanities Press.
- Ball, D. (2009) "There Are No Phenomenal Concepts", *Menso* 118, pp 935-62.
- Balog, K. (1999) "Pensebleco, Ebleco, kaj la Menso-Korpa Problemo", *Philosophical Review* 108, pp 497-528.
- Blackburn, S. (1990) "Plenigante en Spaco", *Analizo* 50, pp 62-65.
- Block, N. (2006) "La Objeto de Max Black al Mind-Body Identity", en Zimmerman, D. (red.) *Oxford Studies in Metaphysics 2*, New York: Oxford University Press, pp 3-78.
- Ankaŭ en Alter, T. kaj Walter, S. (eds.) *Phenomenal Concepts and Phenomenal Knowledge: New Essays on Consciousness and Physicalism*, New York: Oxford University Press, pp 249-306.
- Chalmers, D. J. (1996) *La Konscia Menso: En Serĉo de Fundamenta Teorio*, New York: Oxford University Press.
- Chalmers, D. J. (2002) "Does Conceivability Entail Possibility?", en Gendler, T. kaj Hawthorne, J. (eds.) *Conceivability and Possibility*, New York: Oxford University Press, pp 145-200.
- Chalmers, D. J. (2004) "Fenomenaj Konceptoj kaj la Scio-Argumento", en Ludlow, P., Nagasawa, Y., kaj Stoljar, D. (eds.) *Estas Io pri Maria: Eseoj pri Fenomena Konscio kaj la Scio-Argumento de Frank Jackson*, Kembriĝo: MIT Press, pp 269-98.

22. Por helpemaj sugestoj, ni dankas David Chalmers, Philippe Chuard, Justin Fisher, Yujin Nagasawa, Derk Pereboom kaj Brad Thompson.

298 konscio en la fizika mondo

- Chalmers, D. J. (2007) "Fenomenaj Konceptoj kaj la Klariga Interspaco", en Alter, T. kaj Walter, S. (eds.) Fenomenaj Konceptoj kaj Fenomena Scio: Novaj Eseoj pri Konscio kaj Fizikismo, pp 167-94.
- Chalmers, D. J. (2010) La Karaktero de Konscio, New York: Oxford University Premu.
- Chalmers, D. J. (2012) Konstruante la mondon, Oksfordo: Oxford University Press.
- Chalmers, D. J. (ĉapitro 12 de ĉi tiu volumo), "Panpsikismo kaj Panprotopsikismo."
- Chalmers, D. J. kaj Jackson, F. (2001) "Koncipa Analizo kaj Reductive Explanation", *Philosophical Review* 110, pp 315-61.
- Fine, K. (1994) "Esenco kaj Modaleco", *Philosophical Perspectives* 8, pp 1-16.
- Heil, J. (2003) From an Ontological Point of View, New York: Oxford University Press.
- Hill, C. (1997) "Imageblo, Konceptebleco, Ebleco, kaj la Menso-Korpo Problemo," *Filozofiaj Studoj*, 87, pp 61-85.
- Horgan, T. (1993) "De Supervenience ĝis Superdupervenience: Renkontante la Postuloj de Materiala Mondo", *Mind* 102, pp 555-86.
- Howell, R. J. (2012) "Fizikismo, Malnova Lernejo", en Alter, T. kaj Howell, R. J. (eds.) Konscio kaj la Menso-Korpo-Problemo: Leganto, New York: Oxford University Press, pp 337-48.
- Howell, R. J. (2013) Konscio kaj Objektiveco: La Kazo por Subjektiva Fizikismo, Oksfordo: Oxford University Press.
- Jackson, F. (1982) "Epiphenomenal Qualia", *Philosophical Quarterly* 32, pp 127-36.
- Jackson, F. (1995) "Postskribo", en Moser and Trout (eds.) Nuntempa Materialismo: Leganto, New York: Routledge, pp 184-89.
- Jackson, F. (1998) From Metaphysics to Ethics: Defendo de Koncepta Analizo, New York: Oxford University Press.
- Kripke, S. (1972) "Nomado kaj Neceso", en Harman, G. kaj Davidson, D. (eds.) La Semantiko de Natura Lingvo, Dordrecht: Reidel, pp 253-355.
- Ladyman, J., kaj Ross, D. (kun D. Spurrett, kaj J. Collier) (2007) Every Thing Must Go: Metaphysics Naturalized, New York: Oxford University Press.
- Lewis, D. (1988) "What Experience Teaches", *Procedoj de la Russellian Socio*, Sidnejo: Universitato de Sidnejo, represita en Lycan, W. 1990. (red.) Menso kaj Sciigo: Leganto, Kembriĝo: Basil Blackwell, pp 499-518.
- Loar, B. (1997) "Fenomenaj Ŝtatoj", en Block, Flanagan, kaj Güzeldere, The Nature of Consciousness: Philosophical Debates, Kembriĝo: MIT Press, pp 597-616.
- Adaptite de versio en *Philosophical Perspectives*, 4, 1990.
- Maxwell, G. (1978) "Rigid Designators and Mind-Brain Identity", *Minnesota Studies en la Filozofio de Scienco* 9, pp 365-403.
- Melnyk, A. (2003) A Physicalist Manifesto, Kembriĝo: Cambridge University Press.
- Montero, B. (2013) "Devas Fizikismo Imply la Supervenience de la Mensa sur la Fiziko?," *Journal of Philosophy* 110, pp 95-110.
- Montero, B. (ĉapitro 10 de ĉi tiu volumo) "Russellian Physicalism."

The Short Slide from A Posterior Physicalism to Russellian Monism 299

- Nagel, T. (1974) "Kio Estas Ĝi Kiel Esti Vesperto?", *Philosophical Review* 83, pp 435-50.
- Nemirow, L. (1990) "Fizikismo kaj la Kogna Rolo de Konato",
Lycan, W. 1990. (red.) *Menso kaj Sciigo: Leganto, Kembriĝo: Basil Blackwell*,
pp 490-99.
- Papineau, D. (2002) *Pensante pri Konscio*, New York: Oxford University Press.
- Papineau, D. (2007) "Fenomena kaj Perceptual Concepts", En Alter, T. kaj Walter, S. (eds.)
Fenomenaj Konceptoj kaj Phenomenal Knowledge: Novaj Eseoj pri Konscio kaj
Fizikismo, pp 111-44.
- Pereboom, D. (1994) "Vespertoj, Cerbo-Sciencistoj, kaj la Limigoj de Introspekto",
Filozofio kaj Phenomenological Research 54, pp 315-29.
- Pereboom, D. (2011) *Konscio kaj la Perspektivoj de Fizikismo*, New York: Oxford University
Press.
- Rosenberg, G. (2004) *A Place for Consciousness: Probing the Deep Structure of the Natural*
World, New York: Oxford University Press.
- Russell, B. (1927) *The Analysis of Matter*, Londono: Kegan Paul.
- Schaffer, J. (2010) "Monismo: La Prioritato de la Tuto", *Philosophical Review* 119,
pp 31-76.
- Stoljar, D. (2001) "Du Konceptoj de la Fiziko", *Filozofio kaj Phenomenological Research* 62,
pp 253-81.
- Stoljar, D. (2005) "Fizikismo kaj Fenomenaj Konceptoj", *Menso kaj Lingvo* 20,
pp 469-94.
- Stoljar, D. (2006) *Nescio kaj Imago: La Epistema Origino de la Problemo de Konscio*, New
York: Oxford University Press.
- Tye, M. (2009) *Consciousness Revisited: Materialism without Phenomenal Concepts*,
Kembriĝo, MA: MIT Press.
- Wilson, J. (2005) "Supervenience Formulations of Physicalism", *Nous* 39,
pp 426-59.

Konscio, Fizikismo, kaj Absolute Internaj Propraĵoj

Derk Pereboom

tie Sekure disvastigata konsento, ke estas komence racie kredi, ke la konscio ne estas fundamenta fenomeno, kaj ke estas tiel pli fundamentaj trajtoj de la realo, kiuj submetas kaj klarigas ĝin.

Nuntempa fiziko instigas la hipotezon ke la fundamentaj trajtoj de realeco estas fizikaj; kandidatoj inkluzivas partiklojn, fortojn kaj kvantumajn kampojn. Sed samtempe, estas seriozaj konsideroj, kiel la pensebla argumento (klarigita malsupre), kiuj kontraŭas la vido, ke io ajn fizika tia, kiun ni nun povas kompreni, respondecas pri konscio. Ĉi tiu situacio estigas la hipotezon, ke la konto devas konsisti almenaŭ parte el nuntempe nekonataj fundamentaj trajtoj de la realo. Aldonu al tio, ke la historio de la filozofio atestis fortan predilecion por ontologia monismo, tio estas, por pensi ke la mondo havas fundamentajn trajtojn nur de unu speco — materialismo kaj idealismo estas kazoj en punkto.

Tiuj instigoj kaŭzas proponon en kiu kaj konscio kaj la fizikaj ecoj renkontitaj en nuntempa fiziko estas bazitaj en aktuale nekonataj fundamentaj trajtoj de ununura speco. Tiu ĉi vidpunkto estas konata kiel Russellian Monism, nomita laŭ unu el ĝiaj propagandantoj, Bertrand Russell.¹

Unu specifa Russellian Monist-propono implikas la nociojn de disponaj kaj kategoriaj trajtoj. Disponaj trajtoj estas esence tendencoj produkti certajn efikojn, kaj dum kategoriaj trajtoj povas havi potencojn produkti efikojn, ili ne estas esence tendencoj produkti.

1. Russell (1927); la klasika trairejo estas sur p. 384.

Konscio, Fizikismo kaj Absolute Internaj Propraĵoj 301

ilin. Malfortikeco kaj flamiĝemo estas klaraj ekzemploj de disponaj proprecoj; formo kaj grandeco ofte estas cititaj kiel paradigmatikaj kategoriaj trajtoj. Multaj trovas intuicie, ke kategoriaj trajtoj estas postulataj por respondi pri disponaj trajtoj. Ekzemple, la dispozicio de pilko ruliĝi postulas klarigon, kaj ĝi estas havigita de ĝiaj kategoriaj ecoj de sfera formo kaj rigideco.² La pli specifa rusela monista propono do estas jena: la plej bazaj trajtoj, kiujn la nuntempa fiziko rivelas, estas ĉiuj disponaj, kaj tiel. Ĝi lasas nin senscia pri la kategoriaj ecoj necesaj por klarigi ilin.

Sed ĉi tiuj nekonataj kategoriaj trajtoj respondecas pri konscio. Negativa ŝargo de elektrono estas unu el tiuj bazaj fizikaj ecoj, kaj ĝi estas emo forpuŝi aliajn partiklojn kun negativa ŝargo kaj altiri partiklojn kun pozitiva ŝargo. Tiu dispona posedaĵo devas havi kategorian bazon, kaj ĝi, la Russellian Monist hipotezas, estas la speco de trajto kiu ankaŭ povas respondi pri nian konscion. Russellian Monists proponis gamon da tiaj pli fundamentaj sed tamen nemalkovritaj trajtoj - de konsciaj trajtoj de, ekzemple, mikrofizikaj partikloj, ĝis trajtoj sufiĉe similaj al paradigmatikaj fizikaj trajtoj por kvalifiki kiel fizikaj mem, ĝis trajtoj male al iu ajn ni iam renkontis, sed kapabla klarigi

konscio.

Laŭ la versio de Russelliana Monismo kiun mi elmontris en *Consciousness and the Prospects of Physicalism* (Konscio kaj la Perspektivoj de Fizikismo), la ankoraŭ-malkovritaj trajtoj decidaj por klarigi konscion estas de la dua speco, sufiĉe proksimaj en speco al niaj paradigmatikaj fizikaj trajtoj por kalkuli kiel fizikaj. ³ Kio distingas ĉi tiun version estas, ke ĉi tiuj nuntempe nekonataj ecoj estas ne nur kategoriaj sed ankaŭ internaj—tio estas, nerelaciaj—en certa postulema senco. En kio sekvas mi klarigas kaj defendas mian proponon.⁴

Russelliana Monismo kaj tiu de Chalmers

Konceptebla Argumento

Unue, kian kialon ni devas kredi, ke la specoj de fizikaj proprecoj, kiuj estas malkaŝitaj de nuna fiziko, ne povas respondi pri konscio? Historie, la plej elstara pravigo por kontraŭ-fizikaj vidoj de tio

2. Fara (2009).

3. Pereboom (2011), pp 85–122.

4. Por valoraj karakterizoj de Russellian Monism kiuj diferencas de mia en kelkaj rilatoj, vidu Alter kaj Nagasawa (2012), kaj Stoljar (2012).

302 konscio en la fizika mondo

varo estas provizita de penseblaj argumentoj kontraŭ fizikismo. Argumentoj pri penseblaj, antaŭviditaj de René Descartes kaj pli lastatempe de Saul Kripke kaj David Chalmers, proponas unue, ke certaj mensaj veroj povas esti konceptataj sen koncernaj fizikaj veroj aŭ ke koncernaj fizikaj veroj povas esti konceptataj sen certaj mensaj veroj, tiam derivas el tio, ke tiaj situacioj. estas metafizike eblaj, kaj konkludas, ke fizikismo estas malvera.⁵ Tiaj argumentoj supozas, ke se fizikismo estas vera, la kompleta fizika vero metafizike necesigos ĉiujn mensajn verojn, kaj ĉi tiu supozo estas ĝenerale akceptita de ĉiuj partioj. Tiel se la konceptitaj situacioj ja montriĝas metafizike eblaj, estos ĝenerale akceptite, ke fizikismo

La influa versio de Chalmers temigas la fenomenan aspekton de konscio, kies paradigma kazo estas la estado de subjekto en sensa stato, kiel sentado de ruo, kie estas io, kiel estas por tiu subjekto esti en tiu stato.⁶ En mallonge, la argumento de Chalmers dependas de la aserto ke estas kon-imageble, en taŭge sofistika maniero, ke mondo kiu estas (nenio krom) preciza fizika duplikato de la reala mondo havas neniun fenomenan konscion. De ĉi tiu premiso, la argumento rezonas al la konkludo ke la kompleta fizika vero ne postulas la kompletan fenomenalveron, aŭ eĉ ajnan fenomenan veron, kaj ke tial fizikismo estas malvera. Sed rimarkinda trajto de la versio de Chalmers de la argumento estas ke ĝi enkalkulas Russellian Monismon kiel eblan fuĝon de sia kontraŭfizika konkludo, kaj tial ĝi estas aparte trafa al nia diskuto.

Faktoro kiu kaŭzas kompleksecon en la argumento de Chalmers estas ke ne ĉiuj imageblaj situacioj estas metafizike eblaj. Ifoje subjekto povas koncepti situacion nur ĉar li mankas en rezonado, kiel kiam iu konceptas ortan triangulon, kies kvadrato, kies hipotenuzo ne egalas al la sumo de la kvadratoj de ĉiu el la du flankoj.⁷ Tia konceptado estas malpli ol; idealo. Aŭ alie, kiel Kripke asertas, povas esti, ke tio, kio estas vere koncipita, estas miskarakterizita, ekzemple kiam iu raportas, ke ŝi konceptas akvon, kiu ne estas H₂O, sed vere konceptas ion, kio nur ŝajnas esti akvo aŭ nur havas la evidenta kaŭza rolo akvo havas en nia

5. Meditadoj pri Unua Filozofio, en Kartezio (1984), vol. 2, p. 54 (AT VII 78); "Kvaraj Respondoj", en Kartezio (1984), vol. 2, pp 154–62 (AT VII 219–31); Kripke (1980), pp 144–53; Bealer (2002). Por ekspozicio de la argumento de Descartes, vidu Wilson (1978); Yablo (1991); Rozemond (1998); Almog (2002).

6. Nagel (1974).

7. Jen la ekzemplo, kiun Antoine Arnauld direktas ĉe la pensebla argumento de Kartezio por dualismo; "Kvara Objektoj", en Kartezio (1984), vol. 2, p. 142 (ĈE VII 202).

Konscio, Fizikismo kaj Absolute Internaj Propraĵoj 303

mondo. Chalmers planas certigi ke neniu el la disponeblaj manieroj klarigi kiel manko en penseblo ne establas metafizikan eblecon validas por la penseblo de fizika duplikato de la fakta mondo sen fenomenaj konscio, kaj ke lia argumento tial havas solidan rezonadon al la konkludo. ke tia mondo estas metafizike ebla.

La argumento de Chalmers implikas la sekvajn elementojn: "P" estas deklaro kiu detaligas la kompletan mikrofizikan veron pri la fakta mondo; "T" estas "tio estas ĉio" provizo, tiel ke "PT" precizigas ĉiujn fizikajn verojn pri la reala mondo kun la kondiĉo ke ekzistas neniu pliaj veroj (t.e., krom tiuj kunportitaj de tiuj fizikaj veroj); kaj 'Q' estas arbitra fenomenaj vero—ni supozu ke ĝi estas 'Maria sentas ruĝan je la tempo t'. Aserto S estas ideale imagebla kiam ĝi estas imagebla sur ideala racia reflektado. S estas ĉefe ebla se ĝi estas vera en iu mondo konsiderata kiel reala, kaj S estas sekundare ebla se S estas vera en iu mondo konsiderata kiel kontraŭfakta. Sekve, S estas ĉefe imagebla ĝuste en la okazo ke S povas esti konceptebla kiel vera en iu mondo konsiderata kiel reala, aŭ alternative, ĉar konsideri-kiel-fakta estas apriora afero, S estas ĉefe imagebla nur en la okazo ke la subjekto ne povas regi el S apriora.

Kun ĉi tiuj elementoj en loko, ni nun povas deklari la argumenton:

- (1) 'PT kaj ~ Q' estas ideale ĉefe imagebla.
- (2) Se 'PT kaj ~ Q' estas ideale ĉefe imagebla, tiam 'PT kaj ~ Q' estas ĉefe ebla.
- (3) Se 'PT kaj ~ Q' estas ĉefe ebla, tiam 'PT kaj ~ Q' estas sekundare ebla aŭ Russelliana monismo estas vera.
- (4) Se 'PT kaj ~ Q' estas sekundare ebla, materialismo estas malvera.

(C) Materialismo estas falsa aŭ rusela monismo estas vera.⁸

Estas decida trajto de la argumento kiel Chalmers vidas ke 'PT kaj ~ Q' estas ĉefe imagebla por subjekto nur en la okazo ke ŝi ne povas ekskludi ĝin apriora. Plue, laŭ lia opinio, subjekto povas ekskludi 'PT kaj ~ Q' apriora nur en la okazo ke ŝi povas apriora derivi 'Q' de 'PT'. La Russellian Monist-penso de Chalmers estas ke subjekto povas ideale ĉefe koncipi 'PT kaj ~ Q' (t.e., koncepti ĝin kiel vera en iu mondo konsiderita kiel reala) nur ĉar ŝi koncipas nur disponajn trajtojn sur la fizika flanko. Se 'P' estus anstataŭigita per

8. Chalmers (2002b).

304 konscio en la fizika mondo

plibeligita 'P*' kiu inkluzivas konceptojn kiuj ebligas rektan reprezenton de la naturoj de la nuntempe nekonataj kategoriaj trajtoj, la rezultaj 'P*T kaj ~ Q' ne estus ideale ĉefe imagebla. Ĉar kvankam 'Q'—'Maria sentas ruĝan je la tempo t'—ne estas apriore derivebla de 'PT', tiu ĉi aserto pri la fenomenaj sperto de Maria estus apriore derivebla de 'P*.'⁹

Absolute Internaj Propraĵoj

Mi nun skizi la version de Russelliana Monismo, kiun mi evoluigas en Consciousness and the Prospects of Physicalism. Ĝi estas historia rakonto kiu komenciĝas kun Leibniz kaj prezentas la kontraston inter internaj/ne-rilataj kaj eksteraj/rilataj trajtoj.¹⁰ Leibniz asertas ke koncepto de la fizika mondo kiu ne inkludas internajn trajtojn de certa fundamenta speco estas en grava signifo. nekompleta.¹¹ Laŭ lia opinio, ekzameno de la teorio de la materio de Kartezio, laŭ kiu la esenco de la materio estas nur etendo en tri spacaj dimensioj, malkaŝas kial tio estas tiel.¹² Leibniz asertas, ke ĉi tiu teorio estas malkontentiga pro tio, ke etendo estas en grava signifo ekstera propraĵo, kaj ke iu realaĵo ne povas prezenti nur prop-ecojn kiuj estas eksteraj tiamaniere, sed ankaŭ devas posedi internajn trajtojn: "ne ekzistas nomado tiom ekstera, ke ĝi ne havas internan econ.

nomado ĉe ĝia bazo. Ĉi tio mem estas unu el miaj gravaj doktrinoj."¹³

La disputo de Leibniz indikas ke li supozas ke trajtoj povas esti pli kaj malpli eksteraj. Notu unue, ke estas kredeble, ke eksteraj propraĵoj povas havi internajn komponentojn. Ekzemple, esti saĝa estas ekstera eco de Sophie ĉar ĝi implikas rilaton al kompara klaso: ŝi

9. La ideo estas, ke la apriora derivebleco de 'Maria sentas ruĝan je la tempo t' el 'P*T' estos egala kun la apriora derivebleco de 'estas akvo' el 'PT'. Kiel rezulto, same kiel 'PT' kaj ne estas akvo' ne estas ideale ĉefe imagebla, 'P*T kaj Maria ne sentas ruĝan ĉe t' ne estos ideale ĉefe imagebla. Por pli pri ĉi tiu ideo, vidu Alter kaj Nagasawa (2012), pp 85–86.

10. Estas konsiderinda literaturo pri kiel pli ekzakte karakterizi internajn kaj eksterajn ecojn. Por ampleksaj diskutoj, vidu Humberstone (1996), kaj Weatherson kaj Marshall (2013).

11. La materialo en ĉi tiu sekcio estas revizio de la konto, kiun mi elmetis en Pereboom (1991a, 1991b).

12. Descartes, Principoj de Filozofio, Part II, 1–22, en Descartes (1984), pp 223–32 (AT VIII, 40–52).

13. Leibniz to de Volder, aprilo 1702, en Leibniz (1969) (poste: Loemker), pp 526–27; Leibniz (1965) (ĉiposte: Gerhardt II), p. 240.

Konscio, Fizikismo kaj Absolute Internaj Propraĵoj 305

estas pli saĝa ol Vilĉjo, Jane, ktp. Sed esti saĝa ankaŭ inkluzivas internan komponanton — havi certan tipon kaj nivelon de inteligenteco. Tiel estante saĝa estas kompleksa propraĵo kiu havas almenaŭ unu eksteran kaj unu internan komponaĵon. Ĝi do ne estas sole ekstera posedaĵo, kiu povus esti difinita tiamaniere:

P estas pure ekstera propraĵo de X nur en la okazo ke P estas ekstera eco de X kaj P havas neniujn internajn komponentojn.

Esti unu el multaj estas kredinda ekzemplo de pure ekstera posedaĵo—de punkto en spaco, ekzemple.

Al la akuzo de Leibniz kontraŭ Descartes, oni povus respondi ke trajtoj kiel havi tian-tian etendaĵon kaj esti sferaj estas paradigmaticaj internaj trajtoj de aĵoj. Sed Leibniz havas en menso ke la etendo de sfero ne estas interna al ĝi en pli postulema signifo. Li subtenas, ke estas respekto, en kiu la etendo de afero estas ekstera:¹⁴

Nek mi opinias, ke tiu etendaĵo povas esti konceptita en si mem, sed mi konsideras ĝin analizebla kaj relativa koncepto, ĉar ĝi povas esti solvita en plureco, kontinueco kaj kunekzisto aŭ la ekzisto de partoj samtempe.¹⁵

La etendaĵo de la sfero povas esti analizita kiel, aŭ reduktas al, la pluropo, kontinueco, kaj kunekzistado de partoj de la sfero. Propaĵoj de ĉiu el ĉi tiuj tri specoj estas pure eksteraj trajtoj de ĉi tiuj partoj. Esti unu el pluraj aferoj, esti space kontinua kun aliaj aferoj, kaj kunekzisti tempe kun aliaj aferoj estas ĉiuj pure eksteraj trajtoj de iliaj portantoj. Tiel povas esti ke P estas interna eco de X, dum P ne estas iusence esence interna al X, aŭ, kiel James van Cleve notas, en la terminologio de Kant, absolute interna al X.¹⁶ Tio estas la kazo. kiam X-aj havantaj P povas esti analizitaj kiel, aŭ reduktas al, X-aj partoj havantaj ecojn Q, R, S ... , kaj tiuj trajtoj estas pure eksteraj trajtoj de tiuj partoj. Korelative, kiam P povas esti analizita kiel aŭ reduktas al pure eksteraj trajtoj de tiuj partoj, ĝi estas anstataŭe, en la vortprovizo de Kant, simple kompare interna. Sed plej bone estas eviti la

14. Alyssa Ney faras ĉi tiun punkton en Ney (2007), p. 50. Ŝi ankaŭ sugestas ke la sekva movo fari estas difini pli fundamentan nocion de interna propraĵo.

15. Leibniz al De Volder, aprilo 1699, Loemker, p. 516 = Gerhardt II, pp 169–70.

16. Kant (1929/1987), A277/B333; van Cleve (1988).

306 konscio en la fizika mondo

nocioj de analizo kaj redukto en karakterizado de tiuj ecoj. Eĉ se pro ĝeneralaj kialoj subtenantaj kontraŭreduktismon, ecoj de tutaĵo malsukcesas esti analizeblaj laŭ aŭ redukti al ecoj de ĝiaj partoj, interna eco de la tuto ankoraŭ povus esti simple kompare interna.¹⁷ Ni povas anstataŭe apelacii al la nocio de (supren) neceso en prezentado de ĉi tiuj nocioj:

P estas absolute interna eco de X nur en la okazo ke P estas eneca eco de X, kaj P ne estas necesigita de pure eksteraj trajtoj de partoj de X.

Kontraste,

P estas relative interna propraĵo de X nur en la okazo ke P estas eneca eco de X, kaj P estas necesigita de pure eksteraj trajtoj de partoj de X.

Leibniz tiam argumentas, en efiko, ke ĉiu substanca unuo havas almenaŭ unu absolute internan posedaĵon, kaj tiel, kontraŭe al la propono de Kartezio, etendo sole estas neverŝajne konsistiga de materia substanco. Unu komponanto de Russelliana Monismo povas esti klarigita laŭ la samaj linioj: la propraĵoj, kiujn la nuntempa fiziko malkaŝas al ni, estas ĉiuj eksteraj aŭ nur kompare internaj, kaj tiel devas ekzisti nuntempe nekonataj absolute internaj ecoj kiuj akompanas ilin.¹⁸

17. Chase Wrenn faris ĉi tiun punkton en konversacio, kaj kiel rezulto la difinoj kiuj sekvas estas reviziitaj de tiuj en Pereboom (2011), pp 93–94. Dankon ankaŭ al Ralf Bader kaj Nico Silins pro sugestoj, kiuj kaŭzis ĉi tiujn reviziojn.

18. La nocioj de absolute kaj kompare internaj propraĵoj povus ankaŭ esti esprimitaj laŭ apriora derivebleco, kvankam ĉar tiuj nocioj estas metafizikaj tiaj epis-temaj karakterizaĵoj estos malpli fundamentaj:

P estas absolute eneca propraĵo de X nur en la okazo ke P estas eneca eco de X, kaj la propozicio ke X havas P ne estas apriora derivebla de R, propono kiu detaligas ĉiujn pure eksterajn ecojn de la partoj de X.

P estas relative interna propraĵo de X nur en la okazo ke P estas eneca eco de X, kaj la propono ke X havas P estas apriora derivebla de R.

James van Cleve (1988) proponas alternativajn difinojn de la nocioj de relative kaj absolute internaj trajtoj:

P estas monada eco de X = df eblas ke io x havu P eĉ se neniu individuo distingita de x [te, ne identa kun x] ekzistas;

kaj,

Konscio, Fizikismo kaj Absolute Internaj Propraĵoj 307

Tiel la etendaĵo de kartezia sfero montriĝas por kompare interna eco de ĝi. Oni povus kontesti ke la etendaĵo de kartezia sfero ne estas necesigita de la pure eksteraj trajtoj de la partoj de la sfero, ĉar la partoj havas internan posedaĵon kiu kompletigas siajn pure eksterajn ecojn. Sed en la kartezia teorio de materio, tiuj partoj konsistas nur en etendaĵo, kaj la etendo de ĉiu el tiuj partoj estas submetita al la sama metafizika traktado de la etendo de la tuto: la etendo de ĉiu el tiuj partoj estos necesigita de la plureco, kontinueco, kaj kunekzistado de iliaj partoj. La sama validas por la etendo de la partoj de ĉi tiuj partoj, sur al senfineco.

Kiel ni vidis, Leibniz opinias ke ne estas kredinde ke substancoj havas nur pure eksteraj trajtoj:

Sed el tio ŝajnus, ke oni ĉiam devas supozi ion, kio estas kontinua aŭ disvastigita, kiel la blanko en lakto, la koloro, muldebleco kaj pezo en oro kaj rezisto en la materio. Ĉar per si mem, kontinueco (ĉar etendo estas nenio alia ol samtempa kontinueco) ne pli konsistigas substancan ol amaso aŭ nombro, kie io necesas nombri, ripeti kaj daŭrigi.¹⁹

La ideo estas, ke devas ekzisti iu absolute eneca posedaĵo, kiu donas substantivan karakteron al iu ajn substanca ento—oni povus nomi tian propriaĵon substantiva absolute eneca posedaĵo—ĉar ĉi tiu substantiva karaktero ne povas esti klarigita per pure ekstera kaj nur kompare-reinsekaj propriaĵoj sole. Por literumi la metafizikan intuicion de Leibniz, mens-sendepende reala substantiva afero ne povas konsisti nur en trajtoj kiel ekzemple esti apud, ekzisti samtempe kaj esti unu el pluraj. Tiaj interrilataj propriaĵoj devas esti akompanataj de iu absolute interna propriaĵo.

P estas nerelacia = df eblas ke io x havu P eĉ se neniu individua diskreta de x [te, havanta neniun parton komuna kun x] ekzistas. (p. 235)

Li tiam karakterizas absolute internajn ecojn kiel nerelaciajn kaj monadajn, kaj kompare enemajn ecojn kiel nerelaciajn sed ne monadajn. Absolute internaj trajtoj de X estas la internaj trajtoj de X kiujn X povus havi se ĝi havus neniujn partojn, aŭ se la partoj kiujn ĝi havas ne ekzistis, dum la relative internaj trajtoj de X estas la aliaj internaj trajtoj de X.

19. Leibniz al De Volder, aprilo 1699, Loemker, p. 516 = Gerhardt II, p. 170; kp. Leibniz, Specimen Dynamicum, Loemker, pp 435-52 = GW Leibniz, Mathematische Schriften, red. C. I. Gerhardt (Berlino kaj Halle, 1849-56), VI, pp 234-54.

308 konscio en la fizika mondo

En ĉi tiu lasta trairejo, Leibniz precizigas la absolute internan posedaĵon kiel tio kiu havas etendaĵon, en la senco ke ĝi estas tio kio estas kontinua. Kio estas la kandidatoj por tia absolute interna eco de fizika substanco? Mezepokaj aristoteloj proponis ĉefan materiecon, la fundamentan temon de heredo de pozitivaj trajtoj, kio estas en si mem nur la pura potencialeco por heredo de tiaj trajtoj. Tiu propono estas malaprobata fare de ĉiuj plej gravaj modernaj filozofoj, tipe pro la kialoj de nekompreneblo. Locke sugestis la solidecon, la kategorian bazon de nepenetreblo, kiel la absolute interna fizika eco.²⁰ La pozitiva propono de Leibniz estas atribui forton al la materio kiel la koncerna eco.²¹ Sed u forto tauga al tiu rolo? Konsideru gravitan forton. La gravita forto praktikita de sfero sur alia korpo estas funkcio de la gravita forto praktikita de ĝiaj partoj, sed estas ne klare, ke la forto de la sfero estas necesigita de pure eksteraj propraĵoj de ĝiaj partoj. Do unu ebleco estas ke ekzistas propraĵoj de tipo T internaj al fizika aĵo X, kaj dum X havas posedaĵon P pro ĝiaj partoj havantaj certajn ecojn, X havas P pro siaj partoj havantaj ecojn ĝuste de tipo T mem, kaj ĉi tiuj propraĵoj estas internaj al ĉi tiuj partoj. Krome, tiuj partoj havas ĉi tiujn trajtojn pro siaj partoj havantaj internajn trajtojn de tipo T, ad infinitum. Se forto renkontas ĉi tiun kondiĉon, tiam fizika aĵo havanta forton povas esti absolute interna propraĵo de ĝi.

Gravas noti, ke, kiel montras la antaŭa rezonado, forto povas esti absolute eneca propraĵo eĉ se ne ekzistas fundamenta nivelo, kaj tiel neniu fundamenta ento havas forton.²² Ĉi tio estas bonvena rezulto ĉar la leibniziana principo en demando, kiu Mi provizore formulos jene:

(Intrinseca Principo, unua enirpermesilo) Ĉiu granda ento devas havi almenaŭ unu substantivan absolute internan posedaĵon,

ne dependas por sia vero aŭ verŝajneco de la ekzisto de fundamenta nivelo de realeco — kvankam Leibniz ja asertis pro senrilataj kialoj, ke devas ekzisti tia nivelo.²³

20. Locke (1975), II, iv.

21. Kp. Leibniz, Specimen Dynamicum, Loemker, p. 445 = GW Leibniz, Mathematische Schriften, VI, p. 246.

22. Schaffer (2003).

23. Leibniz, "Pri la naturo mem", Loemker, pp 498-508 = Gerhardt IV, pp 504-16; Schaffer (2003). Por kialoj esti skeptikaj pri tiu principo, vidu McKittrick (2003); Ladyman kaj Ross, kun Spurrett kaj Collier (2007).

Konscio, Fizikismo kaj Absolute Internaj Propraĵoj 309

Estas grave noti, tamen, ke Leibniz neas, ke fizika forto estas absolute interna propraĵo de fizika substanco. Li nomas fizikan forton derivaĵo, kaj li sugestas ke ĝi estas la fenomenaj aspekto de primitivulo

forto, kiu estas interna mensa posedaĵo de nefizika animo aŭ monado.

Primitiva forto estas laŭleĝe regata dispozicio de monado por progresi de unu reprezentado al alia.²⁴ Por Leibniz, la suba grundo de primitiva forto troviĝas en la reprezentaj statoj de animoj aŭ monadoj, kaj estas tiuj nefizikaj reprezentaj statoj kiuj troviĝas. donas la mankantajn absolute internajn ecojn. Ĉi tiu konto ne havas absolute internan fizikon

propraĵoj. Por Leibniz, tio estas parto de la klarigo por kial fizikaj aĵoj ne estas grandaj aŭ realaj en la fundamenta mens-sendependa signifo, sed prefere nur bone bazitaj fenomenoj (fenomenoj bene fundata). La fakto, ke derivita forto havas taŭgan fundamenton en absolute internaj propraĵoj de monado, tamen permesas al fizikaj aferoj esti substancoj en la malsupera senco en kiu ili estas realaj, kiel bone bazitaj fenomenoj. Ĉi tiu konto estas de speciala intereso pro nia temo, ĉar ĉi tiu estas la unua fojo, kiam ni vidas eksplicitan formulon de la pozicio ke la absolute internaj trajtoj de la mens-sendepende reala mondo estas mensaj.

La reago de Kant al tiuj asertoj de tiu de Leibniz estas antaŭ ĉio nei ke ni havas scion aŭ scion pri iuj absolute internaj trajtoj de materialaj aĵoj:

Ĉio, kion ni konas en la materio, estas nenio krom rilatoj. Tio, kion ni nomas la internaj determinoj de ĝi, estas internaj nur en kompara senco, sed inter tiuj rilatoj iuj estas memsubtenaj kaj konstantaj, kaj per tiuj ni ricevas difinitan objekton.²⁵

En materiaj objektoj kiel arboj kaj domoj ni malkovras kompare internajn ecojn, sed neniam iujn ajn absolute internajn ecojn. Ĉi tio ne estas nur epistemia aserto, sed ankaŭ metafizika. Ĉar Kant asertas, ke ĉiuj ecoj de materio, substantia phaenomenon, eĉ ĝiaj ŝajne internaj trajtoj, estas finfine pure eksteraj: "Estas tute alie kun substan-tia fenomeno en spaco; ĝiaj internaj determinoj estas nenio krom nuraj

24. Leibniz, Gerhardt II, p. 275.

25. Kant (1929/1987), A285/B341. Simile, David Armstrong skribas: "Se ni rigardas la ecojn de fizikaj objektoj, kiujn fizikistoj estas pretaj permesi al ili kiel maso, elektra ŝargoo aŭ impeto, tiuj montras afliktigan emon dissolviĝi en rilatojn kiujn unu objekto devas. alia"; vidu Armstrong (1968), p. 74-75.

310 konscio en la fizika mondo

rilatoj, kaj ĝi mem estas tute farita el nuraj rilatoj.”²⁶ Li poste precizigas forton kiel trajton de la materio: „Ni konas substancon en la spaco nur per fortoj, kiuj aktivigas en tiu kaj alia spaco, ĉu alportante objektojn. al ĝi (altiro), aŭ malhelpante ilin enpenetri en ĝin (repuŝo kaj nepenetreblo).” Tiel por Kant forto ankaŭ estas finfine pure ekstera eco de materiaj aferoj.²⁷ Specife, en lia koncepto fortoj estas rilatoj inter punktoj: allogaj fortoj estas laŭdifine kaŭzoj, per kiuj du punktoj alproksimiĝas unu al la alia, kaj repuŝfortoj estas kaŭzoj, per kiuj du punktoj estas. retiriĝi de alia.²⁸ (Kant povus alternative esti interpretita ĉi tie kiel kon-tendado ke forto estas dispona, kaj interrilata pro tio.)

Kant koncedas ke estas komence neintuicie ke ĉiuj trajtoj de materio estas finfine pure eksteraj: "Estas certe surprize aŭdi, ke aĵo estas konsiderata kiel konsistanta tute el rilatoj."²⁹ Sed la sento de neverŝajneco povas esti klarigita for. : "Tio estas tamen nura ŝajno, kaj ne povas esti pensita per puraj kategorioj: tio, en kio ĝi mem konsistas, estas la nura rilato de io ĝenerale al la sentoj."³⁰ Ĉar la materio estas nur ŝajno, por Kant ĝi ne bezonas. havas ajnajn fizikajn absolute internajn proprecojn. Se la materio estus ne nur ŝajno, sed anstataŭe aĵo en si mem, tiam ĝi havus tiajn absolute internajn ecojn. Farante tiujn asertojn, Kant indikas ke li apogas version de la Leibniziana ideo ke eksteraj trajtoj postulas internajn trajtojn. La disputo de Kant estas ke la eksteraj trajtoj de substancoj estaĵoj kiuj estas mens-sendependaj en la senco ke ili ne estas dependaj por sia ekzisto aŭ naturo de nia perceptado aŭ kon-koncipado de ili - t.e. aĵoj en si mem - devas esti bazitaj en absolute interna. propraĵoj, kvankam laŭ lia opinio ni estas nerepareble sensciaj pri tiaj trajtoj. Ĉi tio sugestas la sekvan formulon de la intuicio sub la postulo je absolute internaj trajtoj:

(Intrinseca Principo) Ĉiu mens-sendepende reala substanca unuo devas havi almenaŭ unu substantivan absolute internan posedaĵon,

26. Kant (1929/1987), A265/B321; kp. Kant (2004), Ak IV, p. 543. Vidu la ekspozicion de Thomas Holden pri la pozicio de Kant, kaj ankaŭ pri la simila teorio de Roger Bosovich en Holden (2004), pp 236–63.

27. Kant (1929/1987), A265/B321.

28. Kant (2004), Ak IV, pp 498–91.

29. Kant (1929/1987), A285/B341; tiu trairejo konfliktas kun la aserto de Thomas Holden (2004, p. 261) ke Kant estis nemovita per la ideo ke materio devas plenigi spacon de virto de interna posedaĵo.

30. Kant (1929/1987), A285/B341.

kiu laŭ mi plej bone kaptas la intuicion en ludo laŭ la vidpunktoj de Leibniz kaj Kant.

Nescio de Absolute Internaj Propraĵoj

Supozo farita de la diversaj Russellian Monist-proponoj estas ke ni estas nuntempe sensciaj pri la fundamentaj trajtoj kiuj subestas kaj klarigas kon-konscion. Mia sento estas ke estas neverŝajne klarigi ĉi tiun nescion per nia manko de kono kun tiaj ecoj.³¹ La H₂O-struktura propraĵo estas interna eco de akvo, kaj ni verŝajne komprenas la kompletan naturon de tiu ĉi eco kaj ke ĝi estas la esenco de akvo. . Ni havas ĉi tiun scion malgraŭ manko de kono kun ĉi tiu posedaĵo. Nia scio en ĉi tiu kazo estas anstataŭe bazita en plej bona klarigo—ni konas la naturon de la H₂O-struktura propraĵo kiel la esenco de akvo ĉar ni elpensis modelon de la neobservita bazo de akvodispozicioj kiu montriĝis esti komponanto de plej bona klarigo. Principe, ĉu ni ne povus fari la samon por absolute internaj propraĵoj? Ni povus imagi: la fiziko provizas modelon por la fundamentaj partikloj, en kiuj ilia absolute eneca propraĵo estas prima materieco aŭ kategoria solideco.³² Tia modelo montriĝas tiel klarige sukcesa, ke ĝi donas scion, ke la absolute interna eco estas fakte. instantiigita.

En ĉi tiu forkapta modelo, estas kredinde ke ni nuntempe malhavas scion pri kiuj absolute internaj ecoj estas instantiigitaj. Pluraj apartaj kandidatoj por tiaj propraĵoj estis konceptitaj, kiuj ne estas forkapte forigitaj, kaj estas malkaŝe, ke ni ankoraŭ ne koncipis ĉiujn kandidatojn. Tio estos tiel laŭ la opinio de David Lewis, laŭ kiu malsamaj fundamentaj ecoj povas havi la saman kaŭzan rolon — li nomas ecojn, kiuj kontentigas tiun ĉi priskribon, "kvidoj".³³ Tio ankaŭ okazos se, sekvante Sydney Shoemaker, kvietoj estas malakceptitaj en favoro de kaŭza strukturisma vidpunkto de ecoj, laŭ kiu la kaŭza rolo de propraĵo konsistigas ĝian individuan esencon, tiel ke se P1 kaj P2 havas la saman kompletan kaŭzan rolon, ili estas ipso facto la sama eco.³⁴ La kaŭza strukturismo de Ŝuisto. ne faras

31. Kant verŝajne estas la unua, kiu asertas, ke mankas al ni scioj pri absolute internaj propraĵoj, kaj li argumentas, ke por ni ĉi tiu nescio estas neriparebla. Por ekspozicioj de la naturo de tiu nescio, vidu van Cleve (1988); Pereboom (1991a, 1991b, 2011: ĉapitro 6); kaj Langton (1998).

32. Locke (1975), Libro II, Ĉapitro IV.

33. Lewis (2009); Locke (2009); vidu ankaŭ Schaffer (2004).

34. Ŝuisto (1980).

312 konscio en la fizika mondo

malebligas distingajn absolute internajn ecojn kun kaŭzaj profiloj, kiujn ni ne kapablas distingi, ĉu ĉar la distingaj elementoj de ĉi tiuj kaŭzaj profiloj estas neinstanciigitaj³⁵ aŭ ĉar al ni mankas la kapablo distingi ilin. Kaj eĉ se ni povus individuigi la instanciigitajn absolute internajn ecojn per kaŭza-rola specifo, ni tamen povus esti signife ignori pri ili ĉar tia specifo donas nur limigitan scion pri la naturo de posedaĵo.³⁶

Kiujn kandidatojn por absolute internaj proprajoj ni jam kon-konceptis? Ĉefa materieco kaj kategoria solideco jam estis men-tionitaj, same kiel la modelo de Leibniz en kiu la absolutaj internaj trajtoj estas mensaj trajtoj de nemateriaj estaĵoj. En la koncepto de Leibniz, ĉiu unuo havas tiajn mensajn trajtojn, kaj tiel lia opinio estas diverseco de panpsikismo.

Laŭ la opinio de Galen Strawson, la absolute internaj trajtoj estas mensaj trajtoj nur de certaj specoj de mikrofizikaj unuoj; li nomas sian pozicion mikropsikismo.³⁷ Robert Adams defendas teisman varianton pri tiu ĉi mensa-ista propono, en kiu la diaj volo konsistigas la absolute internajn ecojn.³⁸ Chalmers precizigas protofenomenan alternativon, laŭ kiu la absolute internaj ecoj estas nek konsciaj proprajoj nek paradigmatike fizikaj ecoj, sed tamen baziĝas ambaŭ. fenomenaj konscio kaj la nuna fiziko de la proprajoj malkaŝas.³⁹ David Armstrong proponis primitivan koloron kiel la interna fizika posedaĵo mankanta de la scienca rakonto, kaj ĉi tiu propono povus esti plibeligita por inkluzivi primitivajn versiojn de la aliaj sekundaraj kvalitoj.⁴⁰ Oni povus suspensi. -Aspektu, ke kelkaj el ĉi tiuj opcioj povas esti forĵetitaj kiel tro sovaĝaj por ludi.

Tamen, pripensado pri la forto de la pensebla argumento kontraŭ fizikismo sugestas, ke eblecoj, kiuj komence ŝajnas sovaĝaj, restas elstaraj.

35. John Hawthorne faras ĉi tiun punkton en Hawthorne (2001).

36. Oni povus pensi, ke laŭ la koncepto de Ŝufaristo ĉio, kio estas al posedaĵo, estas ĝia kaŭza rolo, sed li certigas al mi, ke tio ne estas tiel. Laŭ lia opinio, trajtoj tipe ankaŭ havas internajn taŭgecojn por la kaŭzaj roloj kiuj individuigas ilin.

37. Strawson (2008b), pp 54-74; kp. Strawson (2008a), pp 19-51.

38. Adams (2007).

39. David Chalmers (2002a, 2002b).

40. Armstrong (1961); Armstrong malaprobas tiun proponon en sia (1968). Primitiva posedaĵo estas (mi) unu kies tuta kvalita naturo aŭ esenco estas rivelitaj en nia sensa aŭ introspektiva reprezentado de ĝi, kaj tiel ne estas identa al posedaĵo kun kvalita naturo aparta de kio estas rivelita per la reprezentado, kaj (ii) unu kiu estas metafizike simpla kaj tiel ne konsistigita de pluropo de aliaj ecoj; Pereboom (2011), pp 16-18; kp. Byrne kaj Hilbert (2007), pp 73-105.

Konscio, Fizikismo kaj Absolute Internaj Propraĵoj 313

finfine. Krome, ŝajnas tute ne certe, ke iu proponata kandidato, kiun ni komprenas, estas efektive instantiigita, kaj do povas esti ke ekzistas eblecoj por tiaj trajtoj, kiujn ni ne komprenas, kiuj ankaŭ estas elstaraj alternativoj.

En resumo, la kialo por aserti nescion pri kiuj absolute internaj trajtoj estas fakte instantiigitaj estas ke ekzistas pluro de kandidatoj por tiaj trajtoj, kaj kelkaj el ili ne estas nuntempe komprenitaj.

Pli ol unu el ĉi tiuj kandidatoj konkuras por doni la plej bonan klarigon pri la koncernaj fenomenoj. Sed kiel la aferoj nun staras, neniu el ili konvinke renkontas ĉi tiun normon. La konkludo de ĉi tiu argumento ne estas neevitebla kaj permanenta nescio, sed prefere speco kiu estas eble riparebla. Ĝi estas tiel kongrua al la protofenomena propono de Chalmers, kiu lasas ĝin malfermita ke ni venos por kompreni la naturon de la rel-evantaj internaj trajtoj.

Kiel ni povus taksi la diversajn proponojn por nuntempe nekonataj absolute internaj propriaĵoj kiel manierojn plenigi Russellian Monismon? Se ni suplementas 'P' nur per supozataj veroj pri prima materio aŭ kategoria solideco, la senco ke la fiziko estas imagebla sen la fenomenaj estas nemalgrandigita. Imagu anstataŭe, inspirite de la sugesto de David Armstrong, ke ni plibeligis "P" nur per supozataj veroj pri primitivaj koloroj aŭ primitivaj versioj de aliaj sekundaraj kvalitoj. Aristotelo konceptis tiajn ecojn kiel fizikajn, do eble la rezulto povus esti vario de fizikismo.

Sed la ideo ke ĉi tiuj estas la mankantaj absolutaj internaj propriaĵoj ne ŝajnas kredinda, ĉefe pro la kialo ke ili estis forigitaj de nia scienca bildo de realeco ekde la deksepa jarcento. Je ĉi tiu punkto, ni ŝajnas esti elĉerpitaj de kandidatoj por la mankantaj absolute internaj fizikaj ecoj kiuj estis koncipitaj.

Restas la mensaj kandidatoj kiel panpsikismo kaj mikropsikismo, proponitaj de Leibniz kaj Strawson, kaj, kiel sugestis Thomas Nagel, David Chalmers kaj Colin McGinn, eblaj kandidatoj, kiujn ni ne konceptis.⁴¹ La plej favora perspektivo por decideme. fizikisto Russelliana Monismo ŝajnus kuŝi en trajtoj kies naturo estas nuntempe nekonceptita. La protofenomenismo de Chalmers permesas vidon de tiu speco. La speco de nescio pri la koncernaj trajtoj kiu estus modloko, kune kun la fakto ke la tradicio en fiziko permesas al trajtoj ne antaŭe konceptitaj kiel fizikaj por kalkuli kiel fizikaj, ŝajnus igi por-tofenomenismon la fizikisto Russellian Monist. plej bona espero. Se estas

41. Nagel (1986); David Chalmers (2002b); McGinn (2004).

314 konscio en la fizika mondo

nuntempe nekonceptitaj eblecoj por fizikaj kaj protofenomenaj abso-lute internaj trajtoj, ili eble restos nekonceptitaj. Pli optimisme, dum fiziko disvolviĝas, ni eble venos al koncipi ilin. Aŭ kiel Chalmers sugestas, fenomenologio kune kun fiziko povus alveni al tia koncepto.⁴²

La Defio de Stoljar

En la koncepto de Chalmers, kio subskribas la penseblecargumenton estas la sekva strukturo-kaj-dinamika tezo:

(SDT) Estas spertaj [aŭ fenomenaj] veroj, kiujn oni ne povas dedukti el veroj nur pri strukturo kaj dinamiko.⁴³

Strukturaj kaj dinamikaj trajtoj kontrastas kun internaj trajtoj. Kiel Daniel Stoljar kredeble sugestas, strukturaj ecoj estas interrilataj proprajoj, kaj dinamikaj ecoj estas ŝanĝoj en strukturaj ecoj laŭlonge de la tempo.⁴⁴ La ideo de Chalmers estas ke ĉar la trajtoj kiujn nuntempa fiziko specifikas estas ekskluzive strukturaj kaj dinamikaj, kaj fenomenaj trajtoj estas internaj trajtoj de travivaĵoj, ni povas konkludi ke spertaj veroj pri fenomenaj trajtoj ne povas esti deduktitaj de nuna fiziko, aŭ de iu posteulo kiu precizigas. nur strukturaj kaj dinamikaj ecoj.⁴⁵ Sed Stoljar argumentas ke SDT estas en eraro, kaj ke tiuj spertaj veroj povas esti deriveblaj de ekskluzive struktura kaj dinamika fizika vero post ĉio:

La plej simpla maniero vidi ke la de-strukturo-nur-struktura tezo estas malvera estas noti ke oni povas derivi la instantiation de interna posedaĵo de interrilata nur ŝanĝante kion vi parolas. Ekzemple, esti edzo estas interrilata posedaĵo de Jack Spratt, kaj esti edzino estas interrilata posedaĵo de lia edzino. Sed esti geedzita estas interna posedaĵo de la paro (aŭ la sumo) de Jack Spratt kaj lia edzino. Por preni alian ekzemplon, ŝajnas kredeble diri, ke mi havas la econ havi manon interne, sed mia

42. En lia prezento pri strukturismo en fiziko ĉe la Aŭstralia Nacia Universitato, novembro 2005.

43. Tiu ĉi formuliĝo estas el Alter (2009), ĉe p. 760.

44. Stoljar (2013).

45. Chalmers (2002b), p. 197.

Konscio, Fizikismo kaj Absolute Internaj Propaĵoj 315

havi ĉi tiun econ evidente sekvas el rilato inter mia mano kaj la cetero de mia korpo, kaj ke la vero pri tio estas interrilata vero.⁴⁶

Alter konsentas ke Stoljar havas punkton: se objektoj x kaj y kunmetas objekton z, tiam estas eble dedukti internajn trajtojn de z sole de interrilataj trajtoj de x kaj y. Tamen, tiu observado prezentas defion al la de-struktura-nur-struktura tezo nur se nestrukturaj/nedinamikaj trajtoj estas identigitaj kun internaj trajtoj. Alter proponas ke tiu identigo estas erara, pro la kialo ke "la posedaĵo estanta geedzita estas sole struktura/dinamika malgraŭ esti interna al la Spratts. Ĉiu struktura/dinamika duplikato de la reala mondo enhavas respondan edziĝintan paron."⁴⁷ (Averto: geedziĝi estas kredeble ekstera, ĉar ĝi konstruas en rilato al civitaj institucioj. Verŝajne, esti dancanta paro evitas ĉi tiun problemon. ⁴⁸) Alter asertas ke tiaj ekzemploj montras ne ke ni devus malakcepti la de-strukturo-nur-struktura tezo, sed prefere ke ĝi havas sencon rezisti identigi nestrukturajn/nedinamikajn trajtojn kun internaj trajtoj.

La distingo inter relative kaj absolute internaj trajtoj donas manieron pravigi la aserton de Alter. Dum la posedaĵo de esti geedza paro estas interna al la Spratts, ĝi estas necesigita de la sole ekstera posedaĵo de Jack de esti edziĝinta al Jill kaj la sole ekstera posedaĵo de Jill de esti edziĝinta al Jack. Esti geedza paro estas sekve relative eneca posedaĵo kaj ne absolute eneca posedaĵo de la Sprattoj. Ni nun povas proponi, ke ĉiuj nestrukturaj/nedinamikaj ecoj estas absolute intrinsekaj ecoj (kaj ĉiuj nestrukturaj/nedinamikaj komponantoj de ecoj estos absolute enecaj komponantoj de ecoj). La kontraŭeks-amplekso de Stoljar tiam malsukcesus subfosi la de-strukturo-nur-strukturan tezon.

Ni povas sekve reformuli la de-strukturo-nur-strukturan tezon tiamaniere:

(2*) Veroj pri absolute internaj ecoj (kaj absolute intrinsekaj aspektoj de ecoj) ne estas necesigitaj de kaj ne povas esti deduktitaj de veroj nur pri pure eksteraj ecoj.

46. Stoljar (2006), p. 152.

47. Alter (2009), p. 763.

48. Dankon al Uriah Kriegel pro ĉi tiu punkto.

316 konscio en la fizika mondo

Kaj la strukturo-kaj-dinamika tezo tiam iĝas:

(SDT*) Estas spertaj veroj kiuj ne estas necesigitaj de kaj ne povas esti deduktitaj de veroj nur pri pure eksteraj trajtoj.

La Perspektivoj por Russelliana Monismo

Ni vidis, ke Russellian Monismo havas versiojn en kiuj la naturoj

de la absolute internaj trajtoj estas fenomenaj, kiel en la mikropsikismo de Strawson, aŭ alie protofenomenaj, kiel Chalmers pledas. Ĉe fenomen-mikropsikista opcio, la absolute internaj proprajoj, kiuj respondecas pri fenomenaj konsciencoj, estas mem fenomenaj kaj neredukteblaj, dum ĉe la prafenomena alternativo ili ne estas fenomenaj sed tamen kapablas kalkuli fenomenan konscion.⁴⁹ Imagu unue, ke 'P*' kompletigas 'P' per aldonado en la proponita mikropsikista veroj, deklaroj aŭ proponoj pri absolute internaj fenomenaj trajtoj de fundamentaj fizikaj estaĵoj kiuj precizigas la naturojn de tiuj trajtoj. Supozu denove ke "Q" estas fenomenaj veroj pri la vida sensa sperto de Maria de ruĝa. Ĉu 'P*T kaj ~ Q' estas ideale ĉefe imagebla? Philip Goff demandas, ĉu ekzistas malpli da kialo por kredi, ke la rezulto 'P*T kaj ~ Q' estas ideale ĉefe imagebla ol pensi ke 'PT kaj ~ Q' estas.⁵⁰ Imagu, ke ĉiu fundamenta partiklo havas iun absolute internan fenomenan propran aŭ alia, kaj ke ordinaraj introspektablej fenomenaj unuoj estas kunmetitaj de signifa nombro da tiaj fundamentaj partikloj. Ĉiu tia aro de fundamentaj partikloj sen fenomenaj ruĝecoj ŝajnus same facile imagebla kiel iu aranĝo de konvencie karakterizitaj fundamentaj fizikaj partikloj sen fenomenaj ruĝecoj.

Tamen, en subteno de la mikropsikisto ni povas alvoki misprezantan tezon de Leibnizian speco, laŭ kiu introspekto simple malsukcesas reprezenti fenomenan sperton kiel havante trajtojn kiujn ĝi fakte havas.⁵¹

Dum la sensa sperto de Maria de ruĝecoj estas reprezentita introspekte por havi nur fenomenan ruĝecon, kaj tio okazigas la kredon ke fenomenaj ruĝecoj estas simpla posedaĵo, ĝi estas fakte kunmetita de komplekso.

49. Vidu Strawson (2008b). Tie Strawson ankaŭ defendas la pli fortan vidon, panpsikismon; kp. Nagel (1979).

50. Goff (2009).

51. Dankon al Nico Silins pro tiu ĉi karakterizado.

Konscio, Fizikismo kaj Absolute Internaj Propraĵoj 317

mikrofenomena tabelo kiu estas normale ne introspekte perceptebla. Ĉe ĉi tiu punkto fenomenaj mikropsikismo povus havi avantaĝon super konvencia fizikisma propono por la absolute internaj trajtoj, ĉar estas verŝajne pli kredinde ke fenomenaj ruĝeco estas kunmetita de kom-pleksa mikrofenomena aro ol ke ĝi estas konvencie fizike konstituita. Mikropsikismo postulas nur ke introspekto erare reprezentu fenomenan ruĝecon kiel malhavante kompleksan fenomenan kunmetaĵon. La konvencia fizikisma alternativo ŝajnus postuli krome, ke fenomenaj ruĝeco ne havas ajnan kvalitan fenomenan naturon de la ĝenerala speco kiun la introspekto prezentas ĝin kiel havanta.⁵²

Notu ke mikropsikismo precizigus ke ekzistas leĝoj regante kiel veroj pri mikrofenomenaj trajtoj donas verojn pri makrofenomenaj trajtoj kiel ekzemple la fenomenaj ruĝeco de la sperto de Maria. Tiuj ĉi leĝoj bezonus esti deriveblaj de 'P*T' sole (P*T aldonas en la mikropsikistaj veroj), ĉar 'Q' devas esti deriveblaj de 'P*T' sole. La kredindeco de ĉi tiu propono povus esti plifortigita per analogeco kun la derivebleco de certaj makrofenomenaj trajtoj de iliaj konataj komponantoj, kiel ekzemple fenomenaj gustoj de la komponantoj de dolĉa, acida, sala, amara kaj umami.⁵³ Introspekteblaj fenomenaj trajtoj povus esti simile derivebla de nuntempe nekonataj mikrofenomenaj absolute internaj trajtoj kune kun la resto de la bazo priskribita per 'P*T.' La leĝoj en ludo tiam ankaŭ estus deriveblaj de, kaj necesigitaj de ĉi tiu bazo. Malgraŭ nia emo kredi, ke fenomenaj gustoj estas simplaj propaĵoj, la malkovro ke fenomenaj gustoj estas (parte) strukturitaj per dolĉa, acida, sala, amara kaj umami povas konvinki nin, ke ĉi tiu kredo estas erara. Notu ke tiu eltrovaĵo ne defias la aserton ke fenomenaj gustoj estas absolute internaj trajtoj, pro la kialo ke la bazo por derivaĵo ne konsistas el pure interrilataj trajtoj. Ĉi tiu leciono validus por la mikropsikista propono pli ĝenerale.

Tamen, ekzistas kialo esti skeptika pri la perspektivoj de mikropsikismo. Konstruante sur punkto evoluigita fare de Karen Bennett, la zorgo estas ke la antaŭvidita fenomenaj mikropsikismo bezonus postuli krudajn leĝojn interligantajn mikrofenomenajn absolute internajn ecojn kun la konvenciaj mikrofizikaj ecoj kiujn ili subestas, sen kiuj la veroj pri la mikrofizikaj ecoj ne estus derivebla el la mikropsikistaj veroj.⁵⁴ Ĉi tio donas kialon pensi ke fenomenaj mikropsikismo estas

52. Pereboom (2011), pp 8–28.

53. Dankon al Louis deRosset pro tiu ĉi sugesto.

54. Karen Bennett, "Kial mi ne estas dualisto", ms.

318 konscio en la fizika mondo

nekapabla liveri prilumajn klarigojn pri la proprajoj specifitaj de nuna mikrofiziko. Almenaŭ unuavide, brutaj leĝoj postulas ligojn sen klariga lumigado. Estus teorie avantaĝe se la absolute internaj trajtoj ja disponigus prilumajn klarigojn por kaj fenomenaj trajtoj kaj la estaĵoj specifitaj de nuntempa mikrofiziko.

La protofenomenisma propono de Chalmers ŝajnas pli bone ekipita por ĉi tiu duobla tasko. Ĝi silentas pri la specifa naturo de la absolute internaj proprajoj, kaj tial ĝi lasas malfermita la eblecon ke ili kalkulus kiel fizikaj. Estas tial ankaŭ malferma ke tiuj protofenomenaj trajtoj donas klarigojn por la konvenciaj mikrofizikaj trajtoj kiujn ili subestas sen la bezono de brutaj leĝoj ligantaj la por-tofenomenajn trajtojn kun la mikrofizikaj trajtoj. La rezulto estas ebla avantaĝo super fenomenaj mikropsikismo. Imagu, ke "P*" kompletigas "P" per aldonado de la veroj pri protofenomenaj absolute internaj trajtoj, utiligante konceptojn kiuj permesas la precizan reprezenton de la naturoj de ĉi tiuj trajtoj. Ĉu la rezulta 'P*T kaj ~ Q' estus ideale ĉefe imagebla? Ŝajnus epistemie malfermita, ke ekzistas protofenomenaj trajtoj kiuj necesigas la fenomen-enalajn trajtojn, kaj tio malhelpus la idealan primaran penseblon de 'P*T kaj ~ Q.' Samtempe, la rezulta klariga avantaĝo de protofenomenismo super fenomenaj mikropsikismo estus kompensita per la malavantaĝo, ke ĝi proponas ecojn, pri kiuj ni nuntempe havas nur minimuman koncepton.

Ĉu ni iam posedu konceptojn kiuj faciligas reprezentadon de la naturoj de protofenomenaj trajtoj? Chalmers estas singarde optimisma. Colin McGinn estus skeptika. La ekzisto de protofenomenaj proprajoj kongruas kun lia pozicio en la menso-korpa problemo, sed li neus ke konceptoj reprezentantaj iliajn naturojn estas haveblaj al ni. Por McGinn, solvi la mens-korpan problemon postulus konceptojn kiuj transpontas la interspacon inter konsciaj trajtoj kaj konvenciaj fizikaj trajtoj. Sed por tio, ni postulas "ŝanĝon de perspektivo, ne nur paradigmoŝanĝon - ŝanĝon ne nur de mondkoncepto, sed de manieroj ekkapti la mondon. Ni devas fariĝi tute alia speco de kognaj estaĵoj."⁵⁵ Kontraste, por Nagel kaj Chalmers estas malkaŝe, ke niaj kognaj kaj imagivaj kapabloj kapablas formi tian koncepton.⁵⁶

55. McGinn (2004), p. 24.

56. Nagel (1986), pp 52-53.

Konscio, Fizikismo kaj Absolute Internaj Propraĵoj 319

Kio klarigas la malemon de McGinn preni ĉi tiun vojon estas ke por li ĉiuj konceptoj disponeblaj al ni estas proksime ligitaj al konato. Ĉi tiu limo malhelpas la eblecon de nia akiro de konceptoj de la bezonata punta speco. Por Nagel kaj Chalmers estas malfermita ke ni povas akiri tiajn konceptojn per nia imago enriskiĝanta preter ĉi tiu limo. McGinn eble pravus argumenti, ke ĉi tiuj konceptoj ne povas ekestiĝi de konato. Kio tiam bezonus estas krea potenco formi konceptojn ne proksime ligitajn al konato. Ĉu ni havas tian potencon estas neklara, sed se ni ja havas ĝin, tio, kion ni povas aktuale kompreni, ne ekskludas niajn akirantajn konceptojn de protofenomenaj absolute internaj trajtoj, post kio plia esploro povus ankaŭ determini ĉu tiaj trajtoj estas efektive instantiigitaj.

Resumo kaj Konkludo

Laŭ la Russellian Monist-opcio por fizikismo, kiun mi elmetis, nuntempe nekonataj absolute internaj trajtoj respondecas pri kaj konvenciaj mikrofizikaj trajtoj kaj por fenomenaj konscio. Absolute internaj propriaĵoj de aĵoj estas tiuj kiuj ne estas necesigitaj de pure interrilataj trajtoj de siaj partoj. Mi elstarigis pli specifan protofenomenan version Russellian Monism en kiu la absolute internaj propriaĵoj estas nemensaj kaj sufiĉe similaj al paradigmatrajtoj de nuna fiziko por kalkuli kiel fizikaj. Grava avantaĝo por tiu pozicio super aliaj fizikismaj raporto pri konscio estas ke ĝi povas klare akcepti allogan precizecan aserton pri fenomenaj reprezentado, t.e., ke introspekto reprezentas fenomenajn trajtojn kiel havante kvalitajn naturojn kiujn ili fakte posedas. Tiu ĉi precizeca aserto liveras al la pensebla argumento kontraŭ fizikismo sian karakterizan forton, kaj tiel ĉiu fizikismo, kiu povas sendube ĝin apogi, estas en avantaĝa dialektika pozicio.⁵⁷

Absolute internaj propriaĵoj de ĉi tiu protofenomena speco estas nuntempe en la plej bona kazo nur minimume konceptitaj, kaj ĉi tie kuŝas la malfortikeco de la propono. Sed por iu ajn kun fizikismaj simpatioj, kiu samtempe aspiras konservi la aserton pri precizeco, ĉi tiu Rusela Monismo devus esti viva kaj alloga elekto.⁵⁸

57. Mi prezentas ĉi tiun precizecan aserton kaj esploras fizikisman vidpunkton, kiu neas ĝin en Pereboom (2011), p. 9–84.

58. Dankon al Torin Alter, Ralf Bader, Karen Bennett, David Chalmers, Andrew Chignell, Louis deRosset, Tyler Doggett, Uriah Kriegel, Andrew McGonigal, Alyssa Ney, Sydney Shoemaker, Nico Silins, kaj Daniel Stoljar pro valoraj komentoj kaj diskuto.

320 konscio en la fizika mondo

Referencoj

- Adams, Roberto. 2007. "Idealismo pravigita", en *Personoj, Human and Divine*, red. Peter van Inwagen kaj Dean Zimmerman (Oksfordo: Oxford University Press), pp 35–54.
- Almog, Jozefo. 2002. *Kio mi estas? Descartes kaj la Menso-Korpa Problemo* (New York: Oxford University Press).
- Ŝanĝu, Torin. 2009. "Ĉu la Nescio-Hipotezo Subfosas la Koncepteblecon kaj Scion-Argumentojn?" *Filozofio kaj Phenomenological Research* 79, pp 756-65.
- Alter, Torin, kaj Yujin Nagasawa. 2012. "Kio Estas Rusela Monismo?" *Ĵurnalo de Konsciencaj Studoj* 19, n. 9–10, pp 67–95.
- Armstrong, Davido. 1961. *Percepto kaj la Fizika Mondo* (Londono: Routledge).
- Armstrong, Davido. 1968. *A Materialist Theory of Mind (Materiisma Teorio de Menso)* (Londono: Routledge).
- Arnauld, Antoine. 1984. *Kvara Aro de Objetoj (al René Descartes's Meditations on First Philosophy)*, en *The Philosophical Writings of Descartes*, vol. 2, tr. kaj red. John Cottingham, Robert Stoothoff, kaj Dugald Murdoch (Kembriĝo: Cambridge University Press).
- Bealer, Georgo. 2002. "Modala Epistemologio kaj la Raciisma Renesanco", en *Konceptebleco kaj Ebleco*, red. Tamar Szabó Gendler kaj John Hawthorne (Oksfordo: Oxford University Press), pp 77-125.
- Bennett, Karen. ms. "Kial Mi Ne Estas Dualisto."
- Byrne, Alex, kaj David Hilbert. 2007. "Kolor Primitivism", *Erkenntnis* 66, pp 73-105.
- Chalmers, Davido. 1996. *La Konscia Menso* (Oksfordo: Oxford University Press).
- Chalmers, Davido. 1999. "Materiismo kaj la Metafiziko de Modaleco", *Filozofio kaj Phenomenological Research* 59, pp 473-96.
- Chalmers, Davido. 2002a. "Konscio kaj Ĝia Loko en Naturo", en *la Blackwell Gvidisto al la Filozofio de Menso* (Oksfordo: Blackwell); repesite en *Philosophy of Mind: Classical and Contemporary Readings*, red. David Chalmers (New York: Oxford University Press, 2002), pp 247-72.
- Chalmers, Davido. 2002b. "Ĉu Pensebleco Kunportas Eblecon?" en *Konceptebleco kaj Ebleco*, red. Tamar Gendler kaj John Hawthorne (Oksfordo: Oxford University Press), pp 145-200.
- Chalmers, Davido. 2003. "La Enhavo kaj Epistemologio de Fenomena Kredoj", en *Consciousness: New Philosophical Perspective*, red. Q. Smith kaj A. Jolic (Oksfordo: Oxford University Press).
- Chalmers, Davido. 2012. "La Dudimensia Argumento kontraŭ Materialismo", en *La Karaktero de Konscio* (New York: Oxford University Press).
- Chalmers, Davido, kaj Frank Jackson. 2001-a "Koncipa Analizo kaj Reductive Explanation", *Philosophical Review* 110, pp 315-61.
- Descartes, René. 1984. *The Philosophical Writings of Descartes*, 3 vol'oj, tr. kaj red. John Cottingham, Robert Stoothoff, kaj Dugald Murdoch (Kembriĝo: Cambridge University Press).

Konscio, Fizikismo kaj Absolute Internaj Propaĵoj 321

- Fara, Mikaelo. 2009. "Dispozicioj", *The Stanford Encyclopedia of Philosophy* (La Stanforda Enciklopedio de Filozofio). (Somera eldono), red. Edward N. Zalta, ĉe <http://plato.stanford.edu/archives/sum2009/entry/dispositions/>.
- Goff, Filipo. 2009. "Kial Panpsikismo ne helpas nin klarigi konscion", *Dialectica* 63, pp 289–311.
- Hawthorne, Johano. 2001. "Kaŭza Strukturismo", *Philosophical Perspectives* 15, pp 361–78.
- Holden, Tomaso. 2004. *La Arkitekturo de Materio* (Oksfordo: Oxford University Press).
- Humberstone, Lloyd. 1996. "Intrinseca/Eksternsa", *Sintezo* 105, pp 205-67.
- Jackson, Frank. 1998. *De Metafiziko ĝis Etiko* (Oksfordo: Oxford University Press).
- Kant, Immanuel. 1902–1980. *Kants gesammelte Schriften*, 29 vol'oj, red. Koniglichen Preussischen Akademie der Wissenschaften, Berlino: Walter de Gruyter et al. (Mallongigite kiel 'Ak').
- Kant, Immanuel. 1929/1987. *Kritiko de Pura Racio*, tr. Norman Kemp Smith (Londono: Macmillan, 1929) kaj tr. Paul Guyer kaj Allen Wood (Kembriĝo: Cambridge University Press, 1987).
- Kant, Immanuel. 2004. *Metafizikaj Fundamentoj de Naturscienco*, tr. Michael Friedman (Kembriĝo: Cambridge University Press).
- Kripke, Saŭlo. 1980. *Nomado kaj Neceso* (Kembriĝo: Harvard University Press).
- Ladyman, Jakobo, kaj Don Ross, kun David Spurrett kaj John Collier. 2007. *Every Thing Must Go* (Oksfordo: Oxford University Press).
- Langton, Rae. 1998. *Kantiana Humileco: Nia Nescio pri Aĵoj en Si mem* (Oksfordo, Oxford University Press).
- Leibniz, Gottfried Wilhelm. 1965. *GW Leibniz, Die philosophischen Schriften*, 7 vol'oj, red. CI Gerhard (Hildesheim, Germanio: Olms).
- Leibniz, Gottfried Wilhelm. 1969. *Filozofiaj Paperoj kaj Leteroj*, tr. kaj red. L. E. Loemker (Dordrecht, Nederlando: D. Reidel).
- Lewis, Davido. 2009. "Ramseyan Humility", en *Conceptual Analysis kaj Philosophical Naturalism*, red. David Braddon-Mitchell kaj Robert Nola (Kembriĝo: MIT Press), pp 203-22.
- Locke, Dustin. 2009-a "Parta Defendo de Ramseyan Humileco", *Koncipa Analizo kaj Philosophical Naturalism*, red. David Braddon-Mitchell kaj Robert Nola (Kembriĝo: MIT Press), pp 223-41.
- Locke, Johano. 1975. *An Essay Concerning Human Understanding*, red. PH Nidditch (Oksfordo: Oxford University Press).
- McGinn, Colin. 2004. "Kio Konstituas la Menso-Korpo-Problemon", en *lia Konscio kaj Ĝiaj Objektoj* (Oksfordo: Oxford University Press).
- McKittrick, Jennifer. 2003. "La Nuda Metafizika Ebleco de Nudaj Dispozicioj", *Filozofio kaj Phenomenological Research* 66, pp 349-69.
- Nagel, Tomaso. 1974. "Kia Estas Ĝi Kiel Esti Vesperto?" *Filozofia Recenzo* 83, pp 435–50.
- Nagel, Tomaso. 1979. "Panpsikismo", en *liaj Mortal Questions* (Oksfordo: Oxford University Press).

322 konscio en la fizika mondo

- Nagel, Tomaso. 1986. *La Vido de Nenie* (New York: Oxford University Press).
- Ney, Alyssa. 2007. "Fizikismo kaj Nia Scio pri Internaj Propraĵoj", *Aŭstralazia Revuo por Filozofio* 85, pp 41-60.
- Pereboom, Derk. 1991a. "La Amfibolo de Kant", *Archiv für Geschichte der Philosophie* 73, pp 50-70.
- Pereboom, Derk. 1991b. "Ĉu la Transcenda Filozofio de Kant estas Malkonsekvenco?" *History of Philosophy Quarterly* 8, pp 357-71.
- Pereboom, Derk. 1994. "Vespertoj, Cerbo-Sciencistoj, kaj la Limigoj de Introspekto", *Filozofio kaj Phenomenological Research* 54, pp 315-29.
- Pereboom, Derk. 2011. *Konscio kaj la Perspektivoj de Fizikismo* (New York: Oxford University Press).
- Pereboom, Derk. 2012. "Russellian Monism kaj Absolutely Intrinsic Properties", en *Current Controversies en Filozofio de Menso*, red. Uriah Kriegel (Londono: Routledge), pp 40-69.
- Russell, Bertrand. 1927. *The Analysis of Matter (La Analizo de Materio)* (Londono: Kegan Paul).
- Rozemond, Marleen. 1998. *La dualismo de Descartes (Kembriĝo: Harvard University Gazetaro)*.
- Schaffer, Jonatano. 2003. "Ĉu Estas Fundamenta Nivelo?" *Noŭs* 37, pp 498-517.
- Schaffer, Jonatano. 2004. "Quiddistic Knowledge", en *Lewisian Themes*, red. Frank Jackson kaj Graham Priest (Oksfordo: Oxford University Press), pp 210-30.
- Ŝufaristo, Sidnejo. 1980. "Kaŭzo kaj Propraĵoj", en *Tempo kaj Ŝanĝo*, red. P. van Inwagen (Dordrecht, Nederlando: D. Reidel), pp 109-35; repesite en Sydney Shoemaker, *Identity, Cause, and Mind, unua eldono* (Kembriĝo: Cambridge University Press, 1984), pp 206-33; kaj en la dua, vastigita, eldono (Oksfordo: Oxford University Press, 2003), pp 206-33.
- Stoljar, Danielo. 2006. *Nescio kaj Imago: La Epistemo Origino de la Problemo de Konscio* (New York: Oxford University Press).
- Stoljar, Danielo. 2013-a "Kvar Specoj de Russellian Monismo", en *Current Controversies en Filozofio de Menso*, red. Uriah Kriegel (Londono: Routledge), pp 17-39.
- Strawson, Galeno. 2008a. "Real Materialism", en *lia Real Materialism and Other Essays* (Oksfordo: Oxford University Press), pp 19-51; pli frua versio aperis en *Chomsky and His Critics*, red. L. Antony kaj N. Hornstein (Oksfordo: Blackwell, 2003).
- Strawson, Galeno. 2008b. "Realisma Monismo", en *lia Reala Materialismo kaj Aliaj Eseoj* (Oksfordo: Oxford University Press), pp 54-74; unue publikigite en *Consciousness and Its Place in Nature*, red. A. Freeman, Thorverston (Anglio: Preprint Academic, 2006), pp 3-31.
- van Cleve, Jakobo. 1988. "Internaj Ŝtatoj kaj Eksteraj Rilatoj: Kant kaj la Kazo por Monadismo", en *Doing Philosophy Historically*, red. Peter H. Hare (Bufalo, NY: Prometeo), pp 231-47.
- van Cleve, Jakobo. 2002. "Akceptemo kaj Nia Scio pri Internaj Propraĵoj", *Filozofio kaj Phenomenological Research* 65, pp 218-37.

Konscio, Fizikismo kaj Absolute Internaj Propraĵoj 323

- Weatherson, Brian kaj Dan Marshall. 2013. "Intrinsic vs. Extrinsic Properties", en La Stanforda Enciklopedio de Filozofio (Printempa Eldono), red. Edward N. Zalta, <<http://plato.stanford.edu/archives/spr2013/entries/intrinsic-extrinsic/>>.
- Wilson, Margareta. 1978. Descartes (Londono: Routledge).
- Yablo, Stefano. 1991. "La Reala Distingo inter Menso kaj Korpo", Canadian Journal of Philosophy 16, pp 149-201.

15

Rusela monismo aŭ nagela monismo?

Daniel Stoljar

Enkonduko

Natura reago al la kutima aro de opcioj en filozofio de menso - t.e., dualismo kaj materialismo - estas malkonsenti kun ambaŭ. Materialismo certe estas eleganta vido; la mondo kiel la materiisto reprezentas ĝin por esti estas kohera sistemo fondita sur malgranda stoko de fundamentaj fizikaj trajtoj kaj leĝoj. Sed materiismo ŝajnas ne fari justecon al la fenomenoj; precipe, ĝi ŝajnas ne adekvate trovi lokon en la mondo por konscio. Dualismo kontraŭe faras justecon al la fenomenoj—aŭ ĉiuokaze faras pli da justeco ol materialismo al almenaŭ iuj koncernaj fenomenoj. Sed ĝi ŝajnas ege neeleganta, ĉar la mondo, kiel dualismo reprezentas ĝin, estas nur la materia mondo kun konscio greftita. Sed se vi prenas ion elegantan kaj greftas ion sur ĝin, la afero, kiun vi finiĝas, eble ne estas eleganta; male, ĝi povas bone esti maleleganta. Kaj tiel, ĝi rezultas, bedaŭrinde sufiĉe, kun dualismo.

Grava tasko en filozofio de menso, tial, estas evoluigi kaj taksu poziciojn kiuj estas nek materialismo nek dualismo en la norma signifo. Mia zorgo en ĉi tiu ĉapitro estas kun du tiaj eblaj pozicioj: Russelliana Monismo, kaj vido kiun mi nomos, pro la kialo ke ĝi estas inspirita de kelkaj rimarkoj de Thomas Nagel (kp. fn.7), Nageliana Monismo. Kiel ni vidos, kaj Russelliana Monismo (RM) kaj Nageliana Monismo (NM) havas konsiderindan

Mi tre ŝuldas al la sekvantaroj pro ilia helpo: Torin Alter, Uziel Awret, David Chalmers, Yujin Nagasawa, Derk Pereboom kaj Jon Simon.

Rusela monismo aŭ nagela monismo? 325

kvanto komuna. Ambaŭ neas, kiel kontraŭ dualismo, ke spertaj proprajoj estas metafizike fundamentaj.¹ Kaj ambaŭ asertas, kiel kontraŭ normaj formoj de materiismo, ke la listo de fizikaj ecoj, kun kiuj materiistoj kutime funkcias, estas neadekvata—ja ambaŭ pozicioj tendencas esti hiperkritikaj pri tio. Iam kutimaj provoj de kaj materiistoj kaj dualistoj literumi kio estas fizika posedaĵo. Finfine, ambaŭ antaŭenigas episteman respondon al la pensebla argumento kaj aliajn argumentojn kontraŭ materialismo kaj por dualismo - ĉar ambaŭ la ŝajna verŝajneco de tiuj argumentoj estas simptomo de nia nekompleta teno de naturo.

La diferenco inter ili estas, ke RM fidas, dum NM ne, je distingo kiu estas en la sama ĝenerala klaso - unue malklare diri - kiel tiu inter strukturaj kaj ne-strukturaj ecoj, disponaj kaj nedispoziciaj ecoj, interrilataj. kaj ne-rilataj ecoj, kaj eksteraj kaj internaj ecoj.² Nagelianaj monistoj ne devas malakcepti distingojn en ĉi tiu klaso entute; ilia sugesto estas prefere, ke ili ludas neniun apartan rolon en evoluigado de la plej kredinda pozicio, kiu estas nek materiismo nek dualismo.

Eĉ antaŭ ol ni eniras la aferojn detale, ekzistas almenaŭ la sekva konsidero favore al NM kaj kontraŭ RM. Distingoj en la klaso, kiun mi ĵus menciis, montriĝis malfacile regeblaj; kiel Gareth Evans (1980, 102) memore esprimis ĝin, onies opinioj en ĉi tiu areo ŝajnas evidentigi malmulte pli ol "koncepta antaŭjuĝo". Kaj se tiel estas, kial fidi ilin en via mensofilozofio? Por multaj filozofoj altiritaj al RM, tamen, tiu ĉi pensolinio estas erara. Povas esti vero—oni diros—ke aliaj aferoj egalaj oni preferu teoriojn kiuj ne dependas de polemikaj distingoj al tiuj kiuj faras, sed tio ne estas la situacio ĉi tie. Ĉar kiam ĝuste komprenita NM ne estas disponebla pozicio en la koncerna signifo; interpretite unumaniere ĝi ne diferencas de RM, kaj interpretite alimaniere ĝi ne diferencas de norma materiismo.

Kial supozi, ke NM ne estas disponebla pozicio en la koncerna signifo? La argumento plej ofte progresinta por establi tion estis nomita "la strukturo kaj dinamika argumento", kaj laŭ la lastatempa literaturo pri RM, tiu argumento estas sukcesa; vidu, precipe, Alter (2009,

1. Kelkaj versioj de Rusela Monismo povus permesi ke spertaj proprajoj de ia speco estas fundamentaj, sed mi flankenlasos ilin ĉi tie. Por iu diskuto de tiuj formoj, vidu Alter and Nagasawa 2012 kaj Kind, ĉapitro 18 de ĉi tiu titolo.

2. Kiel Alter kaj Nagasawa (2012) diris, distingo kiel ĉi tiu estas "la centra distingo" por RM.

326 konscio en la fizika mondo

2013), Alter kaj Nagasawa (2012), Chalmers (2010), McClelland (2013), kaj Pereboom (2011, 2014). Kontraste, en pli frua laboro (Stoljar 2006, 2009), mi sugestis, ke ĝi ne sukcesas, kaj ke NM ja estas la alloga vidpunkto, kiun ĝi ŝajnas esti. La nuna ĉapitro estas ellaborado kaj defendo de tiu vidpunkto; precipe, mi dividos la argumenton pri strukturo kaj dinamiko en diversajn versiojn, kaj argumentos, ke neniu el ili sukcesas.

Russelliana Monismo kaj Nageliana Monismo

Por meti la du poziciojn kiujn mi volas diskuti en pli akre fokuson, mi komencos per ĉi tiu simpla deklaro de materialismo:

D1. Materiismo estas vera ĉe ebla mondo w se kaj nur se por ĉiu propraĵo G instanciigita ĉe w , ekzistas iu fizika posedaĵo (aŭ iu komplekso de fizikaj trajtoj) F instanciigita ĉe w tia ke F (metafizike) necesigas G . 3

La materiismo tiel difinita prezentas al ni la blokiĝon jam aluditan. Unuflanke, la pensebla argumento — mi supozos konatecon kun ĝi kaj similajn argumentojn ĉi tie⁴ — diras al ni, se ĝi estas bona, ke spertaj propraĵoj — tio estas, propraĵoj konstitutive ligitaj al konscio — estas nek fizikaj nek necesigitaj de la fiziko. . Tial materialismo estas malvera se tiaj ecoj estas instantiigitaj (kiu mi supozas ke ili estas). Aliflanke, la kutima alternativo al materialismo - la speco de dualismo kiu rigardas spertajn trajtojn kiel metafizike fundamentajn - alfrontas vaste diskutitajn problemojn, kiuj rilatas al la totala eleganteco de la vido kaj, rilate al tio, la kaŭzan kaj klarigan rolon de tia. propraĵoj.

La Russellian Monist ofertas elirejon de ĉi tiu blokiĝo. Bona maniero vidi la formon de ĉi tiu vido estas komenci de distingo inter du specoj de fizika posedaĵo, kiujn ni povas nomi "normaj" fizikaj trajtoj kaj "ne-normaj" fizikaj trajtoj. Por la Russellian, ĉi tiu distingo estas siavice klarigita en terminoj de distingo en la klaso menciita supre, t.e.

3. Por eldiroj de materialismo (alinome fizikismo) de ĉi tiu speco, vidu Stoljar 2010. La difino uzata en la teksto estas simpla; ekzemple, ĝi prenas por koncedite ĝuste kio estas metafizika neceso. Mi flankenlasos tiajn komplikaĵojn ĉi tie. La difino ankaŭ estas nekompleta en tio, ke ĝi ne diras, kio estas fizika posedaĵo; Mi traktos tiun problemon sube.

4. Vidu, ekz., Stoljar 2014, Chalmers 2010, kaj Pereboom 2011.

Rusela monismo aŭ nagela monismo? 327

inter strukturaj kaj nestrukturaj, disponaj kaj nedispoziciaj, ktp. Supozu, por fiksi ideojn, ni koncentriĝas sur la unua el tiuj, la struktura/
ne-struktura distingo. Tiam la sugesto de la Russellian Monist estas ke normaj fizikaj trajtoj estas strukturaj trajtoj, kaj, korelative, ke ne-normaj fizikaj trajtoj estas ne-strukturaj trajtoj. La pozicio krome supozas, eble polemike, (a) ke ekzistas bona senco en kiu fiziko, kaj empiria esploro ĝenerale, rakontas al ni nur pri strukturaj ecoj kaj (b) ke dum tio estas tiel ni tamen havas bonan kialon supozi, ke ne-strukturaj ecoj estas instantiigitaj same kiel strukturaj ecoj.⁵

Nun iam ni havas la distingon inter norma kaj ne-norma fizikaj propraĵoj antaŭ ni, ni same povas distingi inter du specoj de materialismo, norma materiismo kaj nenorma materialismo. Norma materialismo estas la vidpunkto, kiun vi ricevas kiam vi kombinas D1 kun supozo, ke la koncernaj fizikaj trajtoj estas normaj, kaj do strukturaj, trajtoj. Ne-norma materialismo kombinas D1 kun la supozo ke fizikaj trajtoj estas aŭ normaj aŭ ne-normaj.

Kiel ĉi tiuj distingoj montras al ni vojon el la blokiĝo? La sugesto de RM estas ke, dum la pensebla argumento estas konvinka kontraŭ norma materiismo, ĝi ne estas konvinka kontraŭ nenorma materiismo.

Ĉar laŭ ne-norma materialismo ekzistas klaso de rilataj instantiigitaj fizikaj ecoj (t.e. la ne-strukturaj ecoj) pri kiuj ni ne scias; se jes, la argumento de penseblo perdas sian forton, ĉar ĝi antaŭsupozas, ke ni scias almenaŭ skize, kiaj estas la koncernaj fizikaj ecoj.⁶ Aliflanke, rezigni norman materialismon ne estas adopti dualismon, kaj do la fundamentecon de spertaj propraĵoj, povas esti rifuzita.

Do RM proponas eliron el la blokiĝo prezentita de materialismo — kio do pri NM? Nu, ankaŭ NM proponas eliron, kaj fakte rekte analogan vojon. Kiel RM, NM komenciĝas de distingo inter normaj fizikaj propraĵoj kaj ne-normaj fizikaj trajtoj, kvankam en tiu kazo la distingo estas klarigita alimaniere. Por la Nageliano, normaj fizikaj trajtoj estas trajtoj de la speco priskribita en nuntempa fiziko (kaj eble nuntempa empiria enketo ĝenerale). Korelative, ne-norma fiziko

5. En Stoljar 2014 mi diskutas pri kvar malsamaj versioj de RM; la versio en la teksto aperas tie kiel RM3. Kompreneble ĉiu versio de RM devas alparoli iam Bertrand Russell, kaj aparte al Russell 1927.

6. Mi supozos ĉi tie konatecon kun ĉi tiu epistema stilo de respondo al la pensebla argumento, kiun mi detale elmetis aliloke; vidu Stoljar 2006, 2014.

328 konscio en la fizika mondo

ecoj estas ecoj de la speco priskribita en la fiziko, kio ajn ĝi estas, ke oni formulos aŭ povus formuli ĉe la ideala limo de enketo. La pozicio supozas, eble polemike, ke nuntempa fiziko estas nekompleta en la rakonto kiun ĝi rakontas pri naturo, kaj do ekzistas speco de diferenco inter la nuntempa fiziko kaj la fiziko kiun ni ideale atingos (aŭ povus) 7.

Post kiam ni havas ĉi tiun distingon antaŭ ni, NM, ekzakte kiel RM, desegnas plian distingon inter du specoj de materialismo, norma kaj ne-norma materiismo. Kiel ĉi tiuj distingo montras al ni vojon el la blokiĝo?

La sugesto de NM—denove: ekzakte kiel RM—estas ke dum la pensebla argumento estas konvinka kontraŭ norma materiismo ĝi ne estas konvinka kontraŭ nenorma materiismo. Ĉar laŭ ne-norma materialismo ekzistas klaso de rilataj instantiigitaj fizikaj ecoj (t.e. la ecoj priskribitaj ĉe la ideala limo) pri kiuj ni ne scias. Aliflanke, rezigni norman materiismon ne estas adopti dualismon, kaj tial la fundamentan-econ de spertaj trajtoj povas esti neita.

Do ni ŝajnas havi du vojojn el la blokiĝo super materiismo.⁸ Sed kiel ni notis antaŭe, se la strukturo kaj dinamika argumento estas bona la sola disponebla vojo ĉi tie fakte estas la rusela. Sed kio ĝuste estas tiu argumento? Mi nun turnas min al tiu demando.

La Strukturo kaj Dinamika Argumento

La ŝlosila teksto por la argumento pri strukturo kaj dinamiko estas ĉi tiu konata paŝo de David Chalmers:⁹

7. En La Vido de Nenie, Nagel skribas: 'La diferenco inter la mensa kaj la fizika estas multe pli granda ol la diferenco inter la elektra kaj la mekanika. Ni bezonas tute novajn intelektajn ilojn, kaj ĝuste per pripensado de tio, kio ŝajnas neeble —kiel la generacio de menso el la rekombino de la materio—ni estos devigitaj krei tiajn ilojn. Povas esti, ke la eventuala rezulto de tia esplorado estos nova unueco, kiu ne estas reduktiisma. Ni kaj ĉiuj aliaj estaĵoj kun mensoj ŝajnas esti kunmetitaj de la samaj materialoj kiel ĉio alia en la universo. Do ĉiuj fundamentaj malkovroj, kiujn ni faras pri kiel ni havas mensojn kaj kio ili efektive estas, rivelos ion fundamentan pri la eroj de la universo kiel tuto' (1986, 52–53). Estas pro afineco kun tiaj vidoj, ke mi nomos la vidpunkton priskribitan en la teksto Nageliana Monismo.

8. Legantu, atentu: en Stoljar 2014, mi klasifikis (kion mi ĉi tie nomas NM) kiel version de RM, t.e., RM4. Kiel mi diras tie, tamen ne estas klare, ke RM4 estas versio de RM strikte tiel nomata, ĉar ĝi ne apelacias al la distingo inter strukturaj kaj ne-strukturaj trajtoj aŭ ajna simila distingo.

9. Chalmers faras la cititan punkton dum evoluigado de influa taksonomio de pozicioj, kiu inkluzivas, interalie, distingon inter tio, kion li nomas tipo-C materialismo kaj

Rusela monismo aŭ nagela monismo? 329

Unue: Fizikaj priskriboj de la mondo karakterizas la mondon laŭ strukturo kaj dinamiko. Due: El veroj pri strukturo kaj dinamiko oni povas dedukti nur pliajn verojn pri strukturo kaj dinamiko. Kaj trie: Veroj pri konscio ne estas veroj pri strukturo kaj dinamiko.

(Chalmers 2002, 258)

La argumento prezentita en ĉi tiu trairejo estas, mi opinias, sufiĉe resumita kiel havanta la sekvan ĝeneralan formon:

- P1. Ĉiu fizika vero estas vero de certa speco, t.e., unu kiu 'karakterizas la mondon laŭ strukturo kaj dinamiko'.
- P2. Por ĉiu vero T de tia speco, se T apriorie kunportas 10 veron T*, tiam T* estas ankaŭ tiaspecaj.¹¹
- P3. Neniu vero pri konscio estas tia vero.

Antaŭvide, ĉi tiuj asertoj prezentas gravan problemon por NM. Kiel ni vidis, la Nageliana Monisto supozas ke la pensebla argumento estas konvinka kontraŭ norma materiismo sed ne estas kontraŭ ne-norma materiismo, kie siavice tiu distingo estas fondita sur distingo inter la trajtoj priskribitaj en nuntempa fiziko kaj la trajtoj priskribitaj en ideala fiziko.

Sed se ĉiu el P1-P3 estas vera, ĉi tiu distingo ne faras diferencon al la blokiĝo super materialismo. Ĉar laŭ P1, ambaŭ versioj de materialismo priskribita de NM implicas ke veroj pri konscio estas necesigitaj de veroj pri strukturo kaj dinamiko; kaj, laŭ P2 kaj P3, ĉiu teorio de tiu speco kuŝas en la celintervalo de la pensebla argumento. Tial, dum ni pro aliaj kialoj povas trovi nenorman materialismon pli kredinda ol norma materiismo, fari tion lasas la aferojn ĉirkaŭ la pensebla argumento netuŝitaj.¹²

tipo-F-monismo (vidu Chalmers 2010). Ĉar tipo-F-monismo estas Russelliana Monismo, kaj tipo-C-materiismo estas tre proksima al tio, kion mi ĉi tie nomas Nageliana Monismo, parto de la mesaĝo de ĉi tiu ĉapitro estas ke la dividado de Chalmers desegnas ĉi tie ne estas tiel profunda kiel li faras.

10. Mi supozos ĉi tie, ke por T al apriorie engaĝi T* estas ke la materia kondiĉo 'Se T tiam T*' estas apriorie sciebla.

11. Estas kelkaj problemoj kun P2 kiel dirite. Ekzemple supozu T estas vero de certa speco, kaj T* estas disjunkcio de T kaj vero de iu alia speco. Tiukaze T apriorie kunportos T* kaj tamen T* verŝajne ne estas de la koncerna speco. Tamen, ĉar la problemoj kun la argumento mi volas levi fokuson sur P1 kaj P3, mi flankenlasos ĉi tion.

12. La argumento en la teksto estas fakte iom pli forta ol estas dialektike necesa. Unu maniero en kiu ĝi povus esti malfortigita estas ke la kvantigilo "neniu vero" en P3 povas esti anstataŭigita per "ne".

330 konscio en la fizika mondo

Nagelian Monists povus respondi neante ke kaj norma kaj nenorma materialismo implikas ke veroj pri konscio estas necesaj.

sidigita de veroj pri strukturo kaj dinamiko; ekzemple, ili povus diri ke ne-norma materialismo permesas la ideon ke veroj pri konscio estas necesigitaj parte per veroj pri strukturo kaj dinamiko kaj parte per veroj ne pri strukturo kaj dinamiko. Tamen, dum ĉi tio evitas la problemon, ĝi forlasas tion, kio estas karakteriza pri NM kontraste al RM. Ĉar RM precize diras, ke veroj pri konscio estas necesaj parte per veroj kiuj ne estas strukturaj kaj dinamikaj. Tial ni alvenas al la konkludo de la strukturo kaj dinamika argumento: aŭ NM estas neniu helpo laŭ la pensebla argumento iras (kaj do ne estas pli bona ol normaj versioj de materialismo) aŭ alie ĝi kolapsas en RM.

Ĉu ĉi tiu argumento estas konvinka? Laŭ mi la decida afero por decidi ĉu temas pri tio, kio ĝuste signifas "karakterizigas la mondon laŭ strukturo kaj dinamiko". (En kio sekvas mi koncentriĝos pri tio, kion signifas "strukturo", ĉar "dinamiko" rilatas al kiel strukturo ŝanĝiĝas laŭlonge de la tempo.) Kio do estas por vero karakterizi la mondon laŭ strukturo; kio estas (kiel mi diros) por vero esti struktura vero? Ĉar ekzistas malsamaj respondoj al ĉi tiu demando, ekzistas malsamaj versioj de la argumento pri strukturo kaj dinamiko. Kiel mi indikis, mia strategio estos distingi tri malsamajn versiojn de la argumento, kaj argumenti, ke ĉiu estas nekonvinka.¹³

ĉiu ver'; Mi mencias ĉi tion ĉe pluraj punktoj sube. Alimaniere estas ke propagandanto de la argumento eble volas malfortigi la kondiĉon eĉ plu kaj diri, ne ke neniu struktura kaj dinamika vero estas vero pri konscio, nek eĉ ke ne ĉiu tia vero estas, sed prefere ke la pensebla argumento (tamen tiu argumento rezultas) koncernas la rilaton inter veroj pri konscio kaj strukturaj veroj, kaj tial la diferenco inter norma materiismo kaj ne-norma materiismo (kiel komprenite fare de NM) faras neniun diferencon al la argumento. (Mi diskutas ĉi tiun duan manieron malfortigi la argumenton en Stoljar 2006, 2009.)

13. Krom la argumento pri strukturo kaj dinamiko oni povus proponi duan, pli simple, argumenton por preferi NM al RM. Jen, ke NM estas klare ia materialismo; tial, male al RM, ĝi ne estas vido kiu estas nek materialismo nek dualismo. Sed mi pensas, ke ĉi tiu argumento ankaŭ estas nekonvinka. Ĝenerale, ĉu iu teorio estas ia materialismo, estas multifaceta demando. Laŭ tio, kion ni povus nomi "loza kaj populara" senco, teorio estas versio de materialismo se ĝi malakceptas la vidon ke ordinaraj spertaj trajtoj estas fundamentaj. Laŭ tiu normo, NM certe estas speco de materialismo. Sed same estas RM; efektive, estis parte pro tio ke mi klasifikis RM kiel version de materialismo en pli frua laboro (vidu Stoljar 2001). Do ne estas kialo ĉi tie preferi RM al NM. Kontraŭe, laŭ tio, kion ni povus nomi la "strikta kaj filozofia" senco, materialismo estas vido kun sufiĉe difinita historia signifo, signifo kiu iras preter la nura neado ke ordinaraj spertaj trajtoj estas fundamentaj (vidu Stoljar 2010). Historie, ekzemple, materialismo estis a

La Unua Versio de la Argumento

Laŭ la unua kaj plej simpla sugestoj, vero estas struktura vero se ĝi koncernas rilaton; tio estas, se ĝi koncernas la instantiation de n -loka posedaĵo kie $n > 1$. Enŝovante ĉi tiun ideon en la ŝablonon supre ni alvenas al ĉi tiuj premisoj:

P1.a Ĉiu fizika vero estas vero de certa speco, t.e. tiu koncernas rilatojn.

P2.a Por ĉiu vero T tia, se T apriorie kunportas veron T^* , tiam T^* ankaŭ estas tiaspeca.

P3.a Neniu vero pri konscio estas tia vero.

Kiel mi sugestis aliloke (Stoljar 2006, 2009), tamen en ĉi tiu formo la argumento ne estas kredinda. Unue, kontraŭ P1.a, ne ekzistas kialo por supozi ke fiziko ne povas diri al ni pri ecoj kiuj ne estas rilatoj. Due, kontraste P2.a, estas malvere, ke el veroj pri rilatoj sekvas nur veroj pri rilatoj—ekz. el la veroj pri la rilatoj inter punktoj en la spaco oni povas derivi veron pri la formo de la regiono, kiujn tiuj punktoj konstituas. Trie, kontraŭ P3.a, iuj veroj pri konscio estas mem interrilataj.

Nun natura respondo al ĉi tiuj punktoj estas forlasi la unuan version favore al alia; la plejparto de la sekvanta diskuto temas pri ĉi-tipaj sugestoj. Sed antaŭ ol turni sin al ili, indas menciigi malsaman respondon instigitan de punkto farita de Alter (2009, vidu ankaŭ Alter kaj Nagasawa 2012).¹⁴ Laŭ tiu ĉi respondo, "veroj pri konscio ne estas veroj nur pri strukturo kaj dinamiko" (Alter 2009, 764). Sur la supozo ke "strukturo kaj dinamiko" estas ĉi tie interpretitaj laŭ la linioj

pozitiva vidpunkto (kvankam falsa vido, kiel ni nun pensas pri ĝi) pri la naturo de la mondo, kies klasika formo estis ia atomismo. Nuntempaj materialistoj ne neas tion; ili anstataŭe sugestas ke ilia opinio heredas sufiĉe de la tradicia doktrino por esti ĝuste nomita "materialismo". Laŭ mi tio ne estas tiel; ne estas maniero liberaligi materialismon kaj reteni vidon kiu estas fidela al siaj originoj kaj tamen meritas la nomon. Do eble ni povas meti la ĝeneralan punkton tiel. En la loza kaj populara signifo, kaj RM kaj NM estas versioj de materialismo; en la strikta kaj filozofia senco, nek estas. Kiel ajn, ni ne havas kialon supozi ke NM estas versio de materialismo dum RM ne estas.

14. Alter kaj Nagasawa 2012 evoluigas ĉi tiun punkton apelacianta al nocio enkondukita de Pereboom 2011, t.e., tiu de pure ekstera posedaĵo. Mi esprimas kelkajn dubojn pri ĉi tiu nocio ĉi-sube.

332 konscio en la fizika mondo

de la unua versio de la argumento, kiun ni pripensas, la sugesto estas, ke veroj pri konscio ne estas veroj nur pri rilatoj.

Fakte, estas du manieroj preni ĉi tiun sugeston. Unue, dirante, ke veroj pri konscio ne estas nur interrilataj, Alter povus rimarki, ke veroj pri konscio ne estas ĉiuj interrilataj, t.e. kelkaj estas interrilataj kaj aliaj ne. Nun ĉi tiu punkto ja havas iom da intereso, ĉar ĝi evidentiĝas, ke versio de la argumento pri strukturo kaj dinamiko povas trairi eĉ se P3.a—laŭ kiu neniu vero pri konscio estas interrilata vero—estas anstataŭigita per la pli malforta premiso, ke ne ĉiu vero pri konscio estas interrilata vero. Kombini ĉi tiun pli malfortan premison kun P1.a kaj P2.a donas la rezulton, ke iuj veroj pri konscio ne estas fizikaj, kaj tio povus esti sufiĉe por generi problemon por NM.

Tamen, eĉ se tio estas tiel, atentigi ĝin ne helpas ĉi tiun unuan version de la argumento. Ĉar kvankam povas esti, ke ne ĉiu vero pri konscio estas interrilata vero, same okazas, ke ne ĉiu fizika vero estas interrilata vero; ja ĉi tio estas ĝuste unu el la problemoj kun ĉi tiu versio de la argumento.

Due, dirante ke veroj pri konscio ne estas nur interrilataj, Alter povus fari la punkton ke tiaj veroj, eĉ kiam ili estas rilataj, ne temas nur pri rilatoj. Ekzemple, prenu la veron, ke ĉi tiu doloro estas pli intensa ol tiu doloro. Tio estas interrilata vero, sed ne temas nur pri rilato, t.e. ĉar temas ankaŭ pri la intenseco de doloro. Denove, tamen, dum ĉi tiu punkto estas ĝusta, ĝi ne ŝanĝas nian takson de la unua versio de la argumento pri strukturo kaj dinamiko. Ĉar se P3.a estas interpretita tiel, tiam P1.a devas same esti interpretita kiel dirante ke ĉiu fizika vero estas sole interrilata. Sed tio ne estas tiel. Prenu ajnan rilatan fizikan veron - ekzemple, ke la tero estas pli peza ol la luno. Tio estas vero pri rilato, sed ĝi estas ankaŭ vero pri la fizika mondo. (Ne temas pri doloro, ekzemple, aŭ pri biologio.) Do fizikaj veroj ankaŭ ne estas sole interrilataj.

Tiel ne estas maniero defendi ĉi tiun unuan version de la argumento per apelacio al la ideo ke veroj ne estas sole interrilataj.

La Dua Versio de la Argumento

Dum la unua versio malsukcesas, Derk Pereboom (2011, 2014) proponis duan version, kaj lia sugesto fariĝis vaste adoptita (vidu, ekz. Alter 2014, Alter and Nagasawa 2012, McClelland 2013).

La ideo de Pereboom estas desegni distingon inter du specoj de interna propraĵo, kompare eneca propraĵo kaj absolute interna propraĵo. Por ilustrati la ideon de kompara propra propraĵo, konsideru la formon de mia

Rusela monismo aŭ nagela monismo? 333

cerbo, tio estas, la organo nuntempe situanta en mia kranio. Ke mia cerbo havas ĉi tiun formon estas interna eco de ĝi, almenaŭ laŭ la plej multaj komprenoj pri kio estas interna eco. Cetere, ke mia cerbo havas ĉi tiun formon estas kredeble funkcio de la partoj de mia cerbo havantaj certajn trajtojn kaj starantaj en certaj rilatoj. Nun supozu ion, kio povas aŭ ne esti vera, t.e., ke mia cerbo havas la formon, kiun ĝi havas, ne ĉar ĝiaj partoj instanciigas diversajn internajn ecojn, sed ĉar ili instantigas diversajn eksterajn ecojn.

Tio ne konfliktas kun formo de mia cerbo esti interna propraĵo de ĝi, sed ĝi farus ĝin (laŭ la signifo de Pereboom) relative interna eco.

Sur la supozo ke la nocioj de relative interna eco kaj absolute interna eco povas esti interdifinitaj, ni povus kapti la koncernajn nociojn jene:

- D2. F estas relative interna propraĵo de x se kaj nur se (a) F estas propra propraĵo de x ; kaj (b) ekzistas eksteraj ecoj $G_1, G_2 \dots G_n$ tia ke (i) la (propraj) partoj de x elmontras ŝablonon de ekzistado de ĉi tiuj trajtoj kaj (ii) nepre, se la partoj de x elmontri tiun padronon de instantiigo, tiam x havas F.
- D3. F estas absolute interna eco de x se kaj nur se (a) F estas propra propraĵo de x ; kaj (b) F ne estas relative interna propraĵo de x .

Tiu ĉi sugesto pri kiel kompreni la komparan/absolutan distingon estas proksima sed ne tute sama kiel tiu trovita en Pereboom 2014, kiu estas siavice proksima sed ne tute sama kiel tiu trovita en Pereboom 2011. En lia pli frua diskuto Pereboom faris ne fokusiĝas rekte al neceso, kaj en ambaŭ diskutoj li apelacias al la ideo de pure ekstera posedaĵo, kiu estas ekstera posedaĵo kiu havas neniujn internajn aspektojn aŭ komponentojn (2014, 50).

Mi trovas ĉi tiun lastan nocion malklara. Ekzemple, prenu la econ de esti unu inter multaj, kio estas la ĉefa ekzemplo de Pereboom de pure ekstera propraĵo. Ĉu ĉi tiu posedaĵo ne havas la econ esti nombra, kaj ĉu ĉi tio ne estas interna aspekto (t.e. interna eco) de tiu posedaĵo? Efektive, prenu ajnan eksteran posedaĵon entute; ĉu ĝi ne havas la internan econ esti ekstera? Se jes, ĝi ne estas pure ekstera posedaĵo, kaj ja neniu posedaĵo estas pure ekstera eco en la signifo de Pereboom. Pro ĉi tiuj kialoj, estas neklare kio estas pure ekstera posedaĵo. Feliĉe, tamen, ne estos grave por niaj celoj ĉi tie solvi ĉi tiun aferon. Altirinte nian atenton al la kompara/absoluta distingo, Pereboom elektis ion ĝustan kaj gravan; precize karakterizi tion, kion li elektis, povas esti flankenlasita.

334 konscio en la fizika mondo

Sed kiel ĉi tiu distingo helpas kun la strukturo kaj dinamika argumento? Nu ni nun havas plian manieron kompreni la nocion de struktura vero. Laŭ ĉi tiu vidpunkto, struktura vero estas tiu, kiu koncernas aŭ eksterajn ecojn aŭ kompare internajn ecojn; ekvivalente, ĝi estas vero, kiu ne koncernas absolute internajn ecojn. Enŝovante ĉi tion en la ŝablonon, ni alvenas al ĉi tiu dua versio de la argumento:

P1.b Ĉiu fizika vero estas vero de certa speco, t.e. tia
koncernas aŭ eksterajn trajtojn aŭ kompare internajn trajtojn.

P2.b Por ĉiu vero T de tia speco, se T apriorie kunportas veron T*, tiam T*
ankaŭ estas tiaspeca.

P3.b Neniu vero pri konscio estas tia vero.

Denove, ĉi tiuj premisoj implicas, ke la diferenco inter norma kaj nenorma materialismo, kiel kompreneble de NM, ne gravas koncerne la penseblan argumenton.

Ĉi tiu dua versio de la argumento estas pli bona ol la unua. Unue, ke fiziko povas diri al ni pri propraĵoj kiuj ne estas rilatoj ne minacas P1.b. Estas konsekvence kun P1.b ke fiziko rakontas pri internaj propraĵoj kaj se ĉi tiuj estas ne-rilataj ecoj, tiam fiziko rakontas pri ili.

Alie, atentigi, ke aĵo povas havi ne-rilatan econ, ĉar ĝiaj partoj staras en diversaj rilatoj, ne minacas P2.b. Estas kongrue kun P2.b, ke tio okazas.

Tamen serioza problemo por ĉi tiu argumento aperas, kiam ni koncentriĝas pri kial P3.b estas vera.¹⁵ Antaŭ ĝi multaj veroj pri konscio koncernas kaj rilatojn kaj eksterajn ecojn; ja ĉi tiu punkto estis unu el niaj kritikoj de la unua versio de la supra argumento.

Supozu ekzemple, ke mi tuŝas pecon da veluro. Ĉi tio implicas ri-lacion inter la veluro unuflanke kaj mi aliflanke; kaj tamen ke mi tuŝas veluron estas vero pri konscio. Aŭ konsideru la ideon tenata de multaj filozofoj de menso, t.e., ke esti en konscia stato estas porti rilaton al io, ekz. rilaton de konscio aŭ konatiĝo aŭ al individuo aŭ posedaĵo aŭ propono. Ajna pozicio de ĉi tiu speco implicas ke ekzistas veroj pri konscio kiuj estas veroj

pri rilatoj.

15. Estas dua problemo ankaŭ por la argumento de Pereboom, t.e. kial kaj en kia senco la fiziko ne rakontas al ni pri absolute internaj ecoj. Mi tamen flankenlasos ĉi tiun problemon ĉi tie.

Rusela monismo aŭ nagela monismo? 335

Nun proponanto de la dua versio de la argumento povas revizii P3.b por eviti iujn ĉi tiujn problemojn. Oni povus ekzemple desegni klaran distingon inter internaj propraĵoj kaj interrilataj trajtoj, kaj sugesti ke dum veroj pri konscio estas veroj pri rilatoj ili estas ankaŭ veroj pri internaj trajtoj; ekz. konatiĝi kun posedaĵo povus esti interrilata trajto de persono same kiel interna trajto.¹⁶ Oni povus ankaŭ diri, ke kio gravas ĉi tie ne estas, ke ĉiuj veroj pri konscio koncernas absolute internajn trajtojn, sed nur ke iuj faras (kp. Pereboom 2014); ja ni notis la eblecon de ĉi tiu movo kiam oni diskutas la unuan version de la supra argumento.

Sed eĉ dum ĉi tiuj manovroj estas disponeblaj, restas neklare, ke P3.b estas vera. Ĉar supozu, ke mi sentas, kvazaŭ mi tuŝas pecon da veluro; kaj supozu, ke ĉi tiu posedaĵo—sentante kvazaŭ mi tuŝas veluro—estas interna posedaĵo. Ĉu ĝi estas absolute interna propraĵo? Certe tio estas malfermita demando; ĝi povus esti absolute interna propraĵo, sed tiam denove eble ne estas. Efektive, tio validas por multaj paradigmatrajtoj internaj trajtoj. Supozu, ke mia cerbo havas ian apartan formon S; kaj supozu, ke ĉi tiu propraĵo estas propraĵo interna de mia cerbo. Ĉu ĝi estas absolute interna propraĵo? Denove, tio certe estas malferma demando. Sed la problemo pri P3.b estas, ke, laŭ ĝi, ne estas malfermita demando, ĉu senti kvazaŭ oni tuŝas veluron estas absolute interna. Male, la premiso diras rekte, ke ĝi estas absolute interna propraĵo; kaj ke tial ĝi estu malakceptita.

Pereboom respondis al pli frua kaj pli mallonga (vidu Stoljar 2014) prezento de ĉi tiu punkto proponante du argumentojn ke trajtoj kiel ekzemple senti kvazaŭ oni tuŝas veluron estas absolute internaj (vidu Pereboom 2014). La unua argumento koncernas la nocion de primitiva posedaĵo, kie "primitiva posedaĵo estas (i) tiu kies tuta kvalita naturo aŭ esenco estas rivelitaj en nia sensa aŭ introspektiva reprezentado de ĝi, kaj tiel ne estas identa al posedaĵo kun kvalita naturo klara. de kio estas rivelita per la reprezentado, kaj (ii) unu kiu estas metafizike simpla kaj tiel ne konsistigita de pluro de aliaj trajtoj" (2014, 59). Surbaze de tio, Pereboom argumentas jene:¹⁷

- (1) Spertaj propraĵoj estas primitivaj.
- (2) Spertaj propraĵoj estas intrinsekaj.

16. La literaturo pri internaj propraĵoj kutime faras distingon ĉi tie; vidu, ekz., Weatherson kaj Marshall 2013.

17. Dum ĉi tiu argumento estas prezentita en Pereboom 2014, li de tiam indikis (pc) ke ĝi ne reprezentas lian pripensitan pozicion, parte pro la kialoj, kiujn mi daŭrigas priskribi. Ĉar ĝi estas iom natura argumento, mi tamen konsideros ĝin en la teksto ĉiukaze.

336 konscio en la fizika mondo

(3) Se spertaj proprajoj estas internaj kaj primitivaj, tiam ili estas absolute enecaj.

(4) Ergo, spertaj proprajoj estas absolute internaj.

Ĉi tie, (3) celas esti logika vero, kiu sekvas el la difinoj de la koncernaj nocioj; kaj (1) kaj (2) celas esti veroj, kiujn ni povas ekkoni aŭ almenaŭ kredi surbaze de introspekto.¹⁸ Ĉar (1–3) implicas (4), ni ŝajnas havi bonan argumenton, ke sperteca proprajoj estas absolute internaj.

Sed ĉi tiu argumento estas nekonvinka. Unue, sendepende de ĝia solideco, ĝi ne estas argumento kiun la Russellian povas fari kontraŭ la Nagelian, kaj do estas de limigita valoro por la nuna diskuto kies fokuso estas sur la kontrasto inter tiuj vidoj. La kialo estas ke (1) estas malkonsekvenca kun RM, almenaŭ en la versio, kiun ni pripensis. Ĉar RM en tiu versio tenas kontraŭ la dualisto ke spertaj trajtoj ne estas fundamentaj kaj do ne estas primitivaj en la signifo de Pereboom.

Due, estas tute ne klare, ke (1) estas vera aŭ estas io, kion ni verŝajne kredas aŭ scias surbaze de introspekto, kiel Pereboom sugestas. Kiam mi sentas, kvazaŭ mi tuŝas veluron, mi certe povas ekkoni aŭ kredi certajn aferojn surbaze de introspekto. Ekzemple, mi povas ekkoni aŭ kredi, ke mi sentas kvazaŭ mi tuŝas veluron. Eble ankaŭ mi povas ekkoni (en diversaj sencoj) kiel oni sentas, kiam oni sentas veluro. Sed diri, ke mi povas ekkoni surbaze de introspekto, ke senti veluro estas primitiva posedaĵo ŝajnas al mi ege neverŝajne. Por adapti frazon, kiun David Lewis uzis en rilata kunteksto, 'fari malkovrojn en metafiziko ne estas tiel facila'—tio estas, oni ne povas diri nur per introspekto, ke iu posedaĵo estas

18. En la teksto mi uzas la frazon 'surbaze de introspekto' kun la intenco abstrakti for de diversaj polemikoj en la filozofio de introspekto, kiuj kuŝas ĉi tie tuj sub la surfaco. Ekzemple, en la 2011 diskuto de Pereboom pri introspekto ni trovas distingon inter ne-kredaj introspektivaj reprezentadoj unufanke kaj introspektivaj kredoj (t.e. kredoj okazigitaj diversmaniere de introspektivaj reprezentadoj) aliflanke. De ĉi tiu vidpunkto, diri ke S konas aŭ kredas p surbaze de introspekto povus esti legita kiel implicante ke S havas ne-kredan introspektivan reprezenton laŭ kiu p. Mi ne intencas la frazon ĉi tie, pro du kialoj. Unue, dum li akceptas la ekziston de nekredaj introspektivaj prezentoj, Pereboom mem ne supozas, ke ni havas introspektivajn prezentojn, laŭ kiuj (ekz.) (2) estas vera; lia sugesto estas prefere ke kredo je (2) estas okazigita de introspektivaj reprezentadoj de aliaj specoj. Due, estas kontestate ĉu tiaj ne-kredaj introspektivaj reprezentadoj ekzistas en la unua loko, ĉar supoziti tion estas trakti introspekton kiel profunde analogan al percepto laŭ manieroj ĝi eble ne estas.

aŭ ne estas determinita de iu alia posedaĵo.¹⁹ Almenaŭ, la Nageliana Monisto estas perfekte rajta nei tion, kaj do ĉi tiu argumento estas nekonvinka.

La dua argumento de Pereboom favore al la opinio, ke spertaj proprajoj estas absolute internaj, estas interesa variaĵo de la originala kon-konceptebla argumento kontraŭ materiismo.²⁰ Supozu ke T estas iu ajn vero pri eksteraj proprajoj kaj kompare internaj trajtoj, kaj T* estas ia vero pri konscio—ekz., la vero, kiun mi sentas, kvazaŭ mi tuŝus veluron. La kondiĉo de la dua argumento de Pereboom estas ke estas penseble ke T estas vera kaj T* estas malvera, en ĵus la signifo de "imagebla" kiu estas en demando en la origina penseblecargumento. La konkludo estas, ke T* ne estas vero pri eksteraj aŭ kompare internaj ecoj, kaj do estas vero pri (vero kiu atribuas) absolute interna eco.

Sed ĉi tiu argumento ankaŭ estas nekonvinka. Kiel ni vidis, estas malfermita demando, ĉu la sperta eco senti veluro estas absolute interna eco aŭ ne; tial estas malfermita demando ĉu T*, la vero, ke mi sentas veluro, atribuas absolute internan econ aŭ ne. Kaj tio signifas, ke la konjunkcio kiun Pereboom havas en menso ne estas imagebla en la senco, kiun li intencas. Por konsideri: se T* koncernas absolute internan proprajon (kion ĝi povus fari), tiam la konjunkcio de Pereboom estos imagebla, sed se ĝi ne (kion ĝi eble ne), la konjunkcio de Pereboom ne estas imagebla.

Kiel ajn, oni ne povas fidi je tiu ĉi argumento por konstati, ke tiu ĉi vero pri konscio koncernas absolute internan posedaĵon.

En resumo, dum la dua versio de la argumento pri strukturo kaj dinamiko proponita de Pereboom estas plibonigo de la unua, ĝi nur sukcesas se ni havas bonan kialon supozi ke ĝia tria premiso (P3.b) estas vera. Sed Pereboom ne donis kialon por supozi ke P3.b estas vera. Tial ĉi tiu versio de la argumento devus esti malakceptita.

19. Kion Lewis fakte diris estas "fari malkovrojn en neŭrofiziologio ne estas tiel facila" (1995, 329). Efektive, tio estas la argumento de revelacio kontraŭ materiismo kiel diskutite en Lewis 1995 kaj Stoljar 2009 (vidu ankaŭ Johnston 2002).

20. Jen la maniero de Pereboom (2014, 59) aserti ĉi tiun argumenton: 'se ni lasas PRP esti ajna episteme ebla priskribo de la mondo kiu prezentas nur pure interrilatajn ecojn, la intuicio ke 'PRP kaj ~Q' estas ideale, unuavice kaj pozitive imagebla estos tre forta. Se el tio ni povas konkludi, ke la fenomenaj veroj ne estas necesigitaj aŭ deriveblaj de la pure interrilataj veroj, ni povas ankaŭ konkludi ke la fenomenaj veroj ne estas veroj ekskluzive pri pure interrilataj kaj simple kompare enecaj ecoj. Kaj ĉi tio siavice kunportus, ke la fenomenaj veroj temas almenaŭ parte pri absolute internaj proprajoj kaj/aŭ absolute internaj aspektoj de ecoj'.

338 konscio en la fizika mondo

La Tria Versio de la Argumento

La du versioj de la argumento pri strukturo kaj dinamiko, kiujn ni ĝis nun pripensis, havas komune la vidon, ke struktura vero estas vero, kiu koncernas

aŭ temas pri propraĵoj de certa speco. La unua versio diras, ke struktura vero estas tiu, kiu koncernas ecojn, kiuj ne estas unulokaj ecoj; la dua versio diras ke struktura vero estas tiu kiu koncernas trajtojn kiuj estas aŭ eksteraj aŭ kompare internaj.

Nun, se oni rigardas la ĉi-supre cititan trairejon de Chalmers 2002, estus tre nature supozi, ke tio estis fakte kiel oni devus kompreni la argumenton; tio estas, estus tre nature supozi, ke strukturaj veroj estas veroj kun certa metafizika temo. Sed pli lastatempe, en *The Character of Consciousness*, Chalmers korektis ĉi tiun interpreton. Struktura vero, li diras, ne estas vero, kiu koncernas posedaĵon, interrilatan aŭ ne, absolute internan aŭ ne; prefere ĝi estas vero, kiu povas esti formulita en certa vortprovizo: 'En formalaj terminoj, struktur-dinamika priskribo estas tiu, kiu estas ekvivalenta al Ramsey-frazo, kies O-terminoj inkluzivas maksimume spatiotempajn esprimojn, nomikajn esprimojn, kaj logikaj kaj matematikaj esprimoj' (2010, 120n17).²¹

Enŝovante ĉi tion en la ŝablonon ni alvenas al ĉi tiu tria versio de la argumento pri strukturo kaj dinamiko:

P1.c Ĉiu fizika vero estas vero de certa speco, t.e., unu a priori²² ekvivalenta al Ramsey-frazo, kies o-terminoj estas limigitaj al (a) spatiotempaj esprimoj; (b) nomaj esprimoj; (c) matematikaj kaj logikaj esprimoj.

P2.c Por ĉiu vero T de tia speco, se T apriore kunportas veron T*, tiam T* ankaŭ estas tiaspeca.

P3.c Neniu vero pri konscio estas tia vero.

Denove, se ĉi tiuj premisoj estas veraj, tiam la diferenco inter norma kaj nenorma materialismo, kiel komprenite de NM, ne gravas laŭ la pensebla argumento.

21. En la referenco al "O-terminoj" kaj "Ramsey-frazo", Chalmers aludas al la Ramsey-Carnap-Lewis raporto pri teoriaj terminoj. Por koncerna prezento de ĉi tiuj ideoj vidu Lewis 2009, kaj Chalmers 2012. Mi ankaŭ ligas ilin al Russellian Monism en Stoljar 2014.

22. En la citita trairejo, Chalmers ne precizigas la sencon de 'ekvivalento'. Mi supozos, tamen, ke tio, kio estas celita, estas 'apriora ekvivalento', kie por iuj frazoj S kaj S*, S estas apriore ekvivalenta al S* okaze ke la dukondiĉa 'S estas vera se kaj nur se S. * estas vera' estas sciebla apriore.

Rusela monismo aŭ nagela monismo? 339

Nun ĉi tiu versio de la argumento klare diferencas de la antaŭaj, kaj sekve evitas iliajn problemojn. Precipe, la fakto, ke vero povas esti formulita en certa vortprovizo, nenion diras al ni pri la metafizika karaktero de la ecoj aŭ rilatoj, pri kiuj temas la vero. Ĉar supozu, ke estas esprimo en la klaso priskribata de Chalmers, kiu havas kiel semantikan valoron internan econ (aŭ absolute intrinsekan econ). Tio per si mem ne haltigus frazon enhavanta tiun esprimon esti struktura en la senco kiun li havas en menso. Tial vero povas esti struktura en la signifo de Chalmers kaj ne esti struktura en (ekz.) la signifo de Pereboom, kaj inverse.

Sed kiom kredinda estas ĉi tiu versio de la argumento? Mi volas trakti ĉi tiun demandon fokusante, kio estas spatiotempaj esprimoj. Estas klare ke la argumento antaŭsupozas ke spatiotempaj esprimoj estas certa klaso de esprimo, kaj do por taksi la argumenton ni bezonas scii kio determinas membrecon de tiu klaso. Nun en Konstrui la mondon, Chalmers proponas respondon al ĉi tiu demando, kiun, sekvante lin, mi nomos 'fenomen-funkciismo'. Laŭ ĉi tiu vidpunkto, spacaj esprimoj "funkcias por elekti tiun dukto de propraĵoj kiuj funkcias kiel la normala kaŭza bazo de responda dukto de trajtoj en nia spaca sperto" (2012, 335). Sur la supozo ke tio validas por spatiotempaj esprimoj kaj ne simple por spacaj esprimoj, spatiotemporal funkcionalismo diras ke spatiotempa esprimo estas tiu kiu funkcias por elekti la dukto de trajtoj kiuj funkcias kiel la normala kaŭza bazo de ekvivalenta dukto de trajtoj en nia spatiotempa sperto.

Tamen, kiam ni kombinas ĉi tiun sugeston kun la tria versio de la ĵus skizita argumento pri strukturo kaj dinamiko, ni alfrontas gravan problemon, t.e. ke se fenomen funkcionalismo estas vera, la strukturo kaj dinamika argumento estas nekonvinka. Estas du malsamaj manieroj por eltiri ĉi tiun centran punkton.²³

La unua maniero komenciĝas per alportado al la surfaco de antaŭsupozo kiu estas tenita fare de almenaŭ kelkaj propagandantoj de la strukturo kaj dinamika argumento, t.e., ke kiaj ajn fizikaj aŭ strukturaj veroj estas ekzakte, ne tia vero apriorie.

23. Efektive la punkto ĉi tie estas de konsiderinda intereso kiam metita en la pli vastan kuntekston de la laboro de Chalmers. Ĉar la Chalmers de *The Character of Consciousness* diras ke la strukturo kaj dinamika argumento estas solida kaj devus esti interpretita laŭ speciala maniero, aparte kiel implikado de la nocio de spatiotempa esprimo. Kaj la Chalmers de *Konstruado de la Mondo* rakontas al ni ke fenomen funkcionalismo estas la plej bona raporto pri kio spatiotempa esprimo estas. La problemo estas, ke la unua Chalmers ŝajnas esti sur kolizio kurso kun la dua!

340 konscio en la fizika mondo

implicas ajnan veron pri konscio. Se ni ja supozas ĉi tion, kaj se ni plu supozas, ke fenomenaj funkciaismo estas vera, tuj sekvas, ke P1.c estas malvera. Ĉar P1.c diras ke fizikaj veroj estas ekvivalentaj al diversaj veroj formulitaj en certa vortprovizo inkluzive de spatio-tempa vortprovizo; kaj fenomenaj funkciismo diras ke veroj formulitaj en spatio-tempa vortprovizo estas apriorie ekvivalentaj al (aŭ apriorie implicas) veroj pri konscieco. Kunigante tion, P1.c diras ke fizikaj veroj estas apriorie ekvivalentaj al, aŭ apriorie implicas, veroj pri konscio. Sed se tiel estas, kaj se neniu fizika vero apriorie implicas ian veron pri konscio, P1.c estas malvera.

La dua maniero temigas anstataŭe P3.c, la aserton ke neniu vero de la koncerna speco estas vero pri konscio. Se fenomenaj funkciismo estas vera, ĉi tiu aserto ankaŭ estas malvera. Ĉar, donita fenomenaj funkciismo, iuj veroj pri konscio ja estos strukturaj veroj en la nuna kompreno, aŭ ĉiukaze estos apriorie ekvivalentaj al tiaj veroj. Por ilustraci, prenu la veron 'ekzistas spatio-tempaj spertoj, kiuj havas kaŭzojn', kio estas vero pri konscio. Ĉi tiu vero implicas "ekzistas aĵoj kiuj kaŭzas spatio-tempajn travivaĵojn", kaj ĉi tio estas strukturaj vero se ni supozas fenomenan funkciismon. Simile, prenu la veron "ekzistas aferoj, kiuj kaŭzas spacitempajn spertojn", kio estas strukturaj vero laŭ la proponita normo. Ĉi tiu vero implicas "ekzistas spatio-tempaj spertoj kiuj havas kaŭzojn", kaj ĉi tio estas vero pri konscio.

Kiel oni povas respondi al la punkto ke se fenomenaj funkciismo estas vera, la strukturo kaj dinamika argumento estas nekonvinka? Estas kvar ĉefaj objektoj kontraŭ tio; Mi traigos ilin unu post la alia:24

Respondo 1: 'Fenomenaj funkciismo diras al ni maksimume ke kelkaj veroj pri konscio estas spatio-temporaj veroj, t.e., tiuj pri spatio-tempo-pora sperto. Tamen, ĉu ne ekzistas ankaŭ aliaj veroj pri konscio, do tiuj ne pri spatio-tempa sperto? Se jes, la argumento ankoraŭ traigos pro la nun konata kialo, t.e., ke la tria premiso povas esti malfortigita tiel ke ĝi diras nur ke ne ĉiu vero pri konscio estas strukturaj'.

Respondo: Tio estas vera principe sed praktike ĝi postulus apartigi spertojn spatio-tempajn de spertoj kiuj ne estas, kaj tio estas tre malfacila, se ne neeble. Ajna vero pri konscieco koncernas spertojn de ia speco, kaj preskaŭ ajna speco de sperto verŝajne estos spatio-tempa almenaŭ iusence. Prenu ekzemple

24. Mi ŝuldas al diskuto kun David Chalmers en la formulado de ĉi tiuj respondoj.

perceptaj spertoj; spertoj de ĉi tiu speco ŝajnas reprezenti objektojn kiel havantajn diversajn spacajn kaj tempajn trajtojn kaj tiel estas sin parte spatiotempaj.

Respondo 2: 'Fenomena funkciismo estas nur unu speco de funkciismo. En Konstruado de la Mondo, Chalmers ankaŭ priskribas pozicion nomitan "ne-fenomena funkciado", kiu estas la sama kiel fenomenaj funkcionalismo krom ke "la roloj ne implikas ligojn al niaj spacaj travivaĵoj, sed prefere estos strukturaj roloj ene de la fiziko. regno" (2012, 332). Se ni alprenas ne-fenomenan funkciismon, oni evitas la problemon'.

Respondo: La frazo "strukturaj roloj ene de la fizika sfero" ne estas tre klara, precipe en kunteksto en kiu estas kontestata ĝuste kion "struktura" kaj "fizika" supozeble signifas. Sed kiel mi komprenas lin, kion Chalmers intencas per ne-fenomena funkciismo estas pozicio ekzakte kiel fenomenaj funkcionalismo krom ke spatiotempaj esprimoj estas mem.

difinitaj laŭ matematikaj/logikaj kaj kaŭzaj/nomaj esprimoj. Do laŭ ĉi tiu interpreto, P1.c diras ke ĉiu fizika vero estas unu kiu estas apriorie ekvivalenta al vero formulebla uzante nur nomic/matematikan kaj kaŭzan/nomologia vortprovizo.

Sed la problemo nun estas, ke ĉi tio estas tre neverŝajna rakonto pri kio estas fizikaj veroj. Por ilustriti tion, konsideru la tempan fazon de la reala mondo ekde ĝia komenco ĝis la punkto ĉe kiu la vivo (kaj tial la konscio en la ordinara signifo) evoluis—nomu ĝin Antaŭvivo—kaj supozu, ke mi estas ĉioscia rilate la strukturaj veroj (en la koncerna senco) kiuj tie akiras. Efektive, tio signifas, ke mi konas grandegan aron da veroj pri Antaŭvivo de la sekva tipo:

- (i) Estas objekto, a, kaj propraĵo F, tia ke a instantias F;
- (ii) Estas paro de objektoj a kaj b, kaj paro de ecoj F kaj G tiaj ke a instantias F, kaj b instantias G;
- (iii) Estas paro de objektoj a kaj b, kaj paro de ecoj F kaj G tia ke a instantias F, kaj b instantias G, kaj F kaj G estas laŭleĝe korelaciitaj.

Nun se fizikaj veroj estas strukturaj veroj en tiu ĉi senco, struktura ĉioscienco rilate al Antaŭvivo estas ankaŭ fizika ĉioscienco koncerne ĝin; tio estas, mi konas ne nur ĉiujn strukturajn verojn, kiuj akiras en ĉi tiu mondoparto, sed ankaŭ ĉiujn fizikajn verojn. Tio klare ne estas tiel, tamen. Ĉar konsideru iun veron V—kiel ĝi povus esti, la veron, ke la vulkano ĉe ĉi tiu loko erupciis en tiu ĉi tempo. Antaŭvide, kiom ajn da veroj mi konas, kiuj similas al tiuj en (i-iii), mi ne scios V. La kialo estas, ke

342 konscio en la fizika mondo

veroj de la (i-iii) tipo diras al mi nur, ke estas certaj objektoj, kiuj havas certajn ecojn, kiuj staras en certaj leĝaj rilatoj; ili ne diras al mi, kiaj objektoj, propraĵoj kaj laŭleĝaj rilatoj ĉi tiuj estas. Do, ekzemple, e se mi scias, ke ekzistas iu objekto, kiu havas ian propraĵon, mi ne scios, ke la objekto estas vulkano kaj ke la eco estas la eco de erupcio.²⁵ Sed se tio estas vera, P1.c devus estu malakceptita ĉar ĝi ofertas neverŝajnan raporton pri kio estas fizika vero. Pli ĝenerale, same kiel fenomenaj funkciado estas malkongrua kun la persvadeco de la argumento pri strukturo kaj dinamiko, tiel ankaŭ estas nefenomenaj funkciado; se ĉiu vidpunkto estas vera, la argumento estu malakceptita.

Respondo 3: 'Funkciismo en aŭ sia fenomenaj aŭ ne-fenomenaj formoj estas nur unu speco de raporto pri kio spatio-tempaj esprimoj estas. Alia raporto diskutita en Konstruado de la mondo estas la primitivisma raporto kiu traktas tiujn esprimojn ne kiel aprioraj ekvivalentajn al difinitaj priskriboj de certa formo sed anstataŭe kiel nomojn por certa klaso de trajtoj kaj rilatoj. Se ni adoptas primitivismon, tiam oni evitas la konflikton inter la fenomenaj funkciado kaj la argumento pri strukturo kaj dinamiko'.

Respondo: La unua punkto atentinda pri primitivismo estas ke, male al funkcia-ismo de ambaŭ specoj, ĝi ne respondas per si mem al la demando, per kiu ni komencis, tio estas, kia esprimo estas spatio-tempa esprimo? Tial, se oni vokas al primitivismo, oni bezonus ĝin ellabori por respondi tiun demandon; kiel mi diris supre, spatio-tempaj esprimoj estas speco de esprimo kaj la persvado de la argumento dependas parte de kiel ni komprenas tiun tipon. Mi vidas du ĉefajn eblecojn ĉi tie.

Laŭ la unua —kiu mi konsideras la propran vidpunkton de Chalmers— spatio-tempaj esprimoj estas tiuj, kiuj indikas certan klason de posedaĵoj kaj rilato, nome, tiuj kiuj akiras en tio, kion Chalmers nomas Edeno, la mita loko en kiu, kiel li diras, 'ni havis nemediatan kontakton kun la mondo. Ni rekte konis objektojn en la mondo kaj iliajn ecojn. Objektoj estis simple prezentitaj al ni sen kaŭza mediaco, kaj ecoj estis malkaŝitaj al ni en sia vera interna gloro' (2010, 381). Sed la problemo kun tio estas ke trajtoj instantiigitaj en Edeno, inkluzive de spatio-tempaj propraĵoj, ne estas fakte instantiigitaj, aŭ tiel Chalmers kredinde argumentas. Kaj se tio estas la kazo, enkonduko de primitivaj esprimoj de ĉi tiu speco faras neniun diferencon al la naturo de la fizikaj veroj menciitaj en P1.c, t.e., por neniuj fizikaj veroj.

25. La punkto en la teksto estas proksime rilatita al la problemo menciita fare de Chalmers en lia diskuto de "noma strukturismo", t.e., ke ĝi estas "malferma al multobla realigo, kaj ke ĝi lasos certajn verojn pri la naturo de la parametro maltrankviligita" (2013, 412).

donos tian posedaĵon. Tial alvoki primitivismon de ĉi tiu vario ne estas antaŭenigo de la jam pripensitaj sugestoj.

Sur la dua, spatiotempa esprimo estas ajna esprimo kiun oni povus enkonduki en la kurso de klarigado de la sciencaj ekvivalentoj de Edenaj trajtoj. Ĉar la sciencaj ekvivalentoj de Edenaj trajtoj estas diferencaj de la Edenaj trajtoj mem, kaj estas supozeble instantiigitaj, tiu sugesto evitas la ĵus notitan problemon. Sed la afero nun estas, ke, tiel komprenate, la klaso de la primitivaj spatiotempaj esprimoj estas ekstreme malfermita, t.e. ĉar ĝi dependas de kio ĝuste tiuj sciencaj ekvivalentoj estas kaj kia ilia klarigo montriĝas. Konsiderante ke ĝi estas malfermita, estas siavice neklare ke P3.c estas vera. Pli ĝenerale, apelacii al koncipa primitivismo ne ŝanĝas la subesta situacio.

Respondo 4: 'Supozi ke fenomenaj funkciismo ja estas en konflikto kun la strukturo kaj dinamika argumento. Eĉ tiel, tio estas simple pirha venko por la Nageliana Monisto, ĉar tiu pozicio ne povas alparoli fenomenaj funkciismo ĉiukaze. Kion fenomenaj funkciismo faras efektive estas trakti verojn pri spatiotempa sperto, kaj sperti pli ĝenerale, kiel koncipi primitivajn verojn de la mondo. Tio ne tuj implicas ke spertaj veroj estas metafizike fundamentaj sed ĝi venas tre proksima al fari tion, kaj la vojo de vero esti koncipi primitiva ĝis ĝi estas metafizike fundamenta ne estas io la Nageliano povas bloki. Sed Nageliana Monismo estas malkonsekvencia kun la veroj pri konscio fundamentaj.

Respondo: Estas vere, ke Nageliana Monismo maltrankvile sidas kun fenomenaj funkciado. Efektive, ĉi tio estas ne nur pro la donita kialo, sed ankaŭ pro la plia kialo, ke la programo, al kiu fenomenaj funkciismo estas centra —tio estas, la programo Konstrui la Mondon— implicas specon de raciismo laŭ kiu ĉiu vero sekvas. apriorie de ia vero de ni nuntempe konata, aŭ almenaŭ nuntempe konata de iuj idealigitaj versioj de ni. Ĉi tio estas io, kion NM malakceptas dekomence. Sed nenio el ĉi tio malpliigas la punktojn, kiujn ni ĵus faris kontraŭ la tria versio de la argumento pri strukturo kaj dinamiko, pro almenaŭ tri kialoj. Unue, dum, kiel ni vidis, la argumento estas nepersvada se fenomenaj funkciismo estas vera, ĝi same estas nekonvinka se diversaj alternativoj al fenomenaj funkciismo estas veraj, ekz. ne-fenomenaj funkciado aŭ primitivismo. Do nia kritiko de la argumento ne dependas de la vero de fenomenaj funkciismo.

Due, ne estas kvazaŭ ĉi tiuj alternativoj ne disponeblas por NM, kvankam certe ĉi tiu afero postulas multe pli da diskuto ol mi povas doni al ĝi ĉi tie—ekzemple estas malferma ebleco, ke la Nageliana Monisto povus teni la duan specon de primitivismo menciita supre, tia, kiu traktas spatiotempon

344 konscio en la fizika mondo

esprimoj kiel tiuj enkondukitaj en la kurso de klarigado de la sciencaj ekvivalentoj de Edenaj trajtoj. Fine, memoru, ke nia intereso pri la argumento pri strukturo kaj dinamiko unue devas konstati ĉu ni havas kialon por favori RM super NM; sed se Nageliana Monismo konfliktas kun fenomenaj funkciaismo, tio validas ankaŭ pri Russelliana Monismo—ĉar ĝi ankaŭ estas pozicio kiu neas ke spertaj trajtoj estas fundamentaj. Do, denove, ĉi tiu tria versio de la argumento ne sukcesas.

Konkludo

Mi pripensis tri versiojn de la argumento pri strukturo kaj dinamiko, kaj sugestis en ĉiu kazo, ke ĝi estas nekonvinka. La problemoj ne estis—kiel foje estas sugestite (kp. Alter kaj Nagasawa 2012)—ke la diversaj nocioj de struktura vero, kiujn ni ekzamenis, estas neklaraj aŭ neklaraj; laŭ la plej multaj normoj ili estas sufiĉe klaraj. La problemoj estas prefere, ke ekzistas multaj malsamaj nocioj ĉi tie kaj ne gravas kiu unu estas en ludo la strukturo kaj dinamika argumento estas nekonvinka kontraŭ NM.

Supozu nun ni konsentas ke la strukturo kaj dinamika argumento estas nekonvinka; kie tio lasas la projekton, kiun ni identigis komence, la projekton trovi vidpunkton, kiu estas nek materialismo nek dualismo? Laŭ mi ĝi lasas nin multe pli bone ol ni estus alie. Por la strukturo kaj dinamika argumento estas unu el tiuj argumentoj en filozofio kiu supozeble malvastigas la kampon; se sukcesa ĝi sugestus, precipe, ke RM estas la nura pozicio ĉi tie kiu konvenas al la fakturo. Se tio, kion mi diris, estas ĝusta, tamen, ĉi tio ne estas tiel. RM estas unu speco de vido kiu konvenas al la fakturo sed ĝi ne estas la sola varo, por NM ankaŭ restas ebleco. Kaj ĉi tio faras pli, prefere ol malpli, verŝajne ke pozicio kiu estas nek norma materiismo nek norma dualismo estas la vero pri naturo.

Referencoj

- Alter, T. 2009. "Ĉu la Nescio-Hipotezo Subfosas la Koncepteblecon kaj Knowledge Arguments?", *Philosophy and Phenomenological Research* 79: 756-65.
- Alter, T. 2013. "Revizio de la Konscio de Pereboom kaj la Perspektivoj de Fizikismo", *Mind*, doi: 10.1093/mind/fzt008. Unue eldonita rete: la 22-an de marto 2013.
- Alter, T., kaj Y. Nagasawa. 2012. "Kio Estas Russellian Monismo?", *Journal of Consciousness Studies* 19 (9-10): 67-95.
- Chalmers, D. 2002. "Konscio kaj Its Place in Nature", en Chalmers, D. (red.) *Filozofio de Menso: Nuntempaj kaj Klasikaj Legadoj*. New York: Oxford University Press, pp 247-72.

Rusela monismo aŭ nagela monismo? 345

- Chalmers, D. 2010. *La Karaktero de Konscio*. New York: Oxford University Press.
- Chalmers, D. 2012. *Konstruante la mondon*. Oksfordo: Oxford University Press.
- Evans, G. 1980. "Aĵoj sen la Menso-Komentaĵo pri Ĉapitro 2 de Strawson's Individuals", en Zak Van Straaten (red.) *Philosophical Subjects*. Oksfordo: Clarendon Press, pp 76-116.
- Johnston, M. 2002. "Kiel Paroli pri la Koloroj", *Philosophical Studies* 68: 221-63.
- Kind, A. 'Pesimism about Russellian Monism', ĉapitro 18 de ĉi tiu volumo.
- Lewis, D. 1995-a 'Should a Materialist Believe in Qualia?', *Australasian Journal of Philosophy* 73: 140-44.
- Lewis, D. 2009. "Ramseyan Humility", en David Braddon-Mitchell kaj Robert Nola (eds.) *Conceptual Analysis kaj Philosophical Naturalism*. Kembriĝo, MA: MIT Press, pp 203-22.
- McClelland, T. 2013. "La Neo-Russellian Ignorance Hypothesis: A Hybrid Account of Phenomenal Consciousness", *Journal of Consciousness Studies* 20 (3-4): 125-51 (27).
- Pereboom, D. 2011. *Konscio kaj la Perspektivoj de Fizikismo*. New York: Oxford University Press.
- Pereboom, D. 2014. "Russellian Monism kaj Absolutely Intrinsic Properties", en U. Kriegel (red.) *Current Controversies en Filozofio de Menso*. Londono: Routledge, pp 40-69.
- Russell, B. 1927. *La Analizo de Materio*. Londono: Kegan Paul.
- Stoljar, D. 2001. "Du Konceptoj de la Fiziko", *Philosophy and Phenomenological Research* 62 (2): 253-81.
- Stoljar, D. 2006. *Nescio kaj Imago: La Epistema Origino de la Problemo de Konscio*. New York: Oxford University Press.
- Stoljar, D. 2009. "The Argument from Revelation (La Argumento de Revelation)", en David Braddon-Mitchell kaj Robert Nola (eds.) *Conceptual Analysis kaj Philosophical Naturalism*. Kembriĝo, MA: MIT Press, pp 113-38.
- Stoljar, D. 2010. *Fizikismo*. Londono: Routledge.
- Stoljar, D. 2014. "Kvar Specoj de Russellian Monismo", en U. Kriegel (red.) *Nunaj Konfliktoj en Filozofio de Menso*. Londono: Routledge, pp 17-35.
- Weatherston, Brian kaj Dan Marshall. 2013. 'Intrinsic vs. Extrinsic Properties', en Edward N. Zalta (red.) *La Stanforda Enciklopedio de Filozofio* (Printempo 2013 Eldono), <<http://plato.stanford.edu/archives/spr2013/entries/intrinsic-extrinsic/>>.

16

A Physicalist Critique of Russellian Monism

Alyssa Ney

unumaniera kompreni la vidon kiu hodiaŭ estas nomita "Russellian Monism" estas kiel la kombinaĵo de la sekvaj kvin interrelateitaj tezoj:

- (1) Fizika Strukturismo: Fiziko priskribas ĝiajn plej fundamentajn trajtojn nur rilate.
- (2) La Struktur-Grounding Thesis: Devas ekzisti iu raporto pri fundamentaj enecaj trajtoj por kompletigi aŭ subteni la interrilatan priskribon de fiziko (de (1)).
- (3) La Fenomena Intrinseco-Tezo: Ekzistas internaj, fenomenaj trajtoj, kiuj konsistigas la naturojn de niaj konsciaj spertoj.
- (4) The Phenomenal-Grounding Thesis: Aŭ ĉi tiuj internaj, fenomenaj trajtoj (de (3)) estas fundamentaj, aŭ devas ekzisti pli fundamentaj, internaj trajtoj de kiuj ili dependas.
- (5) La Unuiĝo-Tezo: La struktur-grundaj internaj trajtoj (de (2)) estas identaj al la fenomen-grundaj internaj trajtoj (de (4)).

La nuna ĉapitro proponos kritikon de Russellian Monismo el la perspektivo de engaĝita fizikisto (te tiu, kiu adoptas fizikon kiel ĝisfundan gvidilon al ŝiaj fundamentaj ontologiaj devontigoj). Mi deklaris multajn el la ĉi-supraj tezoj en maniero kiu estas celkonscie malklara por esti neŭtrala inter la diversaj deklaroj de Russellian Monismo kiuj troviĝas en la laboro de Bertrand Russell kaj tiuj hodiaŭ kiujn li inspiris. Kiel evidentos al iu ajn, kiu prilaboris la antaŭajn eseojn en ĉi tiu volumo,

Fizika Kritiko de Russelliana Monismo 347

ekzistas neniu pozicio kiu nomas "Russellian Monismo". Prefere, estas ampleksa vario de pozicioj kaptitaj sub ĉi tiu ombro, ne ĉiuj el kiuj estas evidente motivitaj de la samaj konsideroj kiuj movis Russell.

Mi kredas, ke ĉiuj Russellianaj Monistoj akceptus ion almenaŭ proksimume kiel la kvin tezoj, kiujn mi prezentis supre. Ĉiuj akceptos, ke iusence tio, kion ni lernas pri la fundamentaj trajtoj de la realo el fiziko, venas per interrilata karakterizado de tiuj trajtoj (Fizika Strukturismo), kaj ke ĉi tiu fakto instigas nin pensi, ke estas pli en la mondo ol kio. povas esti komprenita per tiu interrilata karakterizado (la Structure-Grounding Thesis). Russellian Monists ankaŭ serioze prenas la ekziston de internaj, fenomenaj trajtoj kiuj estas parte konsistigaj de nia konscia sperto de la mondo (la Fenomena Intrinseco-Tezo) kaj kredas ke se tiuj fenomenaj trajtoj ne estas fundamentaj, tiam ili devas esti bazitaj en plu-pliaj trajtoj de la mondo kiuj ankaŭ estas internaj (la Fenomena Tezo pri Tero). Kaj finfine, Russellianaj Monistoj kredas, ke tiuj internaj trajtoj kiuj konsistigas aŭ bazigas la naturon de nia konscia sperto estas identaj al tiuj internaj ecoj kiuj ludas rolon en bazigado de la interrilata strukturo de fundamenta fiziko. Jen kio faras la pozicion versio de monismo. Fenomena kaj fizika realeco ne estas finfine apartaj sed ĉi tiu estas bazita en ofta aro de fundamentaj, internaj trajtoj. Russell mem nomas la vidon "Neŭtrala Monismo".

Kvankam ĉiuj Russellianaj Monistoj verŝajne akceptus ĉi tiujn tezojn, kiel ili ĝis nun estis malstreze deklaritaj, verŝajne ne ekzistas unu maniero fari ilin pli precizaj, kiu verŝajne allogos ĉiujn.¹ Kvankam (mi kredas) la tria tezo, la Fenomena Intrinseco-Tezo, estas sufiĉe preciza - ĝi estas interpretita fare de ĉiuj kiuj diskutas la pozicion kiel aserton pri la realeco de interna, fenomenaj kvalia kiu estas motivita surbaze de simpla (naiva) introspekto - ekzistas vario en kiel Russellian Monists volus interpreti la "rilatan priskribon" de fiziko. Kiel rezulto de tiu diferenco, ekzistas vario en ambaŭ la kialoj Russellian Monists donas por pensado ke fiziko disponigas nur interrilatan karakterizadon de la fundamentaj trajtoj de la mondo kaj kial ili opinias ke tia karakterizado devas esti nekompleta. Krome ekzistas neniu konsento pri kio ĝi estas en virto de kiu la Fenomena-

Baza tezo estas vera.² Ja vere, Russellian Monismo venas en du versioj: fenomenisma versio kiu prenas la internajn, fenomenajn trajtojn.

1. Eĉ kiel ili staras, iuj povas kontraŭi la suprajn karakterizaĵojn, ekzemple de (2) kiel aserto pri baziĝo.

2. Mi ne diskutas ĉi tie ĉi tiujn detale. Por diskuto, vidu Pereboom (2011), p. 111-14.

348 konscio en la fizika mondo

de konscia sperto por esti fundamenta, kaj protofenomenisma versio kiu postulas sferon de pli fundamentaj, internaj trajtoj kiuj "ne estas sin fenomenaj sed kune ... donas la fenomenan" (Chalmers 1996, p. 127). Multo de tio, kion mi faros ĉi tie, implikos distingi diversajn formojn de Rusela Monismo kaj klarigi la instigojn por iliaj konsistigaj tezoj. Mi enfokusigos mian diskuton sur du el la ĉefaj partoj de iu ajn versio de Russelliana Monismo: Fizika Strukturismo kaj la Struktur-Grounding Thesis, kaj montros kial oni havas bonan kialon esti skeptika pri la diversaj versioj de ĉi tiuj asertoj, kiujn oni trovas en diskuto pri Russellian. Monismo. Ek

Mi ne fokusiĝos en postaj sekcioj nek pri la Tezo pri Fenomena Intrinseco aŭ pri la Unuiga Tezo, mi fermu la enkondukon dirante iom pli pri ĉiu el ili.

La Fenomena Intrinseco-Tezo prenas niajn konsciajn spertojn por impliki la instantiation de almenaŭ kelkaj internaj, fenomenaj trajtoj, kvankam la tezo estas neŭtrala kiel mi deklaris ĝin pri ĉu tiuj estas bazaj, internaj trajtoj aŭ internaj trajtoj kiuj povas esti reduktitaj iel. . Diri, ke io estas eneca trajto, estas diri, ke ĝi estas trajto, kiun unuo havas nur pro kiel ĝi estas en si mem, ne kiel ĝi estas kun respekto al aliaj aferoj (Lewis 1986, p. 61). La Fenomena Intrinseco-Tezo estas prave polemika. Dum la pasintaj dudek jaroj aŭ pli, fizikistoj donis konvinkajn kialojn pensi, ke tiom kiom ekzistas trajtoj kiuj konsistigas la naturojn de niaj konsciaj spertoj, ĉi tiuj ne estas enecaj trajtoj. Unu influa pozicio, ekzemple, estas reprezentationalism, la vido ke fenomenaj karakteroj aŭ nur estas aŭ supervenas sur speciala speco de reprezenta enhavo (ekz. Dretske 1995, Tye 1995). Laŭ multaj teorioj de intenceco, tio, kion sistemo reprezentas, estas funkcio ne nur de kia ĝi estas en si mem, sed ankaŭ kia ĝi estis en la pasinteco kaj kiel ĝi estas rilate al diversaj trajtoj de la medio en kiu ĝi estas. enigita. Tiel, se reprezenta-ciismo estas vera, tio metas premon sur la Fenomena Intrinseco-Tezo kiu konsistigas esencan parton de Russelliana Monismo. Nun ne ĉiuj fizikistoj estas komprenemaj al reprezentatismo. Iuj (ekz. Ned Block 2003) argumentus ke fenomenaj trajtoj ne estas redukteblaj al reprezentaj trajtoj ĉar ekzistas trajtoj de konsciaj travivaĵoj kiuj ne reprezentas la mondon kiel esti certa maniero, sed karakterizas la travivaĵojn kiel ili estas en si mem. Tio montriĝas prezentante kazojn de fenomenaj travivaĵoj al kiuj laŭdire mankas reprezentaj enhavoj aŭ paroj de spertoj, kiuj estas similaj en reprezenta enhavo, sed malsamas laŭ fenomenaj karakteroj (ekz. inversaj spektraj scenaroj). Representistoj evoluigis respondojn al tiuj laŭdiraj kontraŭekzemploj kaj la debato daŭras. Tamen, la

Fenomena Intrinseco-Tezo nun alfrontas premon de alia fonto, lastatempa epistemologia laboro kiu povas pravigi skeptikon pri la speco de naiva introspekto sur kiu nia fido je la tezo ripozas. Ĉu estas tiel klare, ke niaj konsciaj spertoj mem havas difinitajn manierojn kiel ili estas en si mem unue (ĉu ili redukteblas al reprezentaj enhavoj aŭ mem brutaj)? Lastatempa laboro finfine alportas ĉi tiun aserton sub pli proksiman ekzamenadon.³ Konsiderante ĉion ĉi, neniu filozofa devus senkritike akcepti la Phenomenal Intrinsicity Thesis, la aserton ke ekzistas internaj, fenomenaj trajtoj kiuj konsistigas la naturojn de niaj konsciaj spertoj.

Tamen evidenta ĝi ŝajnas unuavice, estas bonaj kialoj por esti skeptiko.

Fine, mi ŝatus mallonge trakti la Unuigan Tezon. Al mi, estas vere la perspektivo de la unuigo de fenomenaj kaj fizika realeco kiu faras Russellian Monism tia intriga vidpunkto inda je diskuto. Se oni akceptus la aliajn kvar tezojn, kiuj konsistigas la pozicion, tiam la kvina, unueciga tezo, estus alloga. Ĉar, se oni jam pensis, ke devas ekzisti iuj internaj trajtoj por subteni la asertojn de fiziko, trajtoj pri kies naturoj ni ne scias nur surbaze de fiziko mem, kaj tamen estis ĉi tiuj aliaj trajtoj, pri kiuj ni ankaŭ konsciis, kvankam ni ankaŭ ne nepre estis certaj pri iliaj respektivaj naturoj, trajtoj bezonataj por subteni fenomenan realecon, tiam ĝi estus tre aŭdaca hipotezo, sed unu kiu estus tre tenta, ke tio, kion ni havas, ne estas du apartaj aroj de fundamentaj enecaj trajtoj, sed tio, ke ni ne estas du distingaj aroj de fundamentaj intrinsekaj trajtoj, sed ni nepre estus certaj pri iliaj respektivaj naturoj. sed nur unu aro. Ĉi tiu propono frapas min, suspendante nekredemon pri la kvar tezoj, kiuj kondukas al ĝi, almenaŭ same aŭdaca kaj ekscita kiel la proponita de Neŭtono unuigo de la tera kaj kosma realeco. Kompreneble ne ekzistas dedukta argumento, kiun oni povas deklari motivigante unuiĝon kiel ĉi tiu kaj male al la kazo de la unuiĝo de Neŭtono, verŝajne neniam estos indico por konfirmi la hipotezon; tamen ĝi estas motivita pro ontologia parsimoco kaj estus tre interesa se vera. Kun ĉi tiu cedo, ni revenu al la unuaj du tezoj, kiuj ambaŭ estas disputigaj kaj indaj je pli diskuto.

3. Pioniro ĉi tie estis Daniel Dennett (1991). Derk Pereboom (2011, Ĉapitroj 1–4) ankaŭ sugestas, ke introspekto povas trompi nin ĉu niaj konsciaj travivaĵoj havas iujn internajn, fenomenajn trajtojn. Schwitzgebel (2011, precipe Ĉapitroj 6 kaj 7) ankaŭ provas montri al ni kiel introspekto povas misgvidi koncerne la karakterojn de nunaj konsciaj spertoj (kvankam el la tri, Schwitzgebel estas malplej interesita pri moviĝado de tiu aserto pri la nefidindeco de naiva introspekto). al skeptiko pri la ekzisto mem de tiaj difinitaj fenomenaj karakteroj).

350 konscio en la fizika mondo

1. Kvar Specoj de Fizika Strukturismo

Supre, mi karakterizis Fizikan Strukturismon loze kiel la aserto ke fiziko priskribas ĝiajn plej fundamentajn trajtojn nur rilate. Ni nun povas esti pli precizaj kaj esplori la specifajn specojn de asertoj kiujn diversaj filozofoj faris laŭ ĉi tiuj linioj. Almenaŭ kvar apartaj tezoj estis proponitaj.⁴ Tiujn oni devas taksi laŭ malsamaj bazoj.

Psikologia/Epistemologia: Fiziko povas postuli fundamentan internan ecoj, sed la nuraj partoj de iu fundamenta fizika teorio pri kiuj ni povas scii estas la rilataj (aŭ eksteraj) trajtoj de tiu teorio.

Semantiko: Fiziko postulas fundamentajn, internajn trajtojn, sed la signifon de ĉi tiuj konceptoj estas donita nur per interrilataj priskriboj.

Priskriba: (Nuna kaj verŝajne ajna estonteco) fiziko postulas nur interrilatajn (aŭ eksterajn) trajtojn kiel fundamentajn. Ĝi postulas neniujn fundamentajn, internajn trajtojn.

Normativa: propra aŭ ideala fizika teorio (aŭ fiziko ĝuste komprenita) estas teorio kiu nur postulas interrilatajn (aŭ eksterajn) trajtojn kiel fundamentajn. Ideala fiziko neniam postulas fundamentajn, internajn trajtojn.

Kiam mi diras 'ekstrenka,' mi intencas kontraston kun 'interna.' Tio rilatas al aparta speco de trajto, unu kiu estas havita en virto de la rilatoj de unuo al aliaj aferoj. Diri ke fiziko postulas nur eksterajn trajtojn estas diri ke ĝi ne postulas iujn ajn trajtojn priskribantajn fundamentajn faktojn pri kiaj objektoj estas en si mem. Ĉi tio kontrastas kun mia uzo de "rilata" kiu estas pli larĝa kaj povas validi por priskriboj aŭ manieroj scii pri trajtoj, inkluzive de internaj trajtoj.

Eblas kompreni la strukturisman tezon kiu formas parton de Rusela monismo aŭ kiel neante ke nia plej fundamenta scienco, fiziko (fakta aŭ ideala), postulas iujn ajn fundamentajn, internajn trajtojn (kiel en tio, kion mi nomas la "Priskriba" kaj "Normativa" versioj de Fiziko. Strukturismo), aŭ en tia maniero por permesi ke fiziko postulas fundamentan,

4. En kelkaj kazoj, estas ne klare kiun tezon antaŭfiksita Russellian Monist havas en menso. Mi pensas, ke estas precipe malfacile determini, al kiu el la sekvaj kvar tezoj David Chalmers esprimas simpaton, kiam li diskutas pri Fizika Strukturismo, ekz. en sia (1996), p. 153. Ĉi tie mi ĉefe ne tiom zorgos argumenti por historiaj asertoj pri kiuj filozofoj tenas (aŭ tenas) kiujn strukturismajn tezojn, sed anstataŭe la filozofian aferon pri tio, kion oni povas diri por aŭ kontraŭ tiuj diversaj pozicioj.

internaj trajtoj, asertante ke pro unu kialo aŭ alia ni estas en la mallumo koncerne la naturon aŭ identecon de tiuj trajtoj (kiel en tio, kion mi nomas la "Psikologia/Epistemologia" kaj "Semantika" versioj de Fizika Strukturismo). La formoj de Fizika Strukturismo oni trovas en Russell kaj David Lewis ambaŭ supozas ke fiziko postulas fundamentajn, internajn trajtojn. Tamen, pro malsamaj kialoj, ili ambaŭ venas al la konkludo, ke ni estas en la mallumo pri la naturo de tiuj trajtoj.⁵ Estas io pri la maniero kiel fizika scienco funkcias, ke ĝi ĉiam lasos nin en la mallumo koncerne la identecon, grandeco de la fundamentaj internaj proprajtoj. Eble filozofio povas helpi nin kompreni, kia rakonto de fiziko mankas.

2. Russell's Epistemological Structuralism

Ni konsideru Russell unue. Russell venas al Fizika Strukturismo konsiderante ĝeneralajn epistemologiajn zorgojn pri nia percepta engaĝiĝo kun la mondo. Kvankam la detaloj de la aparta teorio de percepto de Russell ŝanĝiĝis tra la jaroj (ekz. Russell transiris de havado de sensdatumteorio al teorio kie la objektoj de percepto estis fizikaj unuoj, tielnomitaj "perceptoj"), la elementoj kondukantaj al strukturismo, jam estis en loko almenaŭ jam de 1912 La Problemoj de Filozofio. Ili komenciĝas de la distingo de Russell inter du spacoj: la fizika spaco en kiu materialaj objektoj (inkluzive de ni mem) ekzistas kaj la percepta spaco en kiu nia reprezentado de materialaj objektoj ekzistas. Jen kelkaj ŝlosiloj trairejoj:

Ni provizore konsentis, ke fizikaj objektoj ne povas esti tute kiel niaj sensaj datumoj, sed povas esti rigardataj kiel kaŭzantaj niajn sentojn. Tiuj ĉi fizikaj objektoj estas en la spaco de scienco, kiun ni povas nomi "fizika" spaco. Nun niaj sens-datenoj situas en niaj privataj spacoj, ĉu la spaco de vido aŭ la spaco de tuŝo aŭ tiaj pli malklaraj spacoj kiujn aliaj sencoj povas doni al ni. Se, kiel scienco kaj ordinara racio supozas, ekzistas unu publika ĉie ampleksa fizika spaco en kiu estas fizikaj objektoj, la relativaj pozicioj de fizikaj objektoj en fizika spaco devas pli-malpli egali al la relativaj pozicioj de sensaj datumoj en niaj privataj spacoj. ... (p. 30-31)

5. Lewis mem ne estis eksplicite rusela monisto. Li konsideras fenomenan version de la hipotezo en sia (2009), p. 217, sed malakceptas ĝin. Li ne konsideras la protofenomenisma version.

352 konscio en la fizika mondo

Supozante ke ekzistas fizika spaco, kaj ke ĝi tiel respondas al privataj spacoj, kion ni povas scii pri ĝi? Ni povas scii nur kio estas postulata por sekurigi la korespondadon. Tio estas, ni povas scii nenion pri kio ĝi estas en si mem, sed ni povas scii la specon de aranĝo de fizikaj objektoj kiu rezultas el iliaj spacaj rilatoj. (p. 31)

Tiel, per tiuj observaĵoj pri la rilato de la menso al la mondo en percepto, Russell venas al la konkludo ke ni scias nenion pri la interna naturo de fizika spaco. Li tiam etendas tiun rezonadon por konkludi ke ni ankaŭ scias nenion pri la internaj kvalitoj de fizikaj objektoj en spaco.

Kion ni trovis rilate la spacon estas tre sama kiel tio, kion ni trovas rilate al la korespondado de la sens-datumoj kun iliaj fizikaj ekvivalentoj. Se unu objekto aspektas blua kaj alia ruĝa, ni povas prudente supozi ke ekzistas iu responda diferenco inter la fizikaj objektoj: se du objektoj ambaŭ aspektas bluaj, ni povas supozi respondan similecon. Sed ni ne povas esperi rekte koni la kvaliton de la fizika objekto, kiu igas ĝin aspekti blua aŭ ruĝa.

Scienco diras al ni, ke ĉi tiu kvalito estas certa speco de ondomovo, kaj tio sonas konata, ĉar ni pensas pri ondomovoj en la spaco, kiun ni vidas. Sed la ondomovoj vere devas esti en fizika spaco, kun kiu ni ne havas rektan konaton; tiel la realaj ondomovoj ne havas tiun familiarecon, kiun ni povus supozi, ke ili havas. Kaj kio validas por koloroj estas tre simila al tio, kio validas por aliaj sensaj datumoj.

Tiel ni trovas ke, kvankam la rilatoj de fizikaj objektoj havas ĉiajn koneblajn ecojn, derivitajn de ilia korespondado kun la rilatoj de sens-datumoj, la fizikaj objektoj mem restas nekonataj en sia interna naturo, ĝis almenaŭ kiom povas esti malkovritaj per rimedoj de la sensoj. (p. 34, mia emfazo en grasa skribo)

Mi longe citas el Russell (1912) por klarigi kiel ĉi tiu formo de Fizika Strukturismo jam estis aprobita de Russell en ĉi tiu tempo, kaj ke estu klare el ĉi tiu trairejo, ke ĝi estis motivita de ĝeneralaj epistemologiaj konsideroj. Ĝi ne estas instigita per ekzameno de specifaj fizikaj teorioj kiel foje supozeble (kvankam li uzas ekzemplojn de fiziko por ilustru la vidon).

Proksime de ĉi tiu punkto, Russell ne havis ĉiujn elementojn de Russellian Monism sur la tablo. La Fizika Strukturismo estas tie, sed la Unuiga Tezo ne estas. En *The Analysis of Matter* de 1927, kiu uzas la scion de Russell pri relativeco kaj kvantuma teorio, Russell opinias ke li trovis manieron respondi la demandojn kiel ni povus koni la internajn naturojn de fizikaj objektoj. Ĉi tio

estas kie li proponas unuigon kaj kie ni trovas la Russellian Monist-pozicion. Sed la Fizika Strukturismo mem, ĉi tio estas io, kio estas instigita de ĝenerala teorio de percepto, ne de pripensado pri la specifaj specoj de trajtoj kiujn la scienco postulas. Ĝi venas de la punkto, ke kvankam objektoj havas internajn trajtojn kaj ĉi tiuj kaŭzas niajn spertojn, ni ne lernas per fizika scienco, kio estas ĉi tiuj internaj trajtoj. Ni povas nur konkludi la eksterajn trajtojn de fizikaj objektoj, la rilatojn kiujn ili portas unu al la alia, kaj la rilatojn iliaj internaj trajtoj portas unu al la alia. Ekzemple, la interna fizika trajto respondeca por nia sento de ruĝeco diferencas de la interna fizika trajto respondeca por nia sento de blueco.

Kaj la interna fizika trajto respondeca por nia sento de rozo estas pli simila al tiu respondeca por nia sento de ruĝeco ol tiu respondeca por nia sento de blueco. Sed estas neeble por ni havi scion pri ĉi tiuj fizikaj trajtoj, kiuj iras preter iliaj interrilataj strukturoj.

Por Russell, ni konas niajn sentojn multe pli bone ol io ajn fiziko povas diri al ni pro la rektesco de la ligo inter ni mem kaj niaj spertoj—scio pri ili estas scio per konato. Certe ankoraŭ hodiaŭ ekzistas filozofoj, kiuj trovas iujn aspektojn de tiu ĉi teorio konvinkaj (vidu Gertler 2011, Ĉapitro 4), kaj tial mi ne iros ĝis diri, ke tia ideo estas misfamigita. Sed ĉi tio neniel estas evidenta aŭ nediskutebla vidpunkto.⁶ La scio, kiun la fiziko donas al ni pri la mondo, estas nekredinde riĉa kaj informa. Konsideru la propran ekzemplon de Russell de ondomovoj - la internajn trajtojn, kiujn fiziko respondecas pri niaj kolorsensacioj. Estas ne tuj klare kial ni devus konsenti kun Russell ke ni havas neniun scion pri la internaj naturoj de tiuj ondomovoj, nur iliajn similecojn kaj malsimilecojn unu kun la alia. Optiko estas bonevoluinta scienca teorio. Ĝi faras tre precizajn asertojn pri la ondomovoj respondecaj por diversaj sentoj en ni. Elektromagnetaj ondoj ricevas precizajn internajn trajtojn kiel frekvenco, fazo kaj intenseco. Eĉ se ni akceptus distingon inter (a) la speco de scio kiun ni akiras el fiziko kiu estas nereakta ĉar ĝi estas de io ekster niaj mensoj kaj iliaj privataj spacoj kaj (b) la scio kiun ni havas pri la internaj trajtoj de nia se-sacioj de konato, kial tio bazigus la aserton, ke ni ne povas havi ian scion pri internaj trajtoj per fiziko? Ĉi tio estas multe pli forta ol tio, kion volas pretendi ĉiuj nuntempaj defendantoj de scio per konato. Laŭ ili, tiu speco de scio povas esti pli fidinda aŭ eble imuna kontraŭ eraro laŭ certaj manieroj pro sia rektesco, sed tio ne signifas ke ĝi estas la nura maniero kiel oni povas havi scion pri internaj trajtoj.

6. Vidu ankaŭ la fontojn menciitajn en piednoto 3.

354 konscio en la fizika mondo

Sed eble Russell antaŭsupozas aserton kiu iras preter tio, kion li prezentis en 1912, aserton pri la specifa speco de scio, kiun ni ricevas de fiziko, kaj ke fiziko mem eĉ ne provas karakterizi la internajn trajtojn de objektoj iel. tio superas la rilatojn, kiujn tiuj trajtoj havas unu al la alia. (Kaj do eble ni ne devus interpreti lian pli postan laboron kiel apogado de la psikologia aŭ epistemologia versio de Physical Structuralism.) En 1927's Analysis of Matter, post ĉio, Russell ja entreprenis analizon de la plej bonaj fizikaj teorioj de sia tago, relativeco kaj tio tiam ekzistis de kvantuma teorio. Eble Russell uzas sian scion pri fiziko prefere ol apiora argumento de la kaŭza teorio de percepto por montri ke fiziko povas nur instrui nin pri interrilataj trajtoj.

Sed ne. Estas vere ke antaŭ 1927, kiel mi notis, Russell ĝisdatigis sian teorion de percepto. Antaŭ tiu tempo li malaprobis sensdatumojn, sed li daŭre tenis kaŭzan teorion de percepto kie "percepto donas al ni neniun tujan scion pri fizika objekto, sed en la plej bona kazo datumon por inferenco" (1927, p. 218) kaj ĉi tio denove estas la bazo por lia strukturisma tezo. Kion ni ricevas de percepto estas kolektoj de perceptoj, kiuj, laŭ Russell, estas eventoj. Uzante tiun novan teorion de percepto, Russell denove argumentas en simila maniero al kiel li argumentis dek kvin jarojn pli frue. Li komencas:

La inferenco de percepto ĝis fiziko ... estas unu kiu dependas de certaj postulatoj, kies ĉefo, krom indukto, estas la supozo de certa simileco de strukturo inter kaŭzo kaj efiko kie ambaŭ estas kompleksaj. (p. 249)

Kaj poste, denove ekzamenante unue la demandon pri nia scio pri fizika spaco kaj poste pri fizikaj kvalitoj kiel koloroj, Russell argumentas ke ni nur konas strukturajn trajtojn, ne la naturojn de fizikaj objektoj mem.

Sur la spaco:

Mia punkto estas, ke la rilatoj, kiujn fiziko supozas en la asignado de angulaj koordinatoj, ne estas identaj kun tiuj, kiujn ni perceptas en la vida kampo, sed nur korespondas kun ili en maniero, kiu konservas iliajn logikajn (matematikajn) ecojn.⁷ ... Ni ne bezonas.

7. Ĉi tie, ni vidas fidon je la logikismo de Principia Mathematica. Unu el la gravaj evoluoj en la provita reduktado de matematiko al logiko estis la kapablo reprezenti rilatojn. Matematikaj funkcioj estis analizitaj laŭ rilatoj ebligante al Russell nun interŝanĝi paroladon pri matematikaj trajtoj kaj rilatoj.

Fizika Kritiko de Russelliana Monismo 355

supozu ke fizika direkto havas ion komunan kun vida direkto krom la logikaj ecoj implicitaj de ĉi-supra supozo. (p. 252)

Kaj pri koloroj kaj aliaj kvalitoj:

La sama speco de konsideroj validas por koloroj kaj sonoj. Koloroj kaj sonoj povas esti aranĝitaj en ordo kun respekto al pluraj karakterizaĵoj ... sed tio per si mem determinas nur certajn logikajn trajtojn de la stimuloj. Tio validas por ĉiuj specoj de perceptoj, kaj respondecas pri la fakto ke nia scio pri fiziko estas matematika: ĝi estas matematika ĉar neniu ne-matematikaj trajtoj de la fizika mondo povas esti konkluditaj de percepto. (p. 253)

Denove, mi emfazas, ke ĉi tiu konkludo venas de la kaŭza teorio de Russell de percepto kaj la supozo ke nia scio pri la fizika mondo ekestiĝas de mapado inter objektoj en du apartaj spacoj: tiu de percepto kaj tiu de la fizika mondo. La opinio de Russell ne implicas ke fiziko ne provas priskribi la internajn trajtojn de materio. Russell koncedas ke fiziko priskribas partiklojn kiel havantajn internajn trajtojn kiel ŝargon kaj mason (ekz. 1927, p. 25). Nur kiam ni komprenas la rilaton inter niaj mensoj kaj la fizika mondo, kiel funkcias percepto, ni vidas, ke ni povas nur scii faktojn pri la rilatoj inter ĉi tiuj internaj trajtoj.

Post kiam ni vidas la instigon de Russell por Fizika Strukturismo, mi antaŭdiras, ke ĝi trafos multajn el ni hodiaŭ kiel ne konvinka. Nia scio pri fundamentaj fizikaj trajtoj ne daŭrigas per mapado de ili sur niajn spertojn, tamen ĉi tio estas esenca supozo de la argumento de Russell. La rilato inter niaj fundamentaj fizikaj kadroj kaj la mondo de nia sperto estas multe pli kompleksa ol la modelo de Russell rivelas.

La altnivela matematika aparato de nuntempa fiziko ne bezonas mapi 1:1 al trajtoj de niaj spertoj kun simila strukturo por esti komprenata. Verŝajne, kvankam multaj Russellianaj Monistoj (kaj strukturistoj pli ĝenerale) citas la diskuton de Russell en Analizo de Materio

kiel inspiro, kion ili vere havas en menso estas malsama argumento por malsama vido-ke se ni ekzamenas fizikajn teoriojn mem, ni vidas ke fiziko neniam provas doni internajn karakterizaĵojn, eĉ se ĝi postulas internajn trajtojn. Ĉi tio pli similas al la speco de rezonado, kiun ni trovas en David Lewis.

356 konscio en la fizika mondo

3. Semantika Strukturismo de Lewis

La versio de Physical Structuralism trovita en Lewis ekestiĝas el lia raporto pri la signifo de teoriaj terminoj de 1970. Lewis, kiel Russell, ne neas ke fiziko provas rakonti al ni pri la internaj trajtoj de aĵoj.

Fiziko postulas fundamentajn, internajn trajtojn, kiuj ludas gravan rolon en klarigoj. Tamen, la opinio de Lewis estas ke fiziko (kiel ĉiuj teorioj) nur karakterizas trajtojn laŭ siaj karakterizaj kaŭzaj aŭ pli larĝe strukturaj roloj en teorio. En scienco, internaj trajtoj kiel maso aŭ ŝargo estas konataj kaj iliaj signifoj ricevas nur laŭ interrilataj karakterizadoj.

Jen la malglata ideo. Por Lewis, teoriaj terminoj estas enkondukitaj holisme en la kunteksto de totala teorio. Por ilustru, ni konsideru la sekvan ekstreme simplan ludilteorion, T:

(T) Ĉiuj partikloj havas mason kaj ŝargon. Ĉiuj objektoj kun maso altiras unu la alian. Tiuj objektoj kun la sama ŝargo forpuŝas unu la alian. Tiuj objektoj kun malsama ŝargo allogas unu la alian.

Ĉi tie, 'maso' kaj 'ŝarĝo' estas teoriaj terminoj enkondukitaj ene de T. Se ni volas kompreni la signifojn de ĉi tiuj teoriaj terminoj, ni povas fari tion unue ĉerpante la Ramsey-frazon de la teorio, TR. Ĉi tiu estas la frazo kiu rezultas anstataŭigante ĉiujn teoriajn terminojn kun variabloj kaj enkondukante ekzist-ecajn kvantigilojn por ligi ĉi tiujn variablojn:

(TR) x y (Ĉiuj partikloj havas x kaj y . Ĉiuj objektoj kun x altiras unu la alian. Tiuj objektoj kun la sama y forpuŝas unu la alian. Tiuj objektoj kun malsama y altiras unu la alian.)

Laŭ Lewis, teorio estos vera kaj ĝiaj teoriaj terminoj estos signifaj nur en la okazo ke ekzistas unika realigo por la teorio. En la kazo de T, ĉar la Ramsey-frazo havas nur du variablojn x kaj y , la teorio estos unike realigita nur en la okazo ke ekzistas unika paro de estaĵoj kiuj realigas la teoriajn rolojn de x kaj y . La difino de la teoriaj terminoj diras, ke ili estas la unikaj estaĵoj, kiuj ludas la koncernajn teoriajn rolojn. Ekzemple, en ĉi tiu kazo:

objektoj la unika x tia ke (Ĉiuj partikloj havas x kaj ŝargon. Ĉiu maso =def kun x altiras unu la alian. Tiuj objektoj kun la sama ŝargo

Fizika Kritiko de Russelliana Monismo 357

forpuŝi unu la alian. Tiuj objektoj kun malsama ŝargo altiras unu la alian.)

kaj:

ŝargo =def la unika y tia ke (Ĉiuj partikloj havas mason kaj y. Ĉiuj objektoj kun maso altiras unu la alian. Tiuj objektoj kun la sama y repuŝas unu la alian. Tiuj objektoj kun malsama y altiras unu la alian.)

Tiel, ni povas vidi ke eĉ se maso kaj ŝargo povas esti konsiderataj kiel internaj trajtoj, iliaj signifoj ricevas per la roloj kiujn ili ludas en totala teorio. Ni konas ĉi tiujn trajtojn nur per tio, kion faras la objektoj, kiuj posedas ilin, ne kio ili estas en si mem.

Sed, oni povus prudente demandi, kial ni pensu, ke ni mankas scion pri la identecoj de ĉi tiuj ecoj kiam ni lernas teorion kiel T? Ĉu ni ne lernas, kiuj proprajoj estas maso kaj ŝargo, lernante iliajn rolojn en la ĝenerala teorio? Kio pli povus esti scii? En "Ramseyan Humility", Lewis respondas ĉi tiun demandon. Li notas ke por ke teoriaj esprimoj kiel "maso" kaj "ŝarĝo" havu signifojn, devas ekzisti unika realigo por la Ramsey-frazo de la teorio en la fakta mondo. Tio estas, en nia ekzemplo, nia mondo devas enhavi ekzakte unu paron da internaj proprajoj, kiuj ludas la rolojn de maso kaj ŝargo. Tamen, tio ne ekskludas ke povas ekzisti aliaj eblaj mondoj kie aliaj internaj trajtoj, apartaj de la fakta posedaĵmaso kaj la fakta posedaĵŝarĝo, ludas tiujn teoriajn rolojn. Ni nomu la paron de internaj proprajoj kiuj realigas la teorion en ĉi tiu alia ebla mondo 'schmass' kaj 'schmarge.' Laŭ hipotezo, schmass kaj schmarge estas ecoj kiuj kapablas ludi ekzakte la samajn teoriajn rolojn kiel maso kaj ŝargo. Do, Lewis notas, ni neniam povus akiri ajnan rimedon por scii, kiuj internaj proprajoj ludas la mason kaj ŝargan rolojn ĉe nia mondo. Kaj tiel, ni ne konas la naturojn de la internaj trajtoj de niaj fizikaj teorioj:

Supozu [nia teorio] havas multoblajn eblajn realigojn, sed nur unu el ili estas la reala realigo. Tiam neniu ebla observado povas diri al ni kiu unu estas reala, ĉar kiu ajn estas reala, la Ramsey-frazo estos vera. Estas ja vera kontingenta propono pri kiu el la eblaj realigoj estas reala sed ni neniam povas akiri indicon por ĉi tiu propono, kaj do neniam povas scii ĝin. Se estas multoblaj eblaj realigoj, sekvas Humileco. (p. 207)

358 konscio en la fizika mondo

Humileco, kiel Lewis difinas ĝin, estas la aserto ke ni estas sensciaj pri la internaj trajtoj de substancoj. Kaj ĉi tiu argumento estas vojo en Fizikan Strukturismon, aparte, la semantikan version de tiu tezo. Fiziko postulas internajn ecojn kaj do ni scias, ke ekzistas kelkaj, sed fiziko ne povas diri al ni kiuj ecoj ĉi tiuj estas.

Ĉar Lewis skribis "Ramseyan Humility", multaj komentistoj notis ke tiu argumento, kion li nomas "la permuta argumento", ne estas konvinka argumento por la konkludo ke ni ne konas la intrin-sic trajtojn de aĵoj (Langton 2004, Schaffer). 2005, Ney 2007). Ĉar ĉi tiu argumento estas skeptika argumento fidanta sur la fakto ke la internaj proprajtoj de aferoj povus ĉiuj esti malsamaj sen nia rimarko. Sed kompreneble la plej multaj ĉefaj vidpunktoj en epistemologio hodiaŭ estas versioj de falibilismo, vidoj kiuj insistas ke nur ĉar ekzistas ebleco (ĉi-kaze malproksima) en kiu estaĵoj estas malsamaj sen nia rimarko, tio ne nepre subfosas nian scion. Jes, aferoj aspektus al ni same, se maso kaj ŝargo estus ŝanĝitaj per schmass kaj schmarge. Do aferoj aspektus al ni same, se ĉiuj zebroj en la zoo estus anstataŭigitaj per tre lerte maskitaj muloj. Sed ĉi tio ne signifas, ke ni ne povas scii, ke la internaj trajtoj ĉe nia mondo estas maso kaj ŝargo kaj la besto en la areo markita per la signo "ZEBRA" estas zebro. Efektive, kiel Rae Langton argumentas, la propra kontekstista epistemologio de Lewis (argumentita en lia "Elusive Knowledge") implicas ke li ankaŭ devus akcepti ke en la plej multaj kun-tekstoj, "Fiziko lasas nin scii ke la fundamentaj internaj trajtoj estas maso kaj ŝargo" esprimas ion vera. Tiu skeptikaj eblecoj implikantaj permutaĵojn estas prave ignoritaj en la plej multaj kuntekstoj kaj ne influas la veron de tiuj epistemologiaj asertoj. Kaj, kiel ĵus estis notite, falibilismaj epistemologioj kunportos ankaŭ ke niaj asertoj scii la naturojn de fundamentaj internaj trajtoj ne estas subfositaj per foraj ŝanĝeblaj eblecoj.

Do la argumento por la aparta strukturisma tezo, kiun ni trovas en Lewis, dependas de polemika epistemologio. Sed estas pli baza problemo kun ĉi tiu rezonado, kiu aperas eĉ antaŭ ol ni pripensas la eblecon de ŝanĝado. Ĉar ne estas klare, ke la ĉefa punkto de Lewis pri la maniero kiel teoretikaj terminoj ricevas signifojn, tio estas, holisme en la kunteksto de ĝeneralaj teorioj, implicas ion ajn pri ilia esti komprenata nur kiel tiuj trajtoj kiujn objektoj havas en virto de kiuj. Ili portas certajn rilatojn unu al la alia.

Lewis ŝajnas supozi tiom multe antaŭ la tempo de "Ramseyan Humility". Priskribante la teoriajn rolojn laŭ kiuj la internaj trajtoj de fiziko estas komprenitaj, li priskribas tiujn kiel nomologiajn kaj lokajn.

roloj.⁸ La teoria rolo de fizika posedaĵo estos nomologia rolo tiom kiom ni povas nomi la asertojn de la teoriaj leĝoj—tial 'nomologia' rolo.⁹ La loka rolo de posedaĵo estas ĝia ŝablono de instanciigo ĉe diversaj lokoj en spactempo. . Lewis aldonas ke la teoria rolo ankaŭ devas inkludi specifon de lokaj roloj ĉar li permesas ke certaj apartaj trajtoj de fiziko povus elmontri sufiĉe da simetrioj tiel ke ekzistas neniu maniero distingi tiujn trajtojn laŭ siaj nomologiaj roloj sole. En ĉi tiu kazo, ili povas esti individuigitaj en nia teorio surbaze de siaj lokaj roloj. Por ilustraci, Lewis notas ke eĉ se pozitiva kaj negativa ŝargo estas simetria kaj interŝanĝebla laŭ la leĝoj, ankoraŭ negativa ŝargo estas tio, kio estas instantiigita sur la "ekstere" de atomoj kaj pozitiva ŝargo estas tio, kio estas instantiigita sur iliaj "internoj". Tiel ĉi tiuj trajtoj estas individuigitaj per siaj lokaj

Kion mi ŝatus scii estas kiel ĉi tiu teorio de la signifo de teoriaj terminoj supozeble kondukas nin al Fizika Strukturismo. Se internaj propraĵoj estus komprenitaj nur laŭ siaj lokaj roloj, tiam tio estus sufiĉe klara. Pozitiva ŝargo estas tio, kio estas instantiigita ĉi tie, ĉi tie kaj ĉi tie. Negativa ŝargo estas tio, kio estas instantiigita tie, tie kaj tie. Se ĉi tio estus nia totala teorio, ni komprenus nur pozitivan kaj negativan ŝargon laŭ iliaj rilatoj al spaco-tempo. Aŭ, se spactempo ne estas substanco sed strukturo de rilatoj, ni komprenus ĉi tiujn trajtojn nur laŭ la spatiotempaj rilatoj kiuj akiras inter la objektoj kiuj instantiigas ilin. Kiel ajn, havus sencon diri, ke ni ne konas ĉi tiujn trajtojn kiel ili estas en si mem, laŭ eneca karakterizado, sed nur laŭ rilatoj, kiujn aferoj, kiuj ilin havas, portas unu al la alia. Tamen, la teoriaj roloj de la internaj trajtoj de fiziko ne estas, laŭ Lewis, elĉerpitaj per siaj lokaj roloj. La teorioj diras pli ol nur kie propraĵoj estas instantiigitaj.

La demando por ni estas kio povas esti parto de la nomo-logika rolo de fizika propraĵo. Precipe, ĉu nomologia rolo povas iam karakterizi, kia objekto, kiu instancas teorion posedaĵon¹⁰ estas en si mem, aŭ ĝi devas nur karakterizi ĝin rilate, laŭ kiel ĝi estas kun respekto al aliaj aferoj?

8. Vidu 2009, p. 207: "Tiel la teoriaj roloj de pozitiva kaj negativa ŝarĝo ne estas pure nomologiaj roloj; ili estas ankaŭ lokaj roloj."

9. Vidu ankaŭ: "La teorio T konsistas el ĉiuj logikaj sekvoj de frazo, kiun ni nomas la postulato de T. Ĉi tio ne estas substantiva supozo, ĉar mi ne diris, ke la postulato estas de finia longo; sed se ĝi ne estus, estas malfacile vidi kiel iu el la teoremoj de T povus meriti la nomon de leĝoj."

10. Strikte parolante, estas terminoj, kiuj estas teoriaj, ne ecoj. Ĉi tie, por koncizeco, mi uzos 'teoria posedaĵo' kiel stenografion por 'posedaĵo kiu estas indikita per teoria termino.'

360 konscio en la fizika mondo

Estas du kialoj kial oni povus pensi, ke la nomologia rolo estas pure interrilata karakterizado, tamen neniu estas konvinka en la kazo de la ecoj de niaj fundamentaj fizikaj teorioj.

Unu kialo kiu estas nekonvinka sed historie elstara venas de la fakto ke ĝi estis la raporto de Carnap pri teoriaj esprimoj, kiu estis en victurno inspirita per la teorio de Ramsey, kiu motivigis la propran raporton de Lewis. Lewis eksplicite citas la *Philosophical Foundations of Physics* de Carnap (1966) kiam li enkondukas sian teorion de teoriaj terminoj. La ĉefa distingo inter la teorio de Carnap pri la signifo de teoriaj terminoj kaj tiu de Lewis estas tiu por Carnap, la Ramsey-frazo laŭ kiu ni komprenas teorion estas frazo konsistigita sole per "rekte observaj terminoj" kaj logika notacio (1966, p. 249).

Carnap motivas la vidon en la sekva maniero:

Ramsey estis konfuzita per la fakto ke teoriaj esprimoj ... ne estas signifoplenaj en la sama maniero kiel observaj esprimoj ... estas signifoplenaj. Klare, spino ne estas empirie bazita en la simpla, rekta maniero, ke la ruĝeco de varmigita ferstango estas surgrundigita ... Kiel oni povas distingi teoriajn terminojn, kiuj iel devas esti ligitaj kun la reala mondo kaj submetitaj al empiria testado. el tiuj metafizikaj terminoj tiom ofte renkontataj en tradicia filozofio — terminoj, kiuj ne havas empirian signifon? (p. 248)

Por solvi ĉi tiun problemon, ni povas kompreni la signifon de teoriaj terminoj holisme laŭ ilia rolo en teorio kiu nur uzas observan kaj logikan notacion, kiun ni jam komprenas. Kiel tio rilatas al strukturismo? Ĉar la nomologiaj roloj por Carnap priskribis kiel objektoj havantaj certajn trajtojn influas niajn observaĵojn. Diri ke objekto havas mason (diru) estas nur specifi komplikan aron de rilatoj finfine kulminantaj per certaj observoj.

Kvankam verŝajne ekzistas vojo de ĉi tiu teorio al Fizika Strukturismo, estas klare ke tio ne estas kion Lewis intencas. Lewis ne argumentas ke la Ramsey-frazo devas esti deklarita en lingvo konsistigita nur per observaj asertoj kaj logika notacio. Por Lewis, la lingvo de la Ramsey-frazo estas nur lia o-lingvo, la "malnova" lingvo, kiun ni havis antaŭ la evoluo de la koncerna teorio. Lewis estis prave skeptika de la pozitivisma dikotomio inter observado kaj teorio. Sed post kiam ni vidas ĉi tion, ni devas demandi, kia kialo estas pensi, ke la nomologia rolo priskribita de la Ramsey-frazo ekskluzive priskribos sistemon de rilatoj?

Alternativa kialo estus se la nomologia rolo de posedaĵo estas nur kaŭza rolo, tio estas, kiam sciencistoj enkondukas terminojn en teorion por rilati al.

Fizika Kritiko de Russelliana Monismo 361

internaj trajtoj, ili faras tion nur listigante la kaŭzajn rilatojn kiuj akiras inter objektoj kiuj posedas tiujn trajtojn. Ĉi tio estas aserto ke, kvankam ĝi mankas el la komencaj "Kiel Difini Teoriajn Terminojn" kaj "Ramseyan Humility" de Lewis, troviĝas en la apliko de Lewis de lia teorio al psikologio, ekz. en "Psikofizikaj kaj Teoriaj Identigoj." Ĝi estas raporto pri nomologia rolo kiu estas kredinda tie ĉar funkcia-ismo estas kredinda en popolpsikologio. Estas kredinde pensi ke la signifoj de esprimoj kiel "doloro" kaj "kredo" estas donitaj de la kaŭzaj rilatoj kiuj akiras inter mensaj statoj, sensaj stimuloj, kaj konduto. La demando estas ĉu tio elĉerpas la priskribon, kiu povas esti donita en aliaj sciencaj teorioj, plej grave por niaj celoj, en fundamenta fiziko. Ĉu la priskribo de kaŭzaj rilatoj devas elĉerpi la nomologian rolon de trajtoj? Mi argumentos, ke ĝi ne bezonas kaj verŝajne ne faras.

Por vidi ĉi tion, ni revenu al la simpla kazo de maso kaj ŝargo. Ni ĵus diskutis la ekstreme simplan kazon de teorio kiu postulas du ecojn, mason kaj ŝargon, sed kompreneble en realeco fiziko postulas gamon da kvantoj, la individuajn masojn, kaj gamon da kvantoj, la individuajn ŝargojn.

Nia demando estas: ĉu ĉi tiuj terminoj okazas en nia origina teorio T nur en priskriboj de kiel la objektoj, kiuj posedas tiujn kvantojn interagas unu kun la alia, ekz. kiel objektoj kun masoj altiras unu la alian kiel funkcio de siaj masoj kaj la distanco inter ili, kiel objektoj altiras aŭ forpuŝas unu la alian surbaze de siaj ŝargoj kaj ankaŭ de la distanco inter ili?

Aŭ ĉu fizika teorio povus ankaŭ uzi terminojn kiel "maso" kaj "ŝarĝo" por specifi trajtojn pri kiel objektoj estas en si mem kontraste al kiel ili agas kun respekto al aliaj objektoj?

Jen unu maniero kiel ĉi-lasta povus okazi. Kiam fizikisto karakterizas objekton kiel havantan mason, ŝi ne nur ligas ĉi tiun atribumon kun certaj kaŭzoj kaj efikoj, sed ankaŭ kun speco de matematika reprezento. Ŝi povas diri ke la objekto havas econ, ekzemple, kiu estas adekvate reprezentita kiel unu el la nombroj sur la pozitiva parto de la reela nombra linio, kaj unu kiu estas skalaro ne vektora trajto. Kaj karakterizi objekton kiel havantan ŝargon, tio estas karakterizi ĝin interne alimaniere. Ekzemple, ĉi tio estas diri ke la objekto havas econ kiu povas ricevi malsaman specon de matematika prezento, ekzemple kiel vektoro en dudimensia spaco. Se tio estus parto de nia teorio, kaj kiel kaj Carnap kaj Lewis konsentas, matematiko povus esti parto de la malnova lingvo konsistiganta la Ramsey-frazon, tiam tiu fakto povus esti parto de la nomologia rolo asignita al tiuj trajtoj. Kaj tamen ĉi tio ne estas priskribo de tio, kio estas havi posedaĵon kiu sumiĝas nur al priskribo de la rilatoj objektoj kiuj posedas la posedaĵon portas unu al la alia. Ni komprenas kion la individuaj amasoj kaj

362 konscio en la fizika mondo

ŝargoj estas kiel en si mem laŭ kio estas la taŭgaj specoj de matematikaj objektoj kiuj povas esti uzitaj por reprezenti ilin. Maso estas distingita de ŝargo ne nur kiel demando pri kiel ĝi influas objektojn kiuj havas ĝin kaj kiel ili kondutas kun respekto al aliaj aĵoj. Ĝi ankaŭ distingiĝas per la speco de posedaĵo ĝi estas, la speco de posedaĵo kiu permesas apartan specon de matematika reprezentado.¹¹

Nun oni povas plendi ke la matematika karakterizado estas mem interrilata. Ĉar kio estas diri ke valoro de maso estas karakterizebla per reela nombro ol diri ke ekzistas kompleksa interrilata strukturo enhavanta tiun valoron kiel parto? Sed ni devas distingi ĉi tie du aferojn. La unua estas ĉu la matematikaj objektoj, kiuj estas uzataj por reprezenti la kvantojn, estas mem difinitaj laŭ siaj rilatoj al aliaj matematikaj objektoj.

Ĉi tio estas io, kion multaj filozofoj konsideras vera. Krom se oni estas pla-tonisto, oni tre verŝajne pensos, ke ĉio, kion ĝi devas esti, ekzemple, la numero du estas nur esti la posteulo de unu kaj tiel plu por la ceteraj naturaj nombroj. Realoj kaj

aliaj specoj de matematikaj objektoj trovos pli komplikajn interrilatajn karakterizaĵojn. Sed ĉi tio ne estas la afero, kiu koncernas nin ĉi tie. Memoru

la demando estas ĉu ni ricevas internan karakterizadon de objekto kiam ni lernas ke ĝi estas objekto kiu estas reprezentebla per certa speco de matematika objekto.

Mi argumentas, ke la respondo al ĉi tiu demando estas 'Jes'. Antaŭ-edento estas enhavita en la specoj de matematik-kun-geometriaj trajtoj kiujn pli fruaj fizikaj teorioj atributis: formoj. Estas maniero kompreni formojn, kiu faras ilian atribuan maniero karakterizi materiajn objektojn kiel ili estas en si mem. Kaj se jes, tiam ĉi tio estas kazo kie objekto laŭdire estas certa maniero interne dirante tia kaj tia matematika objekto kapablas reprezenti ĝin. Ne estas klara kialo kial kio estas vera por formo ne devus esti la kazo por la pli esoteraj matematikaj reprezentoj uzitaj en la hodiaŭaj fizikaj teorioj. Verŝajne ni povas esti malpli konataj kun ĉi tiuj specoj de matematikaj objektoj. Vektoraj spacoj estas malpli konataj ol trianguloj. Ni certe ne ricevas komprenon de tiuj objektoj per percepta sperto. Sed ĉi tio estas nek ĉi tie nek tie kiam ni pripensas la aferon ĉu uzi ilin por reprezenti objekton estas maniero de

11. Estas alia kialo pensi, ke kaŭzaj/funkciaj karakterizadoj ne estos donitaj en niaj plej fundamentaj fizikaj teorioj, kvankam ĝi ne estas tia, al kiu mi mem estas aldirita.

Se oni tenas la vidon trovitan en Russell (1918) (kvankam malakceptite antaŭ la tempo de Analizo de Materio) ke fundamenta fiziko ne uzas la koncepton de kaŭzo, tiam estas malfacile vidi kiel oni povus esti funkciulo pri fundamentaj fizikaj trajtoj. Ĉi tiu "Ruselismo" pri kaŭzado estas pozicio, kiu reakiris popularecon en la lastaj jaroj. Vidu ekz. Field (2003).

karakterizante kiel tiu objekto estas en si mem kontraste al kiel ĝi estas kun respekto al aliaj aferoj.

Revenante al Lewis, kiom mi povas diri, lia rakonto pri teoriaj terminoj ne postulas, ke ni nur komprenu la internajn trajtojn postulatajn de niaj sciencaj teorioj komprenante la rilatojn kiujn objektoj kiuj posedas ilin portas al aliaj objektoj. (Rememoru, ĉi tio estas la semantika interpreto de Fizika Strukturismo.) La raporto de Carnap pri teoriaj terminoj verŝajne implicas tion. La konto de Lewis kaj plie funkciado verŝajne implicas tion. Sed se sciencistoj inkluzivas pli en siaj teorioj ol raporto pri la spatiotempo-poraj, kaŭzaj kaj aliaj rilatoj¹² kiujn objektoj portas al alia, tiam oni povas konservi la kadron de Lewis por kompreni teoriajn terminojn holisme malakceptante Fizikan Strukturismon. Kaj finfine, estas kredinde malakcepti Fizikan Strukturismon nur ĉar niaj sciencaj teorioj ja diras al ni kiaj objektoj estas interne kiam ili posedas ecojn kiel maso, ŝargo kaj la ceteraj. Ili uzas kio eble estas nekonataj, tre abstraktaj matematik-ematikaj konceptoj por priskribi kiaj objektoj estas interne similaj. Ili ne priskribas objektojn interne uzante konceptojn kun kiuj ni ŝajnas esti konataj de percepta sperto. Sed ĉi tio ne signifas, ke ili ne provizas al ni internajn karakterizaĵojn.

Ni ĝis nun diskutis du manierojn atingi fizikan strukturisman tezon supozante ke fiziko provas postuli kaj priskribi internajn trajtojn: la maniero de Russell, kiu dependas de la kaŭza teorio de percepto kaj la penso ke ni ne povas scii la internaj trajtoj de la propraĵoj kiuj kaŭzas niajn spertojn ĉar ili estas instantiigitaj en aparta spaco de la privata spaco de spertoj; kaj la maniero de Lewis, kiu dependas de lia Ramsey-kaj-Carnap-inspirita teorio de teoriaj terminoj kaj la penso ke teorioj nur priskribas rilatojn kiujn objektoj kiuj posedas internajn trajtojn portas unu al la alia. En ambaŭ kazoj mi estas skeptika, ke ni vere havas bonan argumenton montrante, ke fiziko ne sukcesas malkaŝi, kiaj objektoj estas interne. Ni povus demandi, tamen, kion diri pri la dua parto de Rusela Monismo, la Struktur-Grounding Thesis, pri ĉi tiuj interpretoj de Fizika Strukturismo.

Se Fizika Strukturismo estas komprenita per aŭ la psikologiaj aŭ semantikaj interpretoj, tiam kion la Structure-Grounding-tezo diras ne estas ke devas ekzisti kromaj internaj trajtoj por bazigi la trajtojn de fiziko. Prefere, ĝi diras, ke ni bezonas konton por kompletigi nian sciencan

12. Aliaj rilatoj eble povus esti internaj rilatoj (rilatoj, kiujn objektoj portas unu al la alia, kiuj supervenas sur kia ili estas interne).

364 konscio en la fizika mondo

komprene pri kiaj estas la internaj propraĵoj priskribitaj de fiziko.

Mia disputo estis ke ekzistas neniu kialo pensi ke fizikaj teorioj priskribas objektojn simple interrilate. La Rusela Monisto povus insisti, ke la matematikaj karakterizado de masoj, ŝargoj kaj la aliaj fizikaj ecoj postulas suplementon per iu plia interna karakterizado, kiu ebligas al ni distingi tiujn trajtojn unu de la alia laŭ terminoj kiujn ni povas kompreni, sed estas ne klare kial. Ĉi tio devas esti tiel. Kion pli ni povus serĉi?

4. Empiriaj Strukturismaj Tezoj

Ni daŭrigu do pripensi alian manieron interpreti kaj motivigi Fizikan Strukturismon. Ĉi tio estas alia maniero, kiel oni eble povus atingi Russellian Monismon, ne permesante, ke fiziko postulu internajn posedaĵojn sed poste insistante, ke ĝi ne povas diri al ni ion ajn por identigi ilin, sed anstataŭe neante, ke fiziko estas en la komerco. de postulado de internaj ecoj. La ideo estas ke ĉiuj ecoj pri kiuj fiziko parolas estas vere nur eksteraj trajtoj, priskriboj de la spatiotempaj kadro-laboroj en kiuj objektoj situas kaj la rilatoj de tiuj objektoj. Fizikistoj uzas terminojn kiel "maso" kaj "ŝarĝo", kiuj povas ŝajni indiki internajn ecojn, sed vere ili nur priskribas kompleksajn arojn de rilatoj. Kiel ni vidis en Sekcio 1, estas du manieroj, kiel oni povus defendi ĉi tiun aserton.

Unuflanke, oni povus prezenti ĉi tion laŭ normiga maniero—eble sciencistoj opinias, ke tio, kion ili faras, atribuas internajn trajtojn al objektoj, sed vere, en scienco, kiu estis pli proksima al idealo aŭ tiu, en kiu sciencistoj komprenis sian projekton. pli bone, la nuraj postulataj trajtoj estus eksteraj trajtoj.

Ĉi tiu normiga tezo estas unu ebleco, kaj mi ne havos multon por diri kontraŭ ĝi ĉi tie. Mi ja scivolos, kia povus esti la instigo por nei ke propra aŭ ideala scienco, precipe propra aŭ ideala versio de fundamenta fiziko, postulus internajn ecojn. Estas kompreneble la malnova empirista aŭ pozitivisma instigo por ŝati ion tian. Ĉio, kion ni povas kompreni, estas kiel objektoj efikas niajn spertojn kaj do sciencoj devus nur postuli ecojn, kiuj rilatas objektojn al niaj spertoj pri ili.

Eble denove povus ekzisti ankaŭ prefero por funkciado pri sciencaj teorioj, venante de la penso ke konceptoj estas plej bone komprenataj kiam ni precizigis apartan kaŭzan rolon kaj vidis kiel ĝi povas esti realigita. Sed certe tio validas nur por nefundamentaj sciencaj pozicioj, tiuj kiujn ni volas vidi reduktitaj, integritaj en niaj pli fundamentaj, ĝeneralaj teorioj. Mi ne povas vidi, kial estus prefero por funkciismo

Fizika Kritiko de Russelliana Monismo 365

motivita por fundamenta fizika teorio mem. Sed ni tenu momenton al ĉi tiu normiga tezo.

La lasta maniero kiel oni povus interpreti Fizikan Strukturismon estas en la priskriba maniero. Estas empiria aserto pri niaj faktaj fizikaj teorioj ke ili fakte neniam postulas fundamentajn, internajn trajtojn. Tio estas tezo kiu estis vaste diskutita en la filozofio de scienco de la lasta jardeko sub la nomo "Ontic Structural Realism", kaj estis defendita fare de Steven French, James Ladyman, kaj Don Ross (Ladyman kaj Ross 2007, franca 2013). Tiuj aŭtoroj apelacias al specifaj trajtoj de kvantuma mekaniko kaj relativeco por argumenti ke ĉio, kion fiziko priskribas, estas rilatoj, neniam internaj trajtoj. Finfine, debato pri ĉi tiu tezo profundigos nin en la filozofion de fiziko. Ni devos paŝi unu post alia niajn fizikajn teoriojn kaj taksu la individuajn trajtojn, kiujn ili postulas. En mia (2010), mi konsideris la situacion por kvantuma mekaniko kaj argumentis ke ni ne havas kialon esti strukturaj realistoj pri tiu teorio malgraŭ interesaj argumentoj kontraŭe.

En la nuna ĉapitro mi ne intencas doni ĝisfundan kritikon de aŭ la priskribaj aŭ normigaj interpretoj de Fizika Strukturismo. Sed oni ne bezonas por kritiki ĉi tiun manieron motivigi Russellian Monismon. Ĉar kion la Russellian Monist bezonus estas ne nur la aserton ke fiziko nur postulas eksterajn trajtojn, neniam internajn trajtojn, aŭ ideala fiziko postulus nur eksterajn trajtojn, neniam internajn trajtojn. La Rusela Monisto ankaŭ bezonus moviĝi de tie al tio, kion mi vokis

la Structure-Grounding Thesis, por argumenti ke jes, fiziko nur postulas eksterajn trajtojn, sed ni krome devus kredi ke estas internaj trajtoj kiuj kompletigas, kiuj iel bazigas, tiujn eksterajn trajtojn. Kaj la demando estas kial, se la priskriba aŭ normiga strukturisma tezo estas vera, ni devus kredi tion.

Strukturaj realistoj hodiaŭ ne opinias ke la eksteraj trajtoj de fiziko bezonas suplementon per pliaj internaj trajtoj; ili neus la Structure-Grounding Thesis. Ĝenerale, estas malfacile vidi kial se ni supozas ke fundamenta fiziko povas provizi kontentigan priskribon de la mondo, ĝi bezonus suplementon per metafiziko de internaj trajtoj (vidu ankaŭ Ney 2007). Ĉi tio estas preskaŭ bagatela, se ni supozas la normigan strukturisman tezon kaj parolas pri ideala aŭ kompletigita fundamenta teorio.

Oni tamen povus ankoraŭ scivoli pri la responda aserto pri nuna fiziko, ĉar ni scias, ke ĝi ne estas kompleta.

Eĉ se ni provizore koncedas ke nuna fiziko nur postulas eksterajn trajtojn, estas neverŝajne ke kio estas postulata por kompletigi fizikon estas suplementado kun listo de internaj trajtoj. Kio necesas estas rakonto por unuigi

366 konscio en la fizika mondo

Ĝenerala relativeco kaj kvantuma mekaniko, solvo de la kvantuma mezurproblemo, rakonto kiu klarigas kio estas la naturo de malluma materio, se ekzistas rakonto pri la kreado de nia universo preter la Praeksplodo, ktp.

Se la hodiaŭa fiziko ŝuldiĝas tute kun eksteraj trajtoj, estas dubinde, ke por kompletigi fizikon, kio bezonus, estas suplemento kun listo de pliaj, internaj trajtoj.¹³

Por la specoj de klarigoj, kiujn fiziko bezonas, estas malfacile vidi kiel postulataj internaj propraj povas helpi. Tamen, oni povus argumenti, ke ekzistas distinge metafizikaj kialoj, kiuj instigas la Struktur-Tezon.

Frank Jackson esprimas la problemon kun la pozicio eble plej bone. La vido ke objektoj havas nur eksterajn trajtojn, neniujn internajn trajtojn, "faras misteron de kio ĝi estas kio staras en la ... rilatoj" (1998, p. 24). Kiel povas ekzisti rilatoj sen esti io, kiel la relata estas? En lia lastatempa diskuto de Russellian Monism, Derk Pereboom pripensas alian eblecon: ke la instantiigo de internaj trajtoj estas kio estas necesa por distingi lokojn kiuj estas okupitaj de nura malplena spaco. Li spuras tiun penson al Leibniz kaj sugestas, kio estas bezonata estas vere la postulado de klaso de grandaj internaj trajtoj (Pereboom 2011, pp 95-96).

Estas malfacile scii kion fari pri ambaŭ ĉi tiuj punktoj. Ili baziĝas sur intuicioj, kiujn ni havas pri kiaj trajtoj devas ekzisti en la mondo.

Oni povus atentigi, ke ĉar ni parolas pri tio, kio esence ekzistas, estas malfacile tro multe pezi niajn intuiciojn, precipe pri aferoj tiel esoteraj. Tamen, estas kelkaj aferoj, kiujn oni povas diri.

Al la zorgo de Jackson pri rilatoj sen relata, notu ke nei la ekziston de fundamentaj internaj trajtoj ne estas nepre diri ke povas ekzisti rilatoj sen relata. Oni povus kredi, ke ekzistas objektoj, kiuj funkcias kiel la relata de la rilatoj, neante, ke tiuj objektoj havas iujn ajn internajn ecojn. Ne ŝajnas esti ajna nekoherco kun priskribo de la mondo de la formo: $x_1 \ x_2 \ x_3 \dots$ ($R_1 \times x_1 \times x_2 \ \& \ R_2 \times x_2 \times x_3 \ \& \ R_3 \times x_3 \times x_4 \ \& \dots$). Ĉi tiu estas la vido, kiun oni pli ofte trovas, ke Ontic Structural Realists apogas hodiaŭ (kvankam kontraste, vidu la francan 2013) prefere ol la pli ekstrema pozicio proponita per la titolo de Ladyman kaj Ross, Every Thing Must Go.

13. Notu, ke la afero en ĉi tiu sekcio estas ĉu nuna fiziko povus bezoni, por kompletigi siajn proprajn klarigajn celojn, suplementon per teorio de internaj ecoj. Russellian Monist povus respondi ke por ke scienco estu kompletigita, ĝi bezonus raporton pri konscio, kaj por fari tion fiziko bezonas suplementon kun raporto pri internaj trajtoj. Sed ĉi tio ne estas respondo al la konsiderata afero pri Fizika Strukturismo. La demando ne estas, ĉu nia tuta teorio de la mondo bezonas suplementon por esti kompleta? La demando estas, ĉu fiziko bezonus suplementon kun internaj propraj por esti kompletigita?

Koncerne la punkton de Pereboom pri uzado de la ekzisto de internaj propraĵoj por marki la distingon inter materio kaj malplena spaco, tio estas historie tre interesa, sed ne estas klare, ke fizikistoj uzas internajn ecojn kun la intenco marki ĉi tiun distingon hodiaŭ nek. kial ili devus. Se spacaj regionoj estas reprezentitaj kiel posedantaj topologiajn kaj metrikajn trajtojn, tiam kiel mi sugestis en la antaŭa sekcio, tio povas esti reprezenti ilin kiel interne unumaniere aŭ alian. Se jes, la nura instantiigo de internaj trajtoj ne povas esti maniero distingi materioplenajn regionojn de malplena spaco. Sed eĉ se ne estas maniero fari ĉi tiun distingon, ĉi tio ne ŝajnas problema. Unu maniero en kiu moderna fiziko defias niajn antaŭajn manierojn rigardi la mondon estas defiante la distingon inter malplena kaj materioplena spaco en la unua loko. Ĉi tio estas plej klare pruvita per kvantuma kampa teorio kie la diferenco inter regiono okupita de materio kaj unu sen kvantoj proksimume al diferenco en kampa amplitudoj; ĉiukaze, ne dikotoma distingo inter tiuj regionoj kiuj instantiigas apartan specon de posedaĵo kaj tiuj kiuj ne faras. Kaj tial instigo por la postulado de internaj propraĵoj, kiuj eble ŝajnis konvinkaj en la dekoka jarcento, simple ne havas tiom da pezo hodiaŭ. Mi konkludas, ke eĉ se fizikistoj hodiaŭ ne postulas internajn ecojn, estas ne klare kial ili devas. Tiuj Russellian Monists kiuj motivas sian pozicion uzante la priskribajn aŭ normigajn versiojn de Physical Structuralism kombinitaj kun la Structure-Grounding Thesis devas provizi nin per argumento por kial sole interrilata fiziko bezonus la plian postuladon de internaj trajtoj.

5. Konkludo

Estas foje malfacile diri kiam filozofoj de menso trovas Russellian Monismon intrigante precize kiun interpreton de la Physical Structuralism-tezo ili havas en menso kaj kiel ĝi estas supozita esti motivita. Sed Fizika Strukturismo en iu formo estas esenca komponento de Russelliana Monismo.

Mi distingis kvar manierojn kiel ĉi tiu tezo povas esti interpretita. Neniu el ili disponigas konvinkan instigon por vidi la fizikan karakterizadon de la mondo kiel bezonanta suplementon de plia metafiziko.

La unuiĝo proponita de Russellian Monists estas intriga, sed ni ne devus esti tentataj favori ĝin kiel manieron unuigi konscion kaj la fizikan mondon. Filozofia pripensado pri niaj plej bonaj, aktualaj fizikaj teorioj lasas nin vidi ke la premisoj, kiuj estas bezonataj por instigi la unuiĝon, estas nesubtenataj kaj ne devus esti akceptitaj.

Ĝis nun mi diskutis Russellian Monismon kiel konkuranto de Fizikismo, vido kiu aldonus fundamentajn ecojn al la katalogo provizita de

368 konscio en la fizika mondo

fundamenta fiziko, sed kelkaj kiuj diskutas Russellian Monism rigardas ĝin ne kiel konkuranton al Fizikismo, sed anstataŭe kiel interpreton de tio. Ekzemple, Pereboom (2011) prenas Russellian Monismon kiel manieron ke Fizikismo povas esti ŝparita eĉ se niaj travivaĵoj havas internajn trajtojn kiuj ne povas esti reduktitaj al trajtoj trovitaj ene de fizika scienco. Finfine, mi, kiel Russell, ne konsideras Russellian Monismon kiel manieron interpreti Fizismon, sed prefere pozicion en konflikto kun ĝi, almenaŭ la speco de Fizikismo kiu estas plej interesa: unu kiu implicas sindevontigon al fiziko kaj fiziko sole. kiel fonto de siaj fundamentaj metafizikaj devontigoj.¹⁴ La Fizikisto estas optimisma pri la kapablo de fiziko doni kompletan priskribon de la mondo, aŭ almenaŭ tiel kompletan priskribon kiel ni povas postuli, kaj ne vidas la bezonon de metafiziko por postulu pliajn fundamentajn ecojn. Mi esperas esti montrinta ĉi tie kial la argumentoj uzataj por subteni Russellian Monismon ne subfosas ĉi tiun optimismon nome de la Fizikisto.

Referencoj

- Block, Ned. 2003. Mensa Farbo. En *Reflections and Replies: Eseoj pri la Filozofio de Tyler Burge*, M. Han kaj B. Ramberg, red. Kembriĝo: MIT Press.
- Carnap, Rudolfo. 1966. *Filozofiaj Fundamentoj de Fiziko*. New York: Bazaj Libroj.
- Chalmers, Davido. 1996. *La Konscia Menso*. Oksfordo: Oxford University Press.
- Dennett, Danielo. 1991. *Consciousness Explained*. Boston: Malgranda, Brown.
- Dretske, Fred. 1995. *Naturigante la Menson*. Kembriĝo: MIT Press.
- Field, Hartry. 2003. Kaŭzo en Fizika Mondo. En *Oksforda Manlibro de Metafiziko*, M. Loux kaj D. Zimmerman, red. Oksfordo: Oxford University Press, 435-60.
- franco, Steven. 2013. *La Strukturo de la Mondo*. Oksfordo: Oxford University Press.
- Gertler, Brie. 2011. *Mem-Scio*. Londono: Routledge.
- Jackson, Frank. 1998. *De Metafiziko ĝis Etiko: Defendo de Koncipa Analizo*. Oksfordo: Oxford University Press.
- Ladyman, Jakobo kaj Don Ross (kun David Spurrett kaj John Collier). 2007. *Every Thing Must Go: Metafiziko Naturigita*. Oksfordo: Oxford University Press.
- Langton, Rae. 2004. Elusive Knowledge of Things in Themselves. *Aŭstralazia Revuo por Filozofio*, 82, 129-36.

14. Estas alia maniero karakterizi Fizikismon. Ĉi tio estas kiel la pozicio, ke nenio estas esence mensa. Tio estus dekreto Fizikismon de iu engaĝiĝo al la ontologio de fizikaj teorioj. Se oni komprenas "Fizikismon" tiamaniere kaj poste prenas serioze la protofenomenisma versio de Russelliana Monismo priskribita en la enkonduko, tiam la du pozicioj estos kongruaj. Vidu Ney (2008) por diskuto de diversaj manieroj konstrui Fizikismon.

Fizika Kritiko de Russelliana Monismo 369

- Lewis, Davido. 1970. How to Define Theoretical Terms. *Ĵurnalo de Filozofio*, 67, 427-46.
- Lewis, Davido. 1972. Psikofizikaj kaj Teoriaj Identigoj. *Aŭstralazia Revuo de Filozofio*. 50, 249-58.
- Lewis, Davido. 2009. Ramseyan Humileco. En *Conceptual Analysis and Philosophical Naturalism*, David Braddon-Mitchell kaj Robert Nola, red. Kembriĝo: MIT Press, 203-22.
- Ney, Alyssa. 2007. Fizikismo kaj Our Knowledge of Intrinsic Properties. *Aŭstralazia Revuo por Filozofio*, 85, 41-60.
- Ney, Alyssa. 2008. Defining Physicalism. *Filozofia Kompasso*, 3, 1033-48.
- Ney, Alyssa. 2010. Ĉu ekzistas Fundamentaj Intrinsekaj Propraĵoj? En *New Waves in Metaphysics*, A. Hazlett, red. Londono: Palgrave Macmillan, 219-39.
- Pereboom, Derk. 2011. *Konscio kaj la Perspektivoj por Fizikismo*. Oksfordo: Oxford University Press.
- Russell, Bertrand. 1912/1997. *La Problemoj de Filozofio*. Oksfordo: Oksforda Universitato Premu.
- Russell, Bertrand. 1918. Pri la nocio de kaŭzo. En *Mistikismo kaj Logiko*. Londono: Longman, 180-208.
- Russell, Bertrand. 1927/2007. *La Analizo de Materio*. Nottingham: Proparolanto.
- Schaffer, Jonatano. 2005. Kvidisma Scio. *Filozofiaj Studoj*, 123, 1-32.
- Schwitzgebel, Eriko. 2011. *Perpleksecoj de Konscio*. Kembriĝo: MIT Press.
- Tye, Mikaelo. 1995. *Dek Problemoj de Konscio*. Kembriĝo: MIT Press.

Kontraŭ Constitutive Rusela monismo

Filipo Goff

russellianmonismas bela teorio de materio kaj alloga solvo al la menso-korpa problemo. En la unua sekcio de ĉi tiu ĉapitro mi donas detalan raporton pri tio, kia mi konsideras rusela monismo, kiel ĝi kontrastas kun fizikismo, kaj kia estas la instigo por preni la vidon tre serioze.

En la dua sekcio, mi turnas al la distingo inter konstituigaj kaj ne-konstituigaj formoj de Russelliana monismo. David Chalmers argumentis, ke konstitucia rusela monismo estas la plej grava formo de rusela monismo, evitante malavantaĝojn asociitajn kun dualismo unuflanke, kaj normajn formojn de fizikismo aliflanke.¹ Chalmers, tamen, ne esploras en ajna detalo kion ĝuste la nocio de konstitucio sumiĝas al.

Pruntante la kadron de Theodore Sider por pensi pri fundamenteco, mi provas klarigi la nocion de konstitucio, kaj per tio klarigi kon-konstituigajn formojn de rusela monismo.² Bedaŭrinde, kiam plene eksplikate tiamaniere, konstitua rusela monismo montriĝas ne tre kredinda. , kaj eble nekohera.

La tria kaj lasta sekcio de la ĉapitro alportas bonajn novaĵojn: ekzistas formo de rusela monismo kiun Chalmers ne konsideras, komprenebla emerĝisto.

1. Chalmers, ĉi tiu volumo.

2. Sider 2009, 2012.

Russelliana monismo, kiu restas alloga malgraŭ ne posedado de ĉiuj virtoj, kiujn Chalmers atribuas al la konstitua vido.

I Eleganta Teorio de Materio

La Problemo kun Pura Fizikismo

En la publika imago, fiziko estas survoje por doni kompletan priskribon de la fundamenta naturo de realeco. Ekde la scienca revolucio, la evoluo de rigora eksperimenta metodo permesis daŭran progreson en la kompreno de la naturo de spaco, tempo kaj materio.

Kompreneble estas longa vojo por iri; fizikistoj ĝis nun ne povis unuigi nian plej bonan teorion de la tre granda, do ĝenerala relativeco, kun nia plej bona teorio de la tre malgranda, do kvantuma mekaniko. Sed iam, oni supozas, ĉi tiuj sulkoj estos gladitaj kaj fizikistoj fiere prezentos al la publiko la Grandan Unuigitan Teorion de ĉio.

Ni uzu la esprimon "pura fizikismo" por la vido ke finita fiziko rivelos la kompletan fundamentan naturon de realeco. La problemoj pri pura fizikismo komenciĝas de la konstato, ke la fiziko, de Galileo pluen, laboris kun tre severa vortprovizo: ĝiaj predikatoj esprimas nur matematikajn kaj kaŭzajn konceptojn. Pensu pri tio, kion la fiziko diras al ni pri elektrono.

Fiziko diras al ni, ke elektrono havas negativan ŝargon. Kion fiziko devas diri al ni pri negativa ŝargo? Malglata kaj preta respondo: aferoj kun negativa ŝarĝo forpuŝas aliajn aferojn kun negativa ŝarĝo kaj altiras aliajn aferojn kun pozitiva ŝarĝo. Fiziko diras al ni, ke elektrono havas certan kvanton da maso. Kion fiziko devas diri al ni pri maso? Malglata kaj preta respondo: aferoj kun maso altiras aliajn aferojn kun maso kaj rezistas akcelon. Ĉiuj trajtoj, kiujn fiziko atribuas al fundamentaj partikloj, estas karakterizitaj laŭ kondukismaj dispozicioj. Fiziko diras al ni nenion pri kio elektrono estas preter tio, kion ĝi faras.

Pli ĝenerale, la informa fiziko havigas al ni koncerne la naturan mondon ekskluzive koncernas ĝian matematik-kaŭzan strukturon. Ĉi tio estas tre utila informo; ĝi ebligas al ni manipuli la naturon en ĉiaj eksterordinaraj manieroj, permesante al ni konstrui laserojn kaj mikroondojn, kaj flugi al la luno. Tamen, se ekzistas pli al fundamenta realeco ol povas esti kaptita per matematikaj kaj kaŭzaj konceptoj, tiam la priskribo de realeco, kiun ni ricevas de fiziko, devas esti nekompleta. Kaj multaj filozofoj trovas la ideon de vera konkreta mondo kun pure matematik-kaŭza naturo nekomprenebla. Intuicie, kie ajn estas matematik-kaŭza strukturo, devas ekzisti iu suba kategoria naturo kiu realigas tiun strukturon; por preni specifan kazon, devas ekzisti ia kategoria naturo al elektrono

372 konscio en la fizika mondo

tio bazigas la disponojn, kiujn fiziko diras al ni, ke la elektrono havas. Se ĉi tiuj intuicioj estas ĝustaj, tiam neniu ebla mondo povus esti tute kaptita en la lingvo de fiziko, kaj tial pura fizikismo estas nepre malvera.

Eĉ se ekzistas aŭtentaj eblaj mondoj kiuj povas esti ĝisfunde karakterizitaj en la lingvo de fiziko, estas bona kialo pensi ke la reala mondo ne estas unu. Ĉar ni scias kun certeco, ke nia mondo enhavas fenomenajn kvalitojn, kvalitojn kiel kiel estas vidi ruĝa, kaj kiel estas senti doloro. Kaj ekzistas potencaj argumentoj, penseblaj argumentoj kaj la sciargumento³ al la konkludo ke mondo de pura matematik-kaŭza strukturo ne povus konsistigi supervenan bazon por fenomenaj kvalitoj. Se ĉi tiuj argumentoj estas solidaj, tiam pura fizikismo devas esti (fakte eĉ se ne nepre) malvera.

Estas do forta kazo, ke la fiziko, malgraŭ ĉiuj siaj virtoj, ne kapablas havigi al ni kompletan priskribon de la fundamenta realo. Fiziko provizas al ni matematikan priskribon de la fundamentaj kaŭzaj laboroj de la natura mondo.⁴ La formala naturo de tia priskribo implicas, ke ĝi nepre abstraktas ne nur de la realeco de la konscio, sed de iu alia reala, kategoria naturo tiun materialon. entoj eble havus. Same kiel matematika modelo en ekonomiko abstraktas for de la konkretaj trajtoj de realmondaj konsumantoj, ekzemple, la naturo de ilia laboro kaj la specifaj aĵoj kiujn ili aĉetas kaj vendas, tiel fiziko abstraktas de la konkretaj trajtoj de spaco, tempo, kaj materio.

Mi supozos por la resto de ĉi tiu ĉapitro, ke puraj fizikismaj mondoj estas ja nekoheraj, kaj ke fenomenaj kvalitoj ne tute superiĝas sur matematik-kaŭza strukturo. Fari ĉi tiujn supozojn lasas al ni du malfacilajn demandojn:

1. Kio estas la kategoria naturo de bazaj materiaj estaĵoj?
2. Se fiziko ne provizas al ni adekvatan supervenan bazon por la fenomenaj kvalitoj, kiujn ni renkontas en nia sperto, kiel ni klarigas ilian instantiigon en nia mondo?

Rusela monismo disponigas bele unuigitan respondon al ambaŭ ĉi tiuj demandoj.

3. Chalmers 1996, 2002, Jackson 1982, 1986.

4. Eble ni povas diri pli singarde, ke fiziko celas doni kompletan priskribon de la kaŭza funkciado de bazaj estaĵoj en relative izolitaj situacioj. Povas ekzisti emerĝaj kaŭzaj potencoj pri kiuj fiziko restas silenta. Mi diskutas kaŭzan fermon de la mikrofiziko en la tria sekcio de la ĉapitro.

La Esenco de Russelliana Monismo

Laŭ Russelliana monismo, la kategoriaj trajtoj de fundamentaj fizikaj estaĵoj - tiuj ecoj kiuj bazigas la emojn kiujn fiziko rivelas al ni - estas fenomenaj aŭ protofenomenaj trajtoj. Mi diros pli pri la difino de 'protofenomena' nuntempe, sed ni laboru nuntempe kun baza difino, laŭ kiu ili estas ecoj kiuj, kvankam ne mem fenomenaj ecoj, fundamentas fenomenajn ecojn kiam ili estas kombinitaj en certaj manieroj.⁵ Fiziko karakterizas mason laŭ certa dispozicio (rezisti akcelon kaj altiri aliajn amasaĵojn), sed maso mem por la rusela monisto, tio estas, la kategorio posedado, kiu bazigas la dispoziciojn esprimatajn per la fizika predikato "maso", estas formo de konscio aŭ prakonscio.⁶ Se la kategoriaj ecoj de bazaj fizikaj estaĵoj estas konsiderataj fenomenaj ecoj, la rezulta vido estas formo de panpsikismo. Se la kategoriaj ecoj de bazaj fizikaj estaĵoj estas konsiderataj kiel protofenomenaj ecoj, la rezulta vido estas formo de panprotopsikismo.

Ĉi tiu ununura supozo ofertas esperon pri unuigita respondo al ambaŭ demandoj, kun kiuj ni finis la lastan sektion. En respondo al la unua demando, la kategorio naturo de bazaj materiaj estaĵoj montriĝas fenomenaj aŭ protofenomenaj. Responde al la dua demando, la ĉeesto de ĉi tiu fenomenaj aŭ protofenomenaj naturo celas doni bazon sufiĉe riĉan por subigi la fenomenajn kvalitojn, kiujn ni renkontas en nia sperto. Russellianaj monistoj ĝenerale ne opinias, ke bazaj materiaj estaĵoj mem instantigas homajn fenomenajn trajtojn; la konscio aŭ prakonscio de elektronoj estos de tre baza formo. Sed la kruda sperto/pra-sperto de multaj bazaj materiaj estaĵoj bazigas la riĉan sperton de funkcia homa cerbo.

En ĝia plej eleganta formo Russelliana monismo estas speco de neortodoksa identeca teorio. Simile al kiel fiziko karakterizas fizikajn trajtojn laŭ siaj kaŭzaj roloj, cerboscienco karakterizas cerbostatojn laŭ terminoj.

5. Chalmers 1996: 126-27.

6. Efektive, ĉu tio estas la ĝusta afero, dependas de sia opinio pri la semantiko de la esprimoj en fiziko. Ni povas preni mason por indiki la dispozicion mem, en kiu kazo la fenomenaj/protofenomenaj bazo realigas mason. Pro simpleco, kaj ĉar ĝi ŝajnas al mi la pli kredinda vidpunkto, mi daŭre supozos, ke la esprimoj de fiziko rigide indikas kategoriajn ecojn laŭ la dispozicioj, kiujn ili baziĝas.

7. Chalmers 1996/2002/ĉi tiu volumo.

374 konscio en la fizika mondo

de (i) ilia kaŭza rolo rilate al aliaj cerbaj statoj kaj kondukismaj aŭ korpaj efikoj, (ii) iliaj kemiaj eroj (kiuj estas siavice karakterizitaj en kemio laŭ (A) sia kaŭza rolo, (B) siaj fizikaj eroj) .

Donita cerbostato, ekzemple, pafado de c-fibroj (por daŭrigi en la filozofia tradicio uzi tiun ĉi trudita kaj empirie dubinda ekzemplo), estas priskribita de la fizikaj sciencoj 'de ekstere', t.e. laŭ la dispozicioj kiujn ĝi baziĝas. kaj la disponoj de ĝiaj eroj. Sed "de interne" ni konas tiun mem staton kiel formo de konscio, ekzemple, la sento de doloro. Do doloro estas identa kun c-fibroj pafado, sed la reala naturo de la stato estas komprenata nur kiam ĝi estas pensita en fenomenaj terminoj.

Populara argumento por reduktiva fizikismo estas ke ĝi ofertas manieron akordigi banalaĵojn pri mensa kaŭzado kun la kvazaŭa kaŭza fermo de la fiziko. Ni volas konservi la ordinaran plaĉon, ke doloro 'ludas la doloran rolon', t.e. kaŭzas evitan konduton responde al korpa damaĝo. Sed se la fiziko estas kaŭze fermita, tiam estos iu fizika stato, c-fibroj pafantaj ni diru, kiu ludas la doloran rolon. Kaj tial ni ŝajnas havi tro da kaŭzoj por mia kriado kaj forkurado kiam vi enŝovas tranĉilon en mi. Redukta fizikisto ne alfrontas la zorgon pri evitadkonduto trodeterminita, ĉar doloro povas esti identigita kun pafado de c-fibroj. Estas vidite kiel granda avantaĝo de rusela monismo ke, almenaŭ en sia aspekto kiel neortodoksa identeca teorio, ĝi permesas al ni diri ĝuste la samon.⁸

Distinguing Russellian Monism de Malpura Fizikismo

La lasta sekcio donis al ni ideon pri kio Russelliana monismo estas, kaj kial ĝi estas alloga vido. Tamen, ĝia preciza difino bezonas rafinigon, ĉar la maniero kiel mi karakterizis ĝin ĝis nun ne distingas ĝin de certaj normaj formoj de fizikismo. La problemoj devenas de la baza difino de 'por-tofenomena posedaĵo' kiun mi donis ĉe la komenco de la lasta sekcio, laŭ kiu protofenomenaj ecoj estas ne-fenomenaj ecoj kiuj bazigas fenomenajn ecojn kiam kombinitaj en certaj manieroj. La problemo estas, ke iu ajn fizikisto, kiu kredas je fenomenaj ecoj, prenos fenomenajn kvalitojn iusence bazitajn en pli bazaj proprajoj, kaj tial kredos je protofenomenaj kvalitoj laŭ tiu baza difino.

8. Por kelkaj ekzemploj de Russelliana monismo, vidu Russell 1927, Eddington 1928, Feigl 1958/1967, Maxwell 1978, Lockwood, M. 1989, Strawson 1994/2003/2006a, Chalmers 1996, 980192, Stoljar.

Eĉ sur ĉi tiu difino de "protofenomena" ni povas facile distingi la puran fizikiston de la Russelliana monisto, ĉar la lasta sed ne la unua kredas ke bazaj fizikaj unuoj havas kategoriajn trajtojn. Sed ne ĉiuj fizikistoj estas puraj fizikistoj. Puraj fizikistoj konsideras la disponojn de fundamentaj partikloj kiel krudajn, ne bazitajn en iu subesta kategoria naturo. Sed multaj fizikistoj - David Lewis kaj David Armstrong estante du rimarkindaj ekzemploj⁹ - kredas ke la disponoj de fundamentaj fizikaj estaĵoj baziĝas sur siaj kategoriaj trajtoj. Ĉar fiziko rivelas al ni nur la disponajn trajtojn de partikloj, ĉi tiu vidpunkto implicas - kiel Lewis kaj Armstrong koncedas - ke ekzistas pli al la naturo de fizikaj estaĵoj ol fiziko iam povas riveli al ni. Ni nomu fizikistoj, kiuj ne estas puraj fizikistoj, "malpuraj fizikistoj".

Alter kaj Nagasawa lastatempe difinis Russellian monismon kiel la konjunkcion de la sekvaj tri asertoj, en kiuj "protofenomena" estas komprenita laŭ la baza difino skizita supre:

Strukturismo pri fiziko: la bazaj trajtoj, kiujn fiziko priskribas, estas strukturaj/rilataj trajtoj.

Realismo pri neesplorableblaj: estas neesplorableblaj [t.e. ecoj kiuj bazu la strukturojn/rilatojn kiujn fiziko atribuas], kies naturoj ne estas tute strukturaj/rilataj.

(Pra)fenomena bazismo: almenaŭ kelkaj neesplorableblaj estas aŭ fenomenaj aŭ prafenomenaj ecoj.¹⁰

Laŭ la difino de Alter/Nagasawa, Lewis kaj Armstrong nombras kiel Russellianaj monistoj. Ĉi tio ne estas bonvena rezulto. Russelliana monismo estas komprenita kiel maniero integri la fenomenon de konscio en naturon sur fortika realisma kompreno de tiu fenomeno. Lewis kaj Armstrong, kontraste, estas analizaj funkciuloj pri konscio; la koncepto de donita konscia stato estas nur la koncepto de stato kiu ludas certan kaŭzan rolon.¹¹

Eble ni povus nur kondiĉi, ke Russellianaj monistoj malakceptas kaŭzajn analizojn de konscio. Tamen, eĉ kun ĉi tiu kondiĉo, ni estus

9. Armstrong 1983, Lewis 2009.

10. Alter & Nagasawa 2012: 70-71.

11. Alter kaj Nagasawa daŭriĝas por diri ke ili lasas certajn engaĝiĝojn de Russelliana monismo implicitaj. Tamen, estas tre ne-triviala kio devus esti aldonita al ĉi tiuj tri tezoj por ekskludi la Lewis/Armstrong-vidon.

376 konscio en la fizika mondo

nekapabla distingi inter Russelliana monismo kaj malpuraj versioj de la plej populara formo de nuntempa fizikismo, la vidpunkton, kiun David Chalmers nomis "tipo-B fizikismo".¹² Tipo-A-fizikistoj, kiel ekzemple Armstrong kaj Lewis, konsideras tie esti apriora implikaĵo. inter kompletigita fiziko kaj la fenomenaj faktoj, kaj kutime respondecas pri tio laŭ iu kaŭza analizo de konscio.¹³ Tipo-B fizikistoj prenas la fenomenan al super-veno sur la fiziko, sed neas ke ekzistas apriora implikaĵo de ĉi-lasta. al la unua.¹⁴ Mi komencos konsiderante la plej rektajn versiojn de rusela monisma kaj tipo-B fizikismo, laŭ kiuj ekzistas aposteriora identeco inter konsciaj statoj kaj cerbaj statoj, por klare vidi la malfacilecon distingi; la du vidpunktoj.

Malpura tipo-B fizikisto, kiu kredas, ke la disponoj de fundamentaj fizikaj estaĵoj baziĝas sur kategoriataj bazoj, supozeble ankaŭ kredos, ke la disponoj de cerbaj statoj baziĝas sur kategoriataj bazoj, kategoriataj bazoj kiuj siavice baziĝas sur la kategoriataj bazoj de iliaj fizikaj eroj. Same kiel la kategoriata naturo de elektrono ne estas malkaŝita al ni de fiziko, tiel la kategoriata naturo de c-fibra pafado ne estas malkaŝita al ni de neŭrofiziologio.

Do ni havas la jenan situacion. Kaj la Russelliana monisto kaj la tipo-B fizikisto (en iliaj plej simplaj kaj elegantaj formoj) prenas tie por ekzisti aposteriora identeco inter c-fibroj pafado kaj doloro. Kaj la Russelliana monisto kaj la tipo-B fizikisto prenas tie por esti kategoriata naturo al c-fibroj pafado, kaj al ĉiu el ĝiaj fundamentaj fizikaj eroj, kiujn la fizikaj sciencoj ne rivelas al ni. Kaj kaj la tipo-B fizikisto kaj la Russelliana monisto opinias ke almenaŭ kelkaj el la kategoriataj trajtoj de fundamentaj fizikaj estaĵoj estas "protofenomenaj", almenaŭ se ĉio ĉi signifas ke en certaj kombinaĵoj ili konsistigas konscian sperton. Kiel do la du vidpunktoj diferencas?

Mi pensas, ke la vidpunktoj estas distingindaj, sed ni bezonas iom da terminologio por fari tion. Ni diru ke koncepto C indikanta eco P estas 'travidebla' nur en la okazo ke ĝi malkaŝas la naturon de P; tio estas, ke estas eble por iu ekkoni apriora, pro posedo de C, kio estas por P esti instanciigita. La koncepto sferico estas travidebla tiusence. Por io

12. Chalmers 2002.

13. Por kelkaj ekzemploj de tipo-A fizikismo, vidu Armstrong 1968, Lewis 1966/1970/1980/1994, Harman 1990, Dretske 1995, Rey 1995.

14. Por kelkaj ekzemploj de tipo-B fizikismo, vidu Loar 1990/2003, Papineau 1993/2002, Lycan 1996, Hill 1997, Hill & McLaughlin 1999, Block & Stalnaker 1999, Perry 2001.

esti sfera estas por ĝi havi ĉiujn punktojn sur sia surfaco egaldistancaj de sia centro; se vi posedas la koncepton sferico, kaj vi estas sufiĉe lerta, vi povas ellabori ĉi tion apriore. En kontrasto ni povas diri ke koncepto C indikanta prop-econ P estas "maldiafana" nur en la okazo ke ĝi rivelas nenion, aŭ tre malmulte, de kio ĝi estas por P esti instantiigita. La koncepto akvo estas maldiafana koncepto. Por ke io estu akvo estas ke ĝi estu kunmetita de H₂O- molekuloj, sed oni ne povas ellabori ĉi tion apriore simple pro posedo de la konceptoj akvo kaj H₂O. 15

Fine, ni povas difini 'travidebla bildigo' jene:

Travidebla bildigo: Travidebla bildigo de priskribo D estas priskribo kiu estas nekomprenbla de D krom ke ĉiu predikativo esprimanta ne-travidebla koncepto estas anstataŭigita per predikato esprimanta travideblan koncepton de la sama eco.¹⁶

Travidebla bildigo lasas senŝanĝajn faktojn pri referenco kaj etendo. Ĝi simple, kvazaŭ, malfermas la kurtenojn sur ĉiu koncepto, rivelante la naturon de la posedaĵo indikita.

Kaj la Russelliana monisto kaj la tipo-B fizikisto prenas tie por esti aposteriora identeco inter doloro kaj c-fibrooj pafado. Sed, kiel mi komprenis ilin, ili malkonsentas pri kial tiu identeco estas aposteriora. Por la Russelliana monisto, la posteno de psiko-fizikaj identecoj estas tute pro la opakeco de la fizikaj konceptoj engaĝitaj. Ni ne povas scii apriore ke c-fibra pafado estas doloro, ĉar la koncepto c-fibra pafado indikas ĝian referencan "de la ekstera flanko" prefere ol rivelado de ĝia reala naturo. Se cerbaj sciencaj priskriboj estus travideble prezentitaj, la reala fenomeno naturo de c-fibra pafado iĝus ŝajna.

Por la tipo-B fizikisto, tamen, la posteuleco ne ŝuldiĝas, aŭ almenaŭ ne sole, al la opakeco de la fizika koncepto. Eĉ se ni travideble farus la koncepton c-fibrooj pafado, malkaŝante la realan kategorian naturon, kiu subestas la cerbsciencajn dispoziciojn, restus aposteriora identeco inter tiu kategoria naturo kaj la fenomena naturo kun kiu ĝi estas identa. Laŭ la plej simpla kompreno de tipo-B fizikismo, la posteulo de psiko-fizikaj identecoj estas pagenda (parte aŭ

15. Jackson kaj Chalmers (2001) kredas ke, donita kompletan fizikan scion (eble lige kun ĉiuj fenomenaj veroj, indeksaj veroj, kaj la tielnomita 'tio estas ĉio' fakto) de la reala mondo oni povus eltrovi ke akvo estas H₂O, sed eĉ ili konsentus ke tio ne povas esti konata sen empiriaj informoj kiu iras preter tio postulata por posedi la konceptojn.

16. Mi disvolvas ĉiujn ĉi tiujn nociojn pli detale en Goff 2011/Forthcoming a/MS.

378 konscio en la fizika mondo

entute) al la opakeco de la fenomenaj konceptoj. Estas ĉar la fenomenaj konceptoj doloro ne malkaŝas la naturon de sia referencisto, ke ni ne povas scii, ke ĝia referenco estas la cerba stato X, eĉ kiam ni konceptas la cerban staton X sub travidebla koncepto.¹⁷

Povas esti amplekso por stranga formo de tipo-B fizikismo, laŭ kiu fenomenaj konceptoj estas travideblaj, kaj tamen psiko-fizikaj identaĵoj restas aposteriore eĉ kiam la koncerna cerba stato estas signata per travidebla koncepto. Tia formo de tipo-B fizikismo estus engaĝita al tio, kion mi nomas "duobla revelacio": la tezo ke, almenaŭ en kelkaj kazoj, la naturo de ununura posedaĵo povas esti plene komprenata en du koncipaj malsamaj manieroj. La vido estus, ke mi tute komprenas la naturon de doloro kiam mi pensas pri ĝi sub fenomenaj konceptoj, kaj mi tute komprenas la naturon de tiu sama stato (sed en radikale malsama maniero) kiam mi pensas pri ĝi sub travideblaj fizikaj konceptoj. Ne estas evidente, ke duobla revelacio estas komprenebla. Kompreneble mi povas rilati al unuopa posedaĵo en multaj konceptoj apartaj manieroj: per pruvo, per priskribo, en virto de kaŭza ligo. Sed ne estas klare, ke oni povas kompreni mian komprenon pri la naturo de unuopa posedaĵo, sciante kio ĝi estas, ekzemple, ke io estu sfera, laŭ multaj konceptoj apartaj manieroj. Eĉ se komprenebla, mi argumentis aliloke, ke duobla revelacio estas profunde problema.¹⁸

Ĉiukaze, ni povas distingi inter tipo-B identteorio kaj Russelliana monisma identteorio dirante ke la unua sed ne la lasta prenas psiko-fizikajn identecojn por esti "firme aposteriore", en la senco ke ili restas aposteriore eĉ kiam la fizika flanko de la identeco estas trans-parente igita.

Tiom pri la distingo inter tipo-B fizikismo kaj rusela monismo en iliaj plej simplaj kaj elegantaj formoj, te kiam konsiderata kiel identteorioj. Ekzistas formoj de kaj tipo-B fizikismo kaj Russelliana monismo kiuj ne identigas konsciajn statojn kun cerbaj statoj. La tipo-B fizikisto eble identigos fenomenajn trajtojn kun fizike realigitaj trajtoj, kiel ekzemple funkciaj trajtoj, prefere ol kun specifaj cerbaj statoj. La Russelliana monisto povas preni c-fibrojn pafadon por esti realigita per, prefere ol identa kun, doloro. Por atingi plene ĝeneralan distingon inter la

17. Papineau 2006 kaj McLaughlin 2001 eksplicite engaĝiĝas al ĉi tiu formo de tipo-B fizikismo. Kvankam estas ne tre ofta por tipo-B fizikistoj eksplicite engaĝiĝi al fenomenaj opakeco (la tezo ke fenomenaj konceptoj estas maldiafanaj), ili tendencas defendi semantikan eksteran raporton pri fenomenaj konceptoj, kaj tio ŝajnas kunporti fenomenan opakecon.

18. Goff Venonta a/MS.

du vidojn ni povas diri, ke la tipo-B fizikisto prenas la supervenion de la fenomenaj sur la fiziko por esti "firme aposteriore", en la senco ke, eĉ se la kompleta fizika priskribo de realeco estus trariveble re-dered, tie malsukcesus. esti apriora implikaĵo de la (trariveble farita) fizika ĝis la fenomenaj.

Russellianaj monistoj, en kontrasto, kredas ke ekzistas apriora implikaĵo inter trarivebla bildigo de la fiziko kaj la fenomenaj.

Se vi povus iel percepti la veran kategorian naturon de miaj cerbaj statoj, vi povus ellabori la naturon de mia konscisperto. Se Rusela monismo estas vera tiam, por estaĵo kiu povus vidi tra la kranioj de aliaj homoj kaj rekte percepti la kategorian naturon de siaj cerbaj statoj, skeptiko pri aliaj mensoj estus neimagebla.

Ĉi tiu engaĝiĵo distingas Russellianajn monistojn de tipo-B-fizikistoj. Tamen, ĝi ne distingas ilin de tipo-A fizikistoj, kiel ekzemple Lewis kaj Armstrong. Por Lewis kaj Armstrong, trariveble igita priskribo de la fizikaj faktoj apriora kunportus la fenomen-enalajn faktojn en virto de precizigado de la puraj fizikaj faktoj (la samaj faktoj kiujn ne-trariveble igita priskribo de la fizikaj faktoj rivelus).

Mi tial proponas difini Russellian monismon kiel la sekvan vidon:

Rusela monismo: Ne ekzistas apriora implikiĵo inter la kompleta fizika priskribo de la realo (t.e. la kompleta priskribo de la realo en la vortprovizo de fundamenta fiziko) kaj la fenomen-enaj faktoj, sed estas apriora implikiĵo inter trarivebla bildigo de la kompleta fizika priskribo de la realo kaj la fenomenaj faktoj.¹⁹

Ni nun havas la rimedojn por moviĝi al pli bona difino de "protofenomenaj" trajtoj, tia ke ni evitas la implicon ke multaj tipo-A kaj tipo-B fizikistoj estas engaĝitaj al tiaj trajtoj. Ni povas diri ke protofenomenaj ecoj estas ecoj kiuj (i) ne estas fenomenaj ecoj,

19. La termino 'physicSal' ŝuldiĝas al Galen Strawson (2006). En la formuliĝo de ĉi tiu difino, mi supozas, ke fizikaj terminoj kiel "maso" rigide indikas kategoriajn ecojn laŭ la disponoj kiujn ili bazigas; laŭ ĉi tiu kompreno trarivebla bildigo de "maso" rivelos la subesta kategoria naturo de maso. Se ni prenas mason kiel kaŭza rolposedaĵo (vidu piednoton 6), la difino de Russelliana monismo irus iomete malsame. En ĉi tiu kazo, ni povus diri ke la Russelliana monisto prenas tie esti apriora implikaĵo inter kompleta priskribo de la kategoriataj ecoj kiuj subestas fizikajn ecojn (engaĝante trariveblajn konceptojn de tiuj trajtoj) kaj la fenomenaj faktoj.

380 konscio en la fizika mondo

(ii) kiam aranĝite en certaj kombinaĵoj formas staton de aferoj S tia ke ekzistas apriora implikaĵo inter travideble farita priskribo de S kaj kelkaj pozitivaj statoj de aferoj koncerne la instanciigon de fenomenaj trajtoj, (iii) ekzistas neniu apriora implikiĝo inter priskribo de la matematika-kaŭza strukturo de S kaj ajna pozitiva stato de aferoj koncernantaj la instantiation de fenomenaj ecoj.

Oni povus scivoli, ĉu gravas zorgi pri la distingo inter tipo-B fizikismo kaj rusela monismo.²⁰ Mi opinias, ke ĝi estas grava pro la sekva kialo. Ekzistas grava debato pri ĉu la sci-rando-argumento kaj penseblo-argumentoj estas solidaj, en la senco ke ili montras iun metafizike signifan konkludon. Tiuj filozofoj kiuj ne desegnas metafizikajn konkludojn de la scio/pensebleco-argumentoj, kiel ekzemple David Papineau aŭ Michael Tye, tendencas esti tipo-B fizikistoj. Tiuj kiuj tiras metafizikajn konkludojn de tiuj argumentoj, kiel ekzemple David Chalmers aŭ Michael Lockwood, tendencas esti komprenemaj al Russelliana monismo. Gravus klarigi la distingon inter ĉi tiuj du pozicioj por vidi kio estas en ludo en la debato.

II. Kontraŭ Constitutive Russellian Monism Kio Estas Konstitucio?

Mi turnas nun al la formo de rusela monismo kiun Chalmers favoras: konstitua Rusela monismo. Chalmers karakterizas la vidon jene:

Konstitucia panpsikismo estas la tezo, ke makrosperto [t.e. la speco de sperto kiun ni antaŭteorie kredas]²¹ estas (tute aŭ parte) bazita en mikro[proto]sperto. Pli-malpli ekvivalente estas la tezo, ke makrosperto estas konstituita de mikrosperto, aŭ realigita de mikrosperto.²²

20. David Papineau kaj mi havas longedaŭran debaton pri ĉu estas grava distingo inter la du vidpunktoj. Specimeno de ĉi tiu debato videblas ĉe Goff & Papineau 2012. Niaj diskutoj tre helpis min evoluigi la koncepton de rusela monismo, kiun mi priskribas en ĉi tiu sekcio de la ĉapitro.

21. Mi preferas mian terminon 'o-sperto', kiun mi enkondukas ĉi-sube, ĉar ĝi lasas malfermita la (sufiĉe malklaran) eblecon, ke la speco de konscio, al kiu ni antaŭteorie kredas, ekzistas je la mikronivelo.

22. Chalmers ĉi tiu volumo: p. 253.

Kontraŭ Konstitucia Rusela Monismo 381

Li havas malmulton por diri, tamen, pri kio "bazo" aŭ "konstitucio" aŭ "realigo" estas, dirante nur ke laŭ la konstitucio, "makrofenomenaj veroj akiras en virto de mikro[proto]fenomenaj veroj, en proksimume la sama senco, en kiu materiistoj opinias, ke makrofenomenaj veroj ricevas pro mikrofizikaj veroj.²³

Ni difinu la bazan rilaton jene: fakto X baziĝas fakto Y se Y akiras en virto de X-akiro, kie mi uzas 'en virto de' por esprimi la intuician antaŭteorian nocion ke io povas esti la kazo ĉar io alia. estas la kazo. Ĉu konstitucio povas esti karakterizita tute laŭ la bazrilato tiel difinita, aŭ eble baziĝo lige kun apriora implikaĵo? Tio ŝajnus esti neadekvata karakterizado de konstitucio, ĉar bazrilato povus akiri en virto de rilato de komprenebla kaŭzado.

Supozu X estas la fakto ke Dio volas ke estu lumo, kaj Y estas la fakto ke estas lumo. Y akiras ĉar X akiras, kaj estas apriora implikaĵo de X ĝis Y: se vi scias ke ĉiopova estaĵo volis ke estu lumo, tiam vi povas eltrovi apriora ke estos lumo. Kaj tamen la fakton, ke ekzistas lumo, klare ne konsistigas la fakto, ke Dio volas, ke estu lumo, almenaŭ se la konstitucio de Y de X supozeble implicas, ke Y ne estas aldono en esti al X: volante ke estu. lumo Dio kreis novan estaĵon ex nihilo. Por preni alian ekzemplon, se la konjunkcio de dispona esencismo kaj determinismo estas vera, tiam koni la fundamentan naturon de la realo en difinita tempo povus principe permesi al ni ellabori apriora kio okazos en pli posta tempo. Kaj tamen tio ne kunportus, ke la faktoj pri la estonteco estas konsistigitaj de la faktoj pri la pasinteco.

Oni povus kontesti ke tiaj kaŭzaj ligoj ne estas kazoj de surgrundo. Sed oni bezonus preterpasi la simplan karakterizadon de baziĝo, kiun mi donis supre por montri tion. Se surteriĝo estas nur la en virto de rilato, la rilato kiu validas kiam unu fakto akiras ĉar alia fakto akiras, tiam kaŭzaj rilatoj, ekz. la matĉo ŝaltita ĉar ĝi estis frapita, ŝajnus konsistigi kazojn de surteriĝo.

Ni kompreneble povus uzi la vorton 'konstitucio' tiel, ke ĝi ne implicas ontologian liberan tagmanĝon, do tia, ke la fakto, ke Y estas 'konstituita' de X, ne implicas, ke Y estas nenio pli ol X. Tamen, estas klare ke Chalmers ja volas, ke la fakto ke Y estas konsistigita de X kunportu ke Y estas neniu aldono en esti al X, ĉar li prenas konsistigitajn ecojn por heredi kaŭzan gravecon de iliaj grundoj. Efektive, ĉi tiu estas la ĉefa kialo

23. Chalmers ĉi tiu volumo: p. 253.

382 konscio en la fizika mondo

Chalmers prenas konstituigajn formojn de Russelliana monismo por esti pli bona ol ne-konstituigaj formoj de Russelliana monismo. Laŭ Chalmers, se la fakto, ke mi sentas doloron, nomas tiun fakton 'Q', konsistas el iu mikro-(proto) fenomenaj faktoj M, tiam M kaj Q ĉiu povas esti individue sufiĉa por mia dolorokonduto, sen mia dolorokonduto estas probleme trodeterminita. Kiel rezulto, konstituiga Russelliana monismo partumas kun fizikismo la avantaĝon de povi akordigi mensan kaŭzon kun la kaŭza fermo de la mikro-fiziko.

Tamen, tiu uzo de konstitucio por eviti probleman trodeterminadon funkcias nur se konsistigitaj faktoj estas neniu aldono en estado al siaj grundoj. La fakto, ke la homamaso kaŭzis la interrompon, ne estas trodeterminita de la fakto, ke la membroj de la homamaso kaŭzis la interrompon, ĉar la fakto, ke ekzistas homamaso, estas nenio krom tio, ke ekzistas certaj individuoj rilataj en certaj manieroj. . Kiel kontrasto, supozu ke la membroj de la homamaso estas sorĉistoj, ĉiu kun potenca volo simila al la potenca volo de Dio sed pli limigita. Povus esti ke la koleraj agadoj alportas al ekzisto demonon, kompreneble dependan de, sed ontologie aldonan al, la agadoj de la sorĉistoj. Se ĉi tiu demono ankaŭ kaŭzas interrompon, ni klare havus kazon de trodeterminado. Nur kie ni havas ontologian senpagan tagmanĝon, ni evitas zorgojn pri kaŭza ekskludo.

Ni do difinu konstitucion kiel en virto de rilato kiu donas ontologian liberan tagmanĝon: fakto X konsistigas fakton Y se (i) Y akiras en virto de X, (ii) Y estas nenio super kaj super X. Kio ĝi estas, kvankam , por ke certa fakto estu nenio super alia fakto? Pripensu pri homamasoj, partioj aŭ organizaĵoj igas la nocion intuicia. Sed filozofia pripensado povas igi ĝin iom mistera. Homamaso estas nek identa al siaj membroj, nek tute aparta de ili. Kio estas tiu stranga meza vojo inter identeco kaj klareco? Kiel fakto X povas impliki malsamajn objektojn kaj trajtojn al fakto Y, kaj tamen, el la perspektivo de serioza metafiziko, aldoni nenion preter la objektoj de trajtoj jam implikitaj en Y? Filozofoj komercanta en 'nenio pli ol' babilado ŝuldas al ni konton pri kiel ili ricevas sian tagmanĝon senpage.

La frazo "ontologia libera tagmanĝo" ŝuldiĝas al David Armstrong, kiu asertis, ke supervena rilato sufiĉas por ontologia senpaga tagmanĝo.²⁴ Chalmers en la pasinteco defendis supervenan raporton pri fizikismo, kiu sugestas ke li konsentus kun Armstrong. pri ĉi tiu punkto.²⁵ Tamen estas larĝa konsento, ke nura modala nocio ŝatas

24. Armstrong 1997: sekcio 2.12.

25. Chalmers 1996.

superveno ne estas al la tasko klarigi la "nenio pli ol" rilaton. Konsideru la vidon, kiun Terence Horgan nomis "Moorean Emergentism":

Moorea emerĝismo—(1) Kaj fenomenaj kaj fizikaj ecoj estas same fundamentaj, (2) fenomenaj ecoj estiĝas de fizikaj ecoj pro metafizike necesaj psikofizikaj leĝoj de la naturo.²⁶

Se Moorea emerĝismo estas vera, tiam la fenomenaj faktoj supervenas sur la fizikaj faktoj: ajna ebla mondo *W* kiu estas minimuma fizika duoblaĵo de nia mondo estos fenomeno duplikato de nia mondo, konsiderante ke la realaj psikofizikaj leĝoj (estante necesaj) ankaŭ akiri ĉe *W*. Kaj tamen ĉi tio klare ne estas mondo, kie la fenomenaj faktoj estas nenio super la fizikaj faktoj. Tial, Moorea emerĝismo estas kontraŭekzemplo al tute superveneca raporto pri la ontologia libera tagmanĝo.

Kvankam multaj konsentas ke tute supervenecaj raportoj pri fizikismo estas problemaj, ekzistas malmulte da interkonsento pri kio ili povus esti anstataŭigitaj. Fizikismo estas ĝenerale difinita kiel "almenaŭ" superveno, kaj la detaloj de kio pli estas postulata ofte lasas nebulaj.²⁷ Feliĉe, en la metafizika literaturo en la lastaj kvin jaroj proksimume, estis multe da laboro pri la temo de fundamenteco kiu povas helpi nin kompreni ĉi tiun nocion. Eble plej elstare, Theodore Sider ellaboris detalan kaj sisteman kadron por pensi pri fundamenteco.²⁸ En la sekva sekcio mi skizas la kadron de Sider; en postaj sekcioj mi uzos la kadron de Sider por difini, kaj argumenti kontraŭ, konstituigan Russellian monismon.

Sider pri Fundamenteco

En "Nova laboro por teorio de universalajtoj", David Lewis argumentis por la avantaĝoj de tio, kion ni povus nomi "predikacia elitismo": distingante "eitan" klason de metafizike privilegiitaj predikatoj kiuj "ĉizas naturon ĉe la juntoj", de la disvastiĝanta slumo. de metafizike neinteresaj predikatoj.²⁹ Tiel ni povus supozi, ke "estas elektrono" skulptas la naturon ĉe la kunigoj, dum "estas grue" aŭ "estas an

26. Horgan 2006.

27. Estis tamen kelkaj interesaj proponoj; vidu Horgan 1993, Wilson 1999, Melnyk 2003. Mi diskutas ĉi tiujn proponojn en Goff MS.

28. Sider 2009/2012.

29. Lewis 1983.

384 konscio en la fizika mondo

elefanto aŭ elektron' ne faras. Lewis argumentas ke tia distingo gajnas sian akcepton per sia teoria utileco; la distingo permesas al ni analizi diversajn filozofiajn nociojn, kiel ekzemple "interna propraĵo" kaj "fizikismo", kaj solvi filozofiajn problemojn, kiel ekzemple la regul-sekva problemo.

Sider evoluigas la vidon de Lewis en du rilatoj. Unue, kie Lewis sentis sin devigita doni iun metafizikan raporton pri kio estas por predikato ĉizi naturon ĉe la kunigoj - eble ĉiuj kaj nur la elitaj predikatoj esprimas universalajojn - Sider prenas la nocion de "komuna ĉizi esprimo" kiel primitiva.

Ni povus klarigi tiun ĉi primitivan nocion jene: la mondo tia, kia ĝi estas en si mem³⁰, havas iun specon de strukturo, kaj ni reprezentas pli bone tiom, kiom nia koncepta strukturo spegulas la strukturon de la mondo kia ĝi estas en kaj de. mem. Por reprezenti la mondon perfekte ne sufiĉas havi reprezentojn verajn; ni devas havi reprezentadojn kiuj utiligas la ĝustajn konceptojn.

Due, Sider etendas la elitismen de Lewis al lingvaj esprimoj krom predikatoj. Plej grave por ontologio, Sider kredas je tio, kion ni povus nomi "kvantifika elitismo", la vido ke ekzistas specifa signifo de la kvantigiloj kiu ĉizas naturon ĉe la juntoj. Kandidata signifo de la kvantigiloj estas tiu kiu konservas la karakterizan inferencan rolon de la kvantigiloj, ekzemple, konservas la inferencan de "Ĉio estas fizika", ĝis "Io estas fizika". Estas klare, ke ni povus elpensi tre artefaritajn kandidatkvantigajn signifojn. Sider donas la sekvan ekzemplon:

Imagu homon, kiu estas logike perfekta, maksimume opiniema kaj plene freneza. Liaj kredoj estas logike konsekvencaj; por ĉiu propozicio, li aŭ kredas ĝin aŭ kredas ĝian neadon; kaj li kredas, ke la luno estas farita el verda fromaĝo, ke robotoj ŝtelas lian pakajon, kaj ke Ludwig Wittgenstein estis la plej granda filozofo de la historio. Kandidata signifo, sur kiu arbitra frazo Φ signifas la samon kiel la angla frazo 'laŭ la (faktaj) kredoj de la opiniema persono, Φ ' estas tiam inference adekvata: la inferencaj reguloj de la kvantifika teorio eliras veron- konservanta ar nia opiniema persono, estante logike perfekta kaj maksimume opiniema, kredas ĉiun logikan sekvon de ĉio, kion li kredas.³¹

30. Sider fakte ne uzas la frazon 'la mondo tia, kia ĝi estas en si mem' (laŭ mi rimarkis), sed mi sentas, ke ĝi helpas klarigi la nocion, kiun li celas.

31. Sider 2009.

Kio estas konsiderata supre estas esence stulta signifo de la esprimo 'ekzistas', laŭ kiu 'x ekzistas' signifas 'laŭ la opiniulo x ekzistas'. Kvantigiloj kun ĉi tiu stulta signifo estus inference adekvataj, sed ili ne ĉizus naturon ĉe la juntoj. La mondo en si mem estas distranĉita en certajn unuojn, kaj la stulta kvantigilo ne intervalas super tiuj unuoj. Esence, la kvantigilo de la angla, kies signifo estas pli influata de la ĉiutaga uzado ol la metafizika strukturo de la mondo, povas ankaŭ en pli subtila maniero malsukcesi ĉizi la naturon ĉe la artikoj. Sider emas pensi, ke la mondo en si mem estas ĉizita en kaj nur en mereologie simplajn estaĵojn. Sed la signifo de la angla kvantigilo povas esti tia, ke kiam certaj mereologie simplaj estaĵoj estas aranĝitaj en certaj ŝablonoj, la angla frazo 'There are tables' estas vera. En ĉi tiu kazo, la kvantigilo de la angla, kvankam eble ne tiel stulta kiel la stulta kvantigilo skizita supre, ne ampleksas super la estaĵoj en kiuj la realeco estas ĉizita en si mem.

Kvankam la plej multaj frazoj de la angla ne tranĉos naturon ĉe la juntoj (en la senco ke ili estos plenigitaj per esprimoj kiuj ne ĉizas naturon ĉe la juntoj), ĉiu frazo havas, laŭ Sider, "metafizikan verkondiĉon"., kiu deklaras kio estas postulata por ĝia vero en lingvo kiu perfekte ĉizas naturon ĉe la juntoj (en la signifo de enhavado nur esprimoj kiuj ĉizas naturon ĉe la juntoj). Supozante ke la komuna ĉizita kvantigilo varias nur super partikloj, la metafizika verkondiĉo de "Estas tabeloj" povas esti io kiel "Estas partikloj aranĝitaj tabele". Mi diras 'io kiel' ĉar supozeble 'aranĝita tablo-saĝe' ne estas predikativo, kiu ĉizas la naturon ĉe la juntoj. Doni la realan metafizikan verkondiĉon por 'Estas tabeloj' postulus, ke ni listigu ĉiujn aranĝojn de partikloj, kiuj utilis por igi ĉi tiun frazon vera uzante nur esprimojn, kiuj ĉizas la naturon ĉe la juntoj.³² Sider ne estas optimisma pri nia kapablo formuli kompletajn metafizikajn verkondiĉojn por ĉi tiu aŭ iuj tre interesaj frazoj de la angla. Tamen, li konsideras ĝin grava parto de redukta rakonto, kiun ni povas geste ĉe "ludilaj" metafizikajn verkondiĉojn kiuj proksimumas la realajn metafizikajn verkondiĉojn kiujn ni ne volas formuli.³³

Ni povas distingi do inter la fundamentaj veroj — la veroj de la perfekte kunigita ĉizlingvo — kaj la veroj de la angla. Povas esti, ke ne ekzistas fundamentaj veroj pri tabeloj, sed ke 'Estas tabeloj' estas vera

32. En Sider 2013, li provas doni funkciajn metafizikajn verkondiĉojn por la frazo "Moore havas manojn".

33. Sider 2012: 116–18.

386 konscio en la fizika mondo

en la angla ĉiaokaze io kiel 'There are particles arranged table-wise' estas fundamenta vero. Se ĉi tio estas tiel, estas tiam klara senco en kiu la faktoj pri tabeloj estas neniu aldono en estado al la faktoj pri partikloj; tabelaj faktoj ne estas aldono en fundamenta realo, do la realo, kiu estas specifita per terminoj, kiuj ĉizas naturon ĉe la juntoj.

En resumo, ni povas difini konstitucion en la sideria kadro jene:

Vero X konsistigas veron Y se (i) X estas fundamenta vero kaj Y estas ne-fundamenta vero, (ii) la fundamenta realeco specifita per X kontentigas la metafizikan verkondiĉon de Y.

Kontraŭ Konstitucia Panpsikismo

En ĉi tiu etapo estus utile enkonduki iom da pli da terminologio. Kion ni vere volas, ke teorio de konscio klarigu, estas la fenomenaj proprajoj, kiujn ni antaŭ-teorie asocias kun homoj kaj aliaj bestoj. Nomu faktojn pri la instantiigo de ĉi tiuj fenomenaj ecoj 'o-fenomenaj faktoj' ('o' por 'ordinara'); nomi la portantojn de tiuj fenomenaj ecoj 'o-subjektoj'.

Nomu la faktojn pri mikronivelaj subjektoj/protosubjektoj laŭ kiuj ruselaj monistoj klarigas la faktojn pri o-subjektoj "mikrofenomenaj/".

protofenomenaj faktoj"; nomi mikro-nivelajn subjektojn/mikro-nivelajn protosubjektojn 'mikro-subjektoj'/'mikro-protosubjektoj'.

Sencigi protofenomenajn versiojn de konstitua Russelliana monismo en la kadro de Sider ŝajnas, survizaĝe, esti sufiĉe simpla. La konstitua panprotopsikisto diros, ke protofenomenaj predikatoj, sed ne fenomenaj predikatoj, ĉizas naturon ĉe la artikoj. Realo kiel ĝi estas en si mem estas ĉizita en partiklojn kun protofenomenaj trajtoj, sed ne en temojn de sperto. Frazoj kvantigantaj super temoj de sperto havas metafizikajn verkondiĉojn kiuj implikas kvantigon super fundamentaj partikloj kaj predikado super protofenomenaj trajtoj. Se ĉio ĉi funkcias, tiam estus klara senco, en kiu la o-fenomenaj faktoj estas neniu aldono en estado al la prafenomenaj faktoj.

Interese, ŝajnas ke panpsikistaj versioj de konstitua rusela monismo ne povas esti kohere precizigitaj uzante la kadron de Sider. La problemo estas, ke la afabla termino 'subjekto de sperto' estas aŭ komuna ĉiza esprimo aŭ ĝi ne estas. La fundamentaj veroj, por la konsistiga panpsikisto, koncernas mikronivelajn temojn de sperto. Ĉiuj esprimoj en fundamenta vero estas komuna ĉizado, kaj tial la afabla termino "subjekto de sperto", kiel ĝi aperas en fun-damentaj mikrofenomenaj veroj, devas esti komuna ĉizado. Sed se la afabla termino

"subjekto de sperto" kiel ĝi aperas en certaj mikro-fenomenaj veroj estas komuna ĉizado, tiam la afabla esprimo "subjekto de sperto" ankaŭ devas esti komuna ĉizado kiel ĝi aperas en veroj koncerne o-subjektojn de sperto, kiel ekzemple vi kaj mi. Ĉi tio sekvas el la subpropozicia fokuso de la kadro de Sider. Ĉu aŭ ne certa esprimo estas komuna ĉizado ne dependas de ĉu la vero en kiu ĝi estas enhavita estas fundamenta vero; prefere ĉu aŭ ne donita vero estas fun-damenta dependas de ĉu aŭ ne ĝi estas formita el kunaj ĉizantaj esprimoj.

Ni povas meti la argumenton jene:

1. Se panpsikismo estas vera, tiam almenaŭ kelkaj signoj de la afabla termino 'subjekto de sperto' estas komuna ĉizado (t.e. tiuj uzataj por precizigi la fundamentajn mikrofenomenajn verojn).
2. Se iuj ĵetonoj de la afabla termino 'subjekto de sperto' estas komuna ĉizado, tiam ĉiuj ĵetonoj de la afabla termino 'subjekto de sperto' estas komuna ĉizado, inkluzive de tiuj enhavitaj en o-fenomenaj veroj.
3. Se ĵetonoj de la afabla termino 'subjekto de sperto' kiuj estas enhavitaj en o-fenomenaj veroj estas komuna ĉizado, tiam o-subjektoj de sperto estas fundamentaj estaĵoj, te estaĵoj kiuj estas kvantigitaj super en fundamentaj veroj.
4. Tial, se panpsikismo estas vera, o-subjektoj de sperto estas fundamentaj entoj.

En la kadro de Sider, panpsikismo implicas ke o-subjektoj kaj mikro-subjektoj estas fundamentaj unuoj. Ĝi estas, do, malkonsekvenca kun konsistiga Russelliana monismo: se o-subjektoj estas fundamentaj unuoj en sia propra rajto, tiam ili ne povas esti konsistigitaj per mikro-nivelaj iroj.

Faskoteoriulo konstitucia panpsikisto povus respondi neante ke la ĝentila esprimo "subjekto de sperto" estas uzita en karakterizado de la fundamentaj mikro-fenomenaj veroj, asertante ke la fundamentaj mikro-fenomenaj veroj implikas faskojn de mikro-fenomenaj trajtoj. Tamen, kiam oni konsideras tian vidpunkton, ni povus simple interŝanĝi la posedaĵon afabla termino 'subjekto de sperto' en la supra argumento por la posedaĵo afabla termino 'fenomena propraĵo'. Ni tiam atingus la konkludon, ke o-fenomenaj ecoj estas fundamentaj estaĵoj, kaj denove finiĝus kun fundamentaj estaĵoj implikitaj en o-fenomenaj faktoj. Konsiderante ke tiaj estaĵoj estas fundamentaj, ili ne povas esti konsistigitaj per mikro-nivelaj iroj, kio estas malkongrua kun konstitua rusela monismo.³⁴

34. La panpsikisto povas esti nominalisto, rifuzante kvantigi super propraĵoj sed prenante fenomenajn predikatojn por ĉizi naturon ĉe la artikoj. Tia vidpunkto alfrontus esence la saman problemon fini kun fundamentaj o-fenomenaj veroj.

388 konscio en la fizika mondo

La konstitua panpsikisto povus provi aserti, ke la kunaj ĉizantaj esprimoj ne estas la determineblaj "subjekto de sperto" aŭ "fenomena propraĵo", sed terminoj indikantaj la specifajn determinitajn statojn de konscio posedataj de mikrosubjektoj, statoj de konscio kiujn faras o-subjektoj. ne posedi. Tamen, la panpsikisto povas nur eldiri kion ŝi prenas la fundamentajn verojn por uzi fenomenajn konceptojn kiujn ni jam havas, kaj tiuj konceptoj estas desegnitaj de nia kompreno de o-fenomenologio. Diri, ke partikloj havas kelkajn strangajn kaj kapriĉajn ecojn, kiujn ni ne tenas, estas ne fari panpsikismon. La opinio de la panpsikisto pri la fundamentaj veroj estas ke ili implikas "konscion", ke ekzistas "io, kio estas kiel" esti fundamenta partiklo. Kaj ĉi tiuj esprimoj, kiujn ŝi prenas por esti implikita en la artikulado de la fundamentaj veroj, ankaŭ validas por ni. Post kiam ni permesas ke almenaŭ kelkaj el niaj ordinaraj esprimoj apartenantaj al konscio estas komuna ĉizado, estas malfacile vidi kiel ni povus eviti ke estu almenaŭ kelkaj fundamentaj o-fenomenaj veroj.

Mi supozis, ke la panpsikisto opinias, ke veroj pri konscio estas inter la fundamentaj veroj. Povus ekzisti stranga vido laŭ kiu la konscio estas ĉiea ĉe la mikronivelo, sed ne ekzistas fundamentaj veroj pri konscio. Ekzemple, povus esti la kazo, ke la angla frazo 'Partikloj estas konsciaj' estas vera, sed ke tiu vero havas metafizikan verkondiĉon kiu ne implikas fenomenajn predikatojn. Mi pensas, ke ĉi tia vidpunkto estas plej bone rigardata kiel stranga speco de panprotopsikismo (aŭ eble eĉ tipo-B fizikismo). En metafiziko ni finfine interesiĝas pri fundamenta vero, kaj do vido kiu ne prenas fundamentajn verojn por impliki konscion ne estas taŭge klasita kiel formo de panpsikismo. Ĉiukaze, la substantiva punkto estas, ke ni ekskludis la sekvan opcion: esti metafizike seriozaj pri mikro-konscio dum metafizike malpeza pri o-konscio. Aŭ 'konscio' ĉizas naturon ĉe la artikoj aŭ ĝi ne faras; se ekzistas fundamentaj mikro-fenomenaj veroj, tiam ekzistas fundamentaj o-fenomenaj veroj.

Kompreneble konstituigaj panpsikistoj povus provi trovi ian kadron krom tiu de Sider por kompreni sian vidpunkton, kaj do mi ne povas konklude ekskludi panpsikistajn formojn de konstitucia ruselisma monismo.³⁵ Sed laŭ mia opinio, kion tio montris, estas ke vi' ĉu estas metafizike serioza pri konscio aŭ vi ne estas. Ne vere havas sencon esti

35. Fine 2001 proponas proponan prefere ol subpropozician rakonton pri metafizike pezaj faktoj. Sider argumentas por la supereco de sia subpropozicia konto en sia 2012: 8.3.

metafizike seriozaj pri iuj temoj (je la mikronivelo) kaj metafizike malpezaj pri aliaj temoj (o-subjektoj). Panpsikismo implicas, ke o-subjektoj estas fundamentaj.

Against All Forms of Constitutive Russellian Monism

En la lasta sekcio mi argumentis ke panpsikismo estas esence tavoligita vido de realeco, kaj tial ke ni ne povas senti sencon de panpsikistaj formoj de konstitucia rusela monismo. Oni povus pensi, ke tio donas la avantaĝon al panprotopsikismo super panpsikismo. Tamen, mi nun provos montri ke, almenaŭ kiam klarigite en la sideria kadro, ĉiuj formoj de konstitucia rusela monismo estas profunde neverŝajnaj, kaj eble nekoheraj. (En kio sekvas mi egaligos "konstituigan Russellian monismon" kun konstituigan Russellian monismon klarigitan en la kadro de Sider.)

Se konstitua Russelliana monismo estas vera, tiam veroj koncerne o-subjektojn, ekzemple, "Estas io kiu sentas doloron", havas metafizikajn verkondiĉojn kiuj kvantigas super partikloj, aŭ ne-konsciaj partikloj aŭ partikloj kun tre malsamaj fenomenaj. ecoj al tiuj esprimitaj per la predikatoj de la origina angla frazo. Kiel mi diris supre, Sider opinias, ke estus malracie atendi, ke ni povos doni precizan deklaron pri la metafizika verkondiĉo de iu interesa ordinarlingva frazo, sed ke gravas por reduktiva vido de X povi gesto ĉe malglata 'ludila' aproksimado de la metafizikaj verkondiĉoj de veroj pri X. Ni ne povas konstati la kompletan disjunkcion de partiklaj aranĝoj necesaj por la vero de 'Estas tabeloj', sed ni havas (tre) malglatan. ideo pri kiaj faktoj pri partikloj devas akiri por ke tiu frazo estu vera.

Sider certe pravas pri tio. Por ke estu kredeble, ke ekzistas metafizika verkondiĉo de "Bill doloras" koncerne grandan nombron da partikloj, ni devas povi geste al ĝi. La nura maniero kiel mi povas vidi ke tia gesto povus esti donita estas proponante iun specon de kaŭza analizo de konscio, t.e. analiza funkciaismo, analiza kondutismo aŭ analiza informateoria reprezentatismo. Supozu, ke ni akceptas la vidpunkton de David Lewis, ke por io dolori estas, ke ĝi havas internan staton, kiu ludas certan kaŭzan rolon meditante inter korpa damaĝo kaj evitadkonduco. Ni tiam havus malglatan ideon pri kiel partikloj devas esti aranĝitaj por ke "Bill doloras" por esti vera, simila al la malglata ideo, kiun ni havas pri kiel partikloj devas esti aranĝitaj por ke "Estas tablo" estu vera.

Tamen, Russellianaj monistoj malaprobas tiajn kaŭzajn analizojn de fenomen-enaj veroj. Sur kaŭza analizo de fenomenaj veroj, ili estas aprioraj

390 konscio en la fizika mondo

kunportita de la kompleta physicsal vero, dum ĝi estas parto de Russelliana monismo kiel mi difinis ĝin ke o-fenomenaj veroj ne estas kunportitaj per la kompleta physicsal vero. Kaj ĉi tio ne estas idiosinkrazia trajto de mia difino: Russelliana monismo estas provo trovi lokon por la fenomeno de konscio sur fortika realisma kompreno de tiu fenomeno.

Kio estas postulata de la realo, kia ĝi estas en si mem, por ke estu io en doloro? En foresto de kaŭza analizo, estas malfacile vidi kian metafizikan verkondiĉon ni povas doni por ĉi tiu frazo krom unu kiu estas strukture izomorfa kun la origina angla frazo, t.e. unu kiu utiligas la samajn predikatojn kaj kvantigas super la samaj estaĵoj. . Kaj se la metafizika verkondiĉo de "Estas io kiu sentas doloron" estas nur "Estas io kiu sentas doloron", tiam "Estas io, kiu sentas doloron" estas fundamenta vero kaj subjektoj kiuj sentas doloron estas fundamentaj.

entoj.

(Ĉi tio devas esti iomete kvalifikita. Evidente kelkaj fenomenaj predikatoj ne ĉizos naturon ĉe la juntoj, ekz. grue-similaj fenomenaj predikatoj. En kio sekvas mi prenos fenomenajn verojn kiel verojn kiuj implikas nur kvantigon kaj nedisjunkciajn/konjunkciajn predikatojn esprimantajn rektajn fenomenajn konceptojn, do konceptojn kiuj estas formitaj tute surbaze de prizorgado de fenomenaj kvalito en introspekto.³⁶)

Mi pensas, ke la tipo-B fizikisto havus bonan respondon al tiu ĉi zorgo. La plej multaj tipo-B fizikistoj defendas semantikan eksteran raporton pri fenomenaj konceptoj, per kio la etendaĵo de la koncepto estas fiksita per faktoj ekstere de kio estas apriore alirebla, kiel ekzemple kaŭzaj aŭ teleologiaj faktoj. Sekve, kontraste al, ekzemple, la koncepto akvo, al fenomenaj konceptoj mankas priskriba enhavo. Multaj tipo-B fizikistoj apelacias al ĉi tiu diferenco por klarigi kial ekzistas klariga interspaco inter la fizikaj kaj la fenomenaj faktoj, kiu mankas inter la fizikaj faktoj kaj la faktoj pri akvo. Estas kredinde, ke la koncepto akvo implicas la priskribon "la senkolora, senodora, aĵo en oceanoj kaj lagoj", kaj ke se ni scias sufiĉe pri la fizikaj faktoj ni povas scii ke H₂O kontentigas tiun priskribon. Kontraste, al la koncepto doloro mankas tia rilata priskribo, tial ni ne povas movi apriore de scii ke ies c-fibro pafas al scii ke ili doloras.³⁷

36. La nocio de rekta fenomenaj koncepto venas de Chalmers 2003.

37. Vidu Papineau 1998 por klara esprimo de ĉi tia vidpunkto.

La tipo-B fizikisto povus fari similan respondon al sideria postulo scii la metafizikajn verkondiĉojn de fenomenaj frazoj:

La konceptoj akvo kaj tabelo rilatas per priskribo, tial la metafizikaj verkondiĉoj de veroj pri akvo kaj tabeloj estas apriorie alireblaj (kio ne signifas, ke la kompleta metafizika verkondiĉo estas facile alirebla, sed ludila aproksimado de ĝi estas facile; alirebla). Sed la etendo de fenomenaj konceptoj estas determinita de faktoj kiuj ne estas apriorie alireblaj, eble kaŭzaj aŭ teleologiaj faktoj, kaj tial la metafizikaj verkondiĉoj de fenomenaj veroj ne estos apriorie alireblaj. La metafizika verkondiĉo de 'Estas io, kiu sentas doloron', estas 'Estas io kun partikloj aranĝitaj c-fibro pafado-saĝe', sed ĉar la metafizika verkondiĉo estas determinita de faktoj ekster tio, kio estas apriorie alirebla, fotelo reflektu neniam malkaŝos ĉi tion.

Ĉi tiu respondo povus esti vidita konsistigi specon de "fenomena konceptostrategio" respondo al la ŝajna foresto de reduktivaj metafizikaj verkondiĉoj por fenomenaj veroj.³⁸

Tamen, se la metafizikaj verkondiĉoj de o-fenomenaj veroj ne estas apriorie alireblaj (ĉar fenomenaj konceptoj estas maldiafanaj), tiam la necesigo de fenomenaj veroj per fizikaj veroj (se tia afero ekzistas) estos forte aposteriore. Se ne estas apriorie, kio estas esence postulata por ke "Estas io, kiu sentas doloron", por esti vera, tiam ne povas ekzisti apriora ligo inter la fundamentaj faktoj kaj la vero de "Estas io, kiu sentas doloron". Sed konstitua Russelliana monismo estas difinita tia, ke ekzistas apriora implikiĝo inter la fundamentaj veroj kaj la o-fenomenaj veroj (almenaŭ se ni supozas, kiel mi volas, ke la konstitua Russelliana monisto prenas la fundamentajn verojn por esti donita de trasidebla. prezento de kompleta fizika priskribo de la realo).

Ni kunigu ĉion. La difino de Russelliana monismo havas negativan komponenton - ne ekzistas apriora implikaĵo de la kompleta fizika priskribo de realeco ĝis la o-fenomenaj faktoj - kaj pozitiva komponanto - ekzistas apriora implikaĵo de trasidebla interpreto de la kompleta fizika priskribo de la realo al la o-fenomenaj faktoj. La negativa komponanto de la difino subtenas la jenan premison: se la metafizikaj verkondiĉoj de fenomenaj veroj estas apriorie alireblaj, tiam

38. La esprimo "fenomena konceptostrategio" venas de Stoljar 2005.

392 konscio en la fizika mondo

Ĉiu fenomenaj vero estas strukture izomorfa kun sia metafizika verkondiĉo (la kialo, ke la negativa komponanto subtenas ĉi tiun premison, estas ke nur se ni akceptas kaŭzajn analizojn, estas kredeble supozoj, ke fenomenaj vero havas apriore alireblan metafizikan verkondiĉon, kun kiu ĝi ne estas. strukture izomorfa, kaj la negativa komponanto ekskludas kaŭzajn analizojn). La pozitiva komponanto de la difino subtenas la sekvan premison: la metafizikaj verkondiĉoj de fenomenaj veroj estas apriore alireblaj.

Ni povas do prezenti la jenan argumenton kontraŭ ĉiuj formoj de konstitucia rusela monismo:

1. Se konstitucia rusela monismo estas vera, tiam ne ekzistas apriora implikaĵo inter la kompleta fizika priskribo de la realo kaj la o-fenomenaj veroj, sed estas apriora implikiĝo inter la fundamentaj veroj (t.e. traridebla interpreto). de la kompleta fizika priskribo de la realo) kaj la o-fenomenaj veroj.
2. Se ne ekzistas apriora implikiĝo inter la kompleta fizika priskribo de la realo kaj la o-fenomenaj veroj, tiam aŭ la metafizikaj veraj kondiĉoj de fenomenaj veroj ne estas apriore alireblaj, aŭ ĉiu o-fenomenaj vero estas strukture izomorfa kun ĝia metafizika verkondiĉo kaj tial o-fenomenaj veroj estas fundamentaj veroj.
3. Se estas apriora implikiĝo inter la fundamentaj veroj kaj la o-fenomenaj veroj, tiam la metafizikaj veroj kondiĉoj de o-fenomenaj veroj estas apriore alireblaj.
4. Sekve, se konstitucia rusela monismo estas vera, do o-fenomenaj veroj estas fundamentaj veroj.
5. Se konstitucia Russelliana monismo estas vera, tiam ne estas la kazo ke o-fenomenaj veroj estas fundamentaj veroj.
6. Tial, konstitucia rusela monismo estas malvera.

Por tiuj, kiuj preferas simbolojn:

P = la kompleta fizika priskribo de la realo

TP = traridebla bildigo de la kompleta fizika priskribo
reala

Q = arbitra o-fenomenaj vero

1. Konstitucia rusela monismo $((P \supset Q) \text{ ne estas apriora}) \& ((TP \supset Q) \text{ estas apriora})$.
2. $((P \supset Q) \text{ ne estas apriora}) \vee (\sim(\text{La metafizika verkondiĉo de } Q \text{ estas apriora}) \vee (Q \text{ estas fundamenta vero}))$.

3. ((TP \rightarrow Q) estas apriora) La metafizika verkondiĉo de Q estas apriora.
4. Tial: konstitua rusela monismo \rightarrow Q estas fundamenta vero.
5. Konstitua rusela monismo \rightarrow \neg (Q estas fundamenta vero).
6. Tial: konstitua rusela monismo estas falsa.

Kompreneble ĉi tiu argumento dependas de klarigado de konstitua Russelliana monismo en la kadro de Sider. Tamen, la devo estas sur la propagandanto de konstitua rusela monismo por oferti raporton pri konstitucio kiu evitas ĉi tiuj zorgoj.

La Intuicia Moralo de la Rakonto

Kion mi proponis supre estas sufiĉe kompleksa argumento, utiligante sufiĉe kompleksan metametafizikan kadron. Sed mi konsideras ĉi tion kiel provo rig-orable klarigi sufiĉe intuician penson. Se vi volas kompreni faktojn pri o-konscio konsistigita de faktoj ne implikantaj o-konscion, tiam vi devas proponi esperon, ke ekzistas ia deflacia analizo de o-konscio: iu maniero kompreni la o-konscion. o-fenomenaj faktoj en pli fundamentaj terminoj.³⁹ Vi povus iri la vojon de la tipo-A fizikistoj kaj doni kaŭzan analizon de fenomenaj veroj. Aŭ vi povus iri la vojon de la tipo-B fizikistoj kaj diri, ke ni ne havas aprioran aliron al la naturo de konscio, kio malfermas nin al la ebleco malkovri empirie, ke la reala naturo de konscio povas esti kaptita en ne- \rightarrow spertaj terminoj. La Russelliana monisto malaprobas ambaŭ tiujn opciojn, kaj tiel estas lasita kun neniu alternativo sed preni o-fenomenajn verojn por esti fundamentaj.

Ĉu la konstitua rusela monisto ne povus aserti, ke ni scias ion sed ne ĉion pri la naturo de fenomenaj veroj? Ĉi tiu estas la respondo, kiun oni ofte aŭdas de ruselaj monistoj en konversacio, kaj estis presigita de Galen Strawson⁴⁰ (responde al mi⁴¹) kaj Derk Pereboom.⁴² La problemo estas, ke ni nun povas simple ŝanĝi la argumenton por koncentriĝi pri la iom da konscio ni havas travideblan aliron al, kaj argumentas ke tiu posedaĵo devas esti fundamenta, ĉar ni ne havas manieron kompreni ĝin en pli fundamentaj terminoj.

39. Mi ne uzas la terminon 'deflacia analizo' tia ke deflacia analizo estas per difino apriora.

40. Strawson 2006b.

41. Goff 2006.

42. Pereboom 2011: 114–15. En sia ĉapitro en ĉi tiu volumo Pereboom proponas tion kiel respondon al mia 2009.

394 konscio en la fizika mondo

Ĉiukaze, konstituigaj ruselaj monistoj ofte gestas al la vido ke fenomenaj konceptoj estas diafanaj, rivelante ion sed ne ĉion el la statoj kiujn ili indikas, sed neniam laŭ mia konscio ellaboris la detalojn. Supozu, ke mi formas rektan fenomenan koncepton de la fenomenaj ruĝoj en mia sperteca kampo ĝuste nun. Kio estas la aspekto de fenomenaj ruĝoj, kiu estas travideble malkaŝita en mia koncepto? Kio estas la aspekto de fenomenaj ruĝoj, kiu estas maldiafane indikita en mia koncepto? (En la kunteksto de ĉi-supra argumento, la defio estos distingi la pecon de la metafizika verkondiĉo, kiu estas apriorie alirebla de la peco, kiu ne estas.) Ĉi tio ne temas pri diri al ni la naturon de protofenomenaj ecoj—multaj. Russellianaj monistoj prenas ĉi tiujn por esti konstante preter nia teno; prefere, mia peto estas pri detala rakonto pri fenomenaj konceptoj tia, ke ili rezultas diafanaj.⁴³ Se la konstitua rusela monisto volas apelacii al diafaneco i estas devigata plenumi la detalojn.⁴⁴

III. Komprenebla Emergentismo

Chalmers kontrastas konstituigan Russellian monismon al emerĝisto Rusela monismo: la vido ke o-sperto ekestiĝas de mikro-(proto)sperto en virto de kaŭzado prefere ol konstitucio. Chalmers priskribas a speco de bruta emergentismo, laŭ kiu o-sperto estas forte emergenta el mikro-(proto)sperto, t.e. o-sperto estiĝas el mikro-(proto)sperto sed sen ĝia apero esti antaŭvidebla de scio de la mikro-(proto)fenomenaj faktoj sole:

Unu speco de emerĝanta panpsikisto povus diri ke ekzistas kontingencaj leĝoj de la naturo kiuj specifas kiam certaj mikrospertoj kaŭzas certajn makrospertojn [la vorto de Chalmers por "o-sperto"].

Alia povus diri, ke ekzistas naturaj leĝoj, ligantaj mikrofenomenajn ecojn kaj makrofizikajn ecojn al makrofenomenaj ecoj, sen ke ekzistas iu konstitua ligo inter mikrofenomenaj kaj makrofenomenaj.⁴⁵

43. Vidu Schroer 2010 por tre bona fizikisma provo kompreni fenomenan travideblecon. Mi atendas, ke la rusela monisto, kiu volas apelacii al fenomenaj travidebleco, donos simile detalan rakonton pri kiel fenomenaj konceptoj funkcias tiel ke ili estas diafanaj.

44. Mi disvolvas ĉi tiujn objektojn pli detale en Goff MS.

45. Chalmers ĉi tiu volumo: 253.

Tiel, la vido kiun Chalmers uzas kiel kontrasto al konstitua rusela monismo estas speco de pan(proto)psikisma versio de brita emerĝismo.⁴⁶ Tamen, estas ne klare ke kruda panprotopsikismo estas kohera, konsiderante ke protofenomenaj proprajoj per difino apriorie kunportas fenomenajn ecojn.⁴⁷ Se la rilato inter mikro-protosperto kaj o-sperto estas kaŭza, tiam la kaŭzo devas esti komprenebla prefere ol brutaj. Proksime de la komenco de sekcio II ni konsideris dian kreadon kaj disponan esenciismon kiel ekzemplojn de komprenebla kaŭzado. Analogie povus esti, ke la o-fenomenaj faktoj estas kompreneble kaŭzitaj de la mikroprotofenomenaj faktoj. Kvankam ne koncepte deviga, ni povus pensi pri la rilato inter mikro-fenomenaj kaj o-fenomenaj faktoj sammaniere.⁴⁸

Ni nomu la sekvan pozicion "komprenebla emerĝismo":

- (i) o-fenomenaj faktoj estas apriorie kunportitaj de mikro-(proto)fenomenaj faktoj,
- (ii) Kaj mikro-(proto)fenomenaj kaj o-fenomenaj faktoj estas fundamentaj, kaj tial la fundamenta rilato inter tiuj du specoj de faktoj estas kaŭza prefere ol konstitua.⁴⁹

Kombinante kompreneblan emerĝismon kaj Russellian monismon ni ricevas la sekvan vidon:

- (iii) Komprenebla emerĝinta Rusela Monismo: (i) Ne estas apriora implikaĵo inter la kompleta fizika priskribo de la realo (te la kompleta priskribo de la realo en la vortprovizo de fundamenta fiziko) kaj la fenomenaj faktoj, sed ekzistas. apriora implikiĝo inter travidebla bildigo de la kompleta fizikala priskribo de realeco kaj la o-fenomenaj faktoj, (ii) kaj mikro-(proto)fenomenaj kaj o-fenomenaj faktoj estas fundamentaj, kaj tial la fundamenta rilato inter ĉi tiuj du specoj de faktoj estas kaŭzaj prefere ol konstituaj.

46. Vidu Mill 1843, Brain 1870, Lewes 1875, Alexander 1920, Morgan 1923, Broad 1925. Por tre bona diskuto pri brita emerĝismo, vidu McLaughlin 1992.

47. Chalmers (ĉi tiu volumo) ankaŭ difinas 'protofenomenan' tia ke protofenomenaj ecoj apriorie kunportas fenomenajn ecojn.

48. Se ni difinas ruselan monismon, kiel mi faris, kiel implikantan aprioran engaĝiĝon, tiam estas koncepte devige pensi pri ruselisma versio de emerĝanta panpsikismo kiel implikanta kompreneblan prefere ol brutan kaŭzon.

49. Mi pensas pri kaŭzaj rilatoj kiel nekonstituigaj bazigaj rilatoj, do bazigaj rilatoj inter apartaj kaj fundamentaj veroj.

396 konscio en la fizika mondo

Estas fortaj argumentoj asociitaj kun la 'kombina problemo' al la konkludo, ke ne povus ekzisti apriora implikiĝo de la mikro-fenomena ĝis la o-fenomena.⁵⁰ Ŝajnas surbaze de ĝi, ke ni povas koncepti mikro-fenomenon. fenomenaj faktoj akirantaj en la foresto de iuj o-fenomenaj faktoj, kio estas malkonsekvenca, ke ekzistas apriora envolvado de la unua al la dua. Mi defendis aliloke solvon al tiu ĉi malfacilaĵo engaĝante la nocion de fenomenaj ligoj. ⁵¹ Se ekzistas solvo al la kombinproblemo, kaj ni povas kompreni kompreneblan ligojn inter mikro-(proto)fenomenologio kaj o-fenomenologio, tiam komprenebla emerĝa rusela monismo disponigas elegantan lokon por o-konscio en la naturo, multe pli eleganta ol norma emerĝismo kun sia dependo de brutaj leĝoj.⁵²

Kio pri kaŭzaj ekskludaj zorgoj? Emergentistformoj de Russelliana monismo ne ŝajnas adekvate ekipitaj por akordigi la kaŭzan efikecon de o-konscio kun mikro-fizika kaŭza fino. Tamen, ili havas la rimedojn por mildigi ekskludajn zorgojn, kiuj venas de engaĝiĝo al makro-fizika kaŭza fermo. Supozu, ke oni pensis, ke la evento de pafado de c-fibro en mia cerbo estas sufiĉa kaŭzo por mia kriadado kaj forkuro post kiam tranĉilo estis enŝovita en mi.⁵³ Ne-rusela proprieto-dualisto povus zorgi, ke tio forpuŝas la eblecon, ke mia sento. doloro igis min krii kaj forkuri, kaj povas sekve recurri al epifenomenismo.

Russelliana monisto, aliflanke, evitas tiujn zorgojn. Aŭ c-fibra pafado nur estas (laŭ sia reala esenca naturo) mia doloro sento, aŭ mia doloro sento konsistigas c-fibra pafado (en ĉi-lasta kazo c-fibra pafado estas pure dispona eco realigita de mia o-). sperto).

Tiamaniere, la emerĝanta Russelliana monisto prenas la makrofizikon kiel nenio super kaj super la makrofenomena, kaj tial ekzistas neniu

50. Goff 2009, diskutita en Chalmers ĉi tiu volumo.

51. Goff Venonta nask.

52. Goff Venonta nask. La argumento, kiun mi prezentas en ĉi tiu ĉapitro, povus esti rigardata kiel maniero premi version de la kombinproblemo kontraŭ konstitucia rusela monismo. Tiel interpretita, kiel defio al konstitua pan(proto)psikismo, mi konsideras la kombina problemojn kiel nesolveblaj. Interpretita kiel defio al la pli ĝenerala vido ke pli altnivela fenomenaj faktoj povas esti kompreneblaj bazitaj en pli bazaj (pra)fenomenaj faktoj, mi konsideras la kombinproblemon kiel solvebla. Mi parolas pri ĉi tiuj du manieroj kompreni la kombinproblemon multe pli detale en Goff MS.

53. Mi multe profitis el multaj konversacioj pri ĉi tiu temo kun Hedda Hassel Mørch, kiu provizas riĉan diskuton pri ĉi tiuj aferoj en Mørch 2014.

zorgi pri kaŭza konkurenco inter mensa kaj fizika ĉe la nivelo de cerboj. Ĉi tio estas ne signifa avantaĝo de la vido. Tamen, iu ajn emerĝentisto prenas o-sperton por esti io super kaj super mikrookazaĵoj, kaj fenomenaj kaj ne-fenomenaj. Devas esti koncedite ke se la mikro-nivelo estas kaŭze fermita, tio ŝajnus elpeli la kaŭzan efikecon de la makro-nivelo.

Kiom kontentiga komprenebla emerĝinta Russelliana monismo estas, tiam, povas dependi de la forto de la argumentoj por mikro-fizika kaŭza fermo. Mi ne havas spacon por trakti la aferon multe detale ĉi tie, sed miaflanke mi restas nepersvadita, ke ekzistas forta argumento por mikrofizika kaŭza fermo. Ofte kaŭza fermo de la fiziko estas nur supozita sen argumento. Kaj kie ekzistas argumento, estas ofte neklare ĉu tiu argumento subtenas mikrofizikan kaŭzan fermon, aŭ la kaŭzan fermon de la fiziko pli ĝenerale interpretata, ĉi-lasta vido kongrua kun nemalhavebla rolo por cerbnivelaj eventoj.⁵⁴ Ĝis la kazo por mikro-nivelo. -fizika kaŭza fermo estas klarigita, la statuso de komprenebla emerĝa rusela monismo ankaŭ restos neklara.

Konkludo

En ĉi tiu etapo de enketo, komprenebla emerĝanta Russelliana monismo estas vido, kiun ni devus preni grave. Por tiuj, kiuj akceptas la solidecon de la sci-rando-argumento aŭ la penseblo-argumentojn, nek pura nek malpura fizikismo povas esti vera, ĉar ili ambaŭ estas malkongruaj kun la unu natura fenomeno, kiun ni scias kun certeco ekzisti: konscio. Kompreneble, ekzistas gamo da kontraŭfizikaj alternativoj. Tamen, eĉ kiel tavoligita vido de la mondo, Russelliana monismo aspektas nuntempe kiel la plej eleganta maniero trovi hejmon por konscio.⁵⁵

54. Vidu la apendicon de Papineau 2002 por plilongigita argumento por la kaŭza fermo de la fiziko.

55. Mi tre dankas pro mirindaj komentoj de Torin Alter, Luke Roefls, Hedda Hassel kaj David Chalmers. Mi donis fruajn versiojn de ĉi tiu ĉapitro ĉe la laborrenkontiĝo "Al ne-fizika solvo al la mistero de la konscio" organizita de Yujin Nagasawa kaj Max Velmans, kaj ĉe la konferenco "Metafiziko kaj Ontologio de Fenomenaj Kvalitoj", kiu estis parto de la " AHRC-projekto de Phenomenal Qualities. Mi multe profitis el komentoj de partoprenantoj ĉe ambaŭ aranĝoj. Mi estas ankaŭ dankema pro la altvalora esplortempo havigita al mi de mia postdoktoriĝa pozicio kiel parto de la projekto 'Fenomenaj Kvalitoj', kaj mia postdoktoriĝa pozicio ĉe la 'Centro por Konscio' ĉe la Aŭstralia Nacia Universitato.

398 konscio en la fizika mondo

Referencoj

- Alter, T. & Y. Nagasawa (2012) What Is Russellian Monism? *Journal of Consciousness Studies* 19: 9-10, 67-95.
- Aleksandro, S. (1920) *Space, Time, and Deity*, 2 Volumoj, Londono: Macmillan.
- Armstrong, D. (1968) *A Materialist Theory of Mind*, Londono: Routledge kaj Kegan Paul.
- Armstrong, D. (1983) *Kio Estas Leĝo de Naturo?* Kembriĝo: Kembriĝa Universitato Premu.
- Armstrong, D. (1997) *A World of States of Affairs (Mondo de Ŝtatoj de Aferoj)*, Kembriĝo: Cambridge University Premu.
- Block, N. & R. Stalnaker (1999) *Koncipa Analizo, Dualismo kaj la Klariga Interspaco*, *Philosophical Review* 108/1: 1-46.
- Broad, C. D. (1925) *The Mind and Its Place in Nature*, Londono: Routledge kaj Kegan Paul.
- Chalmers, D. J. (1996) *La Konscia Menso: Direkte al Fundamenta Teorio*, Oksfordo: Oxford University Press.
- Chalmers, D. J. (2002) *Consciousness and Its Place in Nature*, en DJ Chalmers (red.), *Filozofio de Menso: Klasika kaj Nuntempa Legado*, Oksfordo, New York: Oxford University Press, 247-72.
- Chalmers, D. J. (2003) *La Enhavo kaj Epistemology of Phenomenal Belief*, en Q. Smith & A. Jokic (eds.) *Consciousness: New Philosophical Perspectives*, Oxford University Press.
- Chalmers, D. J. (tiu volumeno) *Panpsikismo kaj Panprotopsikismo*.
- Dretske, F. (1995) *Naturigante la Menson*, Kembriĝo, MA: MIT Press.
- Eddington, A. (1928) *La Naturo de la Fizika Mondo*, New York: Macmillan.
- Feigl, H. (1967) *La "Mensa" kaj la "Fiziko": La Eseo kaj Postskribo*, Minneapolis: Universitato de Minesota Gazetaro.
- Fine, K. (2001) *The Question of Realism*, *Philosophers Imprint*, 1: 1-30.
- Goff, P. (2006) *Experiences Don't Sum*, *Journal of Consciousness Studies*, 13.
- Goff, P. (2009) *Why Pansychism Doesn't Help Explain Consciousness*, *Dialectica*, 63.
- Goff, P. (2011) *A Posterior Physicalists Get Our Phenomenal Concepts Wrong*, *Aŭstralazia Revuo por Filozofio* 89: 2, 191-209.
- Goff, P. (Venonta) *Reala Konateco kaj la Fenomena Koncepto-Strategio*, en S. Coates & S. Coleman (eds.), *Phenomenal Qualities*, Oksfordo: Oxford University Press.
- Goff, P. (Venonta b) *The Phenomenal Bonding Solution to the Combination Problem*, en G. Bruntrup & L. Jaskolla (eds.), *Panpsychism*, Oxford University Press.
- Goff, P. (MS) *Konscio kaj Fundamenta Realeco*. Alirebla ĉe <http://www.phil-ipgoffphilosophy.com/>.
- Goff, P & D. Papineau (2012) *On Physicalism*, *Philosophy TV*, <http://www.philostv.com/?s=papineau&submit.x=-1175&submit.y=-224&submit=Serĉo>.

- Harman, G. (1990) *La Interna Kvalito de Sperto, Filozofiaj Perspektivoj* 4: 31–52.
- Hill, C. & B. McLaughlin (1999) *There Are Fewer Things in Reality than Are Dreamed of en Chalmers's Philosophy, Philosophy and Phenomenological Research* 59: 2, 445–54.
- Horgan, T. (1993) *From Supervenience to Superdupervenience: Renkontante la Postuloj de Materiala Mondo, Menso* 102: 555–86.
- Jackson, F. (1982) *Epiphenomenal Qualia, Philosophical Quarterly* 32.
- Jackson, F. (1986) *What Mary Didn't Know, Journal of Philosophy* 83.
- Lewes, G. H. (1875) *Problemoj de Vivo kaj Menso, Volume 2, Londono: Kegan Paul, Trench, Turbner, & Co.*
- Lewis, D. (1966) *An Argument for the Identity Theory, Journal of Philosophy* 63/1: 17–25.
- Lewis, D. (1970) *How to Define Theoretical Terms, Journal of Philosophy* 67/13: 427–46.
- Lewis, D. (1980) *Mad Pain kaj Martian Pain, en N. Block (red.), Readings in the Philosophy of Psychology (Legadoj en la Philosophy of Psychology), Vol. I, Harvard: Harvard University Press, 216–22.*
- Lewis, D. (1983) *New Work for a Theory of Universals (Nova Laboro por Teorio de Universalajoj), Australasian Journal of Filozofio* 61: 343–77.
- Lewis, D. (1994) *Reduction of Mind, en S. Guttenplan (red.), Kunulo al la Filozofio de Menso, Oksfordo: Blackwell, 412–31.*
- Lewis, D. (2009) *Ramseyan Humility, en D. Braddon-Mitchell & R. Nolan (eds.), Conceptual Analysis kaj Philosophical Naturalism, Kembriĝo, MA: MIT Press.*
- Loar, B. (1990) *Fenomenaj Ŝtatoj, Philosophical Perspectives* 4: 81–108.
- Loar, B. (2003) *Qualia, Properties, Modality, Philosophical Issues* 13/1: 113–29.
- Lockwood, M. (1989) *Menso, Cerbo kaj la Kvanto, Oksfordo: Oxford University Press.*
- Lycan, W. G. (1996) *Konscio kaj Sperto, Kembriĝo, MA: MIT-gazetaro.*
- Maxwell, G. (1979) *Rigid Designators kaj Mind-Brain Identity, en CW Savage (red.), Perception and Cognition, Minneapolis: universitato de Minnesota Press, 365–404.*
- McLaughlin, B. (1992) *The Rise and Fall of British Emergentism, en A. Beckermann, H. Flohr & J. Kim (eds.), Emergence or Reduction? Eseoj pri la Perspektivoj de Nonreductive Physicalism, Berlino: Walter de Gruyter, 49–93.*
- McLaughlin, B. P. (2001) *A Defence of New Wave Materialism: Respondo al Horgan kaj Tienson, en Gillett kaj Loewer (2001).*
- Melnyk, A. (2003) *A Physicalist Manifesto, Kembriĝo: Cambridge University Press.*
- Mørch, H. H. (2014) *Panpsikismo kaj Kaŭzo: Nova Argumento kaj Solvo al la Kombinproblemo, PhD Thesis, Universitato de Oslo.*
- Morgan, C. L. (1923) *Emergent Evolution, Londono: Williams & Norgate.*
- Papineau, D. (1993) *Physicalism, Consciousness, and the Antipatia Falaĉo, Aŭstralazia Revuo por Filozofio* 71: 2, 169–83.
- Papineau, D. (1998) *Mind the Gap, en J. Tomberlin (red.), Philosophical Perspectives.*
- Papineau, D. (2002) *Pensante pri Konscio, Clarendon Press: Oksfordo.*

400 konscio en la fizika mondo

Papineau, D. (2006) Komentoj pri Galen Strawson, *Journal of Consciousness*

Studoj, 13.

Pereboom, D. (2011) *Konscio kaj la Perspektivoj por Fizikismo*, Oksfordo: Oxford University Press.

Pereboom, D. (tiu volumo) *Consciousness, Physicalism, and Absolutely Intrinsic*

Propraĵoj.

Perry, J. (2001) *Knowledge, Possibility and Consciousness*, Kembriĝo, MA: MIT Press.

Rey, G. (1995) *Towards a Projectivist Account of Conscious Experience*, en T. Metzinger (red.),

Conscious Experience, Paderborn: Ferdinand Schoningh,

123–42.

Russell, B. (1927) *The Analysis of Matter*, Londono: Kegan Paul.

Sider, T. (2009) *Ontological Realism*, en D. Chalmers, D. Manley, & R. Wasserman (eds.),

Metametafiziko, Oksfordo: Oxford University Press, 384–42.

Sider, T. (2012) *Skribante la Libron de la Mondo*, Oksfordo: Oxford University Press.

Sider, T. (2013) "Respondo al Schaffer" en "Simpozio pri Skribo de la Libro de la Mondo",

Analizo 73: 4, 713–70.

Stoljar, D. (2001) *Two Conceptions of the Physical*, *Philosophy and Phenomenological Research* 62:

2, 253–81.

Stoljar, D. (2005) *Physicalism and the Phenomenal Concepts Strategy*, *Mind and Language* 20: 5,

469–94.

Strawson, G. (1994) *Mensa Realeco*. Kembriĝo, MA; Londono: MIT Press.

Strawson, G. (2003) *Real Materialism*, en L. Anthony & N. Hornstein (eds.), *Chomsky*

kaj His Critics, Oksfordo: Blackwell, 48–88.

Strawson, G. (2006a) *Realisma Monismo: Kial Physicalism Entails Panpsychism*, en A. Freeman

(red.), *Consciousness and Its Place in Nature*, Exeter: Preprint Academic,

3–31.

Strawson, G. (2006b) *Panpsikismo? Respondo al Commentators and a Celebration of Descartes*, en

A. Freeman (red.), *Consciousness and Its Place in Nature*, Exeter: Preprint Academic.

Tye, M. (1995) *Dek Problemoj de Konscio: Representational Theory of the*

Fenomena Menso, Kembriĝo, MA: MIT Press.

Wilson, J. (1999) *Kiel Superduper Does a Physicalist Supervenience Need to Be?*,

Philosophical Quarterly 49: 194.

Wilson, J. (2005) *Supervenience Based Formulations of Physicalism*, *Nous* 39: 3,

426–59.

18

Pesimismo pri Rusela monismo

Amy Kind

a cc ordingaltradiciaj versioj de idealismo, ĉio kio ekzistas estas mensa; laŭ tradiciaj versioj de fizikismo, ĉio, kio ekzistas, estas fizika. Postulante la ekziston de nur unu speco de aĵo, kaj idealismo kaj fizikismo estas versioj de monismo. Tamen, lastatempe estis revigliĝo de intereso pri monismo de malsama speco, kiu ne ŝajnas konvene karakterizita kiel aŭ idealismo aŭ fizikismo, almenaŭ ne kiel tiuj vidoj estas kutime komprenitaj. Tiu revigliĝo komenciĝis plejparte kun la publikigo de *The Conscious Mind* de David Chalmers en 1996.¹

En argumentado tie por la fundamenteco de konscio, Chalmers prezentis sin kiel argumentante por versio de posedajdualismo sed lasis malferma la eblecon ke la fundamenteco de konscio estus plej bone kaptita per versio de monismo: "Eble la fizika kaj la fenomenaj volo rezultas esti du malsamaj aspektoj de ununura ampleksa speco, en io kiel la maniero kiel ke materio kaj energio rezultas esti du aspektoj de ununura speco" (Chalmers 1996, 129).

De la perspektivo de multaj filozofoj de menso en ĉi tiuj fruaj jaroj de la dudekunua jarcento, la debato inter dualismo kaj fizikismo ŝajnis esti haltinta, se ne esti veninta al kompleta halto. Ŝajnas neniu maniero solvi la bazan kolizion de intuicioj kiu subestas ĝin. Sed nun eniras—aŭ eble, reeniras—rusela monismo, kiu promesas

1. Maxwell 1978, Nagel 1979, Foster 1982, kaj Lockwood 1989 ofertas nuntempajn esplorojn de temoj rilatigantaj al Russelliana monismo kiuj datas antaŭ La Konscia Menso.

402 konscio en la fizika mondo

montru al ni novan vojon antaŭen. Kiel Torin Alter kaj Yujin Nagasawa lastatempe argumentis, tiu vido retenas la fortojn de tradiciaj versioj de dualismo kaj materialismo evitante iliajn malfortojn:

Rusela monismo allogas plejparte ĉar ĝi disponigas elegantan manieron integri fenomenan konscion en la naturan ordon sen ignori aŭ distordi la karakterizaĵojn de la fenomeno. Multaj filozofoj konsentus ke tiu rezulto estas kaj dezirinda kaj ne liverita per tradiciaj teorioj en la filozofio de menso.

(Alter kaj Nagasawa 2011, 92; vidu ankaŭ 88–89)²

Tiom kiom rusela monismo povus permesi al ni eliri el la nuna kradŝlosilo, ne estas mirinde, ke ĝi fariĝis "varma aĵo".

Laŭ mia menso, tamen, la ekscito pri rusela monismo estas mismetita. Tio ne signifas, ke mi estas pesimisma pri la vero de la vidpunkto. Por ĉio, kion mi diros ĉi tie, iu versio de Russelliana monismo povus esti vera. Prefere, pri kio mi pesimisma estas la aserto, ke rusela monismo ebligas nin liberiĝi de la dualisma/fizikismo-divido. Kiel mi argumentos, post kiam ni konvene komprenos, kio necesas por elkonstrui taŭĝan monis-tikan rakonton, ni vidos, ke ni estas en grava maniero tuj reen kie ni komencis.

En la unua sekcio de la ĉapitro, mi atente rigardas Russellian monismon por skizi ĝiajn bazajn devontigojn. La dua sekcio diferencigas kaj diskutas kvar versiojn de Russelliana monismo kiuj estis prezentitaj en la lastatempa literaturo. Stariginte ĉi tiun bazon, mi turnas mian atenton en la resto de la ĉapitro al mia pesimisma argumento. Sekcio 3 argumentas ke la kvar pozicioj diferencigitaj en sekcio 2 estas vere plej bone komprenitaj kiel nur du malsamaj pozicioj. Ĉi tio estas aserto, kiun mi nomas la kolapsa tezo. Sekcio 4 traktas gravan objekton kontraŭ la kolapsa tezo, nome, ke ĝi dependas de misa nocio de la fiziko. Fine, en la sekcio 5, mi uzas la kolapsan tezon por montri ke rusela monismo ne vere transcendas la tradician dualisma/fizika disdivido kiel ĝi estas kutime pensita. La samaj bazaj aferoj, kiuj aperas en la

2. Vidu ankaŭ Holman (2008, 49): "La reklamado por [Russelliana monismo] estas ke ĝi konsistigas nur la komprenon bezonatan por rompi (tion, kion multaj vidas kiel) la nunan blokiĝon pri la menso-korpa problemoj."

3. Ĉi tiu frazo estis ĵus uzita de Sam Coleman (2013) por priskribi panpsikismon, la fenomenan version de Russelliana monismo. Vidu la diskuton pri fenomena monismo en sekcio 2.

debato inter dualismo/fizikismo reekostas kiam ni provas juĝi inter la du versioj de Russelliana monismo.

1. Kio Estas Rusela Monismo?

La propra evoluo de Chalmers de monismo ŝuldas eksplicite al Bertrand Russell, kaj aliaj nuntempaj propagandantoj de tiu speco de monismo ankaŭ citas Russell kiel gvidinspiration por sia opinio. Farante tion, aliflanke, ili tipe sindetenas de atribui la vidon kiun ili akceptas al Russell. Fakte, kiel ni vidos en ĉi tiu sekcio, ekzistas kelkaj gravaj aspektoj en kiuj multaj el la nuntempaj propagandantoj de ĉi tiu speco de monismo ŝajnas foriri de la propra versio de Russell de la vidpunkto—kvankam tion estas malfacile determini ĝuste. , ĉar la demando pri kiel plej bone kompreni la propran vidpunkton de Russell estas ĉagrenita.⁴ En kio sekvas, kaj konforme al nuna terminologia uzokutimo, mi referencas al la emerĝanta konstelacio de nuntempaj monistaj vidpunktoj kiel versioj de "Russelliana monismo," sed oni devas kompreni ke, ĉar mi uzas ĉi tiun etiketon, la propra opinio de Russell estas nur unu el ĉi tiuj versioj de Russelliana monismo.

Kiel mi komprenos aferojn, estas du kernaj asertoj al kiuj vido devas esti farita por ke ĝi kalkulu kiel versio de Russelliana monismo. Unue, ĉiu tia vido devas esti farita al la aserto ke ekzistas nur ununura speco de posedaĵo ĉe la plej fundamenta nivelo de realeco. Tio estas kio faras la vidon monisma. Due, ĉiu tia vido ankaŭ devas esti farita al la aserto ke tiuj fundamentaj trajtoj funkcias kiel la internaj aŭ kategoriaj grundoj por fizikaj trajtoj, kiuj ĉiuj estas sin sole strukturaj aŭ rilataj. Tio estas kio faras la vidon Russellian. Kiel Russell notis en ŝlosila pas-saĝo de La Analizo de Materio:

Fiziko, en si mem, estas treege abstrakta, kaj rivelas nur certajn matematik-ematikajn trajtojn de la materialo kun kiu ĝi traktas. Ĝi nenion diras al ni pri la interna karaktero de ĉi tiu materialo.

(Russell 1927/1954, 10)

Kompreneble, eĉ ekster la kunteksto de diskutoj de Russelliana monismo ekzistas konsiderinda debato pri kio precize signifas por posedaĵo esti kategorio en naturo kaj, ekvivalente, kiel la distingo inter kategoriakaj kaj disponaj trajtoj devus esti desegnita. Same, ekzistas

4. Por diskuto pri kiel ni devus kompreni la propran version de Russell de Russelliana monismo, vidu Stubenberg 2010 kaj Lockwood 1981.

404 konscio en la fizika mondo

konsiderinda debato pri kio ekzakte signifas por posedaĵo esti interna en naturo kaj, ekvivalente, kiel la distingo inter internaj kaj eksteraj trajtoj devus esti desegnita. Kredebla artikulacio de almenaŭ unu el tiuj distingoj - kaj defendo de sia kohereco - estos kritika por la evoluo de Russelliana monismo. Sed dirite, mi ĉi tie flankenlasos ĉi tiujn debatojn kaj simple supozos, ke almenaŭ unu el ĉi tiuj distingoj povas esti kompreneble artikita. Krome, kiom ajn intrinseco kaj kategorieco estas komprenendaj, la Russelliana monisto estas gvidata de la fakto ke tiuj fundamentaj trajtoj, kiuj ne estas mem strukturaj aŭ interrilataj, tiel ŝajnas en principo eskapi la reton de fizika teoriado: De la perspektivo de fiziko, ili estas nekapablaj analizi aŭ eĉ ekzameni.

Sekvante Montero'n (2011), mi simple raportos al la fundamentaj ecoj postulitaj de Russellianaj monistoj kiel neesplorableblaj trajtoj, aŭ pli simple, kiel neesplorableblaj. 5

Kombinante tiujn du kerndevontigojn de Russelliana monismo, ni nun povas difini la vidon jene:

Rusela monismo: Sur la fundamenta nivelo de realeco ekzistas nekrutablaj proprajoj de ununura speco.

Tiel, laŭ mia maniero klasifiki aferojn, iu kiu estas engaĝita al la ekzisto de neesplorableblaj trajtoj sed kiu neas ke ili estas de ununura speco ne kalkulus kiel Russelliana monisto. Konsideru vidon kiu estas engaĝita-ligita al la ekzisto de neesplorableblaj sed dividas ilin en multajn apartajn specojn. Laŭ mia maniero kategorii la aferojn, tia vidpunkto estas plej bone kalkulita kiel versio de Russelliana plurismo. Vido kiu diferencigis ilin en du apartajn specojn kalkulus kiel versio de Russelliana dualismo. Depende de kiel la inskru-tabeloj estas karakterizitaj, tia vidpunkto ne estas tro malsimila de tradiciaj versioj de propra dualismo.

Kvankam ĉiuj Russellianaj monistoj dividas engaĝiĝon al la ekzisto de unuigita klaso de neesplorableblaj trajtoj sur la fundamenta nivelo de realeco, ili

5. Kvankam li ne uzis la substantivon "neesplorableblaj", John Foster antaŭe alvokis la nocion de neesplorableco en ĉi tiu kunteksto: "Scienca analizo malkovras la internan strukturon de materiaj objektoj, sed finiĝas en fundamentaj partikloj, kies eneca naturo, krom formo kaj grandeco, ĝi identigas nur maldiafane—kiel tio, kio subtenas certajn kaŭzajn potencojn kaj sentemojn. Resume, la plej, kion empiria esploro (ĉu ordinara aŭ scienca) povas malkaŝi, estas la nombro da malsamaj fundamentaj formoj de materio, ilia spatiotempa distribuo kaj ilia nomologia organizo. Preter ĉi tio, la materio estas empirie inskru-tabelo" (1982, 66).

malkonsentas pri la naturo de tiaj trajtoj. La nuna literaturo indikas ke Russelliana monismo venas en kvar malsamaj versioj:

- (a) fenomenaj Russelliana monismo: La neesplorableblaj estas fenomenaj propraĵoj.
- (b) protofenomenaj rusela monismo: La neesplorableblaj estas protofenomenaj trajtoj.
- (c) neŭtrala rusela monismo: La neesplorableblaj estas neŭtralaj trajtoj, nek fenomenaj nek fizikaj.
- (d) fizika rusela monismo: La neesplorableblaj estas fizikaj ecoj de a speciala speco.

Mia diskuto ĉi tie ŝuldas al Alter kaj Nagasawa (2012), kiuj helpe distingas ĉi tiujn samajn kvar versiojn de rusela monismo. Tamen, ilia kompreno de Russelliana monismo estas iomete malsama ol mia.

Provante precizigi ĝeneralan formuligon de la vido, kiu kaptas la ĉefkomponentojn "komunajn al ĉiuj versioj", Alter kaj Nagasawa enkonstruas aserton, kiun ili nomas (pra)fenomena bazismo: "almenaŭ kelkaj neesplorableblaj estas aŭ fenomenaj aŭ protofenomenaj trajtoj" (71). Laŭ mi, estas eraro konstrui ĉi tiun aserton en karakterizado de Russelliana monismo.

Aŭ la aserto estas malplena, ĉar io ajn ne-fenomena finas kalkuli kiel protofenomena, aŭ la aserto preventive ekskludas la eblecon de neŭtrala monismo kaj fizikaj versioj de Russelliana monismo.⁶ Tiel, mia propra kategoriigo de Russelliana monismo foriras de Alter kaj Nagasawa estas preterlasante engaĝiĝon al (pra)fenomena bazismo kiel komponanto de la vido.

Mia karakterizado ankaŭ foriras en grava respekto de tiu ofertite fare de Derk Pereboom, kiu difinas Russellian monismon kiel

ajna vido kiu kombinas (1) kategorian nescion, la aserton ke fiziko, aŭ almenaŭ aktuala fiziko, lasas nin sensciaj pri certaj kategoriaj bazoj de fizikaj disponaj trajtoj, kun (2) konscio- aŭ

6. Almenaŭ, se ni konstruas sindevontigon al (pra)fenomena bazismo en ruselan monismon, la neŭtrala versio kaj la fizika versio fariĝas signife limigitaj: Neŭtralaj ruselaj monistoj devus identigi la neŭtralajn neesplorableblajn (kiuj laŭdifine ne estas fenomenaj.) kun protofenomenaj neesplorableblaj, kaj fizikaj Russellianaj monistoj devus identigi la fizikajn neesplorableblajn kun aŭ fenomenaj aŭ protofenomenaj neesplorableblaj. La kvar versioj de Russelliana monismo tiel tuj kolapsas en du. Poste, en la sekcio 3, mi argumentos, ke tia kolapso estas neevitebla, sed mi ne volas, ke ĝi turnu sin pri afero de difino.

406 konscio en la fizika mondo

sperto-signifeco, la propono ke tiuj kategoriaj trajtoj havas signifan rolon en klarigado de konscio de sperto.

(Pereboom 2011, 89)

Rimarku ke la karakterizado de Pereboom ŝajnas preterlasi la monisman karakteron de tiaj vidoj, kiujn mi konsideras centraj al ilia celo proponi pozicion grave diferenca de—kaj grave pli bona ol—kaj dualismo kaj fizikismo. La konstruo de Pereboom estas kongrua kun ekzisti pluraj specoj de trajtoj kiuj estas la kategoria bazo de disponaj trajtoj. Tial mi kredas, ke mia karakterizado estas preferinda.⁷

2. Kvar Versioj de Rusela Monismo

En sekcio 1, mi distingis kvar versiojn de Russelliana monismo kiuj ŝajnas esti en ludo en la literaturo. Por permesi al ni pli bone kompreni, kio estas supozita diferencigi ilin unu de la alia, ĉi tiu sekcio mallonge esploras ĉiun el la kvar vidoj. Farante tion, mi forigos la kvalifikilon "Russelian" kaj simple nomas ĉi tiujn vidpunktojn fenomenaj monismo, prafenomenaj monismo ktp.

Versioj de fenomenaj monismo estis evoluigitaj fare de Foster (1982), Rosenberg (2004), kaj Chalmers (2013a, 2002, 1996), inter aliaj. Asertante ke la fundamentaj ecoj subestas la tuta fizika realeco estas fenomenaj trajtoj, proponantoj de fenomenaj monismo ŝajnas apogi version de panpsikismo—malproksime parolante, la vidon ke ĉiu-aĵo kiu ekzistas havas menson.⁸ Tia vidpunkto ŝajnas, se ne tute freneza, almenaŭ tre kontraŭintuicia. Ni forte ne emas atribui pensmanieron eĉ al simplismaj organismoj kiel bakterioj kaj protozooj, des malpli al neorganismoj kiel kvarkoj kaj atomoj. Kompreneble, asertante, ke eĉ kvarkoj kaj atomoj havas pensmanieron, fenomenaj monistoj ne bezonas aserti, ke ĉi tiuj aferoj havas mensecon precize same kiel ni homoj havas pensmanieron. Sendepende de iu engaĝiĝo al panpsikismo, ni kutime akceptas la ekziston de spektro de simpleco kiam temas pri konscia sperto. Komparu mian sperton dum sur plenplena trajno, kie mi estas bombardita per vidindaĵoj kaj

7. Krom la punkto prezentita en la teksto, indas noti, ke la karakterizado de Russelliana monismo de Pereboom havas epistemian orientiĝon, kiun mi preferus eviti. Alter kaj Nagasawa (2011, 71) faras similan punkton.

8. Por helpema diskuto pri kiel plej bone difini la panpsikistan vidpunkton, vidu Skrbina 2005, 15–19.

sonoj kaj odoroj, kun mia sperto en malplena, trankvila ĉambro rigardanta blankan muron antaŭ mi. Ĉi-lasta sperto estas konsiderinde pli simpla ol la unua, kaj la fenomenaj monistoj sugestas, ke la spertoj de kvarko aŭ atomo estos ankoraŭ pli simplaj.⁹ Grave, tiaj simplaj spertoj ne devas esti imageblaj el nia vidpunkto. La fakto, ke ni ne povas imagi, kiel estas vespereto, ne mem inklinas nin nei, ke ekzistas io, kio estas kiel esti vespereto, kaj same la fakto, ke ni ne povas imagi, kiel estas esti atomo. ne devus mem inklini nin nei, ke ekzistas io, kio estas kiel esti atomo.¹⁰

Finfine, tamen, ne eblas ĉirkaŭi la fakton, ke la fenomenaj monistoj engaĝiĝas al la ideo, ke estas io, kiel ĝi similas—eble ne multe, sed io tamen—esti kvarko aŭ atomo. Kaj eĉ en lumo de la punktoj faritaj en la antaŭa paragrafo, ĉi tiu ideo ankoraŭ frapas multajn kiel profunde kontraŭintuicia. Granda parto de la lastatempa laboro pri panpsikismo estis dediĉita al mildigado de tiu sento de kontraŭintuicieco. Rilate, multe da lastatempa laboro en tiu areo estis dediĉita al la evoluantaj eblaj solvoj al la fifama kombinproblemo. Post kiam ni supozas, ke ĉie estas etaj pecetoj da konscio, ni bezonas iun klarigon pri kiel ili kombinas por produkti la specon de unuigita konscio, kiun ni spertas.¹¹

Ĉar ne estas mia celo en ĉi tiu ĉapitro taksii la kredindecon de la malsamaj versioj de Russelliana monismo, mi ĉi tie ne pririgardos ĉi tiun literaturon.

En lumo de la perceptitaj problemoj alfrontantaj fenomenan monismon, Russelliana monisto eble estos tentita apogi protofenomenan monismon anstataŭe. Protofenomena monismo—almenaŭ tiel nomata—preskaŭ tute ŝuldas al la laboro de Chalmers (2013a, 2002, 1996), kvankam li ne engaĝiĝas al la vidpunkto.¹² Laŭ Chalmers, protofenomenaj ecoj.

9. Vidu, ekz., la aserton de Chalmers ke "Tiel kiel sperto de ruĝeco estas multe pli simpla ol fluo de konscio tamen, ni povas atendi, ke la sperto de kvarko estu multe pli simpla ol sperto de ruĝeco" (2013, 7), aŭ la aserto de Rosenberg ke la interagoj inter atomoj povus simple produkti "fulmojn de eksterordinara simpla kaj mallonga sento, kiel fulgoroj kviete flagrantaj en la nokto" (2004, 96). Mi taksas la verŝajnecon de la opinio de Rosenberg en Kind 2006.

10. Vidu Rosenberg 2004, 95.

11. Vidu, ekz., Coleman 2012, Chalmers 2013b.

12. En sia 2013a, Chalmers disvolvas tion, kion li prenas por esti la plej bona kazo por vidoj, kiujn li nomas panpsikismo kaj panprotopsikismo. Ĉi tiuj estas la vidoj, kiujn mi ĉi tie nomas fenomenaj monismo kaj protofenomena monismo. Chalmers ne finfine devontigas sin al la vero de iu el tiuj vidoj. Prefere, li notas ke li disigas sian fidon sufiĉe egale inter tiuj versioj de Russelliana monismo unuflanke kaj substancdualismo (en aŭ ĝia

408 konscio en la fizika mondo

ne estas mem fenomenaj ecoj, kvankam en certaj kazoj—kiam, ekzemple, sufiĉe alta grado de struktura komplekseco estas atingita—ili estigas fenomenecon.¹³ Supozante, kiel ŝajnas kredinde, ke atomoj kaj kvarkoj ne havas; la bezonata grado de struktura komplekseco, la protofenomena monisto ne bezonas atribui konscion al ili. Tiel, la protofenomena monisto povas eviti engaĝiĝon al panpsikismo.

Bedaŭrinde, tamen, la protofenomena monisto alfrontas malsaman problemon, nome, tiun provizi substantivan specifon de kio estas por-tofenomena posedaĵo. Evidente, ne sufiĉas, ke ni simple diru, ke ili ne estas fenomenaj ecoj.¹⁴ Laŭ la karakterizado de Chalmers de tiuj protofenomenaj ecoj, ili estas "specialaj ecoj kun speciale proksima ligo al fenomenaj ecoj" (2013a, 13). –14). Ĉar li komprenas la nocion de specialaĵo, ĝi havas du komponantojn: (i) proto-fenomenaj ecoj estas apartaj de strukturaj ecoj; kaj (ii) estos apriora implikiĝo inter protofenomenaj ecoj kaj la fenomenaj ecoj al kiuj ili estigas.

Notu, ke (i) validas por iu ajn neesplorablebla posedaĵo, almenaŭ konsiderante kiel mi komprenas la nocion de neesplorablebla. Do nur (ii) povas servi kiel ebla rimedo por distingi protofenomenajn trajtojn de aliaj kandidatoj por la neesplorableblaj trajtoj. Unue pripensinte, tamen, ŝajnas esti neniu kialo ke (ii) ne povas esti vera pri aŭ neŭtralaj aŭ fizikaj neesplorableblaj, kaj ni estas tiel lasitaj scivoli kio principe povus distingi protofenomenan monismon de aliaj versioj de Russelliana monismo kiel neŭtrala. monismo aŭ fizika monismo. Mi prokrastos pluan diskuton pri ĉi tiu demando ĝis sekcio 3; unue, ni devas pli atente rigardi kaj neŭtralan monismon kaj fizikan monismon.

epifenomenismaj aŭ interagaj formoj) aliflanke. Krome, li ne eksplicite indikas ĉu li opinias ke unu el tiuj versioj de Russelliana monismo estas pli kredinda ol la alia - kvankam ĉe unu poento li prove sugestis ke panprotopsikismo povus havi avantaĝon en "havado de malpli da limoj sur siaj konstrubriketoj" (2013a, 22).

13. La parolado de Nagel pri pra-mensaj ecoj (Nagel 1979) kaj la parolado de Rosenberg pri protoesper-ecaj ecoj (Rosenberg 2004) ne devus esti asimilitaj al la parolado de Chalmers pri protofenomenaj ecoj. Por Nagel kaj Rosenberg, tiuj "praj" trajtoj estas iagrade fenomenaj aŭ spertaj. Kiel mi notas en la ĉi-supra teksto, protofenomenaj ecoj estas laŭdifine ne fenomenaj.

14. Strawson (2006, 22) vigle diskutas la malfacilecon diri ion substantivan pri la nocio de protofenomeneco.

Kiel mi menciis supre, estas ne facila afero identigi la propran version de Russell de Russelliana monismo. Sed tio dirite, li ĝenerale supozeble apogis iun version de neŭtrala monismo. Ni povas ĉi tie rigardi precipe la sekvan paŝon de La Analizo de Menso:

La materialo, el kiu konsistas la mondo de nia sperto, estas, laŭ mia kredo, nek menso nek materio, sed io pli primitiva ol ambaŭ. Kaj menso kaj materio ŝajnas esti kunmetitaj, kaj la aĵoj de kiuj ili estas kunmetitaj kuŝas iusence inter la du, iusence super ili ambaŭ, kiel komuna praulo.

(Russell 1921, 10–11)

En ellaborado de ĉi tiu pozicio, la neŭtrala monisto alfrontas problemon paralelan al tiu alfrontanta la protofenomenan monisto. Same kiel la protofenomena monisto ŝuldas al ni substantivan karakterizadon de protofenomeneco, la neŭtrala monisto ŝuldas al ni substantivan karakterizadon de neŭtraleco. La citita paŝo de Russell sugestas ke ni devus kompreni la koncernan senton de neŭtraleco kiel simple "nek mensa nek fizika", aŭ eble, kiel "nek-nek interne mensa nek fizika." Notu, ke se ni komprenus la dikotomion inter la mensa kaj la fiziko kiel ĝisfunda, ne estus loko por neŭtralaj estaĵoj, do la neŭtrala monisto, kiu uzas ĉi tiun karakterizadon de neŭtraleco, devas fidi al iu alia kompreno de la mensa kaj la fiziko. la fizika.¹⁵

Ekzistas aliaj trairejoj de Russell, aliflanke, kiuj montras al maniero kompreni la nocion de neŭtraleco laŭ kaŭzaj leĝoj. Russell sugestas, ke en nia finfina scienca raporto pri la mondo, la kaŭzaj leĝoj ne estos deklaritaj laŭ materio; prefere, ili estos deklaritaj en tia maniero por validi egale al kaj psikologio kaj fiziko (Russell 1921, 305–6; vidu ankaŭ Stubenberg 2010). Tiel kiom ni normale komprenas la mensan kiel submetatan al karakterize psikologiaj leĝoj kaj la fizikon kiel submetatan al karakterize fizikajn leĝojn, la ekzisto de ununura aro de leĝoj regantaj ĉiujn detalojn sugestus ke tiaj detaloj ne estis konvene komprenitaj kiel aŭ mensaj aŭ fizikaj sed prefere kiel neŭtrala inter la du.¹⁶

15. Papineau, ekzemple, sugestas ke ni povas kompreni "fizikan" kiel simple signifon "ne-mensa" kaj tiel estas ekzemplo de iu kiu sugestas ke la disiĝo inter la mensa kaj fizika estas ĝisfunda. Vidu Papineau 2001.

16. Nagel 1979 faras similan punkton, kvankam li metas ĝin terminoj de "ĉenoj de klarigo" (vidu esp. 184–85).

410 konscio en la fizika mondo

La lasta versio de Russelliana monismo, fizika monismo, estis lastatempe rekomendita fare de Stoljar (2001), Montero (2011), kaj Pereboom (2011).¹⁷ Fizika monismo evidente havas multon komunan kun fizikismo, sed ĉu fizika monismo validas kiel versio de fizikismo dependos de kiel la fizikisto karakterizas la naturon de la fiziko. Postigante la ekziston de neesplorableblaj, la fizika monisto akceptas la ekziston de trajtoj kiuj situas ekster la domajno de fiziko - certe aktuala fiziko, kaj tre eble eĉ ideala fiziko ankaŭ. Sed la fizika monisto argumentas ke, tiom kiom la neesplorableblaj estas la kategoriaj aŭ internaj bazoj por normalaj fizikaj proprecoj, ili daŭre devus esti komprenitaj kiel fizikaj trajtoj en iu signifo. En aliaj vortoj, la fizika monisto karakterizas la neesplorableblajn kiel fizikajn trajtojn de speciala speco.

La distingo de Stoljar inter la teori-bazita koncepto de la fiziko kaj la objekt-bazita koncepto de la fiziko helpas nin klarigi tiun punkton (Stoljar 2001, 256-57). Laŭ la teorio-bazita koncepto, fizikaj ecoj estas tiuj pri kiuj fizika teorio rakontas al ni plus tiuj kiuj supervenas sur la speco de ecoj pri kiuj fizika teorio rakontas al ni. Stoljar nomas ĉi tiujn la t-fizikaj ecoj. Laŭ la objekt-bazita koncepto, fizikaj trajtoj estas tiuj postulataj per kompleta raporto pri la interna naturo de paradigmatikaj fizikaj objektoj kaj iliaj eroj kaj plie tiuj kiuj supervenas sur la speco de posedaĵo postulita per tia raporto. Stoljar nomas ĉi tion la o-fizikaj ecoj.

Tradicia fizikismo ŝajnas funkcii kun io kiel la teori-bazita koncepto de la fiziko. En kontrasto, fizika monismo funkcias kun la objekt-bazita koncepto de la fiziko. Laŭ difino, inskru-tabeloj ne estas t-fizikaj ecoj. Sed, ĉar neesplorableblaj trajtoj estas postulataj per kompleta raporto pri la interna naturo de fizikaj objektoj, ili klare validas kiel o-fizikaj trajtoj. Tiel, ĉar la fizika monisto vidas la neesplorableblajn kiel o-fizikajn trajtojn, ni nature povus repriskribi fizikan monismon kiel o-fizikan monismon. Ĉu tio vere povas esti konsiderata kiel fizika versio de monismo? La demando turniĝos ĉu ĝi estas kredinda

17. Notu ke la pozicio rekomendita de Stoljar 2006 estas grave diferenca de tiu rekomendita de Stoljar 2001, kaj ne estas versio de Russelliana monismo kiel mi kategoriigis ĝin (vidu esp. 107-8; 113). Stoljar 2001 faras sindevontigon al neesplorableblaj; Stoljar 2006 ne faras. Prefere, Stoljar 2006 faras pli kvalifikitan engaĝiĝon al la ekzisto de kelkaj trajtoj pri kiuj ni estas sensciaj. Li rimarkas eksplicite ke ni ne povas esti certaj ke tiaj trajtoj estas la kategoriaj bazoj de fizikaj trajtoj, t.e., ni ne povas esti certaj ke tiaj trajtoj estas neesplorableblaj. Ĉar Russelliana monismo estas ĉi tie difinita parte laŭ engaĝiĝo al neesplorableblaj, la vido rekomendita fare de Stoljar 2006 ne validas kiel versio de Russelliana monismo.

konsideri o-fizikajn ecojn kiel vere fizikajn ecojn—tio estas, ĉu la objekt-bazita koncepto de la fiziko estas vere koncepto de la fiziko. Mi revenas al ĉi tiu demando en la sekva sekcio. Nuntempe, tamen, indas mallonge rimarki, ke iuj fizikaj monistoj proponis specifajn proponojn pri kio povus esti la o-fizikaj neesplorableblaj.

Pereboom, ekzemple, lastatempe esploris du malsamajn eblecojn: la aristotela nocio de prima materieco kaj la Lockean nocio de perfekta solideco (Pereboom 2011, 85-101).

3. La Kolapsa Tezo

La antaŭa sekcio disponigis malglatan superrigardon de la kvar malsamaj versioj de Russelliana monismo ofertitaj en nuntempa diskuto. Sed kiel mi nun argumentos, post kiam ni ekzamenas ĉi tiujn vidojn pli detale, ni malkovras, ke ne vere estas loko por kvar apartaj pozicioj ĉi tie. Prefere, la kvar versioj de Russelliana monismo vere kolapsas en du. Nomu ĉi tiun aserton la kolapsa tezo.

Mia argumento por la kolapsa tezo daŭrigas en du paŝoj. Unue, mi sugestas ke protofenomena monismo ne eltranĉas klaran koncipan spacon de la aliaj tri versioj de Russelliana monismo, do la kvar versioj vere kolapsas en tri versiojn. Due, mi sugestas ke, en la kunteksto de Russelliana monismo, neŭtralaj trajtoj ne diferencas de fizikaj trajtoj de speciala speco. Tiel, la tri ceteraj versioj de Russelliana monismo vere kolapsas en du versiojn.

La unua paŝo devus esti sufiĉe simpla. Supre ni vidis, ke unu el la normaj manieroj kompreni la nocion de neŭtraleco estas laŭ la linioj de "nek mensa nek fizika". Laŭ ĉi tiu maniero kompreni neŭtralecon, kio ajn ne estas mensa aŭ fizika, defaŭlte kalkulos kiel neŭtrala. Tiel, tiu kompreno lasas neniun koncipan spacon por protofenomenaj trajtoj kiuj situas ekster la mensa-neŭtrala-fizika trikotomio. Protofenomenaj trajtoj estas laŭdifine ne fenomenaj, do tio signifas ke ili devas aŭ esti specio de neŭtralaj trajtoj aŭ specio de fizikaj trajtoj.

Konsentite, ĉi tio ne estas la sola maniero, ke ni povus kompreni neŭtralecon. Kio do se ni anstataŭe komprenus ĝin laŭ kaŭzaj leĝoj? Ni vidis supre ke se la aro de leĝoj normale pripensitaj kiel psikologia kaj la aro de leĝoj normale pripensitaj kiel fizikaj povus ambaŭ esti referita laŭ ununura speco de neesplorablebla posedaĵo, ŝajnus esti kredinde trakti la neesplorableblajn kiel neŭtralajn. Ĉi tie denove, tamen, ŝajnas ke protofenomena monismo ne eltranĉas klaran pozicion. Kiaj ajn estas protofenomenaj trajtoj, ŝajnas ke kaj la aro de leĝoj normale pensataj kiel psikologia kaj la aro de leĝoj normale pensataj kiel fizikaj estos transfundita laŭ ili. Do

412 konscio en la fizika mondo

sur la kaŭza jura kompreno de neŭtraleco, protofenomenaj neesplorableblaj estas konvene komprenitaj kiel neŭtralaj netroveblaj.

Protofenomena monismo tiel kolapsas en aŭ neŭtralan monismon aŭ fizikan monismon, kaj nia kvarteto de Russellianaj monistaj vidoj mallarĝiĝas al triopo. Ne estas loko por protofenomena monismo aparta de fenomen-ena monismo, neŭtrala monismo kaj fizika monismo. Ĉar mi tuj argumentos, ke ĉi tiu triopo de vidoj mallarĝiĝas al duopo, ne indos zorgi plu ĉi tie pri tio, ĉu temas pri neŭtrala monismo aŭ fizika monismo, en kiu la prafenomena monismo kolapsas. Sed estas unu punkto atentinda. Dirante ke protofenomena monismo kolapsas en unu el ĉi tiuj vidoj, mi ne volas diri ke protofenomena monismo devus esti identigita kun unu el tiuj vidoj. Prefere, mi volas diri, ke protofenomena monismo estas plej bone komprenata kiel specio de unu el ĉi tiuj vidpunktoj. Laŭ la karakterizado de protofenomenaj trajtoj de Chalmers, ekzistas apriora implikiĝo inter protofenomenaj trajtoj kaj la fenomenaj trajtoj al kiuj ili kaŭzas. Ĉar estas malferma al kaj la neŭtrala monisto kaj la fizika monisto nei ĉi tiun aprioran implikiĝon, ni povus pensi pri protofenomena monismo kiel la apriora versio de aŭ neŭtrala monismo aŭ fizika.

monismo.

Verŝajne ne ŝajnas tiom surprize, ke niaj kvar komencaj versioj de rusela monismo reduktas al tri, ĉar verŝajne ne tiom surprizas, ke protofenomena monismo estas plej bone komprenata kiel versio de aŭ neŭtrala aŭ fizika monismo. Mi suspektas, ke ŝajnas konsiderinde pli surprize, tamen, ke la tri ceteraj versioj de rusela monismo —fenomena monismo, neŭtrala monismo kaj fizika monismo—povus sin redukti al du versioj. Sed jen kion mi nun argumentos. Precipe mi volas sugesti, ke ne ekzistas neŭtrala monisma pozicio, kiu grave distingiĝas de fenomenaj monismo kaj fizika monismo, kiel ni komprenis ilin.

Unu maniero fari mian argumenton por la kolapsa tezo estus puŝi aserton, kiu estis menciita preterpase en sekcio 2 supre. Supozu, ke la dikotomio inter la mensa kaj la fizika estas ĝisfunda. En ĉi tiu kazo, la ekzisto de neŭtralaj estaĵoj - estaĵoj kiuj estas nek mensaj nek fizikaj - estas ekskludita defaŭlte. Do, argumento por la aserto, ke la mensa/fizika dikotomio estas ĝisfunda, siavice montrus, ke ne ekzistas neŭtralaj neesplorableblaj kaj tial ke ne povas ekzisti neŭtrala versio de.

Rusela monismo. Ĉar sur ĉi tiu argumentado la kvazaŭaj neŭtralaj estaĵoj estas igitaj tute malaperi, mi nomos ĝin la malaperstrategio.

Kvankam mia argumenta strategio havas ian naturan afinecon al la malapera strategio, ĝi estas alimaniere grave malsama. Precipe mi ne engaĝiĝas al la aserto, ke ne estas loko por neŭtralaj estaĵoj

inter la mensa kaj la fizika.¹⁸ Prefere, mi estas engaĝita nur al la aserto, ke ne estas loko por vere neŭtralaj neesplorableblaj.

Neesplorableblaj, memoro, estas la kategoriaj aŭ internaj bazoj por fizikaj proprajoj. Fizika teorio difinas mason sole laŭ sia struktura rolo. Sed kio ludas ĉi tiun rolon? Kio ajn ĝi estas, nia fizika teorio ne havas la rimedojn por diri al ni ion pri ĝi. Ĉi tiu neesplorablebla subestas fizika proprajo per ekscelenco—kaj same por la aliaj neesplorableblaj. Krome, kiel ni vidis en sekcio 2, fizika monismo funkcias kun objekt-bazita koncepto de la fiziko. En tiu koncepto, posedaĵo estas fizika se ĝi estas postulata per (aŭ supervenas sur kio estas postulata per) kompleta raporto pri la interna naturo de paradigmataj fizikaj objektoj kaj iliaj eroj. Inscrutables klare konvenas al la fakturo. Do se ni akceptas ke la objekt-bazita koncepto de la fiziko estas taŭga koncepto de la fiziko, tiam la specoj de neesplorableblaj postulitaj de la neŭtralaj monistaj postuloj estas pli bone priskribitaj kiel fizikaj—tio estas, kiel o-fizikaj—ol kiel kiel. neŭtrala.¹⁹

Ĉi tio revenigas nin al demando pri kiu mi antaŭe prokrastis diskutadon: Ĉu ni akceptu la objekt-bazitan koncepton de la fiziko? Respondante ĉi tiun demandon, mi estas en iom delikata pozicio. Kvankam mi volas nei ke estas loko por neŭtrala versio de rusela monismo, mi ne volas nei ke estas loko por fenomenala versio de rusela monismo. Kaj ŝajnas, ke la objekt-bazita koncepto de la fiziko klasifikus eĉ fenomenajn neesplorableblajn kiel fizikajn. Do se mi akceptas ke la objekt-bazita koncepto de la fiziko estas vere koncepto de la fiziko, tiam ŝajnas ke mia argumento pruvos tro multe. Por montri ke neŭtrala monismo kolapsas en fizikan monismon sen ankaŭ montri ke fenomenala monismo kolapsas en fizikan monismon, mi bezonas principan manieron klas-sigi la fizikon kiu inkluzivas neŭtralajn neesplorableblajn sen inkluzivi ankaŭ fenomenajn neesplorableblajn.

Feliĉe, ekzistas tia klasifiko havebla. Multaj fizikistoj apogas "neniu fundamentan menson" (NFM) limigon al la nocio de la

18. Nombroj, ekzemple, povus esti kredeble komprenataj kiel abstraktaj objektoj, kiuj estas nek fizikaj nek mensaj. Estas parte pro ekzemploj tiaj, ke mi evitas la malaperstrategion kaj ĝian sindevontigon al la aserto, ke la mensa/fizika dikotomio estas ĝisfunda.

19. Kiel montris al mi Daniel Stoljar, post kiam ni havas la t/o-distingon en ludo, ni tiam povas difini malsamajn nociojn de neŭtraleco. Aparte, t-neŭtrala posedaĵo estas unu kiu estas nek t-fizika nek mensa. O-fizika proprajo kiu ne estas t-fizika eco estos do t-neŭtrala. Sed ĉar fizika monismo funkcias kun o-bazita koncepto de la fiziko, ŝajnas ke la nocio de neŭtraleco en ludo en la koncerna diskuto devus esti o-neŭtraleco.

414 konscio en la fizika mondo

fiziko—tio estas, ili neas, ke ento, kiu estas esence mensa, povas kalkuli kiel fizika ento.²⁰ Akcepti tian limon estas nei ke ni povas plene kompreni la nocion de la fiziko en terminoj de fiziko. Se ideala estonta fiziko integrigus entojn kun fundamenta pensmaniero en sian teoriadon, tiam NFM-fizikistoj asertus ke fizikismo montriĝas malvera. NFM-fizikismo povas akcepti ke estonta fiziko povus postuli entojn kiuj estas radikale diferencaj de tiuj postulitaj per nuna fiziko, sed se iuj tiaj unuoj montriĝas havi fundamentan pensmanieron, tiam ili ne plu kalkulus kiel fizikaj.

Tiuj fizikistoj kiuj aprobas la NFM-limon tipe laboras kun teori-bazita koncepto de la fiziko. Sed ne ekzistas kialo, ke ni ne povas enkorpigi NFM-limon en objekt-bazitan koncepton de la fiziko. Propraĵo estus o*-fizika, se (1) ĝi ne estas esence mensa; kaj (2) ĝi estas postulata de (aŭ supervenas sur kio estas postulata de) kompleta raporto pri la interna naturo de paradigmatikaj fizikaj objektoj kaj iliaj konsistigantoj. Adoptante la respondan o*-bazitan koncepton de la fiziko, ni povas kalkuli la neŭtralajn neesplorableblajn fizikajn sen ankaŭ kalkuli la fenomenajn neesplorableblajn fizikajn.

4. An Objeto

En la antaŭa sekcio, mi prezentis mian argumenton por la kolapsa tezo. Se ĉi tiu argumento estas ĝusta, tiam ekzistas vere ne kvar apartaj versioj de Russelliana monismo sed nur du. Disvolvante ĉi tiun argumenton, mi engaĝigis min al la aserto ke la o*-bazita koncepto de la fiziko povas esti ĝuste konsiderata kiel koncepto de la fiziko. Tiel, por bloki mian argumenton por la kolapsa tezo, iu povus kontraŭi ĉi tiun aserton. Estas du manieroj kiel tia objekto povus iri. Unue, iu povus akcepti ke la o-bazita koncepto de la fiziko estas vere koncepto de la fiziko, sed malakceptas la aldonon de la NFM-limigo. Due, oni povus malakcepti la o-bazitan koncepton de la fiziko. Mi prenos ĉi tiujn en inversa ordo.

La plej evidenta maniero rifuzi la o-bazitan koncepton de la fiziko estus retiriĝi al t-bazita koncepto de la fiziko.²¹ Sed estas grave

20. La bezono de tia limo estas forte argumentita fare de Wilson 2006. En klarigado de la nocio de fundamenta pensmaniero ŝi notas ke unuo al kiu mankas fundamenta pensmaniero "ne individue aŭ posedas aŭ donas pensmanieron" (Wilson 2006, 72). Vidu ankaŭ Ney 2008 por diskuto.

21. Povus ekzisti aliaj manieroj rifuzi la o-bazitan koncepton de la fiziko sen retiriĝi al la t-bazita koncepto de la fiziko. Chalmers, ekzemple, distingas

noti ke tiu retiriĝo implicas malakcepti entute la eblecon de fizika versio de Russelliana monismo. Konsiderante ke la neesplorableblaj estas laŭdifine nealireblaj al fizika teorio, ili estas laŭdifine ekskluditaj de la klaso de t-fizikaj trajtoj kaj ne povas esti alĝustigitaj ene de la t-bazita kon-koncepto de la fiziko. Do insisto, ke la sola adekvata koncepto de la fiziko estas t-fizika, sumiĝas al neado de la kohereco de fizika monismo.

Grave, tamen, la neado de la objekt-bazita koncepto de la fiziko estas kongrua kun la kolapsa tezo, t.e., kun la aserto ke Russelliana monismo mallarĝiĝas de kvar opcioj al nur du opcioj. La o-fizikaj neesplorableblaj estas aŭ fenomenaj aŭ ne. Mi konsideras, ke la fizikaj monistoj tipe konsideras ilin ne-fenomenaj.²² Cetere, se ili estus fenomenaj, fizika monismo rezultus esti versio de fenomena monismo. Sed se la o-fizikaj neesplorableblaj ne estas fenomenaj, kaj ili estis ekskluditaj el la klaso de fizikaj ecoj, tiam tio sugestus, ke ili estas plej bone komprenataj kiel neŭtralaj. En ĉi tiu kazo, la kolapsa tezo daŭre validus, kvankam la du ceteraj versioj estus fenomena monismo kaj neŭtrala monismo prefere ol fenomena monismo kaj fizika monismo.

Laŭ mi, ĉe ĉi tiu punkto la disputo finas esti plejparte parola. Estas malfacile vidi kio turniĝus ĉu ni klasifikas la ne-fenomenan version de monismo kiel neŭtralan monismon aŭ kiel fizikan monismon. Sed se estas substantiva afero ĉi tie, estas ankaŭ facila maniero eviti preni pozicion pri ĝi: Ni povus simple etikedi la du ceterajn versiojn de Russelliana monismo kiel fenomena monismo kaj ne-fenomena monismo, kaj ĉiu posta diskutado povus. tiam estu referita laŭ ĉi tiu maniero desegni la kontraston. (En kio sekvas, mi daŭre uzos la etiketon fizika monismo, sed leganto, kiu malkomfortas nombri la o-fizikon kiel fizikan, bonvolu anstataŭigi ne-fenomenan.) Kiel ni vidis, do malakcepto de la o-fizika koncepto de la fiziko ne kalkulas kontraŭ la kolapsa tezo.

Ni devas nun reveni al la unua objekto - tio estas, ni devas trakti la zorgojn de iu kiu akceptas la o-fizikan koncepton de la fiziko sed kiu neas la akcepteblon de la NFM-limo. Laŭ mia menso, estas konsiderinda verŝajneco al la ideo ke fizikismo estas kompromitita al manko de fundamenta pensmaniero, sed ne ĉiuj konsentas, kaj por engaĝiĝi plene.

inter la larĝe fizika kaj la mallarĝe fizika kaj argumentas ke tiu distingo ne estas la sama kiel la distingo de Stoljar inter la o-fiziko kaj la t-fiziko (vidu, ekz., lian 2013a, 9-10). Sed la baza argumento, kiun mi donas en la teksto, devus validi same bone, mutatis mutandi, se ni uzos la distingon de Chalmers prefere ol tiun de Stoljar.

22. Ĉi tio povus sugesti sindevontigon al la NFM-limigo.

416 konscio en la fizika mondo

kun ĉi tiu debato ĉi tie kondukus nin tro malproksimen.²³ Memoru la rolon ludata de la NFM-limigo: Ĝi ebligas nin argumenti ke neŭtrala monismo kolapsas en fizikan monismon sen devi aserti ke fenomenaj monismo kolapsas en fizikan monismon. En la foresto de tiu limo, eĉ fenomenaj neesplorableblaj povus esti klasifikitaj kiel fizikaj neesplorableblaj. Nia komenca kvarteto de versioj de Russelliana monismo tiam estus reduktita al nur ununura versio.

Grave tamen, eĉ se ni restus nur kun fizika monismo, la distingo pri kiu mi ĉefe interesiĝas — kaj kiu subestas la ĝeneralan pesimisma argumento de ĉi tiu ĉapitro — ne malaperus. Tiu distingo estas inter la fenomenaj kaj la ne-fenomenaj. Se iu volas trakti fenomenan monismon kiel version de fizika monismo, tiel estu—sed rimarku, ke ankoraŭ estos du grave malsamaj specoj de pozicioj ĉi tie: unu ni povus nomi fenomenaj fizika monismo kaj la alia tio, kion ni povus nomi ne-fenomenaj fizika monismo. Finfine, ne gravas por miaj celoj ĉu ni diras ke ekzistas du versioj de rusela monismo, aŭ ĉu ni diras ke ekzistas du subtipoj de fizika monismo.

En ambaŭ kazoj, ni estas devigitaj alfronti la bazan dikotomion inter la fenomenaj kaj la nefenomenaj. Kiel mi argumentos en la sekva sekcio, la reapero de ĉi tiu baza dikotomio signifas ke, male al ĝia antaŭfakturo, Russelliana monismo estas nekapabla signifoplene transcendi la dualismon/fizikismo disigas.

5. La Kazo por Pesimismo

Mi komencas ĉi tiun lastan sekcion per du rakontoj.

Unue, la rakonto de la elrevigita dualisto. Iam estis lastatempe filozofo kun profunde enradikiĝintaj dualismaj inklinoj, sed kiu elreviĝis pro la tradiciaj formoj de dualismo ofertitaj. Ŝi estis profunde konvinkita, ke neniu reduktiva teorio de konscio sukcesos, ke la konscio estas fundamenta parto de la realo. Sed ŝi ankaŭ estis profunde frustrita pro la malkapablo de ekzistantaj versioj de dualismo respondecadi adekvate pri la realeco de mensaj kaŭzoj. Tiam unu tagon ŝi estis vizitita fare de la fantomo de Russell-pasinteco, kiu montris al ŝi ke Russelliana monismo povis provizi ŝin per preskaŭ ekzakte kion ŝi serĉas. Certe estis kosto: Ŝi devis rezigni pri sia intuicio ke la mensa kaj la fiziko estas same radikale malsamaj kiel ŝi pensis, ĉar Russelliana monismo asertas ke kaj la mensa kaj la fiziko ekestus de la neesplorableblaj de ununura speco. Sed tie

23. Vidu Dowell 2006 kaj Ney 2008 por utilaj diskutoj.

estis ankaŭ utilo: Ŝi nun havis eblan respondon al la problemo de mensa kaŭzado, ĉar estus kredinde por mensaj kaŭzoj heredi kaŭzan efikecon de la neesplorableblaj kiuj submetas ilin. La detaloj devus esti ellaboritaj, kompreneble. Sed ŝi havis bonan kialon por esperi, kaj ŝi vivis feliĉe por ĉiam.

Poste, la rakonto de la elrevigita fizikisto. Iam estis lastatempe filozofo kun profunde fiksiĝintaj fizikismaj inklinoj, sed kiu elreviĝis pro la tradiciaj formoj de fizikismo ofertitaj. Ŝi estis profunde konvinkita, ke iu reduktiva teorio de konscio sukcesos, ke la konscio ne estas fundamenta parto de la realo. Sed ŝi ankaŭ estis profunde frustrita pro la malkapablo de ekzistantaj versioj de fizikismo adekvate trakti la aron de penseblaj argumentoj (ekz., zombiaj argumentoj) ebenigitaj kontraŭ ili. Tiam unu tagon ŝi estis vizitita fare de la fantomo de Russell-pasinteco, kiu montris al ŝi ke Russelliana monismo povis provizi ŝin per preskaŭ ekzakte kion ŝi serĉas. Certe estis kosto: Ŝi devis rezigni pri sia intuicio, ke fizikismo estas klarigebla laŭ fiziko, ĉar neesplorableblaj estas laŭdifine ekster la atingo de fiziko. Sed estis ankaŭ utilo: Ŝi nun havis eblan respondon al la penseblo-argumentoj, ĉar estus kredeble nei, ke ni povas koncepti zombion, kiu estas identa al konscia estaĵo eĉ koncerne neesplorableblajn, sed tamen al kiu mankis. konscio. La detaloj devus esti ellaboritaj, kompreneble. Sed ŝi havis bonan kialon por esperi, kaj ŝi vivis feliĉe por ĉiam.

Aŭdinte ĉi tiujn du rakontojn, povus ŝajni, ke la sensorĉita dualisto kaj la sensorĉita fizikisto ambaŭ trafis la saman saketon da magiaj faboj, kvazaŭ. La rakontoj sugestas, ke ili konverĝis al unuopa pozicio - ke ili transcendis la dualisma/fizika disiĝo. Sed ĉi tio estas simple iluzio. Ne estas magiaj faboj. Aŭ, eble pli bone: La elrevigita dualisto plantas tute malsaman specon de magiaj faboj ol tiuj, kiuj estas plantitaj de la elrevigita fizikisto. Kvankam estas vere, ke ili ambaŭ adoptis versiojn de Russelliana monismo, la distanco inter ili ŝajnas al mi tiel granda kiel iam. Aparte, ili ankoraŭ malkonsentas pri la baza demando ĉu la konscio estas parto de la fundamenta naturo de la realo. La sensorĉita dualisto insistos ke la neesplorableblaj estas fenomenaj, dum la elrevigita fizikisto insistos ke la neesplorableblaj estas ne-fenomenaj. Kaj la kolizio de intuicioj inter ili estos same granda kiel ĝi ĉiam estis.

Laŭ mia menso, ĉi tiu simpla punkto estis malklarigita per la proliferado de malsamaj vidoj en la lastatempa filozofia literaturo kiuj estis klasifikitaj kiel versioj de Russelliana monismo. Mi ne intencas sugesti, ke ĉi tiu klasifiko estas malĝusta. Kiom ĉiu el la vidoj estas kompromitita al ununura klaso de

418 konscio en la fizika mondo

neesplorableblaj, ili ŝajnas taŭge konsiderataj kiel vidoj de ĉi tiu tipo. Sed fokusante la aspektojn en kiuj ĉi tiuj vidpunktoj foriras de tradiciaj versioj de dualismo kaj tradiciaj versioj de fizikismo, kaj fokusante tion, kion ili havas komune, ni ŝajnas havi certan specon de progreso, kiun, laŭ mi, ni ne faris.

Konsideru, ekzemple, la sekvajn asertojn faritajn pri Russelliana monismo (aŭ specialaj versioj de Russelliana monismo):

[Fenomena monismo] ofertas rezoluciojn al mens-korpaj problemoj kiujn dualismo kaj materialismo trovas nesolveblaj. Nuna filozofio de menso estas dominata per materiismaj teorioj kiuj ne povas adekvate trakti temojn de konscio, qualia, aŭ la rolo de menso en la universo. Dualismo estas la tradicia alternativo, sed ankaŭ ĝi suferas de longdaŭraj malfortoj kaj neresponditaj demandoj. [Fenomena monismo] proponas trian vojon.

(Skrbina 2005, 4)

Sed eĉ kie ekzistas granda interkovro kun tradiciaj teorioj, Russelliana monismo disponigas karakterizan perspektivon pri konscio, la mondo kiel rivelita fare de fizika scienco, kaj la rilato inter la du.

(Alter kaj Nagasawa 2011, 83)

La diskuto de ĉi tiu ĉapitro helpas nin vidi kiel ĉi tiuj asertoj povas esti misgvidaj. Post kiam ni malbaras la malordon, por tiel diri, ni vidas ke ekzistas vere nur du eblecoj por la naturo de neesplorableblaj: ili devas esti aŭ fenomeno-enaj aŭ fizikaj. Tio signifas ke Russelliana monismo devas apogi aŭ fenomenan monismon kaj fizikan monismon. Laŭ mia opinio, ĉi tiuj du vidpunktoj estas same malsamaj unu de la alia kiel tradicia dualismo kaj tradicia fizikismo. Ĉiu provo juĝi inter ili devos solvi la demandon ĉu la konscio estas fundamenta parto de la naturo - la sama demando, kiu devas esti juĝita en la debato inter dualismo kaj fizikismo.

Konsentite, ni ofte priskribas la bazan aferon, kiu dividas dualismon kaj fizikismon en iomete malsama maniero. Kiel difinite de la Stanforda Enciklopedio de Filozofio, dualismo "estas la teorio ke la mensa kaj la fiziko - aŭ menso kaj korpo aŭ menso kaj cerbo - estas, iasence, radikale malsamaj specoj de aĵo" (Robinson 2012). Ĉi tiu aserto estas neita de kaj fizikistoj kaj idealistoj; fizikistoj kunigas sian neon ke la mensa kaj la fizika estas radikale malsamaj specoj de aĵoj kun la plia aserto ke la fizika speco de aĵo estas pli baza. Do la problemo inter dualismo kaj fizikismo povus ŝajni esti problemo pri kiom da specoj de aferoj ekzistas—du aŭ

unu. Rimarku, tamen, ke la kialo, ke la dualisto opinias, ke ekzistas du specoj de aferoj, estas ke ŝi opinias, ke la konscio estas nereduktebla parto de la naturo. Kaj tion la fizikisto neas. Tiel, la komuna priskribo de tio, kio apartigas dualismon de fizikismo, ne povas esti alvokita por dispeli mian pesimisman konkludon.

Ĉu tio signifas, ke fenomenaj monismo estas nur versio de dualismo, dum fizika monismo estas versio de fizikismo? En kolapsado en ĉi tiujn du versiojn, ĉu Russelliana monismo simple kolapsas reen en dualismon kaj fizikismon? Por ĝuste respondi ĉi tiujn demandojn, ni unue devus zorgi rigardi la engaĝiĝojn de kaj tradicia dualismo kaj tradicia fizikismo. Ni tiam devus taksu ĉu la respekto en kiu fenomenaj monismo foriras de la engaĝiĝoj de tradicia dualismo superas la respekton en kiu ĝi dividas tiajn engaĝiĝojn. Ni devus fari same por fizika monismo/tradicia fizikismo. Sed kiel ĝuste ĉi tiuj aferoj estu pesitaj? Je ĉi tiu punkto, ni povus zorgi, ke aferoj transformiĝis en nur parolan disputon. Chalmers, ekzemple, asertas ĝuste tion. Konsiderante la demandon ĉu Russelliana monismo estas "formo de fizikismo, dualismo aŭ io alia", li notas ke ĝi "estas plejparte vorta demando kiun ni ne devas solvi" (2013a, 16).

Mi mem ne sentas la tenton forĵeti la debaton ĉi tie kiel nur parolan. Krome, mi mem emas doni jesajn respondojn al la ĉi-supraj demandoj, t.e., mi emas vidi ruselan monismon kiel dividiĝantan en version de dualismo kaj versio de fizikismo, kiuj ambaŭ estus netradiciaj en gravaj respektoj. Tiom kiom tiu ne-tradicieco povus esti opiniita por kalkuli kontraŭ la klasifiko, aŭ por igi ĝin ŝajni kvazaŭ ĝi estas nur vorta demando, povus esti helpe konsideri, ekzemple, du vidojn kiuj estas ambaŭ nekontestate nombritaj kiel versioj de dualismo: Kartezia dualismo kaj epifenomenismo. Kartezia dualismo estas vido pri substancoj. Ĝi ankaŭ estas interagisma en naturo. Epifenomenismo estas vido pri trajtoj, kaj ĝi malakceptas interagismon. Ŝajnas klare, ke ĝi diferencas en sufiĉe decidaj manieroj de la kartezia bildo. Tamen ni nombras epifenomenan dualismon kiel version de dualismo, kaj ni tute ne emas konsideri la demandon ĉu ĉi tiu klasifiko estas ĝusta kiel nur parola.

Feliĉe, tamen, la ĝenerala argumento de ĉi tiu ĉapitro ne postulas, ke mi prenu sintenon pri ĉi tiuj aferoj. Mia pesimismo pri rusela monismo ankoraŭ estos pravigita eĉ se oni ne emas akcepti ke rusela monismo kolapsas en aŭ dualismon aŭ fizikismon, kaj ĝi same estos garantiita eĉ se oni emas forĵeti la aferon mem kiel unu kiu ne estas substantiva. Por kia ajn onies starpunkto pri ĉi tiuj aferoj, restas la kazo, ke la Russelliana monisto ŝuldas al ni raporton pri la naturo de la neesplorableblaj.

Kiel mi argumentis en ĉi tiu ĉapitro, la evoluo de ĉi tiu konto implikos

420 konscio en la fizika mondo

elekto inter du elektoj: fenomenaj monismo kaj fizika monismo.

Ĉi tiu elekto dependas de la temo ĉu la neesplorableblas estas fenomenaj.

Se ĉi tiu elekto ne estas tute la elekto inter dualismo kaj fizikismo, ĝi almenaŭ ne estas tro malproksime de tiu elekto. Kaj tiel ni estas esence reen kie ni komencis.

Kompreneble, tio ne estas por nei, ke iom da progreso estis farita survoje. Eble ekzistas kialoj por pensi ke fenomen-ena monismo pliboniĝas sur tradicia dualismo. Eble same ekzistus kialoj por pensi ke fizika monismo pliboniĝas sur tradicia fizikismo. Sed la centra disiĝo en filozofio de menso restas netransportita.

Konklude, nenio, kion mi diris en ĉi tiu ĉapitro, celas montri, ke rusela monismo estas falsa. Kvankam mia argumento ĉi tie estis pesimisma, mia pesimismo koncernas ne la veron de la vidpunkto sed prefere ĝian kapablon transcendi la dualisma/fizika disiĝo. Mi komencis ĉi tiun sekcion kun du rakontoj, sed laŭ mia opinio, filozofio de menso povas esti plejparte vidita kiel rakonto de du filozofioj. Oni esperis, ke Russelliana monismo fermos la ĉapitron pri tiu rakonto, kaj komencos novan—unu kiu provizas al ni la plej bonajn tempojn sen la plej malbonaj tempoj. Kiel mi sugestis en ĉi tiu ĉapitro, tamen, tiu espero estas erara.²⁴

Referencoj

- Alter, Torin kaj Yujin Nagasawa. 2012. "Kio Estas Rusela Monismo?" *Ĵurnalo de Konsciencaj Studoj* 19: 67-95.
- Chalmers, Davido. 2013a. "Panpsikismo kaj Panprotopsikismo." Malneto havebla ĉe <http://consc.net/papers/panpsychism.pdf>.
- Chalmers, Davido. 2013b. "La Kombina Problemo por Panpsikismo." Malneto havebla ĉe <http://consc.net/papers/combination.pdf>.
- Chalmers, Davido. 2002. "Konscio kaj Ĝia Loko en Naturo." En *Filozofio de Menso: Klasikaj kaj Nuntempaj Legadoj*, red. David Chalmers, 247-72. Oksfordo: Oxford University Press.
- Chalmers, Davido. 1996. *La Konscia Menso*. Oksfordo: Oxford University Press.
- Coleman, Sam. 2013. Revizio de Michael Blamauer, red., *The Mental as Fundamental: New Perspectives on Panpsychism*. Notre Dame Philosophical Reviews. <http://ndpr.nd.edu/novaĵoj/28297-la-menta-kiel-fundamentaj-novaj-perspektivoj-sur-panpsikismo/>.
- Coleman, Sam. 2012. "Mensa Kemio: Kombinaĵo por Panpsikistoj." *Dialektiko* 66: 137-66.

24. Mi dankas Peter Ross kaj Peter Thielke pro helpema diskuto pri aferoj rilataj al rusela monismo. Dankon ankaŭ al Torin Alter, Dustin Locke, Frank Menetrez, Yujin Nagasawa kaj Daniel Stoljar pro helpemaj komentoj pri antaŭa skizo de ĉi tiu ĉapitro.

- Dowell, Janice. 2006. "Formulante la Tezon de Fizikismo: Enkonduko." *Filozofiaj Studoj* 131: 1-23.
- Foster, Johano. 1982. *La Kazo por Idealismo*. Londono: Routledge & Kegan Paul.
- Holman, Emmett L. 2008. "Panpsikismo, Fizikismo, Neŭtrala Monismo kaj la Rusela Teorio de Menso." *Journal of Consciousness Studies* 15: 28-67.
- Afable, Amy. 2006. "Panexperientialism, Cognition, kaj la Naturo de Sperto." *Psyche* 12, <http://www.theassoc.org/files/assoc/2657.pdf>.
- Lockwood, Mikaelo. 1989. *Menso, Cerbo, kaj la Kvanto*. Oksfordo: Blackwell Eldonejoj.
- Lockwood, Mikaelo. 1981. "Kio estis la Neŭtrala Monismo de Russell?" *Mezokcidentaj Studoj en Filozofio* 6: 143-58.
- Maxwell, Grover. 1978-a "Rigidaj Indikantoj kaj Mind-Brain Identity." En *Minesotaj Studoj en la Filozofio de Scienco*, Vol. 9, red. C. Wade Savage, 365-403. Minneapolis: Universitato de Minesota Gazetaro.
- Montero, Barbara. 2011. "Rusela Respondo al la Struktura Argumento Kontraŭ Fizikismo." *Journal of Consciousness Studies* 17: 70-83.
- Nagel, Tomaso. 1979. *Mortal Questions*. Kembriĝo: Cambridge University Press.
- Ney, Alyssa. 2008. "Difinante Fizismon." *Filozofia Kompaso* 3: 1033-48.
- Pereboom, Derk. 2011. *Konscio kaj la Perspektivoj de Fizikismo*. Oksfordo: Oxford University Press.
- Robinson, Howard. 2012. "Dualismo." En *La Stanforda Enciklopedio de Filozofio (Vintro 2012 Eldono)*, red. Edward N. Zalta, <http://plato.stanford.edu/archives/win2012/entry/dualism/>.
- Rosenberg, Gregg. 2004. *Loko por Konscio*. Oksfordo: Oxford University Press.
- Russell, Bertrand. 1927/1954. *La Analizo de Materio*. New York: Dover Publications.
- Russell, Bertrand. 1921. *La Analizo de Menso*. New York: La Macmillan Firmao.
- Skrbina, Davido. 2005. *Panpsikismo en la Okcidento*. Kembriĝo, Mass.: La MIT-Gazetaro.
- Stoljar, Danielo. 2006. *Nescio kaj Imago*. Oksfordo: Oxford University Press.
- Stoljar, Danielo. 2001. "Du Konceptoj pri la Fiziko." *Filozofio kaj Phenomenological Research* 62: 253-2181.
- Strawson, Galeno. 2006. "Realisma Monismo: Kial Physicalism Entails Panpsychism." *Journal of Consciousness Studies* 13: 3-31.
- Stubenberg, Leopoldo. 2010. "Neŭtrala Monismo." En *La Stanforda Enciklopedio de Filozofio (Printempo 2010 Eldono)*, red. Edward N. Zalta. Havebla ĉe <http://plato.stanford.edu/archives/spr2010/entries/neutral-monism/>.
- Wilson, Jessica. 2006. "Pri Karakterizante la Fizikon." *Filozofiaj Studoj* 131: 61-99.

Kio Estas Rusela Monismo?

Torin Alter kaj Yujin Nagasawa

Enkonduko

Rusela monismo estas vidpunkto pri fenomenaj konscio, la fizika mondo kaj la rilato inter ili.¹ Laŭ tiu ĉi vidpunkto, la fenomenaj kaj la fiziko estas profunde interplektitaj — pli ol, almenaŭ, ol permesas tradicia interakcia dualismo. Sed ne estas provo redukti la fenomenon al la fiziko, almenaŭ ne en la maniero de tradiciaj versioj de fizikismo (aŭ materialismo). Anstataŭe, sur Russelliana monismo fenomenaj konscio plenigas interspacon en la bildo de naturo pentrita de fiziko. Ekzemple, en unu konata versio de la vido, fenomenaj ecoj estas la kategoriaj bazoj de fundamentaj fizikaj ecoj, kiel maso kaj ŝargo, kiuj estas disponaj.²

En ĉi tiu ĉapitro, ni provizas iom da fono pri rusela monismo (sekcioj 1–2); specifi kion ni konsideras kiel la kernon de la vido (sekcio 3); distingi ĝiajn ĉefajn variaĵojn kaj ekzameni la centrajn konceptojn kiujn ĝi uzas (sekcioj 4–6); klarigi kiel ĝi rilatas al tradiciaj teorioj (sekcio 7) kaj al la penseblo kaj sciargumentoj kontraŭ fizikismo (sekcio 8); kaj diskutu la ĉefajn argumentojn por kaj kontraŭ Russelliana monismo (sekcioj 9 kaj 10).

Laŭ la mezuro, ke ĉi tiu ĉapitro estas superrigardo, ĝi estas decide opiniema. Ni estas neŭtralaj pri certaj aferoj, kiel kiu versio de Russelliana

1. Mensa stato estas fenomene konscia se estas io, kiel ĝi estas en tiu stato. Vidu T. Nagel 1974.

2. Por ekzemploj de tradicia dualismo kaj tradicia fizikismo, vidu R. Descartes 1641 kaj D. M. Armstrong 1968, respektive.

monismo estas la plej kredinda. Sed pri aliaj aferoj ni prenas starpunktojn. Ekzemple, la ĝenerala formuliĝo de rusela monismo kiun ni proponas en la sekcio 3 diferencas de aliaj en la literaturo. Ni klarigas niajn kialojn por fari tion, sed ne ĉiuj trovos tiujn kialojn sufiĉaj.

1. Monismo

Ontologia monismo venas en almenaŭ du varioj: ĵetono kaj tipo.³ Tokenmonismo diras proksimume ke ekzistas (finfine) nur unu objekto. Historie, tiu vido estas rilata al Spinoza kaj Parmenido, inter aliaj. Ekzistas ankaŭ nuntempaj versioj. Terence Horgan kaj Matjaž Potrč (2009) defendas ekzistmonismon, laŭ kiu ekzistas nur unu konkreta objekto, kiun ili nomas "la blobjekto".⁴ Kaj Jonathan Schaffer (2010) defendas prioritatmonismon, laŭ kiu ekzistas nur unu baza objekto . , la tuta kosmo.

Kie simbola monismo emas koncerni objektojn specife, tipa monismo tendencas koncerni estaĵojn pli ĝenerale konstruitaj—objektoj, trajtoj, tropoj, ktp. Tipa monismo diras ke ekzistas (finfine) nur unu speco de unuo. Ekzemploj de tipmonismo inkludas fizikismon, kiu diras ke ĉiuj unuoj estas finfine de la fizika tipo, kaj idealismon, kiu diras ke ĉiuj unuoj estas finfine de la mensa tipo. Rusela monismo estas versio de tipmonismo, ne simbola monismo. Pli precize, Russelliana monismo estas versio de tipmonismo tiom kiom ĝi estas versio de monismo. Kiel ni klarigos (sekcio 7), iuj versioj de rusela monismo postulas pli ol unu specon de ento kaj tiel estas monismaj nur en nomo.⁵

2. Ruselo

La skribaĵoj de Bertrand Russell inspiris la plej multajn, se ne ĉiujn, nuntempajn versiojn de Russelliana monismo. David J. Chalmers (1996), Michael Lockwood

3. Ni kvalifikas "monismon" per "ontologia" ĉar la unua estas foje uzata por nomi vidpunktojn kiuj validas ekster ontologio. Ekzemple, valormonismo diras ke ekzistas nur unu valoro, kiel hedona plezuro.

4. Oni povus pensi, ke ekzista monismo estas klare malvera ĉar, ekzemple, vi havas du apartajn manojn. En respondo, Horgan kaj Potrč argumentus ke, kvankam la blobjekto havas spatiotempon kaj strukturan kompleksecon, manoj estas nek konkretaj detaloj nek originalaj partoj de la blobjekto.

5. En nuntempa filozofio de menso, estas ofte apliki la tipon/ĵeton-distingon al mensaj kaj fizikaj statoj (aŭ okazaĵoj). Tiu aplikado ne estu konfuzita kun nia aplikado al specoj de monismo.

424 konscio en la fizika mondo

(1992), Grover Maxwell (1978), kaj aliaj spuras la vidon specife al The Analysis of Matter (La Analizo de Materio) (Russell 1927a). Tie Russell priskribas sian pozicion kiel neŭtralan monismon, version de tipmonismo sur kiu tiu speco de unuo kiu finfine ekzistas estas interne nek de la mensa nek fizika tipo (Stubenberg 2005/10). Tamen, neŭtrala monismo estas nur unu versio de rusela monismo (vidu sekcion 5). Ni ne intencas "rusela monismo" mallongigi "la version de monismo kiun Russell tenis."⁶

Eĉ tiel, estos instrue vidi kiel Russelliana monismo aperas el du vidoj kiujn Russell esprimis en The Analysis of Matter . Unu estas strukturismo pri fiziko. Laŭ strukturismo, fiziko priskribas ĝiajn bazajn unuojn en tre abstraktaj, sole strukturaj/rilataj esprimoj. Ekzemple, la maso kaj ŝargo de partiklo estas karakterizitaj kiel tendenco esti akcelita laŭ certa maniero de certaj fortoj - per rilatoj al aliaj unuoj ene de spatiotempa strukturo. Tiuj aliaj estaĵoj estas karakterizitaj per pliaj tiaj rilatoj, kiuj siavice karakteriziĝas per ankoraŭ pliaj tiaj rilatoj, ktp. Do, por Russell, fiziko priskribas la strukturon de la universo tre detale sed silentas pri kio, se io ajn, havas la strukturon en si mem. Tio estas, fiziko ne karakterizas la internan naturon de bazaj fizikaj estaĵoj — la rilataj kiuj staras en bazaj fizikaj rilatoj.⁷

Kio estas ĉi tiuj relata, se tiaj ekzistas? Laŭ Russell (1927a, p. 402), "Perceptoj estas la nura parto de la fizika mondo kiun ni konas alie ol abstrakte." Tiu aserto povas esti prenita por sugesti la vidon ke ni konas fenomenajn trajtojn de iliaj internaj fenomenaj naturoj. Kaj la ideo ke fenomenaj trajtoj havas internajn naturojn kun kiuj ni konas - naturoj ne elĉerpitaj de eksteraj, strukturaj trajtoj - faras ilin naturaj kandidatoj por la relata kiuj staras en bazaj fizikaj rilatoj.

6. La difinita priskribo ĉiukaze estus malkonvena. Russell adoptis malsamajn versiojn de la vido tra la jaroj (Stubenberg 2005/10). Surbaze de ke Russelliana monismo ne nepre reprezentas la opinion de Russell kaj ke Russelliana monismo povas esti vidita kiel formo de dualismo, oni povus pensi ke Russelliana monismo estas analoga al la Sankta Romia Imperio, kiu estas nek sankta, romia, nek imperio. Dankon al anonima arbitraciisto pro tiu ĉi konstato.

7. Pura strukturismo, sur kiu ĉiu termino en fizika teorio estas difinita strukture, alfrontas konatan malfacilaĵon, unue proponitan de Newman (1928): la teorio povas esti kontentigita per iu aro de la taŭga kardinalo kaj tiel ŝajnas malplena (aŭ preskaŭ do). Tamen, la problemo povas esti evitata permesante certajn primitivulojn kiuj ne estas difinitaj strukture. Ekzemple, "kaŭzo" kaj "leĝo" povus rilati al kaŭzado kaj juro sendepende de iuj strukturaj roloj luditaj per kaŭzado kaj juro. Russell (1951, p. 271) respondis al Newman proksimume tiel, kie la primitivulo kiun li supozis estis "spac-tempa kontinuo kun la mondo de perceptoj." Rimarku, ke eĉ ĉe tiaj malpuraj versioj de strukturismo ankoraŭ staras la demando pri kio, se io ajn, havas la strukturon priskribata de fiziko.

Ĉi tiu identigo rezultigas version de Russelliana monismo.⁸ Tiel, ni estas kondukita al Russelliana monismo kombinante la strukturismon de Russell pri fiziko kun vido kiun li tenis pri scio kaj percepto.

3. Ĝenerala Formulo

Estas multaj apartaj versioj de Russelliana monismo sed estus utile havi ĝeneralan formulon de la vido: unu kiu esprimas ĝiajn ĉefajn komponantojn, kiuj estas komunaj al ĉiuj versioj. En ĉi tiu sekcio, ni provos disponigi tian ĝeneralan formuligon, inspiritan per la Russelliana rezonado spurita en la antaŭa sekcio.

Unue, tamen, estos oportune enkonduki ian terminologion. Ni referencos al proprajoj (se tiaj ekzistas) kiuj bazigas la fizikan strukturon/rilatojn priskribas fizikon kiel neesplorableblajn (Montero 2014).

Laŭ difino, neesplorableblaj naturoj ne estas plene karakterizitaj per strukturaj/rilataj priskriboj.⁹ Ni ankaŭ aludis al protofenomenaj ecoj—ecoj kiuj, kvankam ne mem fenomenaj, rezultigas fenomenajn ecojn kiam kombinitaj laŭ certaj manieroj (Chalmers 1996, p. 126). –27).

Ni nun estas en pozicio por specifi la ĉefajn komponentojn de Russelliana monismo. Ni proponas ke Russelliana monismo estu komprenita kiel konjunkcio de tri asertoj:

Strukturismo pri fiziko: la bazaj trajtoj, kiujn fiziko priskribas, estas strukturaj/rilataj trajtoj.

Realismo pri neesplorableblaj: ekzistas neesplorableblaj, kies naturoj ne estas tute strukturaj/rilataj.

(Proto)fenomena bazismo: almenaŭ kelkaj neesplorableblaj estas aŭ fenomenaj aŭ protofenomenaj trajtoj.

Russelliana monismo implicas pliajn asertojn ke ni lasas implicitaj, ekz., ke ekzistas fizikaj ecoj; kaj ke tiuj trajtoj estas ja strukturaj, kiel priskriboj en fiziko implicas. Ni izolas strukturismon pri fiziko,

8. Ĉi tiu versio de Russelliana monismo tamen ne implicas neŭtralan monismon, kiun Russell preferis. Sed ĝi kongruas kun neŭtrala monismo surbaze de la plia supozo ke fenomenaj trajtoj estas aŭ reduktiĝas al neŭtralaj trajtoj.

9. Ni uzas "neesplorableblajn" simple kiel nomon por la proprajoj, kiujn ni priskribis. La termino ne estas ideala, ĉar ĝi havas epistemiasajn konotaciojn, kiujn ni ne intencas, ekz., ke scioj pri tiaj trajtoj estas malfacile aŭ neeblaj akiri. Ni esperas, ke ĉi tio ne erarigas.

426 konscio en la fizika mondo

realismo pri neesplorableblaj, kaj (pra)fenomena fundaciismo ĉar ni kredas ke ili estas la plej centraj kaj plej karakterizaj asertoj kiujn Russelliana monismo faras.

Do, laŭ nia formuliĝo Russelliana monismo diras, ke ekzistas kaj strukturaj ecoj, kiujn fiziko priskribas, kaj neesplorableblaj—kaj ke ĉi-lastaj bazigas la unuan. Nia formuliĝo diferencas de iuj aliaj en la literaturo. Derk Pereboom skribas:

... Russelliana monismo estas ajna vido kiu kombinas (1) kategorian malklerecon, la aserton ke fiziko, aŭ almenaŭ nuna fiziko, lasas nin malkleraj pri certaj kategoriaj bazoj de fizikaj disponaj trajtoj, kun (2) konscio- aŭ sperto- graveco, la propono, ke ĉi tiuj kategoriaj ecoj havas gravan rolon en klarigado de konscio aŭ sperto.¹⁰

(Pereboom 2011, p. 89)

La formuliĝo de Pereboom multmaniere konsonas kun la nia. Tamen lia havas episteman orientiĝon, kiun mankas al nia. Precipe la nia ne mencias kategorian nescion.¹¹ Estas kompreneble, ke tiu de Pereboom faras; propagandantoj de Russelliana monismo ofte emfazas kategorian nescion. Tamen, kategorian nescion estas epistemia aserto. Sed kiel ni komprenas Russellian monismon, ĝi supozeble estas teorio en la sama kategorio kiel dualismo kaj fizikismo, nome, metafizika. Tiaj teorioj ĉefe koncernas la naturon de la mensa kaj ĝian (metafizikan) rilaton al la fizika mondo. Kompreneble, tiaj teorioj tendencas havi epistemajn devontigojn. Sed hodiaŭ tiuj estas kutime rigardataj kiel sekvoj prefere ol bazaj dogmoj de tiuj teorioj.¹² Ni kredas ke la sama sinteno devus esti prenita al Rusela monismo.¹³

10. Komparu Chalmers 2003, Stoljar 2001a, 2001b, 2006, Montero 2014. Pereboom (2011) antaŭenigas tiun karakterizadon de Russelliana monismo nur provizore, kaj rafinas kelkajn el ĝiaj ŝlosilaj konceptoj laŭ utilaj manieroj. Tamen li ne eksplicite malakceptas la episteman orientiĝon de sia provizora karakterizado.

11. Klaŭzo (2) en la formuliĝo de Pereboom ankaŭ havas episteman orientiĝon, se la celita nocio de klarigo estas epistemia. Sed ĉi tio eble ne estas lia intenco.

12. Ĉi tio ne estis ĉiam la kazo. Ekzemple, en ĉapitro 1 el lia influa laboro, *The Concept of Mind*, Gilbert Ryle (1949) karakterizas kartezian dualismon parte en epistemaj esprimoj.

13. La naturo de la epistemaj devontigoj de Russelliana monismo estas temo por alia eseo. Sed kelkaj punktoj povas esti faritaj koncize. Unue, la opinio de Pereboom ke Russelliana monismo implicas kategorian nescion estas kredinda, ĉu aŭ ne ĝi devus esti inkludita en difino.

Nia formuliĝo estas skema en certaj rilatoj. Aparte, multe restas malfermita pri: la rilato inter fizikaj ecoj kaj la neesplorableblaj; kio estas la neesplorableblaj; kaj la rilato inter la neesplorableblaj kaj fenomenaj trajtoj. Ni traktos ĉi tiujn aferojn siavice.

4. Fizikaj Propraĵoj kaj la Neesplorableblaj

Centra al Russelliana monismo estas la ideo ke ekzistas granda distingo inter la ecoj trovitaj en fiziko kaj neesplorableblaj. Nomu tion la centra distingo. En ĉi tiu sekcio, ni diskutos la ĉefajn manierojn kiel la centra distingo estis klarigita.

Klarigoj tipe implikas la sekvajn kontrastojn:

- (i) eksteraj vs. internaj proprecoj
- (ii) disponeblaj kontraŭ kategoriaj trajtoj
- (iii) rilataj kontraŭ ne-rilataj ecoj
- (iv) strukturaj-kaj-dinamikaj kontraŭ ne-strukturaj-kaj-ne-dinamikaj ecoj.¹⁴

Diferencoj inter tiuj kontrastoj ne estas multe emfazitaj en la literaturo pri Russelliana monismo, kaj kelkaj el la esprimoj ofte estas uzitaj interŝanĝeble (aparte "rilata/ne-rilata" kaj "eksterneca/interna").

Tamen, karakterizaj polemikoj ĉirkaŭas ĉiun el la kvar kontrastoj. Ekzemple, konsideru la disponeblan/kategorian kontraston. Sidnejo

de rusela monismo. Due, kelkaj versioj de Russelliana monismo povas implici ke ni konas fenomenajn trajtojn laŭ karakteriza maniero, maniero kiel en kiu ni scias nenion alian. Atestu la aserton de Russell, cititan en sekcio 2, pri perceptoj estantaj la nuraj aspektoj de la fizika mondo kiun ni konas alie ol abstrakte. Tio, Russelliana monismo povas havi implicojn koncerne Ramseyan Humility, la doktrinon ke "ni estas neremedieble ignorante pri la identecoj de la fundamentaj trajtoj kiuj figuras en la fakta realigo de la vera fina teorio [de realeco]" (Lewis 2009, p. 214). Ramseyan Humileco supozas metafizikan kadron en kiu estas tio, kion ni nomas neesplorableblaj. Do, Russelliana monismo implikas Humilecan amikan metafizikan kadron. Krome, laŭ kelkaj versioj de rusela monismo—nome, ĉiuj versioj krom tiuj, kiuj identigas la neesplorableblajn kun fenomenaj ecoj (vidu sekcion 5)—ni ne scias multon pri neesplorableblaj, kaj nia nescio ne estos forigita per akirado de pli da la speco de informo kiun fiziko provizas. Ĉi-lasta speco de nescio mankas al Ramseyan Humility, kiu diras ke nia nescio estas nekuracebla. Sed la temo de ambaŭ nescio-asertoj estas la sama.

14. Foje klarigoj de la centra distingo ankaŭ alvokas epistemajn kontrastojn, ekz., ke inter proprecoj ni konas kaj trajtoj pri kiuj ni estas sensciaj (Stoljar 2006). Vidu sekcion 7.

428 konscio en la fizika mondo

Shoemaker (1980) argumentas ke ĉiuj trajtoj estas disponaj, kaj David Armstrong (1996) argumentas ke disponaj trajtoj devus esti identigitaj kun siaj kategoriaj bazoj. Ambaŭ konkludoj malfaciligus la uzon de la dispona/kategorio kontrasto en klarigo de la centra distingo.

La argumentoj de Shoemaker kaj Armstrong estas pridisputataj (vidu Fara 2006). Sed ne estas klare, ke oni devus preni pozicion pri tiuj apartaj disputoj por aprobi almenaŭ kelkajn versiojn de Russelliana monismo (kp. Stoljar 2006, ĉapitro 6). Similaj konsideroj validas por la aliaj tri

kontrastoj.

Ni do kondiĉu ke la ĝenerala formuligo de Russelliana monismo proponita en la antaŭa sekcio estas neŭtrala pri kiel la centra distingo estas klarigita. Referencoj al strukturaj/rilataj trajtoj devus esti rigarditaj kiel nuraj ekzemploj. Tiel, strukturismo pri fiziko ne devas strikte impliki asertojn pri strukturo en si mem. Pli preciza deklaro de strukturismo estus la sekvanta: la bazaj proprajtoj priskribataj de fiziko estas strukturaj (aŭ strukturaj-kaj-dinamikaj) aŭ interrilataj aŭ eksteraj aŭ disponaj. Realismo pri neesplorableblaj kaj (pra)fenomena fundaciismo estu same rigardata kiel neŭtrala tiurilate.

Almenaŭ tri problemoj ekestas lige al kiel la centra distingo estas klarigita. Ni aludos ilin kiel malpureco, relativeco kaj svageco, kaj pritraktos ilin laŭvice.

Malpureco

Propagandantoj de Russelliana monismo foje priskribas neesplorableblajn kiel intrin-sic kaj ecojn trovitajn en fiziko kiel ekstere. Sed kiel Pereboom observas, eksteraj trajtoj povas havi internajn aspektojn:

... esti saĝa estas ekstera eco de Sophie ĉar ĝi implikas rilaton al kompara klaso. Sed esti saĝa ankaŭ inkluzivas internan aspekton - havi certan tipon kaj nivelon de inteligenteco. Esti saĝa estas do kompleksa proprajto kiu havas almenaŭ unu eksteran kaj unu internan aspekton ...

(Pereboom 2011, pp 92-93)

Tio igas Pereboom difini pure eksteran posedaĵon de aĵo X kiel eksteran econ de X kiu havas neniujn internajn aspektojn. Esti unu el multaj estas klara ekzemplo de pure ekstera proprajto. Kiam propagandantoj de Russelliana monismo karakterizas trajtojn trovitajn en fiziko kiel ekstere, ili verŝajne

signifas ne ke tiuj proprajoj estas pure eksteraj sed prefere ke fiziko priskribas nur siajn eksterajn aspektojn.¹⁵ Kaj kiam tiuj filozofoj karakterizas neesplorableajn kiel enemajn, ili verŝajne signifas ne ke neesplorablej tute mankas eksteraj aspektoj sed nur ke tiaj trajtoj havas internajn aspektojn. Same por la aliaj tri kontrastoj en ludo.¹⁶

Ne rekoni ĉi tiun punkton povas kaŭzi konfuzon. Ekzemple, estas foje notite ke fenomenaj trajtoj havas strukturon kaj dinamikon.

La serio de aŭdaj fenomenaj trajtoj tipe kaŭzita de aŭdado de muzika skalo verŝajne havas strukturon egalrilatantan al la skalo. Kaj via kapdoloro eble fariĝos pli intensa kun la tempo. Unuavide, tiaj simplaj observoj povus ŝajni krei problemojn por Russelliana monismo (Stoljar 2006, pp 144-49). Sed la punkto farita en la antaŭa paragrafo montras, ke ĉi tiu zorgo estas senbaza. La signifa aserto ne estas ke fenomenaj proprajoj mankas strukturo aŭ dinamiko, sed nur ke fenomenaj trajtoj ne estas simple strukturaj/dinamikaj (Alter 2009).

Relativeco

Propagandantoj de Russelliana monismo foje priskribas neesplorableajn kiel kategoriajn kaj trajtojn trovitajn en fiziko kiel disponaj. La implico estas ke kategoriaj trajtoj ne estas trovitaj en fiziko. Sed ĉi tio ŝajnas malĝusta. Tipa ekzemplo de kategoria eco estas la formo de objekto, ekz., la rondeco de pilko. Tamen formoj estas priskribitaj en fiziko.

Tamen, propagandantoj de Russelliana monismo ne devas nei ke formo estas kategoria en signifo. La ronda formo de la pilko helpas klarigi ĝian emon ruliĝi. Propagandantoj de Russelliana monismo tiel konsentos ke ĝia formo estas kategoria relative al sia emo ruliĝi. Sed ili argumentos, ke ĝia formo ne estas absolute kategoria, en la senco, ke ĉi tiu posedaĵo povas esti analizita en pure

15. Ĉi-lasta aserto ne devus esti konfuzita kun la pli forta aserto, al kiu Russellianaj monistoj ne estas engaĝitaj, ke la trajtoj trovitaj en fiziko havas neniujn internajn aspektojn.

16. Laŭ ĉi tiu rezonado, povus esti la kazo, ke kaj la neesplorablej kaj la proprajoj trovitaj en fiziko havas internajn kaj eksterajn aspektojn. Sed estas grava diferenco. Neesplorablej estas internaj trajtoj, kiuj eble aŭ eble ne havas eksterajn aspektojn.

Kontraste, la proprajoj trovitaj en fiziko estas eksteraj trajtoj kiuj eble aŭ eble ne havas internajn aspektojn. Alivorte, la neesplorablej estas pure aŭ malpure internaj, dum la trajtoj trovitaj en fiziko estas pure aŭ malpure eksteraj.

430 konscio en la fizika mondo

disponaj terminoj. Simon Blackburn (1990, 60-62) esprimas tiun ideon en ofte citita trairejo:

Kiam ni pensas pri kategoriaj grundoj, ni kapablas pensi pri spacaj agordoj de aĵoj—malmolaj, amasaj, formitaj aĵoj, rezistante al penetrado kaj movo de aliaj de ilia speco. Sed la kategoriaj akreditaĵoj de iu ajn aĵo en ĉi tiu listo estas malbonaj. Rezisto estas por ekscelenco disponiga; etendaĵo nur utilas, kiel Leibniz insistis, se ekzistas iu alia posedaĵo, kies instancing difinas la limojn; malmoleco iras kun rezisto, kaj maso estas sciebla nur per siaj dinamikaj efikoj. Pligrandigu la pligrandigon kaj ni trovas aferojn kiel elektra ŝarĝo ĉe punkto, aŭ prefere varianta super regiono, sed la grandeco de kampo ĉe regiono estas konata nur per siaj efikoj al aliaj aferoj en spacaj rilatoj al tiu regiono. Regiono kun ŝarĝo estas tre malsama ol regiono sen: eble sufiĉe malsama por klarigi ĉion, kion ni iam povus scii pri naturo. Ĝi diferencas ĝuste en siaj dispozicioj aŭ potencoj. Sed la scienco trovas nur disponojn tute malsupren.¹⁷

Similaj punktoj validas por la aliaj tri kontrastoj. Ekzemple, la rondeco de la pilko povas esti dirita esti interna al la pilko ĉar povas ŝajni ke la pilko estas ronda sendepende de sia rilato al aliaj objektoj. Sed propagandantoj de Russelliana monismo argumentos ke ĝia rondeco ne estas absolute interna, en la senco ke tiu posedaĵo povas esti analizita en pure eksteraj esprimoj - pli specife, laŭ la eksteraj trajtoj de ĝiaj partoj, kiel ekzemple ilia spa-tia aranĝo (van Cleve 1988; Pereboom 2011, p. 93).

Malprecizeco

Almenaŭ kelkaj el la konceptoj uzitaj por klarigi la centran distingon estas neklaraj laŭ eble malaprobindaj manieroj (Stoljar 2006, pp 144-53, 2009). Eble la plej klara ekzemplo estas la koncepto de strukturo. Konsideru la Russellian monist aserton ke bazaj fizikaj trajtoj estas strukturaj kaj dinamikaj. Kio estas subkomprenata de "struktura"? Oni povus sugesti ke struktura propraĵo estas unu kiu povas esti difinita uzante nur interrilatajn terminojn, indeksaĵojn kaj logikan kaj matematikan vortprovizon. Sed ĉi tio ne faros. Almenaŭ, tie estus

17. Por simila vidpunkto, vidu Holden 2004, p. 272. La argumento de Blackburn, kvankam influa, ne solvas la aferon. Unue, konsideru lian deklaron, "maso estas sciebla nur per siaj dinamikaj efikoj." Tiu aserto estas epistemia: ĝi koncernas kiel maso povas esti konata, ne kio maso estas. Eĉ se vere, ĝi ne sekvas, ke maso estas dispona. Por kritika diskutado de la argumento de Blackburn, vidu Pereboom 2011, pp 90-91.

esti limoj sur kiuj rilataj terminoj estas permesitaj. La esprimo "staranta apud iu kiu suferas" estas interrilata, kaj propagandantoj de Russelliana monismo malaprobos la ideon ke la posedaĵo esprimita per tiu esprimo estas simple struktura (Alter 2009).

En respondo, oni povus sugesti kondiĉi ke la esprimoj uzitaj por difini strukturajn trajtojn ne rilatas al fenomenaj trajtoj. Sed tio estus dialektike neakceptebla. Propagandantoj de Russelliana monismo deziras argumenti ke la strukturaj/dinamikaj veroj kiujn fiziko malkovras estas nekompletaj - ke ekzistas veroj implikantaj fenomenajn trajtojn kiuj ne estas implikitaj per iuj strukturaj/dinamikaj veroj (vidu sekción 8). Tio supozeble estas substanca aserto, ne bagatela sekvo de kondiĉo.¹⁸ Plue, la proponita stipulacio malmulte farus por klarigi la koncernan nocion de strukturo.

Estas pli promesplena sugesto. Por la celoj de Russelliana monismo, ni proponas, ke "strukturo" estu komprenata kiel referenci specife al noma (aŭ kaŭza) spatiotempa strukturo.¹⁹ Ĉi tio ŝajnas esti kio almenaŭ kelkaj gvidaj propagandantoj de Russelliana monismo (ekz., Maxwell (1978), Chalmers). (1996, 2003)) havas en menso.

Daniel Stoljar, kiu levas (kion ni nomas) la malprecizecorgon, pripensas kaj malakceptas tiun sugeston (kiun li atribuas al Chalmers). Sed lia bazo por ĝin malakcepti ŝajnas al ni nesufiĉa. Li skribas, "kelkaj eblaj fizikaj veroj klare ne temas pri kaŭza kaj spatiotempa strukturo" (Stoljar 2009, p. 778). Tamen, ĉi tio ne estas vere tiel klara. Konataj fizikaj veroj, almenaŭ tiuj trovitaj en fiziko, ŝajnus koncerni ĝuste (kaj nur) nomikan spatiotempan strukturon. Se estas esceptoj, ĉi tio devus esti montrita. Ĉiuokaze, Stoljar ne pliprofundigas, kaj do lia objekto estas malfacila

taksi.

Stoljar donas duan objekton kontraŭ traktado de strukturo kiel nomikan spatiotempan strukturon por la celoj de Russelliana monismo:

... ekzistas fenomenaj veroj kiuj estas kaŭzaj aŭ spatiotempaj—ekz. la senco de agentejo estas supozeble kaŭza en unu bona signifo sed

18. Strikte, la kondiĉo sole ne establas la konkludon, se nur ĉar la konkludo baziĝas sur la plia aserto, ke ekzistas veroj engaĝantaj fenomenaj trajtoj. Sed ĉi tio estas klare ekster la afero.

19. Eblus difini struktur-kaj-dinamikajn verojn kiel tiujn, kiuj povas esti plene reprezentitaj en formo de Ramsey-frazo, kies O-terminoj inkluzivas nur nomajn kaj spatiotempajn esprimojn (aldone al indeksaj kaj logikaj kaj matematikaj terminoj).). Por la nocioj de Ramsey-frazo kaj O-terminoj, vidu Lewis 2009. Dankon al David Chalmers pro tiu ĉi sugesto (en korespondado).

432 konscio en la fizika mondo

kontribuas laŭ multaj filozofoj al la ĝenerala fenomenata stato de la subjekto.

(Stoljar 2009, p. 778)

Sed ĉi tio estas ekster la afero. Propagandantoj de Russelliana monismo ne neas ke ekzistas fenomenaj veroj kiuj temas - delvis - pri kaŭza spatiotempo-pora strukturo. Ilia aserto (laŭ la nuna sugesto) estas prefere ke ekzistas fenomenaj veroj kiuj ne estas elĉerpitaj per veroj pri noma spatiotempo-pora strukturo.

5. Kio Estas la Neesplorableblaj?

Propagandantoj de Russelliana monismo malsamas sur kio la neesplorableblaj estas. En ĉi tiu sekcio, ni diskutas la kvar ĉefajn kandidatojn.

Propono Unu: La Neesplorableblaj Estas Fenomenaj Propraĵoj

Propagandantoj de propono unu inkludas Adams (2007), Bolender (2001), Foster (1982), Griffin (1998), Rosenberg (2004), Russell (1927a), Strawson (2006a), kaj diversajn aliajn. Ĉi tiu propono estas natura por ke Russellianaj monistoj konsideru. Fenomenaj proprecoj ŝajnas havi naturojn kiuj ne estas plene kaptitaj de la specoj de veroj trovitaj en fiziko.²⁰ Aldone, identigi la neesplorableblajn kiel fenomenajn trajtojn ebligas precize la specon de integriĝo inter fenomenaj kaj fizikaj ecoj, kiun Russelliana monismo estas dizajnitaj atingi.

Se la neesplorableblaj estas konsiderataj kiel fenomenaj ecoj kaj la neesplorableblaj estas supozitaj kiel ĉie, tiam rusela monismo ŝajnas kunporti panpsikismon—la vidon ke menso, aŭ ĉiukaze fenomeneco, estas ĉie.²¹ La argumento ĉi tie estas simpla. Bazaj fizikaj trajtoj estas ĉieaj: ili estas instancitaj ĉie en la universo. Laŭ difino, la neesplorableblaj bazaj fizikaj ecoj. Do, se la neesplorableblaj estas

20. Ĉi tiu punkto estas vivece ilustrita per diversaj pensaj eksperimentoj uzataj en normaj kontraŭfizikaj argumentoj, kiel ekzemple la Mary-kazo de Frank Jackson (1982). Vidu sekcion 8.

21. Rosenberg (2004, p. 91) preferas la terminon "panexperientialism" enkondukita de Griffin (1998) parte sur la tereno ke "panpsikismo" sugestas la ĉiecon de menso, dum la koncerna vido implicas nur la ĉiecon de fenomeneco. Chalmers (1996, pp. 298–99) levas la saman zorgon (kaj plie du aliaj) pri "panpsikismo".

fenomenaj ecoj, tiam ankaŭ fenomenaj ecoj devas esti instantiigitaj ĉie.

Malmultaj nuntempaj filozofoj akceptas panpsikismon, kaj kelkaj trovas ĝin abomena. Ĉi tio estas komprenebla. Panpsikismo ŝajnas implici ke ekzistas io, kiel ĝi estas termometro, roko, kaj eĉ elektrono.

Tiaj asertoj estas almenaŭ tre surprizaj, kaj kelkaj (Searle 1997) rigardas ilin kiel evidente malveraj. Sed ili ne ŝajnas esti nekoheraj, kaj ili estis defenditaj (Chalmers 1996, ĉapitro 8, Rosenberg 2004, Strawson 2006a, 2006b). Kelkaj atribuas reziston al panpsikismo al supozoj kiujn panpsikistoj ne devas fari. Unu el ĉi tiuj estas la supozo, ke la fenomeneco asociita kun rokoj kaj termometroj devus forte simili la fenomenecon kun kiu ni konas—sufiĉe forte por ke ni povu imagi, kia ĝi estas esti roko aŭ termometro. Plie, defendantoj de panpsikismo notas ke la alternativo ankaŭ havas kontraŭintuician sekvon: tiu fenomenata konscio aŭ devus "palpebrumi" je certa nivelo de komplekseco, aŭ ke estas foje nedeterminite ĉu sistemo estas konscia. Eĉ tiel, panpsikismo estas sekvo, kiun multaj filozofoj alie komprenemaj al Russelliana monismo preferus eviti.²²

Tiu rezulto estas atingita per dua propono:

Propono Du: La Neesplorableblaj Estas Protopenomenaj Propraĵoj

Denove, protopenomenaj trajtoj estas nefenomenaj trajtoj, kies kombinaĵo rezultigas fenomenecon (Chalmers 1996, 2003). Laŭ tiu propono, Russelliana monismo ŝajnas kunporti ne panpsikismon sed panprotopsikismon, la pli malfortan aserton ke la komponentoj de fenomeneco trapenetas la fizikan mondon. Pri panprotopsikismo, se estas nenio kiel ĝi estas roko, tiam ĉi tio estas nur ĉar la protopenomenaj ecoj subestaj la bazaj fizikaj ecoj instantiigitaj en la roko ne estas kombinitaj en la ĝusta maniero. Chalmers skribas:

[Eble] ekzistas iu alia klaso de novaj fundamentaj ecoj de kiuj fenomenaj trajtoj estas derivitaj ... [T] ĉi tiuj ne povas esti fizikaj trajtoj, sed eble ili estas nefizikaj ecoj de nova vario, sur kiuj fenomenaj trajtoj estas logike supervenaj.

22. Por plia diskuto pri la kostoj kaj avantaĝoj de panpsikismo, vidu Chalmers 1996; Rosenberg 2004; Alter 2004; kaj Freeman 2006.

434 konscio en la fizika mondo

Tiaj trajtoj estus rilatitaj al sperto en la sama maniero kiel bazaj fizikaj trajtoj estas rilataj al nebazaj trajtoj kiel ekzemple [la] temperaturo [de gaso]. Ni povus nomi ĉi tiujn trajtojn protofenomenaj proprajtoj, ĉar ili ne estas mem fenomenaj sed kune ili povas doni la fenomenan.

(Chalmers 1996, pp 126-27)

La decida demando ĉi tie estas kio ĝuste protofenomenaj trajtoj estas se ili ne estas mem fenomenaj.

Propono Tri: La Neesplorableblaj Estas Neŭtralaj Proprajtoj, Proprajtoj Kiu Estas Nek Fizikaj Ne Mensaj

Tiu ĉi propono estas rilata al neŭtrala monismo. Ĝi implicas neŭtralan monismon se kombine kun tri aliaj supozoj: la supozo ke neŭtralaj prop-ecoj bazigas ne nur bazajn fizikajn ecojn (kiel ĉiuj neesplorableblaj, laŭ difino) sed ankaŭ fenomenajn ecojn; la supozo ke fizikaj kaj fenomenaj ecoj estas nenio krom neŭtralaj ecoj; kaj la supozo, ke ne ekzistas pliaj ecoj, kiuj estas super netralaj, fizikaj kaj mensaj ecoj.²³ Thomas Nagel (1986, 1998) sugestas vidon proksimume laŭ tiuj ĉi linioj (vidu ankaŭ Feigl 1958/1967).²⁴

Propono Kvar: La Inscrutables Estas Fizikaj Proprajtoj de Speciala Ordo

Tiaj fizikaj proprajtoj estus specialaj ĉar ili havus naturojn kiuj ne estas elĉerpitaj de la specoj de proprajtoj trovitaj en fiziko. Unuavide, tiu kondiĉo povus ŝajni relative malforta. Biologiaj proprajtoj kiel esti ĉelo povus ŝajni kontentigi ĝin: ĉi tiu proprajto ne havas lokon en fundamenta fiziko, kaj tamen ĝi ŝajnas esti fizika proprajto por ekscelenco. Tamen, ĝi ne sekvas, ke ĝi havas naturon, kiu ne estas elĉerpita de la specoj de proprajtoj trovitaj en fiziko. Male, ŝajnas kredinde, ke biologiaj ecoj ne havas tiajn naturojn. Tio estas reflektita per aserto kiu estas defendita fare de Chalmers

23. La konjunkcio de la unua supozo kaj la tria propono ŝajnas kunporti la duan proponon, ke la neesplorableblaj estas protofenomenaj ecoj.

24. Ĉi tiu versio de Russelliana monismo povus esti konceptita proksimume kiel tipo-analogo de la du-aspekta teorio de Spinoza pri ĵetonoj. En la teorio de Spinoza ekzistas nur unu simbola ento kun du (fizikaj kaj mensaj) aspektoj, kaj en tiu ĉi versio de Russelliana monismo ekzistas nur unu speco de unuo kun du aspektoj.

kaj Jackson (2001): ke (malproksime dirite) ne ekzistas veroj pri tiaj propraĵoj, kiuj ne estas apriore dedukteblaj de la kompleta mikrofizika vero (ĉi-lasta inkluzivas ĉiujn kaj nur verojn trovitajn en fundamenta mikrofiziko).²⁵

Do, havante naturojn kiuj ne estas simile elĉerpitaj de la specoj de propraĵoj trovitaj en fiziko, fizikaj neesplorableblaj ja estus specialaj.

Propono kvar estas proponita fare de Papineau (2002, pp 22-23), Stoljar (2001a, 2001b), Montero (2014), kaj Pereboom (2011). Pereboom konsideras du kandidatojn por kiaj specifaj specoj de fizikaj trajtoj la neesplorableblaj povus esti: aristotela prima materieco; kaj absoluta (aŭ perfekta) solideco, kies nocion li atribuas al Locke kaj Neŭtono. La unua estas fifame malklara, sed Pereboom implicas ke ĉi-lasta devus esti rigardita kiel grava opcio. Se absoluta solideco devas kvalifiki kiel neesplorablebla, tiam ĝi devus diferenci de ordinara solideco, kiu ŝajnas manifeste disponiga. Ĉu ni povas kompreni ĉi tiun ideon, ne estas tute klara. Ankaŭ, absoluta solideco devus fari tion, kion Russelliana monismo postulas de neesplorableblaj, nome, ĝi devus bazigi bazajn fizikajn trajtojn kaj respondecu pri fenomenaj konscio. Ĉu ĝi (aŭ iu ajn alia fizika posedaĵo) povas kontentigi tiujn kondiĉojn, estas malferma demando.

La kvar proponoj ne ĉiuj ekskludas unu la alian. Propono unu (la inskruteblaj tabeloj estas fenomenaj) estas nekongrua kun propono du (la inskruteblaj estas protofenomenaj) kaj propono tri (la inskruteblaj estas neŭtralaj). Propono tri estas nekongrua kun propono unu kaj propono kvar (la neesplorableblaj estas fizikaj). Sed depende de kiel la nocio de la fiziko estas klarigita, proponoj unu kaj kvar povas esti kongruaj, kaj propono du povas esti kongrua kun proponoj tri kaj kvar. 26 Ankaŭ eblas elpensi hibridajn vidojn,

25. Ĉi tio iom simpligas. Ekzemple, la dedukta bazo devus inkluzivi la kompletan indeksan veron (Chalmers kaj Jackson 2001, sekcio 2.2). Tiaj komplikajoj ne influas la punkton, kiun ni faras ĉi tie, koncerne la manieron kiel la koncernaj fizikaj trajtoj devus esti specialaj.

26. En sia libro de 1996 Chalmers malakceptas la aserton, ke protofenomenaj ecoj estas fizikaj ecoj. Li skribas:

Iuj homoj pensos, ke la vido [Rusela monismo] devus kalkuli kiel versio de materialismo prefere ol dualismo, ĉar ĝi postulas tiel fortan laŭleĝan dependecon de la fenomenaj faktoj de la fizikaj faktoj, kaj ĉar la fizika domajno restas aŭtonoma. . Kompreneble ne utilas argumenti pri nomo, sed ŝajnas al mi, ke la ekzisto de pliaj kontingencaj faktoj super la fizikaj faktoj estas sufiĉe signifa modifo al la ricevita materiisma mondkoncepto por meriti alian etiketon. (p. 126)

Tamen, en lia 2003 artikolo Chalmers ŝajnas aserti ke protofenomenaj propraĵoj povas esti rigarditaj kiel fizikaj trajtoj. Li skribas, "El unu perspektivo, [Russelliana monismo] povas esti vidita kiel speco de materialismo. Se oni tenas, ke fizikaj terminoj referencas ne

436 konscio en la fizika mondo

permesante ke ekzistas variado inter la neesplorableblaj. Ekzemple, oni povus proponi ke la neesplorableblaj inkluzivas kaj nefenomenajn (protofenomenajn, neŭtralajn aŭ fizikajn) kaj fenomenajn trajtojn (Holman 2008).

6. La Neesplorableblaj kaj Fenomenaj Propraĵoj

Kiajn rilatojn ricevas inter la neesplorableblaj kaj fenomenaj ecoj?

Denove, ekzistas pluraj ebloj. Jen tri:

- a. Identeco: la neesplorableblaj estas identaj al fenomenaj trajtoj.
- b. Konstitucio: la neesplorableblaj konsistigas fenomenajn ecojn.
- c. Neceso/superveno: fenomenaj trajtoj estas necesigitaj de/supervenas sur la neesplorableblaj; pli precize, ĉiuj fenomenaj veroj (veroj implikantaj fenomenajn ecojn) estas necesigitaj de/supervenas sur neesplorableblaj veroj (veroj implikantaj la neesplorableblajn).²⁷.

(b) kaj (c) estas kongruaj kun iu el la kvar proponoj diskutitaj en la antaŭa sekcio, koncerne la naturon de la neesplorableblaj. Sed (a) ŝajnas kongrua nur kun propono unu, ke la neesplorableblaj estas fenomenaj ecoj.²⁸

Kvara opcio povas esti

- d. Kaŭzo: la neesplorableblaj estaĵoj kaŭzas fenomenajn ecojn, aŭ pli precize, la instanciigo de neesplorableblaj estigas la instanciigon de fenomeno-enaj trajtoj.

al disponaj ecoj sed la subestaj internaj ecoj, tiam la protofenomenaj ecoj povas esti viditaj kiel fizikaj ecoj, tiel konservante ian materialismon" (p. 134).

27. La neceso/supervena rilato al kiu ni ĉi tie rilatas estas metafizika, kontraste al epistemia aŭ nomologia. Ni ne intencas nei, ke ĉi-lastaj rilatoj ricevas inter neesplorableblaj kaj fenomenaj veroj. Ili bone povus. Chalmers priskribas (1996, pp 126-27) protofenomenajn trajtojn kiel trajtojn sur kiuj fenomenaj trajtoj logike supervenus - per kio li signifas ke fenomenaj veroj estus apriorie dedukteblaj de protofenomenaj veroj (veroj implikantaj protofenomenajn trajtojn).

28. (a) kunportas proponon unu, sed la inversa ligo ne strikte tenas. Oni povus aserti, ke la neesplorableblaj estas fenomenaj trajtoj en la senco, ke la lastaj konsistigas la unuan. Sed tiel konstruanta proponon oni malfaciligus distingi de propono du, ke la neesplorableblaj estas protofenomenaj trajtoj. Do, ni flankenlasas ĉi tiun konstruon.

(d) estas kongrua kun proponoj du, tri kaj kvar. Ĉu (d) estas kongrua kun propono unu (ke la neesplorableblaj estas identaj kun fenomenaj trajtoj) dependas de ĉu, en posedajkaŭzado, kaŭzoj kaj efikoj devas esti apartaj.

Tamen, estas neklare ĉu propagandantoj de Russelliana monismo devus pripensi (d) opcion. (d) estas kongrua kun la tri ĉefaj komponentoj de Russelliana monismo: strukturismo pri fiziko, realismo pri inskru-tabeloj, kaj (pra)fenomena fundaciismo. Tamen, multaj konsideras la implicon de Russelliana monismo ke fenomeneco estas profunde integrita en la naturan ordon kiel unu el la ĉefvirtoj de la teorio. Konstrui la neesplorableblan/fenomenan rilaton kiel simple kaŭzan minacas subfosi tiun virton. Tiuj kun tiu zorgo povus tial insisti ke, se Russelliana monismo estas vera, tiam la neesplorableblaj devas rilati al fenomenaj trajtoj en pli intima maniero, kiel ekzemple per identeco, konstitucio aŭ neceso/

superveno.²⁹

7. Tradiciaj Teorioj

Kiel rusela monismo rilatas al aliaj teorioj pri konscio kaj la fizika mondo? Ĉi tio dependas de kiel la detaloj estas plenigitaj.

En sekcio 5, ni notis ke Russelliana monismo iĝas versio de neŭtrala monismo se la nepenetrebaj estas konsiderataj kiel neŭtralaj ecoj (donitaj kelkaj pliaj supozoj, kiel ekzemple la supozo ke la neeskruteblaj terenoj fenomenaj trajtoj). En ĉi tiu sekcio, ni klarigos kiel plenigi la detalojn alimaniere donas versiojn de la tri ĉefaj tradiciaj teorioj: fizikismo, dualismo kaj idealismo.

Transformi Russellian monismon en version de fizikismo povas ŝajni simpla: ni bezonas simple konstrui la neesplorableblajn kiel fizikajn trajtojn de speciala speco (Montero 2014; Strawson 2006a; Papineau 2002, pp 22-23; Pereboom 2011). En tiu kazo, ŝajnas, ĉio estus fizika. Sed ĉi tio estas misgvida. Sur tradiciaj versioj de fizikismo, fiziko (aŭ eble objektiva scienco pli ĝenerale konceptita) katalogas ĉiujn fundamentajn ecojn, kiuj ekzistas. Tradiciaj teorioj ne lasas lokon por ajnaj pliaj prop-ecoj (aŭ eble pli precize: ajnaj pliaj proprietaj instangentoj). Tamen

29. En teorio, proponantoj de Russelliana monismo povus malakcepti eblojn (a) tra (d) kaj anstataŭe diri ke la rilataj rilatoj - identeco, konstitucio, supervenience aŭ kaŭzado - akiras inter la neesplorableblaj kaj kombinaĵoj de fenomenaj trajtoj kaj trajtoj trovitaj en fiziko. . Sed ni ne konscias pri propagandantoj de Russelliana monismo, kiuj provas, aŭ eĉ konsideras, ĉi tiun opcion.

438 konscio en la fizika mondo

tielnomitaj fizikismaj versioj de Russelliana monismo ja postulas pliajn propraĵojn, nome, la neesplorableblajn. Kiel ni klarigis pli frue (sekcio 5), eĉ se ĉi tiuj estas konsiderataj kiel fizikaj ecoj, ili estus male al fizikaj ecoj kiel tradicie konceptitaj, kiel ekzemple prima materieco aŭ absoluta solideco. Do, se ekzistas fizikismaj versioj de Russelliana monismo, ili estas netradiciaj fizikismaj teorioj.

Rusela monismo povas iĝi versio de dualismo se du supozoj estas faritaj. La unua estas, ke la neesplorableblaj estas fenomenaj ecoj. La dua estas ke la ecoj trovitaj en fiziko (aŭ almenaŭ la bazaj) ne estas konsistigitaj de (kaj ne supervenas sur) rilatoj inter la inskruta-bles. Surbaze de tiuj supozoj, Russelliana monismo ŝajnas postuli dualismon de la fenomenaj kaj la fiziko (Rosenberg 2004). Sed ĉi tiu versio de dualismo instigas pli mallozan ligan inter la fenomenaj kaj la fizika ol tradiciaj versioj de dualismo, kiel ekzemple interaciismo, postulas.

Tradiciaj versioj tendencas interpreti tiun ligan kiel simple kaŭzan. Sur Russelliana monismo, la ligo estas konceptita kiel estante pli proksima ol tio. Ekzemple, en kelkaj versioj fenomenaj trajtoj estas kategoriaj bazoj de fizikaj, disponeblaj trajtoj. Tio estas signifa foriro de tradiciaj versioj de dualismo.

Rusela monismo ankaŭ povas fariĝi versio de idealismo. Ĉi tie ni denove supozas ke la neesplorableblaj estas fenomenaj trajtoj. Sed ĉi-foje ni supozas, ke la ecoj trovitaj en fiziko (kaj ĉiuj ecoj krom la neesplorableblaj) estas konsistigitaj de rilatoj inter la neesplorableblaj. La rezulto estas vido kiu postulas nur la neesplorableblajn kaj kion ili konsistigas. Do, ni havas ruselan monistan version de idealismo (Adams 2007; Bolender 2001; Chalmers 2012; Foster 1982).

Do, rusela monismo ŝajnas kongrua kun neŭtrala monismo, fizikismo, dualismo kaj idealismo. Rusela monismo ankaŭ povas esti interpretita tia ke ĝi ne konvenas bonorde en iujn el tiuj kvar kategorioj.

Supozu, ekzemple, ke ni supozas ke la neesplorableblaj estas neŭtralaj sed ankaŭ ke fenomenaj ecoj estas super neŭtralaj trajtoj. La rezultanta versio de Russelliana monismo postulas du bazajn specojn de trajtoj, kiu ŝajnas implici ke ĝi ne estas versio de neŭtrala monismo, fizikismo aŭ idealismo. Sed ĝi ankaŭ ne estas versio de mensa-fizika dualismo, ĉar la fiziko ricevas derivitan statuson. La vido povus esti priskribita kiel hibrida vido: neŭtrala-fenomena dualismo. Sed eĉ kie ekzistas granda interkovro kun tradiciaj teorioj, Russelliana monismo disponigas karakterizan perspektivon sur konscio, la mondo kiel rivelita fare de fizika scienco, kaj la rilato inter la du.

8. La Argumento pri Konceptebleco kaj la Scio-Argumento

Lastatempa filozofia traktado de konscio tendencas koncentriĝi sur du potencaj argumentoj kontraŭ fizikismo: la pensebla argumento kaj la sciargumento. En ĉi tiu sekcio ni pripensas kiel Russelliana monismo konvenas en ĉi tiun diskuton. Sekvante Chalmers (2003), ni argumentos ke neniu argumento minacas Russellian monismon.

La pensebla argumento kutime komenciĝas per pensa eksperimento, kiel ekzemple la kazo de zombioj—estaĵoj kiuj mankas (fenomena) konscio sed estas fizike identaj al ordinaraĵoj homoj.³⁰ La argumento kuras proksimume jene. Intuicie, zombioj ŝajnas esti imageblaj.

Krome, la ŝajna penseblo de zombioj ne ŝajnas malaperi post plia pripensado. Kiel Chalmers (2002, 2010) sugestas, ĉi tio estas eĉ laŭ ideala pripensado. Nenia apriora rezonado malkaŝas ajnan malkonsekvencon (aŭ ia ajn nekohercon) en la zombia hipotezo. Eĉ pensulo kun senlimaj rezonkapabloj detektus tian nekonsekvencon. Sed se zombioj estas, kiel Chalmers diras, ideale imageblaj, tiam ili estas metafizike eblaj, t.e., tiam zombioj povus ekzisti. Ĉi tio indikas, ke la kompleta fizika vero pri la mondo estas nekompleta. Ekzemple, konsideru la vidan sperton, kiun vi nun havas. La kompleta fizika vero—inkluzive de la tuta fizika vero pri via cerbo kaj korpo—ne distingas inter vi kaj via zombia ĝemelo, kiu spertas nenion. Alivorte, ekzistas veroj pri konscio, kiuj ne estas necesigitaj de la kompleta fizika vero. Se jes, tiam ŝajnas sekvi, ke fizikismo estas falsa.

Por resumi:

1. Estas ideale imagebla, ke ekzistas zombioj.
2. Se estas ideale imageble, ke ekzistas zombioj, tiam metafizike eblas, ke ekzistas zombioj.
3. Se metafizike eblas, ke ekzistas zombioj, tiam fizikismo estas falsa.
4. Tial, fizikismo estas falsa.³¹

30. La pensebla argumento ankaŭ povas komenciĝi per aliaj penseksperimentoj, kiel ekzemple inversaj spektrokazoj (Chalmers 1996).

31. Ambaŭ premisoj 1 kaj 2 estas pridisputataj. Vidu Gendler kaj Hawthorne (2002). La ligo inter penseblo kaj ebleco estas aparte kontestata, kaj eĉ defendantoj de premo 2 kiel ekzemple Chalmers (2002) malakceptas la nekvalifikitan tezon ke se p estas ideale konceptebla tiam p estas metafizike ebla.

440 konscio en la fizika mondo

La sciargumento estis lanĉita fare de Frank Jackson (1982, 1986), kiu rezonas jene. Imagu Mary, kiu estis kreskigita en tute nigrablanka medio. Ŝi neniam vidis kolorojn. Tamen, ŝi lernas ĉion, kion fiziko povas instrui - ne nur la fizikon de hodiaŭ, sed kompletigitan fizikon. Ŝi akiras ĉiujn tiajn informojn spektante prelegojn en nigrablanka televido. Se fizikismo estus vera, ŝia kompleta scienca scio sumiĝos al kompleta scio simpleter. Sed estas veroj, kiujn ŝi ne konas. Por vidi tion, supozu, ke ŝi forlasas sian ĉambron kaj rigardas, ekzemple, maturan tomaton la unuan fojon. Kiam tio okazos, ŝi lernos ion novan, nome, kiel estas vidi ruĝa. Tial, fizikismo estas falsa.³²

La ĝenerala formo de la sciargumento povas esti reprezentita en maniero kiel tio paralelas ĉi-supran resumon de la pensebla argumento, jene:

1. Estas veroj pri konscio, kiujn oni ne povas dedukti el la kompleta fizika vero (tial Maria lernas ion kiam ŝi forlasas la ĉambron).
2. Se estas veroj pri konscio, kiujn oni ne povas dedukti el la kompleta fizika vero, tiam ekzistas veroj pri konscio kiuj ne estas necesigitaj de la kompleta fizika vero.
3. Se estas veroj pri konscio, kiuj ne estas necesigitaj de la kompleta fizika vero, tiam fizikismo estas malvera.
4. Do, fizikismo estas falsa.³³

Kiel la pensebla argumento, la sciargumento uzas penseksperimenton por establi episteman interspacon inter la fiziko kaj la fenomenaj - kvankam ĉi tie la interspaco estas esprimita laŭ ne-deduktebleco prefere ol penseblo (Chalmers 2003). Ankaŭ kiel la pensebla argumento, la sciargumento tiam daŭrigas konkludi ekvivalentan metafizikan interspacon, el kiu la malvero de fizikismo estas siavice konkludita.

Russellianaj monistoj havas almenaŭ tri eblojn por respondi al la penseblo- kaj sciargumentoj. Russellianaj monistoj kiuj malakceptas fizikismon povas, kompreneble, akcepti la kontraŭfizikan konkludon. Sed tiuj pli simpatiaj al fizikismo havas almenaŭ du aliajn eblojn.

32. Jackson (1998, 2003, 2007) nun malakceptas la sciargumenton. Por kritikoj de lia malakcepto, vidu Alter 2007; Robinson 2002; kaj Robinson 2008.

33. Ambaŭ argumentoj implicas ian simpligon. Ekzemple, referencoj al la kompleta fizika vero en la sciargumento devus anstataŭe rilati al konjunkcio de la kompleta fizika vero, duaorda "tio estas ĉio" aserto, kaj la kompleta indeksika vero. Vidu Chalmers 2010. Sed ĉi tiuj detaloj ne multe gravas ĉi tie.

Jackson supozas ke la veroj malkovritaj de ideala fiziko elĉerpas la kompletan fizikan veron. Russellianaj monistoj povus malaprobi tiun supozon sur la tereno ke la veroj malkovritaj per fiziko ne inkludas unu klason de fizikaj veroj, nome, la veroj pri la neesplorableblaj. Laŭ tiu vido, la nigrablankaj prelegoj kiujn Maria rigardas dum ankoraŭ en la ĉambro forlasus parton de la kompleta fizika vero (Stoljar 2001a). Ŝia antaŭ-eldonita fizika scio estus do nekompleta. Kaj se ŝia fizika scio estus kompleta, tiam ŝi supozeble povus dedukti, kia estas vidi ruĝa - ĉar, laŭ ĉi tiu vidpunkto, la veroj pri neesplorableblaj estas aŭ bazaj fenomenaj veroj, inkluzive de la veroj pri tio, kiel ĝi estas vidi. ruĝa. Pro tiuj kialoj, Russellianaj monistoj povus malaprobi kondiĉon 1 de la sciargumento (kiu diras ke ekzistas veroj pri konscio kiuj ne povas esti deduktitaj de la kompleta fizika vero).

Alternative, Russellianaj monistoj eble malprobos kondiĉon 2 de la sciargumento (kiu diras ke se ekzistas veroj pri konscio kiuj ne povas esti deduktitaj de la kompleta fizika vero, tiam ekzistas veroj pri konscio kiuj ne estas necesigitaj per la kompleta fizika vero) . Jen la rezonado. La kialo kelkaj fenomenaj veroj ne povas esti deduktitaj el la kompleta fizika vero estas ke la unuaj estas aŭ estas bazitaj en veroj kiujn fiziko ne priskribas, nome, veroj pri neesplorableblaj.

Tamen, la veroj, kiujn fiziko priskribas, tute determinas la veron pri neesplorableblaj - nur ne en maniero, kiun oni povas konstati per apriora pripensado. Tiel, la fiziko necesigas la fenomenan malgraŭ la malebleco dedukti fenomenajn verojn el fizikaj veroj.³⁴

Paralelaj punktoj validas por la pensebla argumento. Russellianaj monistoj povis akcepti ĝian kontraŭfizikan konkludon. Alternative, ili povus malakcepti la unuan premison de tiu argumento, argumentante ke zombioj ŝajnas imageblaj nur ĉar ni ignoras la partojn de la fizika mondo kiuj koncernas la inskru-tabelojn. Duoblige la kompletan fizikan mondon, russelianaj monistoj povus argumenti, postulus duoblige ĉiujn verojn pri neesplorableblaj kiuj, laŭ ilia opinio, inkludas (aŭ apriorie implicas) la verojn pri konscio (Stoljar 2001b). Ankaŭ, Russellianaj monistoj povis kontesti la duan kondiĉon de la pensebleca argumento, argumentante ke kvankam la kompleta fizika vero necesigas ĉiujn verojn pri konscio, tio ne povas esti perceptita per apriora reflektado sole.

34. Ĉi tiu movo povus esti bazita sur la semantika vido ke bazaj fizikaj terminoj kiel "maso" kaj "ŝarĝo" rigide rilatas al la neesplorableblaj sed ne en maniero kiel kiu povas esti malkovrita per apriora pripensado pri la signifoj de tiuj terminoj. Vidu Chalmers (2003, 2010).

442 konscio en la fizika mondo

Tiel, la penseblo- kaj sciargumentoj ne minacas Russellian monismon. Ĉi tio ne estas surpriza, pro almenaŭ du kialoj. Unue, tiuj argumentoj estas direktitaj kontraŭ tradiciaj versioj de fizikismo, kiuj ne emfazas la centran distingon inter la trajtoj trovitaj per fiziko kaj neesplorableblaj. Due, la koncernaj penseksperimentoj, kiel ekzemple la zombiaj kaj Maria kazoj, ĉiuj povas esti viditaj kiel simple vivecaj ilustraĵoj de ĝenerala principo kiu verŝajne konsistigas la fundamenton de ambaŭ argumentoj. Tio estas la strukturo-kaj-dinamika tezo: la aserto ke ekzistas veroj pri konscio kiuj ne estas apriore dedukteblaj de veroj sole pri strukturo kaj dinamiko (Chalmers 2003). Ekzemple, la kialo, ke antaŭ-eldono Maria ne povas eltrovi, kiel estas vidi ruĝan dum ankoraŭ en la ĉambro, estas, ke kia estas ĉi tiu sperto inkluzivas pli ol nur strukturajn kaj dinamikajn informojn, kaj tamen ĉi-lastata speco de informoj estas ĉio tio. La sciencaj prelegoj transdonas. Sed la strukturo-kaj-dinamika tezo bone kongruas kun Russelliana monismo. Efektive, Russelliana monismo ŝajnas supozi la tezon.

Tiaj konsideroj sugestas, ke la celo de la penseblo- kaj sciaj argumentoj ne estas fizikismo en si mem sed prefere fizikismaj vidpunktoj kiuj ne estas ankaŭ versioj de Russelliana monismo.³⁵

9. Argumentoj por Rusela Monismo

Ke Russelliana monismo kongruas bone kun la penseblo- kaj sciargumentoj por iuj konsistigos argumenton por Russelliana monismo, aŭ almenaŭ kialo preni la vidon grave. En ĉi tiu sekcio, ni prezentos du pliajn argumentojn por Russelliana monismo.

A. A Comparative Argument

Povas esti argumentite ke Russelliana monismo retenas fortojn de tradiciaj versioj de fizikismo kaj dualismo, venkante iliajn malfortojn.

Konsideru unue tradician fizikismon. Kiel ni notis pli frue en sekcio 1, fizikismo estas versio de monismo, kaj kiel tia ĝi havas la avantaĝon de ontologia parsimonio. Tamen, tradicia fizikismo havas problemojn alĝustigi aserton kiun multaj konsideras evidenta, nome, la aserton ke konscio estas principe aparta de iu posedaĵo trovita en fiziko. Ĉi tio estas, por tiuj

35. Chalmers (2010) esprimas ĉi tiun ideon dirante ke la konkludo de la argumentoj devus esti prezentita ne kiel "fizikismo estas falsa" sed anstataŭe kiel "fizikismo estas falsa aŭ Russelliana monismo estas vera."

filozofoj, granda malavantaĝo. Certe, ekzistas versioj de tradicia fizikismo, kiuj multe klopodas por akomodi la unikecon de konscio. Ĉi tiuj estas la vidoj kiujn Chalmers (2003) klasifikas kiel tipo-B fizikismo: vidoj kiuj akceptas profundan episteman interspacon inter la fiziko kaj la fenomenaj sed neas ekvivalentan metafizikan interspacon (ekz., Papineau 2007; Block 2007). Tamen multaj opinias, ke ĉi tiuj vidpunktoj alfrontas seriozajn objektojn (kiujn ni ne havas spacon por klarigi); vidu Chalmers 2007, 2010.

Konsideru nun tradician dualismon. Kelkaj filozofoj estas altiritaj al tiu vido ĉar ĝi asertas la unikecon de konscio. Tamen, tradicia dualismo ne estas parcima, kompare al monistaj vidoj. Krome, ĝi havas problemojn alĝustigi aserton, kiun multaj konsideras evidenta, nome, la aserton ke konscio estas principe natura fenomeno - fenomeno kiu estas plene integrita en la fizikan mondon. Tradiciaj dualistaj vidoj tendencas igi la fizik-fenomenan ligan aspektojn hazarda kaj arbitra, kaj multaj naturalisme inklinaj filozofoj trovas tiun konsekvencon neverŝajna. Ekzemple, tradicia interakcia dualismo diras ke la fiziko kaj la fenomenaj influas unu la alian. Sed povas ŝajni mistere kiel al kiel ili povus influi unu la alian se, kiel ĉi tiu vidpunkto subtenas, la du estas fundamente malsamaj (Kim 2005, ĉapitro 3). Tradicia interagisma dualismo ankaŭ minacas malobservi la vaste kontrolitan vidon ke la fizika domajno estas kaŭze fermita (Papineau 2002). Epifenomenalistaj versioj de dualismo evitas ĉi-lastan problemon asertante ke konscio havas neniujn fizikajn efikojn.

Sed epifenomenismo konservas la problemon fari mistera kiel la fiziko povas influi la fenomenon. Kaj neante ke la fenomenaj influas la fizikon, epifenomenismo verŝajne faras eĉ pli malbonan ol inter-akcia dualismo rilate al integriĝo de konscio en la naturon.

Povas esti argumentite ke Russelliana monismo retenas la fortojn de tiuj tradiciaj teorioj evitante iliajn malfortojn. Monistaj versioj de Russelliana monismo dividas la ontologian elegantecon de fizikismo. Kaj kiel tradicia dualismo, ĉiuj versioj de Russelliana monismo sukcesas aserti la unikecon de konscio. Tamen Russelliana monismo permesas al kon-konscio esti integrita en la naturon en multe pli granda maniero ol faras tradicia dualismo. La kaŭzaj roloj kiujn fenomenaj trajtoj ludas sur Russelliana monismo ne estas nepre tiuj kiujn popolsaĝo atribuas al konscio. Ekzemple, popola saĝeco diras, ke akra doloro povas igi vin ekŝanceliĝi. Kvankam Russelliana monismo ne ekskludas la eblecon ke doloro kaŭzas ekstremon, la kaŭzaj roloj kiujn kelkaj versioj de Russelliana monismo atribuas al fenomenaj trajtoj ne nepre apogas tiajn asertojn. Anstataŭe, Russelliana monismo diras (en kelkaj versioj) tion fenomenaj

444 konscio en la fizika mondo

aŭ protofenomenaj trajtoj konsistigas kategoriajn bazojn por fundamentaj fizikaj emoj. Tamen, Russelliana monismo apogas natur-ralisman perspektivon sur konscio, laŭ kiu konscio (aŭ ĝiaj komponantoj) konvenas decide en la kaŭzan interpleksojn. Plue, male al tradiciaj versioj de dualismo, intima fizik-fenomena ligo estas konstruita en Russelliana monismo de la komenco.

B. La 'Solvanta Du Problemojn samtempe' Argumento

Alia argumento por Russelliana monismo estas ke ĝi disponigas unuigitan solvon al du bazaj filozofiaj problemoj kiuj povas esti proksime rilatitaj. Chalmers (1996) prezentas tiun ĉi argumenton kaj atribuas ĝin al Russell.³⁶

En la filozofio de scienco, ekzistas problemoj de manko de metafizika baziĝo. Ĉiu fundamenta fiziko, kiun donas al ni, estas noma spatiotempa strukturo. Tio estas, ĝi donas al ni malmulte pli ol strukturo sen iuj subaj ne-strukturaj trajtoj. Iuj kredas, ke tio, kion ni devas konkludi, estas, ke la naturo konsistas el nenio krom strukturo (Ladyman kaj Ross 2007).

Sed Russell kaj aliaj opinias, ke ni devas serĉi ekster fiziko por propraĵoj, kiuj bazigas la reton de kaŭzoj kaj efikoj, kiujn fiziko priskribas.³⁷

En la filozofio de menso, ekzistas problemoj pri integriĝo de konscio en la naturon. Estas potencaj argumentoj - ĉefe la sciargumento kaj la penseblo argumento - kiuj indikas ke la vero pri konscio ne estas elĉerpita de la specoj de veroj kiujn ni trovas en fiziko. Sed multaj, kiuj estas komprenemaj al tiu konkludo, maltrankviliĝas, ke akcepti ĝin kreas gravan integrigan problemon. Kiel ni supre notis, multaj trovas tradiciajn versiojn de dualismo, al kiuj ofte abonas proponantoj de la scio-argumento kaj la argumento de penseblo, neallogajn ĝuste ĉar tiuj vidpunktoj ne sukcesas adekvate integri la konscion en la naturon.

Unuavide, ĉi tiuj problemoj eble ŝajnas havi nenion komunan kun la alia. Sed pripensinte, ili povas esti rilataj. La filozofio de scienco problemoj povas esti priskribita kiel helpo-dezirata problemoj. Fiziko volas dungti helpon: ĝi volas uzi ion ekster sia kadro por fondi la strukturon, kiun ĝi tiel elegante priskribas. La filozofio de menso problemoj povas same

36. Russell ne prezentas la argumenton eksplicite, sed proksimiĝas. Vidu Russell 1927a kaj 1927b, p. 116.

37. Jennifer McKittrick (2003) argumentas, ke povas ekzisti puraj dispozicioj, dispozicioj sen kategoriataj bazoj. Russellianaj monistoj povas konsenti sed argumenti ke fakte bazaj fizikaj trajtoj havas kategoriatajn bazojn. Kp. Chalmers 2003, p. 131.

esti priskribita kiel laborserĉa problemo. Konscio volas laboron: ĝi volas integriĝi en la naturon ludante rolon en la kaŭza ligo konata kiel la kosmo. Vidita tiamaniere, unuigita solvo sugestas sin: konscio povas esti utiligita por bazigi fundamentajn fizikajn rilatojn - kio estas kion Russelliana monismo diras, kun la unu kvalifiko ke en kelkaj versioj de Russelliana monismo ĝi ne estas konscio mem sed ĝiaj komponentoj (pro- tofenomenaj ecoj) kiuj bazigas la ecojn trovitajn en fiziko. Do, Russelliana monismo disponigas tion, kio ŝajnas sur reflektado esti natura solvo al du signifaj filozofiaj problemoj. Tio parolas favore al la vidpunkto.³⁸

10. Argumentoj Kontraŭ Rusela Monismo

Ni vidis du argumentojn por rusela monismo en la antaŭa sekcio. En ĉi tiu sekcio ni konsideros du argumentojn kiuj estis antaŭenigitaj kontraŭ Russelliana monismo. Ni argumentos ke neniu estas decida sed ke la dua identigas gravan defion por Russelliana monismo.

A. La Argumento de Strangheco

Eble la plej ofta reago al Russelliana monismo estas ke ĝi estas stranga aŭ tre kontraŭintuicia. Tiu reago tendencas esti precipe forta kiam Russelliana monismo estas formulita kiel versio de panpsikismo, kiu diras ke fenomenaj konscio estas ĉiea. Ekzemple, John Searle (1997) atribuas panpsikismon al Chalmers kaj priskribas la vidon kiel "absurdan".

Searle kritikas (kio li prenas por esti) la akcepton de Chalmers de panpsikismo jene: "kiam konfrontite kun reductio ad absurdum argumento [Chalmers] ĵus akceptas la absurdaĵon ...Kvazaŭ iu ricevus la rezulton, ke $2 + 2 = 7$ kaj diris: 'Nu, eble 2 plus 2 egalas al 7'" (Searle 1997, p. 156).³⁹

Sed la aritmetika analogio de Searle estas dubinda. Ni scias, ke $2 + 2$ ne egalas al 7. Ne estas grava malkonsento pri la malvero de tiu ekvacio.

Kontraste, estas malferma demando, kiu teorio plej bone priskribas la rilaton inter konscio kaj la fizika mondo. Cetere, pripensinte ĝi estas

38. Ni esperas, ke ne estas tro pedante menci, ke nia parolado pri tio, kion fiziko kaj konscio "volas", estas metafora. Ni riskas pedantecon ĉi tie nur ĉar ni diskutas panpsikismon, kiu foje estas konsiderata por implici ke senvivaj estaĵoj laŭvorte havas tiajn aferojn kiel dezirojn. Russellianaj monistversioj de panpsikismo ne havas tian implicon.

39. Fakte, kiel li notas en sia respondo al Searle, Chalmers (1996, 1997, p. 166) ne apogas panpsikismon sed prefere asertas nur ke ĝi estas "ne tiel malracia kiel estas ofte supozita."

446 konscio en la fizika mondo

ne mirinde, ke ni finiĝas kun stranga teorio de la fizika-fenomena rilato. El la perspektivo de objektiva scienco, konscio ŝajnas fundamente malsama de ĉiu alia natura fenomeno; el tiu perspektivo, ĝia ekzistado mem povas ŝajni bizara.⁴⁰ Ĉiuokaze, se la rusela monismo donas kialon por malakcepti la rusela monismo, la kialo estas apenaŭ konvinka. Se strangeco estus konvinka kialo malaprobi teorion pri la fundamenta naturo de la mondo, tiam ni estus racie devigitaj malaprobi kontraŭintuiciajn teoriojn en fiziko, kiel ekzemple teorio de kordoj kaj, en kelkaj interpretoj (kiel ekzemple la multmonda interpreto), kvantuma mekaniko. Sed ni ne estas tiel devigataj.

B. La Kombina Problemo

Malgraŭ la mankoj de la argumento de strangaĵo, estas grava problemoj en la ĉirkaŭaĵo. Konataj spertoj prezentas sin kiel glataj, kontinuaj kaj unuigitaj. Kaj ili ŝajnas aparteni al ununura temo. Certe, ili havas diversajn aspektojn. Sed ĉi tiuj aspektoj havas subesane homogenecon. Resume, nia sperto ŝajnas havi specifan, homogenan karakteron. Nun, laŭ Russelliana monismo, konataj fenomenaj propraj rezultas el kombinaĵoj de neesplorableblaj. Sed kiel tio devas funkcii? Estas malfacile vidi, kiel fenomenaj aŭ protofenomenaj ecoj de mikrofizikaj sistemoj povus iel aldoniĝi al la fenomenaj ecoj, kun kiuj ni konas — ecoj kun la specifa, homogena karaktero, kun kiuj ni ĉiuj konas.

Tio estas versio de la kombinproblemo por panpsikismo (James 1890, ĉapitro 6, Chalmers 2003), kiu ankaŭ estas konata kiel la grenata problemoj (Sellars 1965). La problemoj estas granda. Chalmers skribas, "Ĝi estas certe la plej malfacila problemoj por iu speco de Russelliana vido" (Chalmers 1996, p. 307). ('Iu ajn' povus esti tro forta; la problemoj eble ne estiĝas por versioj de la vidpunktoj, kiuj identigas la neesplorableblajn kun konataj fenomenaj trajtoj.) Iuj malkonsentas. Ekzemple, Stoljar sugestas, ke la grenata problemoj baziĝas sur erara supozo. Li pripensas la aserton de Maxwell ke vida travivaĵo de ruĝa estas glata kaj kontinua kaj skribas,

... la respondo [al la kombinproblemo] aperas kiam ni temigas kio precize ĝi estas en la ekzemplo de Maxwell kiu laŭsupoze estas glata kaj kontinua. Ŝajnas kredeble diri, ke ĝi estas la vastaĵo

40. Vidu Campbell (1970) kaj Jackson (1982).

tio estas glata kaj kontinua, kaj ankaŭ ke la vastaĵo estas io, kion ni reprezentas en vida sperto, te, la ekzemplo de Maxwell estas ekzemplo en kiu ni havas sperton kiu reprezentas vastaĵon kiel estante glata kaj kontinua. Sed kompreneble, el tio ne sekvas, ke la sperto mem estas glata kaj kontinua.

Konsideru: sperto de ruĝa prezentas ion kiel ruĝa, sed ĝi mem ne estas ruĝa. Do la respondo al la grenata problemoj estas, ke ĝi eraras la fenomenologion kaj mislokigas la foreston de greno: foresto de greno ne estas trajto de spertoj, sed trajto de io, kion spertoj reprezentas.

(Stoljar 2001a, p. 276)

Tamen multaj trovos ĉi tiun respondon al la problemoj nekonvinka, almenaŭ kiel respondo al la kombina problemoj. La sperto mem ŝajnas almenaŭ multe pli glata kaj kontinua ol tio, kion oni atendus surbaze de panprotopsikismo. Estas okulfrapa diferenco inter kiel sperto prezentas sin kaj kiel ĝi estas konstruita de panprotopsikismo. Ne estas klare, ke ĉi tiu diferenco povas esti adekvate klarigita laŭ misatribuo de posedaĵo de tio, kio estas reprezentita (kiel ekzemple vastaĵo en fizika spaco) al tio, kio faras la reprezentadon (sperto).⁴¹

Eĉ tiel, similaj problemoj ekestas por almenaŭ kelkaj konkurantaj teorioj. Wilfrid Sellars (1965) evoluigas version por tradicia fizikismo. Pli grave, la problemoj devus konvene esti vidita ne kiel refuto de Russelliana monismo sed anstataŭe kiel defio evoluigi koncepton kiu estas centra al la teorio: la koncepto de (pra)fenomena kunmetaĵo (kp. Chalmers 2003). Ni komprenas kiel fizika kunmetaĵo funkcias, sed ĉi tiu nocio ne facile validas por la fenomenaj sferoj. Rusela monismo ne fariĝos matura, kompleta konto ĝis teorio de (pra)fenomenala kunmetaĵo kiu donas kredindan solvon al la kombina problemoj estos elpensita.⁴²

41. En respondo al ĉi tiu speco de objekto, Stoljar apelacias al la doktrino, populara inter reprezentivistoj (ekz., Tye 2000), ke sperto estas diafaneco - la doktrino ke, kiel Stoljar metas ĝin, "introspekto rivelas la intencajn objektojn de spertoj al ni. , sed ne la spertoj mem" (Stoljar 2001a, p. 276). Tamen, la diafaneco-doktrino estas kontestata (vidu Kind 2003). Russellianaj monistoj emas akcepti ke sperto mem estas almenaŭ sufiĉe malsimila de protofenomenaj trajtoj por kaŭzi gravan kombina problemojn.

42. Por diskutoj pri la kombina problemoj, vidu Chalmers 1996, pp 306-8; Chalmers 2003, pp 136-37; Lockwood 1992; Maxwell 1978; Goff 2006; kaj Strawson 2006b, pp 246-56.

11. Konkludo

Rusela monismo estas samtempe stranga kaj alloga. Ĝi estas stranga ĉar ĝi postulas reconcepti la rilaton inter la fiziko kaj la fenomenaj en surprizaj manieroj. Ekzemple, en kelkaj versioj de la vido fenomenaj trajtoj estas instantiigitaj en senvivaj, mikrofizikaj sistemoj kiel ekzemple fotonoj kaj kvaroj. Tiu sekvo povas esti evitata konstruante la neesplorableblajn postulitajn per la vido kiel protofenomenajn trajtojn. Sed ankoraŭ ekzistus implicoj, kiel panprotopsikismo, kiuj estas fremdaj al ĉefaj konceptoj de la fenomenaj-fizika rilato. Rusela monismo allogas plejparte ĉar ĝi disponigas elegantan manieron integri fenomenajn konsciojn en la naturan ordon sen ignori aŭ distordi la karakterizaĵojn de la fenomeno. Multaj filozofoj konsentus ke tiu rezulto estas kaj dezirinda kaj ne liverita per tradiciaj teorioj en la filozofio de menso. Plue, ŝajnas ne ekzisti decidaj argumentoj kontraŭ la vido. Ni kredas ke plua evoluo kaj ekzamenado de ĝi estas bone pravigitaj.⁴³

Referencoj

- Adams, R. (2007) "Idealismo Vindicated", en P. van Inwagen kaj D. Zimmerman (eds.), *Personoj: Homaj kaj Dia*, Oksfordo: Oxford University Press, pp 35-54.
- Alter, T. (red.) (2004) *Book Symposium on A Place for Consciousness* de Gregg Rosenberg, *Psyche* 12:5. <http://journalpsyche.org/archive/volume-12-2006/>.
- Alter, T. (2007) 'Does Representationalism Subfosas la Scio-Argumenton?', en Alter, T. & Walter, S. (eds.) *Phenomenal Concepts kaj Phenomenal Knowledge: New Eseoj sur Consciousness and Physicalism*, New York: Oxford University Press, pp 65-76.
- Alter, T. (2009) "Ĉu la Nescio-Hipotezo Subfosas la Koncepteblecon kaj Knowledge Arguments?", *Philosophy and Phenomenological Research* 79, pp 756-65.
- Armstrong, D. (1968) *A Materialist Theory of Mind (Teorio de Menso)*, New York: Humanities Press.
- Armstrong, D., Martin, C. & Place, U. (1996) *Dispositions: A Debate*, Londono: Routledge.
- Blackburn, S. (1990) "Plenigado en Spaco", *Analizo* 50, pp 62-65.
- Block, N. (2007) *Consciousness, Function, and Representation: Kolektitaj Paperoj*, Volumo 1, Kembriĝo, MA: MIT Press.

43. Por konstruaj komentoj kaj helpemaj sugestoj, ni ŝatus danki David Chalmers, Alyssa Ney, Derk Pereboom, Leopold Stubenberg, kaj du anonimajn arbitraciistojn por la *Journal of Consciousness Studies*.

- Bolender, J. (2001) "Argumento por Idealismo", *Journal of Consciousness Studies* 8, pp 37-61.
- Campbell, K. (1970) *Korpo kaj Menso*, Ĝardenurbo, New York: Doubleday Anchor-libroj. Dua eldono publikigita en 1984 de University of Notre Dame Press.
- Chalmers, D. (1996) *La Konscia Menso: En Serĉo de Fundamenta Teorio*. New York: Oxford University Press.
- Chalmers, D. (1997) Respondo al la recenzo de Searle de *La Konscia Menso* en *The New York Review of Books* (La New York Revizio de Libroj), repesita en Searle 1997, pp 164-67.
- Chalmers, D. (2002) 'Does Conceivability Entail Possibility?', en T. Gendler kaj J. Hawthorne (eds.) *Conceivability and Possibility*, New York: Oxford University Press, pp 145-200.
- Chalmers, D. (2003) "Konscio kaj Its Place in Nature", en Stephen P. Stich kaj Ted A. Warfield (eds.), *Blackwell Guide al la Filozofio de Menso*, Oksfordo: Blackwell, pp 247-72. Reviziita versio en Chalmers 2010, pp 103-40.
- Chalmers, D. (2007) Fenomenaj konceptoj kaj la klariga interspaco, en Alter, T. & Walter, S. (eds.) *Phenomenal Concepts kaj Phenomenal Knowledge: New Eseoĵ sur Consciousness kaj Physicalism*, New York: Oxford University Press, pp. 167-94.
- Chalmers, D. (2010) *La Karaktero de Konscio*, New York: Oxford University Premu.
- Chalmers, D. (2012) *Konstruante la mondon*, New York: Oxford University Press.
- Chalmers, D. & Jackson, F. (2001) "Koncipa Analizo kaj Reductive Explanation", *Philosophical Review* 110, pp 315-61.
- Descartes, R. (1641) *Meditadoj pri Unua Filozofio*.
- Fara, M. (2006) "Dispozicioj" en *La Stanforda Enciklopedio de Filozofio*, <http://plato.stanford.edu/entries/dispositions/>.
- Feigl, H. (1958/1967) "La "Mensa" kaj la "Fiziko", *Minesotaj Studoj en la Filozofio de Scienco* 2, pp 370-497. Repesite (kun postskribo) kiel *La "Mensa" kaj la "Fiziko"*, Minneapolis: Universitato de Minnesota Press.
- Foster, J. (1982) *La Kazo por Idealismo*. Londono: Routledge & Kegan Paul.
- Freeman, A. (red.) (2006) *Consciousness and Its Place in Nature: Does Physicalism Entail Panpsychism?*, Exeter: Premsigno Akademia.
- Gendler, T. & Hawthorne, J. (eds.) (2002) *Konceptebleco kaj Ebleco*, New York: Oxford University Press.
- Goff, P. (2006) "Spertoj Don't Sum", en Freeman, A. (red.) *Consciousness and Its Place in Nature: Does Physicalism Entail Panpsychism?*, Exeter: Imprint Academic, pp 53-61.
- Griffin, D. (1998) *Unsnarling the World-Knot: Consciousness, Freedom, and the Mind-Body Problem*, Berkeley: Universitato de California Press.
- Holden, T. (2004) *La Arkitekturo de Materio*, Oksfordo: Oxford University Press.
- Holman, E. (2008) "Panpsikismo, Fizikismo, Neŭtrala Monismo kaj la Rusela Teorio de Menso", *Journal of Consciousness Studies* 15: 48-67.

450 konscio en la fizika mondo

- Horgan, T. & Potrč, M. (2000) "Blobjektivismo kaj Nerekta Korespondado", *Facta Philosophica* 2, 249-70.
- Jackson, F. (1982) "Epiphenomenal Qualia", *Philosophical Quarterly* 32, pp 127-36.
- Jackson, F. (1986) "Kio Mary Didn't Know", *Journal of Philosophy* 83, pp 291-95.
- Jackson, F. (1998) "Postskribo pri Qualia", en *Mind, Method and Conditionals*, Londono: Routledge, pp 76-79.
- James, W. (1890) *La Principoj de Psikologio*, New York: Henry Holt kaj Co.
- Kim, J. (2005) *Physicalism, or Something Near Enough*, Princeton: Princeton University Press.
- Kind, A. (2003) 'Kio estas tiel Travidebla pri Travidebleco?' *Filozofiaj Studoj* 115 (3), pp 225-44.
- Ladyman, J. , & Ross, D. (kun D. Spurrett, kaj J. Collier) (2007) *Every Thing Must Go: Metaphysics Naturalized*, New York: Oxford University Press.
- Lewis, D. (2009) "Ramseyan Humility", en David Braddon-Mitchell & Robert Nola (eds.), *Conceptual Analysis kaj Philosophical Naturalism*, Kembriĝo, MA: MIT Press, pp 203-22.
- Lockwood, M. (1992) "La Greno-Problemo", en Howard Robinson (red.), *Objetoj al Fizikismo*, Oksfordo: Oxford University Press, pp 271-92.
- Maxwell, G. (1978) "Rigid Designators and Mind-Brain Identity", *Minesotaj Studoj en la Filozofio de Scienco* 9, pp 365-403.
- McKittrick, J. (2003) "La Nuda Metafizika Ebleco de Nudaj Dispozicioj", *Philosophy and Phenomenological Research* 66, pp 349-69.
- Montero, B. G. (2014) "Russellian Physicalism", ĉi tiu volumo, ĉapitro 10.
- Nagel, T. (1974) "Kia Estas Ĝi Kiel Esti Vesperto", *Philosophical Review* 83, pp 435-50.
- Nagel, T. (1986) *The View from Nowhere*, Oksfordo: Oxford University Press.
- Nagel, T. (1998) "Koncipante la Maleblan kaj la Menso-Korpo-Problemon", *Filozofio* 73, pp 337-52.
- Newman, M. (1928) 'Mr. Russell's Causal Theory of Perception', *Mind* 5, pp 26-43.
- Papineau, D. (2002) *Pensante pri Konscio*, New York: Oxford University Press.
- Papineau, D. (2007) "Fenomena kaj Perceptual Concepts", en Alter, T. & Walter, S. (eds.) *Fenomenaj Konceptoj kaj Phenomenal Knowledge: New Eseoj sur Consciousness kaj Physicalism*, New York: Oxford University Press, pp. 145-67.
- Pereboom, D. (2011) *Konscio kaj la Perspektivoj de Fizikismo*, New York: Oxford University Press.
- Robinson, H. (2008) "Kial Frank Should Not Have Jilted Mary", en E. Wright (red.) *La Kazo por Qualia*, Kembriĝo: MIT Press, pp 223-46.
- Robinson, W. (2002) "Jackson's Apostasy", *Philosophical Studies* 111 (3), pp 277-93.
- Rosenberg, G. (2004) *A Place for Consciousness: Probing the Deep Structure of the Natural World*, New York: Oxford University Press.
- Russell, B. (1927a) *The Analysis of Matter*, Londono: Kegan Paul.
- Russell, B. (1927b) *Skizo de Filozofio*, Londono: Unman Hyman Ltd.

- Russell, B. (1951) *The Autobiography of Bertrand Russell 1914-1944*, Boston: Malgranda, Brown kaj Firmao.
- Ryle, G. (1949) *The Concept of Mind (La Koncepto de Menso)*, Ĉikago: universitato de Chicago Press.
- Schaffer, J. (2010) "Monismo: La Prioritato de la Tuto", *Philosophical Review* 119, pp 31-76.
- Searle, J. (1997) *The Mystery of Consciousness (La Mistero de Konscio)*, New York: New York Revizio de Libroj.
- Sellars, W. (1965) "La Identeca Aliro al la Menso-Korpo-Problemo", *Revizio de Metafiziko* 18, pp 430-51.
- Shoemaker, S. (1980) "Kaŭzo kaj Propraĵoj", en *Tempo kaj Ŝanĝo*, red. P. van Inwagen, Dodrecht, Nederlando: D. Reidel, pp 109-35.
- Stoljar, D. (2001a) "Du Konceptoj de la Fiziko", *Philosophy and Phenomenological Research* 62, pp 253-81.
- Stoljar, D. (2001b) "La Konceptebleco-Argumento kaj Du Konceptoj de la Fiziko", *Philosophical Perspectives* 15, pp 393-413.
- Stoljar, D. (2006) *Nescio kaj Imago: La Epistema Origino de la Problemo de Konscio*, New York: Oxford University Press.
- Stoljar, D. (2009) "Response to Alter and Bennett", *Filozofio kaj Phenomenological Research* 79, pp 775-84.
- Strawson, G. (2006a) "Realisma Monismo: Kial Physicalism Entails Panpsychism" *Journal of Consciousness Studies* 13, pp 3-31.
- Strawson, G. (2006b) 'Panpsikismo? Respondo al Commentators with a Celebration of Descartes', en Freeman, A. (red.) *Consciousness and Its Place in Nature: Does Physicalism Entail Panpsychism?*, Exeter: Imprint Academic, pp 184-280.
- Stubenberg, L. (2005/2010) "Neŭtrala Monismo", *The Stanford Encyclopedia of Philosophy (Stanfordo Enciklopedio de Filozofio)* (Printempo 2010 Eldono). <http://plato.stanford.edu/archives/spr2010/enskruboj/neutral-monismo/>.
- Tye, M. (2000) *Consciousness, Color, and Content*, Kembriĝo, MA: MIT Press.
- Van Cleve, J. (1988) "Internaj Ŝtatoj kaj Eksteraj Rilatoj: Kant kaj la Kazo por Monadismo", en Hare, P. H. (red.) *Doing Philosophy Historically*, Bufalo, NY: Prometheus Books, pp 231-47.

Noma Indekso

- Adams, Roberto, 17, 64-65, 312, 432, 438
Aleksandro, Samuelo, 395
Algarotti, Francesco, 186
Allais, Lucy, 201
Almog, Jozefo, 291, 302
Alter, Torin, 10, 13-14, 59, 61-68, 79,
86-87, 91, 106, 116, 201, 246, 278, 282,
293, 301, 304, 314-315, 319, 324-
326, 331-332, 344, 374, 374, 374,
374, 370, 374 418, 420, 429, 431,
433, 440
Aristotelo, 195, 313
Armstrong, Davido, 65, 70, 81-82, 282, 309,
312-313, 375-376, 379, 382, 422, 428

Arnauld, Antoine, 186, 302

Bader, Ralf, 306, 319
Bain, Aleksandro, 26
Pilko, Derek, 281-282, 288
Balog, Katalin, 287
Barnett, Davido, 271
Barono, Roberto, 140
Barratt, Alfred, 24
Bealer, Georgo, 302
Bell, John Stuart, 177
Bennett, Karen, 251, 317, 319
Berkeley, Georgo, 33, 44, 57, 94

Blackburn, Simon, 282, 430
Blamauer, Mikaelo, 203
Bloko, Ned, 147, 221, 277, 281, 348,
376, 443
Bolender, Johano, 64, 82, 264, 432, 438
Boscovich, Roger, 190, 310
Bostock, Davido, 91, 101-104
Bowne, Borden Parker, 24
Brentano, Franz, 25, 94
Larĝa, KD, 395
Brogaard, Berit, 108
Brown, Harvey, 191, 199, 201, 218
Brütrup, Godehard, 203
Butterfield, Jeremy, 171, 177, 201
Byrne, Alex, 312

Campbell, Keith, 196, 446
Carnap, Rudolf, 12, 338, 360-361, 363
Chalmers, David J., 2, 4-5, 8-11, 13-14,
68-69, 79, 84, 171, 195, 209-222,
238-241, 249-250, 255-256, 261, 277-
284, 287-288, 293, 297, 301-303,
312-314, 316-319, 324, 326, 328-
329, 338-342, 348, 350, 350, 377-370,
370-370, 370-370 382, 390, 394-397,
401, 403, 406-408, 412, 414-415,
419, 423, 425-426, 431-436, 438-448

454 Noma Indekso

- Chignell, Andreo, 319
Chomsky, Noam, 163, 165, 168, 183, 187,
195, 197, 201
Chuard, Phillipe, 297
Churchland, Paul M., 163, 210
Clarke, Samuelo, 203
Clifford, W. K., 24
Coleman, Sam, 1, 64-65, 67-68, 83-84,
246, 271, 274, 402, 407
Collier, Johano,
308 Collins, Arthur,
201 Gruo, Tim, 163, 196,
201 Crawshay-Williams, Rupert, 41

Dainton, Barry, 65
De Volder, Burchard, 3, 17, 304-305, 307
Demokrito, 198
Demopoulos, Vilhelmo, 173
Dennett, Daniel C., 171, 188, 196, 349
deRosset, Ludoviko, 317,
René Descartes, 319 Descartes, 1, 56,
186-187, 191, 195,
203, 302-306, 422
Deutsch, Davido,
184 Doggett, Tyler,
319 Dowell, Janice, 416
Dretske, Fred, 70, 348, 376 Duncan, W.

Eddington, Arthur, 161, 163, 166, 171,
176, 193-194, 198, 202-204, 374
Einstein, Albert, 155-156
Epikuro, 198
Evans, Gareth, 175, 179, 325

Fara, Mikaelo, 301, 428
Fechner, Gustav Theodore, 24
Feigl, Herbert, 1, 91, 104, 122, 168, 263,
271, 374, 434
Feyerabend, Paul, 135
Fichte, Johann Gottlieb 85, 247
Field, Hartry, 362
Bone, Kit, 248, 291, 388

Fiškaptisto, Justino,
297 Foster, Johano, 143, 146, 148,
178, 190, 401-402, 404, 406,
432, 438 Frankland,
F. W., 24 Freeman,
Antonio, 433 Frege,
Gottlob, 95, 92, 92 francoj
-366 Friedman, Mikaelo, 173

Galileo (Galilei), 211, 371
Gardner, Sebastiano, 200
Garrett, Brian, 246
Gendler, Tamar, 439
Gerhardt, C. I., 307
Goff, Philip, 12-13, 84, 246, 266,
316, 377-378, 380, 383, 393-394,
396, 447
Verda, M. B., 148
Greenberg, Marko, 201
Greenfield, Susan, 192
Greg, Johano,
246 Grifo, Davido, 64, 201, 324, 4, 324
Grote, Johano,
93 Gurney, Edmondo, 24

Haeckel, Ernst, 24
Hager, Peter J., 98
Hanson, N. R., 122, 141, 168
Harman, Gilbert, 376
Harré, Rom, 190
Hartshorne, Karlo, 66, 84
Hawking, Stefano, 217
Hawthorne, Johano, 312,
312, 312 Hegel, G. W. F, 9, 10, 47, 49, 247-
248, 252-259, 261, 270,
274 Heil, Johano, 264,
283 Heisenberg, Werner, 157-
159 Heraklito,
44156-1, Davido, 44156- ,
312 Monteto, Christopher S.,
288, 376 Hirsch,
Eli, 174 Holden, Tomaso, 310, 430

- Holman, Emmett, 1, 64, 92, 402, 436
- Horgan, Terence, 291, 383, 423
- Howell, Robert J., 10, 115, 282-283, 292
- Humberstone, Lloyd, 304
- Hume, Davido, 44, 71, 74, 84, 129,
186-187, 229-230, 293
- Huygens, Christian, 187
- Isham, Christopher, 177
- Jackson, Frank, 97, 202, 277,
280-281, 366, 372, 377, 432, 435,
440-441, 446
- Jakobo, Vilhelmo, 5, 48, 69, 71, 73, 93-96,
99-101, 191, 203, 225-226, 266,
271, 274
- Jaskolla, Ludwig, 203
- Jeans, J. H., 32
- Johnston, Marko, 337
- Kant, Immanuel, 4, 10, 40, 42, 47,
49-50, 149, 170, 181, 186-187, 192,
305, 309-311
- Kim, Jaegwon, 443
- Afabla, Amy, 13, 325, 407, 447
- Kirk, Roberto, 196
- Kriegel, Urija, 315, 319
- Kripke, Šaul, 7, 95, 121-141, 215, 250,
280-281, 286, 302
- Kronecker, Leopoldo, 154
- Ladyman, Jakobo, 171, 218, 282, 308,
365-366, 444
- Bienmastro, Johano, 111
- La Mettrie, Julian, 201
- Landini, Gregorio, 91, 102-104
- Lange, F. A., 168, 183, 186-187
- Langton, Rae, 212, 311, 358
- Leibniz, Gottfried Wilhelm von, 3-4,
10-11, 17, 19-21, 47, 55-56, 155, 187,
270, 304-316, 366, 430
- Levi, Isaak, 201
- Lewis, George H., 395
- Lewis, Davido, 12, 162, 164, 193, 212, 295,
311, 336-338, 348, 351, 355-363,
375-376, 379, 383-384, 389, 432
- Loar, Brian, 277, 281, 376
- Locke, Dustin, 420
- Locke, Johano, 19, 95, 179, 182, 186-187,
190, 292, 308, 311, 411, 420, 435
- Lockwood, Mikaelo, 7, 91, 103-104, 167, 169,
171, 176-177, 199, 201, 261, 263, 374,
380, 401, 403, 423, 447
- Loewer, Barry, 201
- Lotze, Rudolph Hermann, 24
- Lycan, William G., 376
- Mach, Ernest, 69, 71, 271
- Madden, E. H., 190
- Ĉeĝo, Aleksandro, 24
- Malcolm, normando, 70, 82
- Marshall, Dan, 304, 335
- Martin, C. B., 212
- Maxwell, Grover, 7, 91, 111, 135-137, 140,
150-155, 169, 171, 191, 200, 263, 277,
374, 401, 424, 434, 446-447
- McClelland, Tomaso, 1, 326, 332
- McGinn, Colin, 65, 153, 170, 176, 178, 192,
195, 221, 313, 318-319
- McGonigal, Andreo, 319
- McKitrick, Jennifer, 308, 444
- McLaughlin, Brian, 201, 376, 378, 395
- Meacham, Bill, 246
- Meehl, Paul E., 134
- Meinong, Alexius, 94
- Mellor, D. H., 163, 196
- Melnyk, Andreo, 291, 383
- Menetrez, Frank, 420
- Muelejo, John Stuart, 395
- Mivart, Sankta Georgo Jackson, 24
- Montero, Barbara Gail, 8, 62-63,
67-68, 92, 210, 213, 215, 218, 263, 278,
280, 283, 404, 410, 425-426,
435, 437

456 Noma Indekso

- Montgomery, Edmondo, 23
Moore, G. E., 47, 92, 95, 174, 180, 383, 385
Mørch, Hedda Hassel, 264, 396–397
Morgan, C. Lloyd, 395
- Nagasawa, Yujin, 13–14, 59, 61–65, 67–68, 79, 86, 91, 106, 278, 297, 301, 304, 324–326, 331–332, 344, 375, 375, 405–406, 418, 420
- Nagel, Tomaso, 84, 121, 144, 155, 192, 279, 302, 313, 316, 318–319, 324, 328, 401, 408–409, 422, 434
- Nemirow, Laurence, 295
Newman, Max, 173–174, 177, 424
Neūtono, Issac, 50, 176, 187, 199, 292, 349, 435
Ney, Alyssa, 12, 305, 319, 358, 365, 368, 414, 416, 448
Nida-Rümelin, Martine, 271
Nuwer, Marc, 140
- Papineau, Davido, 202, 215, 260, 277, 281, 287, 296–297, 376, 378, 380, 390, 397, 409, 435, 437, 443
Parfit, Derek, 271
Peano, Giuseppe, 47, 98
Pipro, Stefano, 271
Pereboom, Derk, 10–11, 13, 79, 92, 279, 283–284, 292–293, 297, 301, 304, 306, 311–312, 317, 319, 324, 319, 324, 324, 324, 304, 306, 311–312 349, 366–368, 393, 405–406, 410–411, 426, 428, 430, 435, 437, 448
Perry, Johano, 376
Pettit, Phillip, 201
Potrč, Matjaž, 423
Pribram, Karl, 140
Price, Rikardo, 192
Priestley, Jozefo, 163, 168, 186–187, 190, 192, 200
Princo, Morton, 24
Proops, Ian N., 95–96
Pullam, Geoffrey K., 198
- Reid, Tomaso, 24
Rey, Georges, 376
Robinson, Howard, 418, 440
Robinson, William S., 440
Roefls, Luko, 397
Rorty, Rikardo, 135
Rosenberg, Gregg, 8, 64, 264, 283, 406–408, 432–433, 438
Ross, Dono, 282, 308, 365–366, 444
Ross, Petro, 420
Royce, Josiah, 24
Rozemond, Marleen, 302
Russell, Bertrand, 1, 5–6, 12, 14, 58–87, 91–115, 126, 135, 144–145, 160, 162, 166–169, 171–177, 179, 182, 185, 188–189, 192–194, 202–203, 211, 217, 242, 253–254, 263, 271, 277, 300, 327, 346–347, 351–356, 362–363, 368, 374, 374, 400, 374, 400, 400, 3400 425, 427, 432, 444
Ryle, Gilbert, 113, 188, 426
- Sainsbury, Marko, 178, 201
Santayana, Georgo, 85
Saunders, Simon, 191, 201
Sovaĝa, C. W., 147, 150
Schaffer, Jonatano, 68, 248, 277, 308, 311, 358, 423
Schiffer, Stefano, 201
Schiller, F. C. S., 48
Schrödinger, Erwin, 157–159
Schroer, Roberto, 394
Schwitzgebel, Eriko, 349

- Seager, Vilhelmo, 1, 200, 204, 266
- Searle, Johano, 433, 445
- Sellars, Wilfrid, 7, 86, 107, 134, 145, 203, 446-447
- Šufaristo, Sidnejo, 169, 311-312, 319, 428
- Sider, Theodore, 13, 370, 383-393
- Silins, Nico, 306, 316, 319
- Skrbina, Davido, 64, 66, 84, 203, 406, 418
- Smart, J. J.C, 145, 263
- Soames, Scott, 95
- Soury, Jules, 24
- Spinoza, Baruch, 423, 434
- Sprigge, Timoteo, 66, 84-85, 201
- Spurrett, Davido, 308
- Stalnaker, Roberto, 376
- Stapp, Henry, 240
- Stillingfleet, Eduardo, 186
- Stoljar, Danielo, 1, 10-11, 68, 79, 92, 161, 215, 221, 246, 255, 257, 259, 261-263, 281, 283-284, 287, 301, 314-315, 319, 326-328, 330-328, 330-37, 330-37, 330-373, 330-373 391, 410, 413, 415, 420, 426-432, 435, 441, 446-447
- Strawson, Galeno, 7, 64-67, 83-84, 92, 144, 161, 166-167, 176, 183-185, 188-189, 195, 197, 200, 202, 204, 626, 5, 204, 621 263, 312-313, 316, 374, 379, 393, 408, 432-433, 437, 447
- Stubenberg, Leopoldo, 6, 69, 79, 91, 96, 99, 101, 106-107, 115-116, 403, 409, 424, 448
- Taine, Hippolyte, 24
- Thielke, Petro, 420
- Thompson, Brad, 297
- Toland, Johano, 187
- Tully, Roberto, 91, 94
- Turausky, Keith, 246
- Tye, Mikaelo, 282, 348, 380, 447
- Unger, Petro, 201
- Uus, Malfari, 201
- van Cleve, Jakobo, 305-306, 311, 430
- van Fraassen, Bas, 171, 183, 189, 201
- Velmans, Max, 397
- Votsis, Ioannis, 60
- Wahl, Russell, 101, 111, 116
- Ward, Jakobo, 26
- Weatherston, Brian, 304, 335
- Whittaker, T. 24
- Wilson, Jessica, 218, 291, 302, 383, 414
- Wilson, Margareta, 302
- Wishon, Donovan, 6, 87, 93-96, 107
- Wittgenstein, Ludwig, 173, 384
- Worrall, Johano, 171
- Wrenn, Chase, 306
- Xenocrates, 195
- Yablo, Stefano, 251, 302
- Zollner, Johan Karl Friedrich, 24

Subjekta Indekso

- konato, 7, 36, 40, 71-73, 80,
92-100, 105-107, 112-115, 134-139,
160, 169-171, 178-189, 293, 310-311,
319, 334-335, 342, 352-463, 352-354
- a posteriori, 10-13, 115, 253, 260,
265, 277-297, 376-379, 391;
fizikismo, vidu materialismo, tipo-B
- apriore, 10-12, 43, 47, 115, 154, 158-160,
177, 196, 249-253, 260-264, 268-
271, 278-289, 295-296, 304-303,
304-304, 338-343, 354, 376-381,
390-396, 408, 412, 435-436,
439-442; fizikismo, vidu
materialismo, tipo-A
- Kartezia dualismo, 2, 42, 96, 133, 144, 178,
419, 426.
- kategoria posedaĵo, 1-2, 10, 63, 67-68, 79-80,
152, 212-215, 229, 254-257, 261-265,
277, 282-296, 300-304, 3083, 308313 -
379, 403-413, 422, 426-430, 438,
444. Vidu ankaŭ
dispona propraĵo, quiddieco
- kaŭza reto, vidu kaŭza strukturo
- kaŭza skeleto, 35, 61, 107, 174. Vidu ankaŭ
kaŭza strukturo
- kaŭza strukturo, 7, 107, 130-139,
144-145, 311, 371-372, 380, 444. Vidu
ankaŭ strukturo
- kombina problemo, 5-13, 23-26, 82, 86-87,
143-160, 203, 221, 224-244, 266-274,
396, 407, 446-447. Vidu ankaŭ grenan
problemon
- pensebla argumento, 4, 8-13, 196, 209-222,
246-274, 277-297, 300-319,
325-330, 334-338, 372, 380, 396-397,
414-417, 414, 417,
- koncepto, fenomenaj, 215, 281-295,
377-380, 388-394; fizika, 287, 295,
377-378; spatiotemporal, 8, 181,
256, 338-344; struktura, 112, 256,
430-432
- enhavo, 7-8, 31, 42, 78, 94, 106,
144-147, 154-160, 167, 171-181, 197,
286-288, 348-349, 390. Vidu ankaŭ
propono
- eventualaĵo, 123-133, 140-141, 253, 280,
287-289, 357, 435. Vidu ankaŭ neceson
- dispona propraĵo, 1-3, 10, 63, 67-68, 79-
80, 151-152, 164, 168, 172-173,
188, 212-215, 224, 254-256,
264-267, 265, 265, 264 -283, 291-
296, 300-303, 309-311, 325-327,
371-381, 395, 403-406, 422,
426-430, 435-438, 444. Vidu ankaŭ
kategoriajn
posedaĵo

460 Subjekta Indekso

- eliminativismo, 7, 121, 135, 143, 165–168, 194–195
- apero, 9, 26, 84, 150–153, 198, 218, 225–226, 232, 236–246, 253, 270, 290, 296, 370–372, 383, 394–397
- epifenomenismo, 232, 237, 252–255, 259, 269–270, 396, 408, 419, 443
- ekstera propraĵo, 4, 10–11, 20–22, 38, 63, 67, 79–82, 101, 237, 242, 304–310, 315–316, 325, 331–338, 350–353, 364–366, 404, 424–430
- fondismo, 3–4, 13, 375, 405, 425–428, 437
- funkciado, 115, 146–147, 196, 250, 263–264, 274, 339–344, 361–364, 375–378, 385, 389
- grenproblemo, 7, 86–87, 107, 134, 138–160, 243, 446–447. Vidu ankaŭ kombina problemo
- idealismo, 6, 13, 29, 33–34, 63, 82–85, 92, 94–95, 100, 106–108, 114, 166–167, 189, 198, 264–265, 300, 42, 42 437–438
- identecteorio, 7, 20, 25–26, 42, 72, 106–107, 112–113, 121–141, 145, 150, 193, 261–265, 271–277, 295, 373–373, 373–373
- introspekto, 7, 71, 82, 95, 108, 145–151, 155, 159–160, 271, 287, 312, 316–317, 335–336, 347–349, 390, 44
- sciargumento, 13, 97, 250, 259, 278–280, 288, 297, 372, 380, 397, 422, 439–444. Vidu ankaŭ Mary kazo
- makrofenomena proprieto, vd mikrofenomena propraĵo
- Mary-kazo, 277–281, 287–288, 295, 303–304, 316–317, 432, 440–442. Vidu ankaŭ sciargumenton
- materialismo, tipo-A, 250–253, 257–261, 265, 376–379, 393, vidu ankaŭ apriore; tipo-B, 13, 250–253, 260–261, 265, 277, 376–380, 388–393, 443, vidu ankaŭ aposteriori.
- mikrofenomena posedaĵo, 85–86, 240, 252–261, 266–269, 273, 317, 381, 394. Vidu ankaŭ mikropsikismo
- mikropsikismo, 202–203, 312–318. Vidu ankaŭ panpsikismon, mikrofenomenan posedaĵon
- natura speco, 162, 177, 196–197
- neceso, 10–11, 20, 38, 81–83, 122–130, 213, 248–253, 260, 268–296, 302, 306–308, 315–319, 326–333, 334, 383, 383, 302, 306–308 441. Vidu ankaŭ eventualaĵo, rigidaj designators, supervenience
- neŭtrala monismo, 6, 13, 29, 58–104, 109–116, 167, 199–203, 226, 237, 264–265, 271, 347, 405–416, 424–425, 434–438
- nefenomena posedaĵo, 3, 260, 268–269, 293, 341–343, 374, 397, 405, 415–417, 433, 436
- nefizika propraĵo, 2–3, 74, 106, 115, 162, 218–220, 237–238, 248, 255, 291, 309, 433. Vidu ankaŭ fizikan posedaĵo
- nerilata propraĵo, 4, 63, 67, 79–80, 112, 163, 301–307, 325, 334, 427. Vidu ankaŭ quiddity, interrilata propraĵo

- nestruktura propraĵo, 3, 7-12, 42,
63, 67, 79-80, 172-181, 192-195,
203-204, 219, 260, 315, 325-328, 427,
444. Vidu ankaŭ quiddity,
struktura propraĵo
- La razilo de Occam, 2, 48, 71, 200
- doloro, 121-139, 188-189, 251, 263-264,
274, 278-281, 332, 361, 372-378,
382, 389-391, 396, 431, 443
- panexperientialism, 3, 8, 58, 64-67, 91, 166,
201-202, 238, 247, 432. Vidu ankaŭ
panpsikismon
- panprotopsikismo, 9-10, 91, 220, 246-
274, 373, 386-389, 395, 407-408,
433, 447-448.
Vidu ankaŭ protofenomenalismo,
protofenomenismo
- panpsikismo, 3-10, 58-87, 91, 114,
166, 200-203, 215-216, 221-233, 238-
274, 283, 312-316, 373, 380,
386-389, 394-395, 402, 406-404-
404, 406-404-3, 380-389
Vidu ankaŭ panexperientialism,
mikropsikismo
- fenomenologio, 143-148, 153-154, 174,
184, 192, 221, 270, 274, 293, 314,
388, 396, 447
- fizika posedaĵo, 1-3, 10-13, 34-36, 43, 63-69,
79, 184, 201, 214, 249-265, 273,
277, 281-286, 291, 295-296, 301,
300-313, 317-319, 324-328, 359,
364, 373, 383, 394, 403-405, 410-
415, 422-438, 444. Vidu ankaŭ
nefizika propraĵo
- propono, 20-21, 33-36, 99, 104,
168, 284-288, 306, 316, 334, 357, 384-
388. Vidu ankaŭ enhavon
- protofenomena posedaĵo, 3-5, 10-13,
63-64, 79, 215-220, 238, 259-268, 272,
277, 282-296, 312-319, 348, 373-
379, 386, 394-395, 405-423, 405-
41, 405-41, 405-41, 394-395 444-448.
Vidu ankaŭ panprotopsikismo,
protofenomenismo
- protofenomenismo, 11, 283, 313,
318, 348, 368. Vidu ankaŭ
protofenomena propraĵo
- qualia, 147, 158, 193, 291, 347, 418
- quiddity, 254-265, 269-272, 311. Vidu ankaŭ
kategoria posedaĵo, nerilata posedaĵo,
nestruktura posedaĵo
- Ramsey-frazo, 136, 256, 282, 338, 356-363,
431
- realismo, 3-8, 13, 61, 73, 86, 95, 164-174,
179-181, 193-200, 233, 347,
365-366, 375, 425-428, 437
- interrilata propraĵo, 4, 12, 48, 62-63,
67, 79-80, 94, 99, 136, 253, 257, 307-
310, 314-319, 325, 331-338, 346-
368, 375, 404, 424-431. Vidu ankaŭ
nerilatan posedaĵon
- reprezentantaro, 19-21, 85, 146-153, 160,
173-181, 198, 224, 231, 284, 288,
294, 304, 309-312, 316-319, 335-
336, 335-383, 331-336 362, 384
- reprezentatismo, 348, 389, 447
- rigidaj indikantoj, 7, 121-141, 150,
281-283, 373, 379, 441
- spactempeco, 8, 30-33, 59,
68, 107, 135, 157-158, 164, 181,
195-199, 240, 256, 282, 338-343, 359,
363-364, 404, 423-424,
431-432, 444

462 Subjekta Indekso

- struktura propraĵo, 3-12, 35-40,
58, 62-63, 83, 113, 135-140,
146, 152-154, 162, 172-181, 198,
213-220, 253-267, 253-267, 2 -296,
403-404, 408, 413, 426-427.
Vidu ankaŭ nestrukture posedajo,
strukturismo, strukturo
- strukturismo, 3-6, 12-13, 59-62, 78, 87, 92,
96, 106, 171, 254, 296, 311-314, 342,
346-368, 375, 424-428, 425, 472
- strukturo, kaj dinamiko, 11-12, 63, 67,
79-80, 250, 260, 314-316, 325-344,
427-431, 442; logika, 5, 30-32,
48-51, 57, 114, 243, 351; struktura
koncepto: vidu koncepto, struktura.
Vidu ankaŭ struktura propraĵo,
strukturismo
- superveno, 215-218, 231, 348, 363, 372,
376-383, 410-414, 433-438
- temo neŭtrala, 136-138, 145-146, 263
- zombio, 195-196, 210, 214, 220,
250, 257, 261, 265-268, 273,
277-281, 417, 439-442. Vidu ankaŭ
pensebla argumento